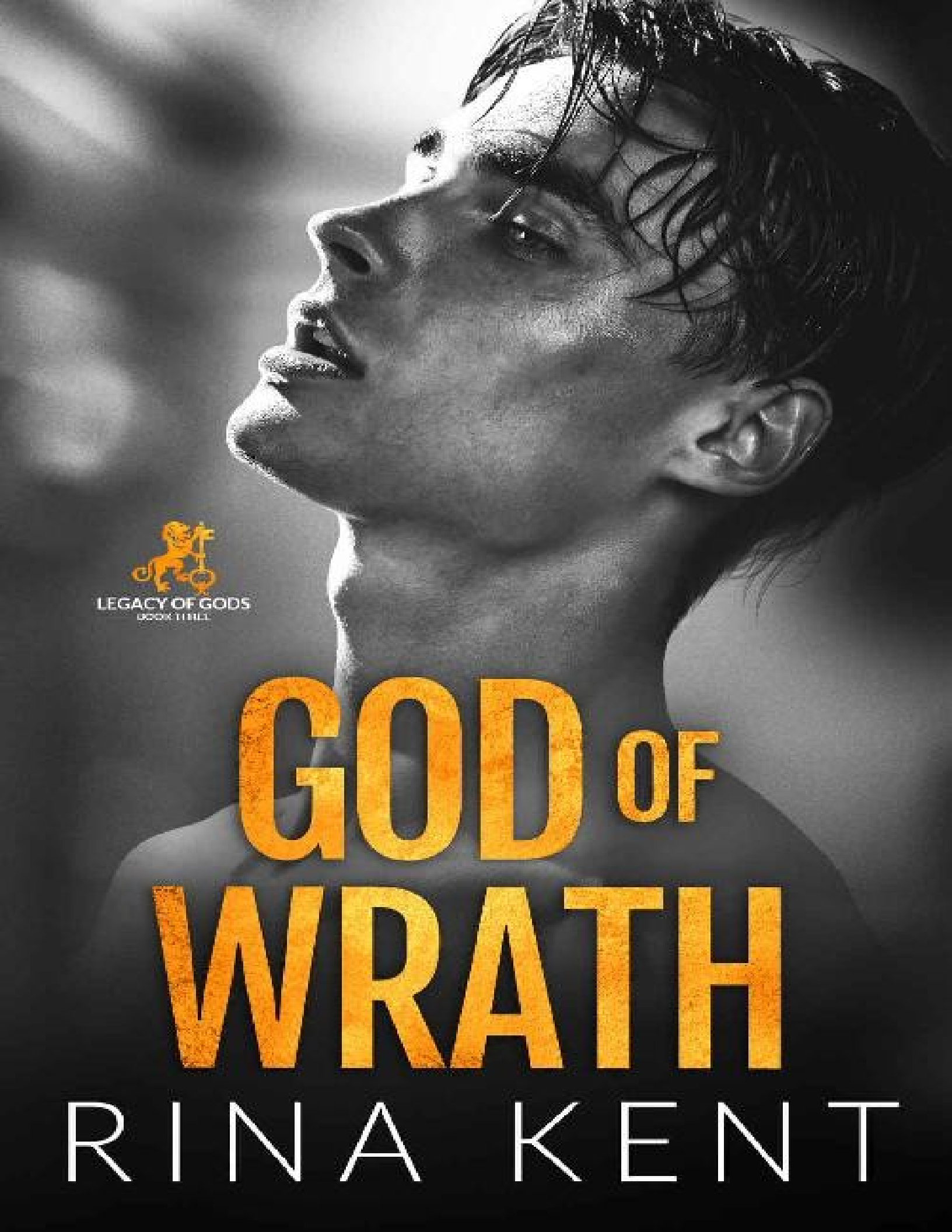

LEGACY OF GODS
BOOK TWELVE
GOD OF
WRATH
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💓💜🦜💫⚜️

KAHRIN TANRISI

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILARIN MIRASI SERISI 3. KITAP

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

God of Wrath Copyright © 2022 by Rina Kent Tüm
hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

TANRILARIN MİRASI SERİSİ

Kötülük Tanrısı

Acı Tanrısı

Gazap Tanrısı

Yıkım Tanrısı

Öfke Tanrısı

Savaş Tanrısı

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırmızı

Dikenler Siyah

Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

CANAVAR ÜÇLEMESİ

Canavarımın Kanı

Canavarımın Yalanları

Canavarımın Kalbi

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Anti-kahramanlara ve kötü adamlara.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitap ilkel sapkınlık, dubcon ve cinsel saldırıdan bahsediyor. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

God of Wrath tam bir STANDALONE.

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

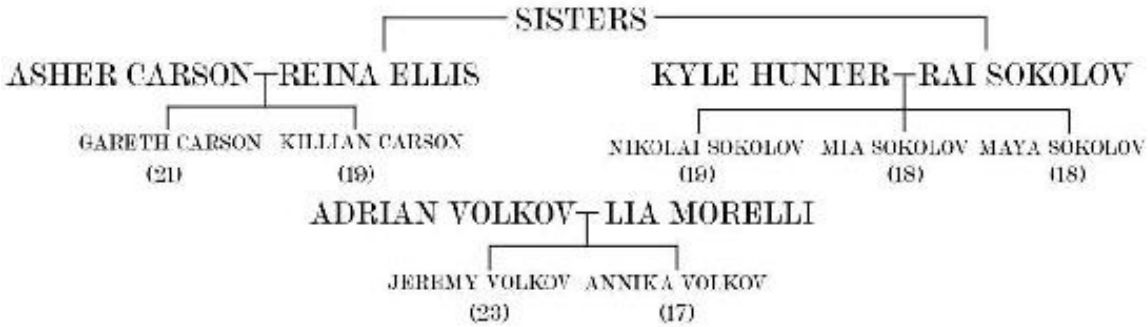
Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

TANRILAR AĞACININ MIRASI

ROYAL ELITE UNIVERSITY

THE KING'S U'S COLLEGE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Ben şeytan tarafından tuzağa düşürüldüm.

Masum bir hata olarak başlayan şey gerçek bir cehenneme dönüştü.

Kendimi savunmam gerekirse, bir mafya prensine bulaşmak istememiştim. Ama o yine de savunmamı aştı.

Beni gölgelerden takip etti ve bildiğim hayattan çaldı. Jeremy Volkov çekici görünebilir ama içinde gerçek bir avcı gizleniyor. Beni ele geçirmeye, sahiplenmeye ve elinde tutmaya çalışıyor.

Ama onun kana bulanmış dünyasında kalmak gibi bir planım yok.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

Love and War - Fleurie Another
Love - Tom Odell We Have It
All - Pim Stones Save Me -
Emily Brophy Blindfold -
Sleeping Wolf Madness - Tribal
Blood
Aldığın Her Nefes - Chase Holfelder Beni
İstemeni İstiyorum - Chase Holfelder Genç
Canavar - Wold's First Cinema
Moth To A Flame - The Weekend & Swedish House Mafia Certain
Things - James Arthur & Chasing Grace
Losing You - James Arthur
Compliance - Muse Russian
Roulette - Rihanna

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

1
CECILY

Bu bir hata. En kötüsü.

İçlerinde en felaket olanı.

Hatta belki de en ölümcül olanı.

Maskemin arkasında terleyerek yerimde kayıyorum. Tişörtüm ve kot pantolonum ısınan tenime yapışıyor ve neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor.

Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime keskin nefesler çekiyorum ama duman tüketiyor da olabilirim. Parmaklarım maskeye dokunmak ya da kafatasımı delen peruğu yeniden ayarlamak için kaşınıyor.

Dikkatlice düşündükten sonra, istemiyorum.

Burası güvenlik kameralarıyla dolu olmalı ve bu insanların dikkatini çekmek isteyeceğim son şey.

Burada olmamam gerekirken olmaz. Düşman hattının arkasında.

Burnumdan ve ağzımdan nefes almak arasında düzenli bir şekilde gidip gelirken bakışlarım ihtiyatlı bir şekilde yana kayıyor.

Alacakaranlığın balyozu ufukta eğilmeye başlıyor ve gri bulutların arkasına bir tutam turuncu sıçratıyor.

Yoğun havayı ürkütücü bir his kaplıyor ve iliklerime kadar işliyor. Benden başka kimse güneşin törensel inişine ya da buranın kapladığı tehlikenin cesur siluetine odaklanmış görünmüyor.

İki yanımda benzer beyaz maskeler takmış, alınlarında siyah rakamlar yazan insanlar duruyor.

Çöküş Odası'na girmesine izin verilen ilk kişilerden biriyim ve numaram yirmi üç. İlk sıra gibi yirmi kişilik olan ikinci sırada duruyorum.

Hayır, *öğrenciler*.

Dört sıra var ve beşinci sıra, siyah takım elbiseli ve grotesk tavşan maskeli iri yarı adamlar tarafından gotik benzeri malikanenin içine yönlendirilen diğer katılımcılar tarafından sürekli olarak dolduruluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırmızı çizgiler maskelerinin ağzını yarıyor ve boş gözlerinin göründüğü delikleri çevreliyor. Ancak keskin, kirli dişleri bir yana, beni kaskatı kesen kısım, girişteki kişinin telefonumdaki davetiye QR kodunu iki kez kontrol etmesiydi.

Başkasının davetiyesini çaldığımı ve olmamam gereken yere izinsiz girdiğimi anlayacağından o kadar emindim ki.

Dikkat çeken gümüş saçlarımı örtmek için taktığım kahverengi peruğa, gri lenslerime ve kalın çerçeveli gözlüklerime rağmen fark edilmeyeceğimden emin değildim.

Yine de İngiliz aksanımı belli etmemek için konuşmadım.

Ne de olsa The King's U tam bir Amerikan okulu ve biz Royal Elite Üniversitesi'nden gelenler kalabalığın arasından kolayca seçilebiliyoruz.

Özellikle de parçası olmamamız gereken bir

tanesinin. Bu kabul töreni gibi.

Tavşan bana sert bir bakış attı, kesinlikle diğer katılımcılara yönelttiğinden daha uzun bir bakıştı, ama sonunda yüzüme numaralı bir maske ve bileğime aynı numaralı bir etiket taktı.

İçeri girmeme izin verilmeden önce telefonumu, anahtarlarımı ve gözlüklerimi tavşan arkadaşına bırakmak zorunda kaldım.

Ve şimdi, seksen beş kişiyle birlikte bekliyorum. Şunu seksen yedi yapalım.

Biliyorum çünkü saydım.

Sinirlerim damarlarımı yarmak ve kanımı yere dökmek üzereyken yaptığım şey budur. Sayıyorum.

Aynı zamanda etrafımı da inceliyorum; izliyor, gözlemliyor ve bir çıkış yolu arıyorum.

Bir hata yaptığımı düşünmeme neden olan kısım buydu.

Burası bir kaçış yolu düşünülerek tasarlanmamış. Bir kere girdin mi, mahkumsun. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak.

Duygusal olarak.

Ne de olsa bu malikane Heathens'a ait. The King's U'da yozlaşmış güç, sonsuz zenginlik ve mafya bağlarıyla kaynayan iki kötü şöhretli kulüpten biri.

Aslında, üyelerinin çoğunluğu ya Rus mafyasına mensuptur ya da mafya ile bağlantıları vardır.

Bugün gelen öğrencilerin hepsi TKÜ'den -ben hariç

-Ve bu gücün bir parçasına susamış durumdalar. Bir parıltı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

canavarlık.

Heathens'ın her dönem başında olmak üzere yılda iki kez gerçekleşen kabul törenine davet edilmek bir ayrıcalıktır.

Kulübe gerçekten kabul edilme şansı yaklaşık yüzde birdir. Bu tür kabul törenleri sadece acımasız olmakla kalmaz, aynı zamanda kurucu üyeler de son derece seçicidir.

Buraya herhangi bir madalya ya da kulübe girmek için gerçek bir şans için gelmediğimi söyleyebilirim. Zaten kim olduğumu öğrendikleri an beni kovacaklar.

Tek amacım iç işleyişleri, güvenlikleri hakkında bilgi edinmek ve üyeleri ve mülkleri hakkında mümkün olduğunca çok istihbarat toplamak.

Şimdi, bunu dikkatleri üzerime çekmeden yapma olasılığım muhtemelen yüzde beş civarındadır ki bu da kuşkusuz düşük bir olasılıktır.

Ama benim bir süper

gücüm var. Görünmezlik.

Eğer istersem, herhangi bir duruma fark edilmeden sızabilirim. Tek yapmam gereken sessiz kalmak, arka plana karışmak ve sorunsuzca hareket etmek.

Kapının gıcırtısı beni yoğun düşüncelerimden koparıyor ve kabul sürecinin sona erdiğini haber veriyor.

Yüz öğrenci beş düzgün sıra halinde dizilmiş. Bazıları benim gibi tamamen sessiz, diğerleri mırıldanıyor ve kendi aralarında sohbet ediyor. Hatta birçoğu şakalaşıyor, dirsek atıyor ve arkadaşlarını dürtüyor.

'Heyecanlı', 'sabırsızlanıyorum' ve 'nihayet' gibi kelimeler kasvetli havada çarpıtılmış bir ninni enerjisiyle süzülüyor.

Bu yerle ilgili her şey çarpıklık kokuyor. Bu hissin bir kısmı, Dinsizlerin yerleşke olarak kullandıkları malikanenin geniş, eski, katedral havasına sahip olması ve şeytani ritüeller gerçekleştirmek için kullanılabileceği gerçeğiyle ilgilidir.

Üç katlı, ayrı kanatları ve gözetleme için kullanıldığını düşündüğüm iki doğu kulesi ile yüksek duruyor.

Kulübün sahip olduğu kötü şöhrete uygun olarak, duvarlarının içinde ve çevresinde tekinsiz bir nitelik akmaktadır.

Malikanenin kampüs dışında yer aldığı ve bu nedenle yurtlardan daha fazla araziye sahip olduğu düşünüldüğünde, çok büyük ve en önemlisi gözlerden uzak.

Araziyi büyük bir orman çevreliyor, ama duyduğum kadarıyla her yer tellerle çevrili, gözetleniyor ve Heathen'lardan ya da her kimse ondan başka kimse yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

davet ettikleri kişilerin erişimine izin verilir.

İblis benzeri topuzları olan çift kapı hızla açılır ve tavşan maskeli sayısız adam bir dehşet denizi içinde dışarı fırlar.

Tek bir kelime bile konuşulmuyor ama hızlanan ayak sesleri, deforme olmuş görüntüler ve olaya dahil olan insanların sayısı beni dondurmaya yetiyor.

Sistematik bir düzen içinde etrafımızda dönüyorlar, Cadılar Bayramı'nı andıran maskeleri dünyaya yansıttıkları tek özellik. Otuz beş. İşte bu kadar varlar.

Hepsi de iri yarı, iri yarı ve kesinlikle muhafızlar.

Çünkü, elbette, Heathens üyelerinin kendi güvenlikleri var. Ne de olsa onlar mafya prensleri, geri dönmeleri gereken kan imparatorlukları var.

Aileleri, her hareketlerini izleyen güvenlik olmadan üniversiteye gitmelerine izin vermiyordu.

En üst kattaki çift kapının açılması ve siyahlar giymiş beş kişinin balkona doğru yürümesiyle birlikte bu gündelik sohbet durur.

Tüm gözler onlara odaklanır.

Tüm yüzler, tüm nefesler ve tüm insanların dikkati, bize köylülermişiz gibi tepeden bakan Heathens'ın ana üyelerinin üzerinde.

Her biri farklı renkte olan neon purge tarzı maskeler yüzlerini kaplıyor. Kırmızı, beyaz, yeşil, sarı ve turuncu.

İngiltere'de hava her zamanki gibi bulutlu ve alacakaranlığa yakın olduğu için renkler siyah olan her şeye karşı öne çıkıyor.

Kötü bir patlama.

Tüyler ürpertici bir pop.

Karanlıkta karşılaştıklarında herkesin bu renkleri ve maskeleri hatırlamasını sağlayacak bir pop.

Bozuk bir ses konuşmadan önce statik hava doluyor.

"Heathens'ın son derece rekabetçi kabul törenine katılmayı başardığınız için tebrikler. Sizler, kulübün liderlerinin güç ve bağlantılar dünyasına katılmaya layık gördükleri seçkinlersiniz. Bu ayrıcalıklar için ödenecek bedel para, statü ya da isimden daha yüksektir. Herkesin maske takmasının nedeni, kulübün kurucularının gözünde hepinizin aynı olmasıdır. Kâfir olmanın bedeli hayatınızı teslim etmektir. Kelimenin tam anlamıyla. Eğer bunu ödemek istemiyorsanız, lütfen solunuzdaki küçük kapıdan çıkın. Çıktığınızda, bize tekrar katılma şansınızı kaybedeceksiniz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Büyük kapının yanındaki bir kapı açılır ve tam on katılımcı başlarını eğerek dışarı çıkar.

Geri kalan doksan kişi yerlerinden kıpırdamıyor. Ne de olsa herkes buraya sadece üniversite hayatlarına değil, daha sonraki geleceklerine de fayda sağlayacak güç ve mevkiler vaat ederek geldi.

Bir söz vermemiş olsaydım ben de giderdim ama verdim ve sözümü tutmam gerekiyor.

Ses yine etrafımızda çınlıyor, kesinlikle tepemizden geliyor. "Tekrar tebrikler, bayanlar ve baylar. Şimdi inisiyasyonumuza başlayacağız."

Dikkatim balkondaki beşliye kayıyor; kıpırdamayan, sessiz ve tek bir kasını bile oynatmadan gözdağı veren beşliye.

Gerçek güç bağırmak ya da emir vermek değildir. Kaslarını esnetmek ya da silahlarını sergilemek değildir. Bu adamlar gibi tam bir özgüvenle ayakta durmak ve buradaki herkesin boğazına sarıldıklarını tam olarak bilmektir.

Gerçek güç yüzeyin altında kaynıyor, enerjisi neredeyse dikiş yerlerinde patlıyor.

"Bu geceki oyun av ve avcı oyunu. Kulübün kurucu üyeleri tarafından avlanacaksınız. Bu sayı beşe doksan olacak, yani üstünlük sizde. Onlar sizi avlamadan önce arazinin sınırına ulaşmayı başarırsanız, bir Kâfir olacaksınız. Aksi takdirde, elenecek ve dışarı çıkarılacaksınız. Kurucu üyeler sizi avlamak için şiddet de dahil olmak üzere her türlü yöntemi kullanma hakkına sahiptir. Seçtikleri silah size dokunursa, otomatik olarak ortadan kaldırılacaksınız. Bedensel zarar meydana gelebilir ve gelecektir. Yapabiliyorsanız kurucu üyelere şiddet uygulamanıza da izin verilir. Tek kural bir can almamaktır. En azından kasıtlı olarak. Soru sorulmayacak ve merhamet gösterilmeyecektir. Saflarımızda zayıf kimseler istemiyoruz."

Benimki de dahil olmak üzere herkesin dikkati her bir üyenin silahına odaklanıyor.

Kızıl Maske'nin parmakları omzunda kayıtsızca duran beyzbol sopasının etrafında dönüyor.

Yeşil Maske bir yay tutuyor ve sırtına astığı sadağında lastik uçlu oklar var.

Beyaz Maske, ellerine yılan gibi dolanmış devasa bir zinciri okşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Turuncu Maske'nin eldivenli eli yerde duran metal bir golf sopasının üzerinde durmaktadır.

Sarı Maske'nin hiç silahı yok ama yumrukları sıkılı.

Şiddet dediklerinde gerçekten şiddetten bahsediyorlardı. Bunu biliyordum, aslında dün geceyi zihinsel olarak buna hazırlanarak geçirdim ama gerçek, hayal edebileceğim her şeyden farklıydı.

Ya da tahmin.

"On dakika önde başlıyorsun. Koşmanızı öneririm. Kabul töreni resmen başladı."

Bir anda ayaklar etrafımda dolaşıyor, sonra herkes farklı yönlere koşuyor.

Siyah giysileri, neon maskeleri ve kıpırtısız duruşlarıyla Heathen'lara son bir kez daha bakıyorum.

Davranışlarında bir değişiklik olmadan katılımcıların dağılmasını izliyorlar. Tepki yok. En ufak bir heyecan bile yok.

Bu insanlara her zaman sakin olmaları, zamanlarını beklemeleri, fırsatları kollamaları ve asla hevesli olduklarını göstermemeleri öğretildi. Avın onlar için hazdan başka bir şey olmadığından emin olsam bile.

Bu kesinlikle yeni üye kabul etmek ya da en güçlü olanın hayatta kalmasıyla ilgili değildir. Geçmişte sayısız inisiyasyon yapıldı, bunların çoğu hiçbir üye eklenmeden sona erdi ve inisiyasyonu geçmeyi başaran katılımcılar hakkında kimse bir şey bilmiyor.

Yüzleri maskelerden ya da yapılardan anlamaya çalışıyorum ama hepsi birbirine benziyor.

-Kaslı ve uzun boylu. Biraz daha zayıf olan Beyaz Maske hariç.

Yine de kimin kim olduğunu söylemek mümkün değil.

Ya da kesinlikle uzak durmam gereken birini arayın.

Boşver onu.

Hepsinden uzak durmalıyım.

Onlar yırtıcılar ve ben de avın bir parçasıyım. Eğer onlardan biri tarafından yakalanırsam, dişlerinin arasında parçalanacağım.

Ayaklarım bir saniye boyunca sendeliyor, sahip olmadığım bir saniye, herkesin ormana doğru koşmak için kullandığı bir saniye.

Arkamı dönüp onları takip ediyorum.

Uzuvlarım her hareketimde titriyor ama verdiğim söz göğüs kafesimin arkasında ikinci bir kalbin şiddetiyle çarpıyor.

Öğrenciler, yerleşkeyi kucaklayan ve her köşeyi saran kasvetli havadan habersiz, devasa ağaçların arasında koşturuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Güneşin olmaması ve ışığın çok az olması nedeniyle yeşil ağaçlar karanlık, uğursuz, kült ve şeytani hislerle dolu görünüyor.

Göreve odaklanmayı seçerek, mümkün olduğunca fazla mesafe kazanmak için koşuyorum. Tüm araziyi kapsayacak şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş küçük kameralar ve hoparlörlerin bulunduğu ağaçlara rastlıyorum, ancak bu yayınları izleyenlerin dikkatini çekmemek için başımı eğip yanlarından geçiyorum. Üyelerin bunları bizi avlamak için kullanacaklarından şüpheliyim ama k u l l a n a b i l i r l e r de.

Ne de olsa bu geceki avda kural yok.

Daha önce bir tür strateji hakkında fısıldaştıklarını duyduğum bir grup öğrenciyi takip ederek çalıların arkasına geçiyorum.

Normalde diğerleriyle arama mümkün olduğunca mesafe koyardım ama bu canavarların nasıl çalıştığını gözlemlemek için buradayım.

Dengesiz insanları durdurmanın tek yolu, önce onları incelemek, derilerinin altına girmek ve işleyişlerini anlamaktır.

Ancak o zaman herhangi bir hasar verebilirsiniz.

Bu arada, bu hasara neden olacak kişi ben değilim. Bunun için fiziksel olarak çok zayıfım. Ama süper gücüm sayesinde mükemmel casusluk yeteneklerim var.

Üç kişilik grup, çalıların arkasındaki yerimden onları takip ettiğimi fark etmiyor. Ayakkabılarım sessiz ve ağaçların arasında kayarak çıkardığım her ses onların çıkardığı seslerle senkronize oluyor.

Düzenli bir tempoda ilerlerken ormanda biraz mesafe kat ettik.

Daha güçlü değil, daha akıllı çalışıyorlar. Koşup Heathen'lardan kaçmaya çalışmak yerine, bu üçü bir şekilde ormanda yollarını biliyor gibi görünüyor ve bu avantajı bitiş çizgisine daha hızlı ulaşmak için kullanıyorlar.

"Yetmiş dört ve on sekiz numaralar elendi."

Hoparlörün sesiyle irkiliyorum ve *nasıl* elendiklerini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Takip ettiğim üç kişi, Beş, Altı ve Yedi, anons karşısında duraksamıyor bile.

Bu onlar için bir tekrar olmalı. Daha önceki kabul törenlerinde başarısız olan birçok kişi, üyeler tarafından bir kez daha denenmeye layık görülürse, Kâfirlerin malikânesine geri davet edilebilir.

Bunların takip edilmesi gereken mükemmel adaylar olması için bir neden daha.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Devrilmiş dalları iterek geçiyorlar ve kameralara dikkat etmeseler de aralarından kibarca geçiyorlar.

Hoparlörden gelen ses bir kez daha etrafımızda yankılanıyor ve bazen gruplar halinde, bazen çiftler halinde daha fazla sayının eleneceğini duyuruyor.

Her biri geldiğinde sarsılıyorum ve sakin kalmak için burnumdan ve ağzımdan nefes almak arasında gidip geliyorum.

Öndeki Beş durur ve diğerleri de yumrukları yanlarında sıkılı bir şekilde onu takip eder.

Dalların ve yaprakların arasından, Turuncu Maske görünmeden önce yerde sürüklenen bir golf sopasını seçebiliyorum.

Six ona yumruk atmaya kalkar ve Orange Mask sadece eğilmekle kalmaz, aynı zamanda sopayla yüzüne de vurur.

Altı'nın maskesinin altından kan fışkırırken ve bir gümbürtüyle yere düşerken çığlık atmamak için ellerimi ağzıma kapatıyorum. Bacaklarım titriyor ve çalıların arasına çömelip küçük aralıklardan sahneyi izliyorum.

Beş ve Yedi farklı yönlere doğru koşarken Turuncu Maske golf sopasını Beş'in kafasının arkasına fırlatarak onu ağaca çarpıyor ve Yedi'nin peşinden koşuyor. Hareketlerinden emin, korkutucu derecede kontrollü.

Ve güç.

Her harekette çok fazla güç var. Her hareketinde. Verdiği her kararda.

Sopasının Five'a isabet etmesini bile beklemedi. Vuracağını biliyordu ve vurdu da, katılımcının yerdeki hareketsiz bedeninden de anlaşılacağı üzere.

İçimden bir ses Seven'ın peşinden koşmasının bir nedeni olduğunu söylüyor ve bu nedenin ne olduğunu öğrenmek için içimi bir merak kemiriyor.

Ama benim yok.

Çünkü bu, onların peşinden gitmek ve kesinlikle elenmek anlamına gelirdi.

Merak, bizi mantıksız hale getirmek için şeytanın ve onun yardakçısı iblislerin işidir.

Konuşmacı altı ve beş numaraların elendiğini söylüyor ve ben yedi numarayı bekliyorum ama gelmiyor.

Belki kaçmayı başarmıştır. *Devam et, rastgele Amerikalı delikanlı*.

Mesele şu ki, şimdilik güvendeyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça boyuma doğru yükseliyorum, etrafımı dikkatle inceliyorum.

Bu kez peruğuma dokunup yerine itiyorum ve orada olduğundan emin olmak için maskeme birkaç kez dokunurken terli kafatasımdaki karıncalanmaları görmezden geliyorum.

Birkaç ayak sesi hassas kulaklarıma ulaşıyor ve dört katılımcı bir açıklıkta koşarken geri çömeliyorum. Turuncu Maske onlara doğru yöneliyor, Kızıl Maske de onu takip ediyor. Onları kısa sürede uçuruyorlar ve bilinçsiz bedenleri yere düşüyor.

Elimle ağzımı tekrar kapatıyorum, tırnaklarım maskenin plastik malzemesine batıyor ve yüzeyini çiziyor.

Vay canına.

Bu hayal edebileceğimden çok daha korkunç. Evet, Heathen'ların ne kadar acımasız olabileceği ve asla geri çekilmedikleri hakkındaki söylentileri duymuştum, ancak gerçekten vurduklarına ve yumrukladıklarına tanık olmak tamamen farklı bir hikaye.

Bu sadece patlayan kanın, yüzlere ve vücutlara atılan sert yumrukların ya da yol boyunca birkaç kişiyi kırmış olmalarının görüntüsü değil. Bu sadece insanları hayvanmış gibi avlayan kalpsiz neon maskelerin Cadılar Bayramı'nı andıran görüntüsü de değil.

Aynı zamanda sesi de. Vuruşlar, kırbaçlar, yumruklar ve yere düşen bedenlerin gümbürtüsü.

Bazı katılımcıların boğuk çığlıkları, feryatları ve yalvarışları.

İçlerinden biri, "Ben yokum. Lütfen bu seferlik beni bağışlayın-" dedi, kafası bir ağaca çarpmadan önce.

İki Heathen, her biri farklı bir yöne gitmeden önce birbirlerini bir bakışla ancak onaylıyor.

Kızıl Maske ağaçların arasında kayboluyor ve ben bunu Turuncu Maske'yi uyarmadan yapmanın en iyi yolunu düşünüyorum.

Ne var biliyor musun? Kımıldamadan önce o gidene kadar beklesem daha iyi.

Uzuvlarıma ya da titreyen bacaklarıma bağıran acıya rağmen, çömelmiş bir pozisyonda, kıpırdamadan, düzgün nefes almaktan korkarak kalıyorum.

Turuncu Maske Beş'in yanına eğilir, sonra sopasını kapar. Siyah deri eldivenlerine sıvı bir şey bulaşıyor ve parlak kırmızı renkte yere damlıyor.

Kan kırmızısı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar... canavarlaşabiliyorlar? Ama yine de, ait oldukları dünyayı düşünürsek, muhtemelen doğduklarından beri böyleler.

Bu tür insanlardan hiç hoşlanmadım, sırf güçleri olduğu için zarar verenlerden.

Sırf yapabildikleri için tüm aileleri mahvedenler.

Ahlaken yozlaşmış insanlar.

Sınırları ya da ahlakı olmayan Makyavelistler.

Dinsizler, çarpık davranış kuralları ve hedonist zihniyetleriyle bu listenin başında yer almaktadır.

Turuncu Maske neredeyse ufku yutan etkileyici boyuna yükseliyor, sonra yavaşça, çok yavaşça başını bana doğru eğiyor.

Ürkütücü bir sessizlik hüküm sürerken neon dikişler yakın karanlıkta parlıyor.

Sert, derin sesi havada yankılandığında omurgam sarsılıyor. "Saklandığını biliyorum. Ortaya çık ve sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum. *Çok fazla*."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2

CECILY

Bir saniyeliğine nefes almayı bıraktım.

Olamaz.

Beni görmüş olmasına imkan yok. Sadece ses çıkarmadım, aynı zamanda görünmezim.

Tabii güvenlik kameralarına erişimi yoksa.

Hayır. Kulaklarında bir şey göremiyorum, yani güvenlikle iletişim kurması mümkün değil.

Peki burada olduğumu nasıl anladı?

Yakınımdaki başka biriyle değil de benimle konuştuğunu teyit etmek için yavaşça etrafıma bakındım.

Sessizlikte kıyamet gibi yankılanarak elenmek üzere bir numara anons ediliyor. İstemsiz bir sarsıntı omzumu kaldırıyor ama yerimden kıpırdamadan izliyorum.

Ya da daha çok, yaklaşık otuz metre ötede duran ve omzunda duran sopayı kayıtsızca tutan Turuncu Maske tarafından tuzağa düşürüldüm.

Ve hâlâ bana doğru bakıyor, maskesinin neon turuncusu gece ilerledikçe ürkütücü bir şekilde yırtıcı hale geliyor. Yine de doğrudan bana bakmıyor, yani tam olarak nerede olduğumu bilmiyor.

"Sana şans verirken dışarı çık. Eğer seni çıkarmak zorunda kalırsam, manzara hiç de hoş görünmeyecek."

Her iki şekilde de hoş görünmeyecek, psikopat.

Ve bir insan konuşurken nasıl bu kadar ilgisiz ve metodik konuşabilir? Ses tonu bir robotunkinden farksız.

İltica etmiş ve şu anda insanlığın ölümünü planlayan şeytani biri.

"Zamanın doldu." Uzun ve kararlı adımlarla bana doğru yürümeye başlamadan önce sözlerinin ağırlığı ilk önce bana çarpıyor.

Ters yönde koşarken bunu düşünmüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimde açıklanamaz bir enerji dolaşıyor, tek amacı hayatta kalmak olan bir fokurdama. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak.

Mesele elenmek değil, buradan tek parça halinde çıkmak.

Çalıları kamuflaj olarak kullanıyorum ve aralarından geçiyorum. Düşen dallar ve başıboş dikenler elimi kesiyor ve küçük bir şiddet senfonisi içinde boynumun yan tarafını çiziyor.

Ayak sesleri peşimden geliyor, uzun, sert ve o kadar ısrarlı ki kalbim hızlanıyor.

Çocukluğunuzda arkadaşlarınızla saklambaç oynarken hissettiğiniz o duygu gibi. Peşinizde birinin olduğunu hissettiğinizde hem heyecan hem de korku dolu bir çığlık atardınız.

Ancak bu kez durum biraz farklı.

Sadece korku kaslarımı birbirine kenetler ve zihnimi kalabalıklaştırır. Zihnimin sakin kalma çabalarına rağmen uzuvlarım titriyor ve nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Çünkü beni yakalarsa öleceğimi biliyorum. Yere serdiği diğer katılımcılar gibi bilincimi kaybetmiş olacağım.

Belki de hastaneye yatırılmam gerekecek ve ailem verdiğim bu pervasız kararı duyup beni hayal kırıklığına uğratacak.

Hayır.

O yaklaştıkça ben daha hızlı koşuyorum, koşuyorum, *koşuyorum*. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, onu kaybetmiyorum.

Yakın bile değil.

Her geçen saniye peşimden daha da yaklaşıyor. Ve nedense, düzgün adımlarına bakılırsa beni yakalamayı bilerek geciktirdiğini hissediyorum.

Koşmamı ve ne kadar uzağa gidebileceğimi görmemi istiyor.

Lanet olsun o sadist dangalağa.

Bu şekilde devam edersem, bir banliyö kedisi tarafından oynanan bir fareden farkım kalmayacak.

Etrafımı araştırıyorum ve ani bir kararla toprak yolun kenarında büyük bir kayanın arkasına saklanıyorum.

Sert nefes alışım kapana kısılmış bir hayvanınkini andırıyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Göğüs kafesime çarpan güm, güm, güm sesleri, çaresizlik ve yaptığım şeyden duyduğum pişmanlıkla artıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu kaybettim mi?

Gözlerim Turuncu Maske'nin gittiğinden emin olmak için kaçtığım patikaya takılı kalıyor.

Bekliyorum, bekliyorum, tişörtüm ve kot pantolonumla terliyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Hiç mantıklı değil.

Peşimde olduğuna göre, şimdiye kadar beni yakalamış olmalıydı.

Tabii...

Yavaşça arkama bakarken yutkunmam boğazımda düğümleniyor. Yeterince eminim, orada duruyor, rahatça bir ağaca yaslanmış, kolları ve bacakları çapraz ve sopa sol elinde bir tehdit gibi asılı.

"Sürekli saklanmanın bir nedeni var mı?"

Derin sesinin dalgalanması havada taşınıyor ve tenimde titreşiyor. Artık daha az robotik, sanki beni onun daha az kayıtsız versiyonuyla tanışmaya layık görmüş gibi.

Gerçek imajının bir şeytanın kişileştirilmesi olabileceği düşünüldüğünde, bu hiç de iyi bir haber değil.

Yine de sesi beni duraksatıyor.

Amerikan aksanını daha önce de duyduğuma eminim. O halde ya Gareth ya da Killian Carson olmalı, kızların ve benim dövüş kulübünde sık sık gördüğümüz kardeşler.

Ya da Jeremy Volkov.

Lütfen Jeremy olmasın.

Aklı başında bir insan psikopat Killian Carson ya da deli Nikolai Sokolov'dan başkasını istemez ama benim gözümde Jeremy her zaman Heathens'ın en kötüsü olmuştur.

Eylemlerini diğerleri gibi alenen duyurmuyor olması onu zararsız yapmaz, sadece canavarlığını gizlemekte çok daha başarılıdır.

Ne de olsa, iyi davranarak Heathens'ın lideri olmadı. "Kulübe kabul edilmek sadece koşarak başarılabilir,

Saklanmıyorum," diye devam ediyor o daha az robotik ama buz gibi soğuk ses tonuyla.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

Vay canına.

Neredeyse konuşuyordum ve milliyetimi ve bu kabul törenindeki alışılmışın dışındaki görünüşümü tamamen ele veriyordum.

Turuncu Maske ağacı itiyor ve ben bir adım geri atıyorum, sonra ayakkabılarım kayaya çarptığında hafifçe zıplıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hâlâ kaçmıyorsun." Sesi karanlık bir tonla alçalıyor ve uçurduğu diğer katılımcılardan daha kötü bir kaderin vaatleriyle dolup taşıyor.

Fiziksel olarak mümkün olduğunca derin nefes alıyorum ve sonra koşuyorum.

Daha iki adım bile atmamıştım ki bacaklarım altımdan çekildi. Kafa üstü toprağa düşerken çığlık atıyorum ve ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Yirmi üç numara elendi," diye yankılanıyor hoparlör etrafımda.

Kesinlik etimin altında kabarcıklar oluşturuyor ve canımı yakıyor.

Ama dizimdeki yanmadan ya da kalça kemiğimde oluşmaya başladığını hissettiğim çürükten daha fazla değil.

Yere yüzüstü uzanıyorum, ağzım toprağı öpüyor ve tırnaklarım toprağa batıyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda Turuncu Maske'nin kan kırmızısı golf sopasını incelediğini görüyorum.

Lütfen bana bunun benim kanım olduğunu söyleme.

Hayır, olamaz. Bana onunla vurmadı. Aslında, bana çelme taktığından şüpheleniyorum, bu yüzden şu anda bu durumdayım.

Ciğerlerimden kederli bir nefes dökülüyor ve oturup gömleğimdeki ve kotumdaki kirin tozunu alıyorum. Dizimde kanayan bir delik var ve g ö r d ü ğ ü m manzara karşısında irkiliyorum.

Tamamen kirliyim ve ne için?

En azından artık Kâfirlerin malikânesinin yapısı hakkında biraz bilgim var ve bu piçle karşılaşan diğer katılımcılar gibi bilincimi kaybetmedim.

"Maskenin ardındaki yüzü görelim." Eldivenli elini bana doğru uzatıyor, siyah, karanlık ve en kötü kâbuslarımdan fırlamış gibi. "Senin kadar beceriksiz biri nasıl oldu da kabul törenine davet edildi-"

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve cümlesini yarıda kesiyorum. Ses havada yankılanıyor, sessizliği bıçaklıyor ve tüm tavrındaki duraklama ile vurgulanıyor.

Diğer elim toprağı sıkıyor ve sırf havadaki durgunluğu doldurabilmek için ağzımdan bir şeyler kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Beni zaten eledi, neden yüzümü görmek istesin ki? Bununla ilgili bir kural yoktu.

Ayrıca, neden ben onu göremezken o beni görebiliyor? Bu hiç adil değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünya adil değil, Cecily. Sadece böyle.

Annemin sözleri aklıma geliyor ve derin bir nefes alıp kalkmaya başlıyorum. Pek de göz alıcı olmayan eliminasyonumu düşünmeyi bırakacağım ve bunun yerine kalan zamanımı etrafı kolaçan etmek için kullanacağım.

Ne de olsa burada olmamın tek sebebi bu.

Bir an yerimde duruyorum, sonra bir avuç saçımla geri çekiliyorum.

Hayır, peruğum.

Yırtmasın ve beni teşhir etmesin diye hareketi takip ederek ciyaklıyorum. Sırtım sert bir göğse çarpıyor ve sonra sopa boğazıma dayanıyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Golf sopasının uzunluğunu nefes boruma dayadı. İtmiyor ama bunu yapabileceği ve beni boğarak öldürebileceği tehdidi var.

Saçlarımı da acımasızca kavradığı için sırtım göğsünün sertliğine yapışmış durumda. Ben aslında kısa değilim ama o uzun ve geniş ve bir titanın varlığına sahip.

Deri ve bergamot kokuyor. Belki de bu kokunun bir kısmı eldivenlerindendir.

Maske sayesinde nefes alış verişi eski korku filmlerindeki gibi çiğ ve kontrollü ama biraz da ürkütücü çıkıyor.

Hassas kulaklarım artık nefes alamayacak hale gelene kadar sesle doluyor.

"Bir parmak şıklatmamla parçalayabileceğim kırılgan küçük bir şeyden başka bir şey değilsin. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ve eğer seni buraya nasıl geldiğini anlatmaya ikna etmezlerse, işleyen birkaç beyin hücren de bunu biliyor olmalı."

Dudaklarım titriyor ve büzülüyor.

O tanıdık dalganın beni ansızın vurmasını bekliyorum. Felç edici korkuyu, sessiz gözyaşlarını ve bu gibi durumlarda meydana gelen genel karmaşayı bekliyorum.

Bekledim ve bekledim.

Ama iliklerime kadar işleyen tek şey titreme ve daha fazla titreme.

Ve koşma ihtiyacı.

Hayır, sadece koşmak

değil.

Yüzeyin altında çok daha haince bir şey var. Daha önceki korkuya

duyulan özlem gibi bir şey.

Buna ihtiyacım var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu tatmin etmek için bir dürtü.

Sopasının uzunluğu boynuma daha sert baskı yapıyor, nefes almama izin veriyor ama daha da kısıtlıyor. "Soruma cevap vermek yerine ezilmeyi mi tercih ediyorsun?"

Başımı sallıyorum, ilk kez başımı geriye yatırıyorum, böylece doğrudan onun gözlerine bakıyorum.

Bugünkü ikinci hatam bu, ilki burada olmak.

Turuncu Maske'nin gözleri şiddete olan açlığının daha karanlık bir tezahürüdür. Bulutlar kadar koyu gri ve bir o kadar da soğukturlar.

Bu tür kasvetli bulutlarda sağanak yağış mı yoksa feci bir fırtına mı olacağını asla bilemezsiniz.

Ama kesin olan bir şey var. Tehlikeli olacak. Onlar geçene kadar saklansak iyi olur.

Ama insan böyle gözlerden nasıl saklanır? Gözler o kadar karanlık ki neredeyse siyahlar.

Gözleri o kadar cansız ki, insan ölü olduklarını sanır.

Ya da belki de onlara bakan kişinin ölmüş olması gerekiyordur.

Parmaklarım sopanın kanlı ucuna dolanıyor ve onu boynuma doğru daha da çekiyorum.

Eğer onu uzaklaştırmaya çalışırsam, muhtemelen bunu bir meydan okuma olarak algılayacak ve tam tersini yapacaktır.

Beni öldürmeyeceğine eminim, bu yüzden en iyi seçeneğim ilgisini kaybetmesini ve gitmesine izin vermesini sağlamak.

Heathens'ın inisiyasyonunda yer alacak kadar yetkin olmadığımı düşünüyor ve tehdit ettiği şeyi yapmasını isteyerek, pozisyon için değerlendirilecek kadar akılsız olduğumu kanıtladım.

Gözlerinden hiçbir duygu geçmiyor. En ufak bir tepki bile yok. Hâlâ

koyu gri ve ulaşılmazlar.

Ama sopanın diğer ucunu bırakıyor ve daha büyük eldivenli eliyle elimi kapatıyor.

Soğuk metali nefes boruma doğru iterken sert ve müdahaleci bir ses neredeyse nefes borumu parçalıyor.

"İstediğin bu mu?" Beni sopayla boğuyor. "Madem öyle, düzgün y a p ."

Nefesim daralıyor ve boynumda basınç oluşuyor, damarlarım sertleşiyor ve yüzüm ısınıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimde çırpınma, tekmeleme ve dövüşme dürtüsü var ama kendimi aklımı korumaya, nefesimi ve düşüncelerimi sakinleştirmeye zorluyorum.

Birinin kazanmasına izin vermenin en iyi yolu, aklınıza girmesine, düşüncelerinize el koymasına ve onları felç edici korku veya tehditlerle değiştirmesine izin vermektir.

Onun boş gözlerini kararlı gözlerimle karşılıyorum.

Bana zarar veremezsin.

Hem de çok.

Yapabileceği en kötü şey, diğer katılımcılara yaptığı gibi bilincimi kaybetmemi sağlamak olur.

Bayılmamayı tercih etsem de, bu yine de sorgulanmaktan ve sonunda söz verdiğim kişiyi satmaktan daha iyi bir seçenek.

"Anlıyorum." Çakıllı sesi kulağıma saldırıyor. "Biraz nefes oyunu ve uyarıdan sonra duracağımı sanıyorsun. Sana vuracağımı, diğerlerine yaptığım gibi seni de bayıltacağımı ve başka bir zavallı ruha işkence etmek için yoluma devam edeceğimi. Onlar için biraz üzülüyorsun ama aynı zamanda sen olmadığına da seviniyorsun, değil mi?"

Dudaklarım hem düzgün nefes alabilmek için hem de sözleri nedeniyle ayrılıyor.

Ben tek kelime etmeden planımı nasıl bu kadar okuyabildi? Medyum mu o?

Lütfen bana Dinsizlerin tarikat faaliyetlerine katıldıklarını ve şeytanlarla gerçek anlaşmalar yaptıklarını söylemeyin.

"Bunu yapmalıydım. Bunu yap*malıydım*." Saçımı çekiştirerek beni irkiltti. "Ama sinirlerimi bozma cüretini gösterdin, bu yüzden şimdi son nefesini çalmak istiyorum."

Yutkunmam sopanın metaliyle karşılaşıyor, bu da nefes boruma tuğla koymak gibi bir şey.

Başımı bir kez sallıyorum ya da başımı tuttuğu için mümkün olduğu kadar sallıyorum.

Saç.

"Her ne kadar ayin sırasında kimseyi öldürmeme kuralımız olsa da inisiyasyon...*kasıtlı* olarak."

Son kelimeyi vurgulama şeklini kaçırmıyorum. Beni her halükarda öldürmeyi düşündüğünü söylüyor ve sonra bunu kasıtsızmış gibi gizliyor.

Bu, tahminlerin ve hikayelerin gerçeklikten çok farklı olduğu kısımdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dinsizlerin insanları spor olsun diye dövdüklerine ve gözlerini kırpmadan öldürdüklerine dair pek çok söylenti duydum.

Ancak buna ilk elden şahit olmak ya da daha kötüsü maruz kalan tarafta yer almak, fırtınanın gözüne atılmaktan ve hayatta kalma şansınızın yok denecek kadar az olduğunu bilmekten farksızdır.

Hiçbir derin nefes ya da mantıklı düşünce beni kurtaramaz. O zaten kafamın içinde ve bunu biliyor.

O benim buradan canlı çıkmam için tek şansım ve o da biliyor ki
Bu.

Bilmediği şey ise benim savaşmadan pes etmeyi reddettiğim. "Önce
beni becer," diye fısıldıyorum, sesim o kadar kısık ki zar zor
duyuyorum. Tüm varlığı duraklıyor, tıpkı daha önce elini tokatladığım
zamanki gibi.
"Önce seni mi sikeyim?" diye yavaşça tekrarlıyor, sanki kelimelerin tadına
bakıyormuş gibi
dilinde.

Başımı salladım.

Saçlarımı serbest bırakıyor, eli boğazımdaki nabız noktasından aşağı iniyor ve gömleğimin içinden bir göğsümü avuçlamadan önce ardında ürperti bırakıyor. Parmaklarını derime geçirirken dokunuşu vahşi, neredeyse cezalandırıcı. "Neden?"

Zonklamaya ve göğsümün hassas etindeki donuk ağrıya rağmen kendimi toparlamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Bakire olarak ölmek istemiyorum."

Turuncu maskeli adamı gördüğümden beri ilk kez gözlerinde ışık parlıyor ama bu ilgi değil. Daha çok sadizm gibi.

Bir şey için heyecan.

Ne, bilmiyorum.

"Ben bakireleri sikmem. Onlar iyi bir sikiş değil. Alınmayın." Kelimelerin ardındaki her suçu kastederek söylüyor bunu. Sonra göğsümü serbest bırakıyor, ama sadece gömleğimin altına uzanabilmek, sütyenimin üst kısmını aşağı itmek ve meme ucumu sıkıştırmak için.

Eldivenin derisi o kadar sert ki inliyorum, ama o bunu bir davet olarak kabul ediyor ve rahatsız edici, sakin bir ritimle eldivenli parmaklarının arasında yuvarlıyor, sonra acımasızca sıkıyor.

Boynuma yapılan baskı hissi daha da kötüleştirince devrildim. Ya da daha iyi. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.

Ruhumun karanlık derinliklerine gömdüğüm o deneyimden sonra ilk kez böyle bir şey yaşıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O zamandan beri, namuslu Cecily, 'neden herkes sekse takıntılı' Cecily, 'sadece okumak istediği için üniversitede olan inek' Cecily oldum.

Tek istisna *o*. Kendisi için iyilik yaptığım ve bu çıkmazda olmamın sebebi olan kişi.

Ortaokuldan beri herkes bakire olmadığımı düşünürken, yüzsüzce ona beni becermesini söyledikten ve bakire olduğumu özgürce açıkladıktan sonra maskeli bir yabancı tarafından elle taciz edilmek ve dokunulmak.

Kaçabilmem için gardını düşürmek için söyledim ama tam tersini de yapmış olabilirim.

Başlangıçta benimle ilgilenmiyordu, bu yüzden her katılımcıyı elediği gibi beni de eledi, ama ben devam ettim ve bilmeden onu birkaç kez kışkırttım ve şimdi gitmeme izin vermiyor.

"Söyle bana." Meme ucumu tekrar sıkıyor ve derinin hassas tenime karşı sertliği nefesimi kesiyor. "REU'dan gelen sosyetik bir çocuğun Heathens'ın kabul töreninde ne işi var?"

Aksanımı gizlemek için o kadar çaba sarf ettikten sonra nasıl anladı?

"Ben bir soru sordum. Cevabın nerede?" Ona ters ters bakıyorum ve gözleri yeniden parlıyor.

"Bana öyle bakmayı kes, yoksa sırf o gözlerin yaşlarla dolduğunu görmek için seni becerebilirim."

Hasta piç.

Tüm bunları ve daha fazlasını yapacağından hiç şüphem yok. O adamları takip ettiğini ilk fark ettiğimden beri ne yapacağı hiç belli olmuyor.

Tam başımı daha da derin bir belaya sokmayacak bir kaçış yöntemi düşünmek üzereyken, arazinin diğer tarafından bir kargaşa geliyor.

O yöne baktığımızda Beyaz Maske ve Sarı Maske'nin bir grup insanı kovaladığını ve Sarı Maske'nin çılgınca güldüğünü görüyoruz.

Turuncu Maske'nin ayağına basarken bunu düşünmüyorum. Etrafımdaki tutuşu gevşediği anda eğilip kaçıyorum.

Arkama bakmıyorum. Onun yetişmesini beklemiyorum. Koşuyorum ve koşuyorum ve

Koş.

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve düşündüğüm tek şey

Nasıl oldu da herhangi bir cinsel durumda olduğumda yaptığım gibi panik atak geçirmedim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En önemlisi, neden kalçalarım sıkılıyor, zonkluyor ve o acımasız yabancıya geri dönmemi talep ediyor?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3

CECILY

Yurda ulaşmam ve yakalanmadan çocukluk arkadaşlarımla paylaştığım daireye gizlice girmem bir mucize.

Hiçbir ışık yanmıyor ve tek ses Ava'nın odasından gelen melankolik çello.

Beni bu halde, çiziklerle kaplı, kot pantolonumda bir delik ve gözlerimde çılgınca bir bakışla görürse, kesinlikle drama dolu bir anket başlatacaktır.

Bir *sürü* drama.

Ayakkabılarımı kapıda çıkarıyorum ve dizimdeki kesik ve elimdeki yırtıklar her zonkladığında yüzümü buruşturarak oturma odasını boydan boya parmak uçlarımla geçiyorum.

Odama girdikten sonra kapıyı kapatıyorum, kapıya yaslanıyorum ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek yere yatıyorum.

En sevdiğim mangaların sayfalarıyla kaplı duvarlara bakarken tırnaklarım birbirine çarpıyor. Figürler loş ışık altında gölgeli görünüyor, sanki gerçek olup yanımdan aşağı atlayacaklarmış gibi görünüyorlar.

Kurgusal karakterlerin görüntüleri beni teselli ediyor.

Hiçbir zaman arkadaşlarımdan yardım isteyen ya da onlara sorunlarımdan bahseden bir tip olmadım. Herkes beni anne figürü, sorun çözücü ve dinleyici olarak görüyor.

Bunun yerine ne zaman dinlenmeyi arzulasam, tırnaklarım göğsüme batıyor ve hareket etmemi yasaklıyor. Kendimden ve var olmayan ve pratik tavsiyeler sunma şansı çok az olan kurgusal karakterlerden başka birine sığınmaktan.

Parmaklarım dizimdeki yaranın üzerinde geziniyor ve yırtık deriye dokunduğumda acı içinde inliyorum.

Ama içimi parçalayan tek his bu değil. Hayır. Bu çok daha güçlü ve lanetleyici bir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Acı tenimde başlıyor olabilir ama ruhumun karanlık köşelerinde son buluyor. Bugün yüzüme çarpana kadar benim bile varlığından haberdar olmadığım bilinmeyen isimsiz yerlerde.

Parmaklarım dizimden yırtık kotumun kenarına doğru kayıyor, kalçamın üzerinde geziniyor. Kalçama dokunduğumda titriyorum ve bacağımı sıkıyorum.

İçimden acıdan çok daha yoğun bir şey geçiyor ve parmaklarım göğsümü okşamak için hareket etmeden önce titriyor.

Turuncu Maske'nin vahşice kavradığı, işkence ettiği ve ben nefes nefese kalana kadar parmaklarını soktuğu aynı göğüs. Ama şimdi aynı duygu değil. Etim yumuşak, meme uçlarım ağrıyor ama önceki elektrik gitmiş.

Diğer elimi kaldırıyorum, boğazıma sarıyorum ve sıkıyorum. Soluk borumu ezen golf sopasının uzunluğu gibi. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum ve tutuyorum, ama narin parmaklarımın hiçbir baskısı aynı görüntüyü yeniden yaratmaya yetmiyor.

Meme ucumu sıkan sert eldivenli parmaklar yok, sırtımda kas duvarı yok. Hiçbir şey yok.

Ellerimin iki yanıma düşmesine izin verdim. *Ne yapıyorum ben böyle?*

Ondan kurtulduğuma sevinmem gerekirken, o canavarla birlikte kapana kısılmış olma imgesini nasıl yeniden yaratabilirdim?

Ya da belki de kapana kısılmış olma kısmını yeniden yaratmıyorum, o anda içinde bulunduğum ruh haline ulaşmaya çalışıyorum.

Her şeyin boşluğu.

Özgürlük vaat ediyordu.

İçimden başımı sallayarak tüm bunları hafızamdan siliyorum.

Tüm o çarpık sahne sadece hayati tehlike içinde olduğum için gerçekleşti.

Hayatta kalma içgüdüsü herhangi bir insanın ya da hayvanın sahip olduğu en güçlü içgüdüdür ve o anda, oradan tek parça halinde ayrıldığım sürece her şeyi denemeye hazırdım. Yani normal şartlar altında tüm bu olayın hiçbir anlamı yok.

Yine de, tavşan maskelerinden biri bana içinde eşyalarımın bulunduğu yirmi üç numaralı fermuarlı çantayı verdikten ve beni araziden çıkardıktan sonra da etrafımı izlemeye devam ettim.

REU'nun yurtlarına kadar koşarken ve hatta dairenin kodunu girerken bile izlemeye devam ettim.

Bir parçam Turuncu Maske'nin başladığı işi bitirmek için beni takip edeceğini düşündü. Beni en yakın duvara sıkıştıracak ve o derin sesiyle bana kaçmanın sadece bir başlangıç olduğunu, son olmadığını söyleyecekti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak, bu benim açımdan tamamen paranoyaydı. Onun gibi avlanmaktan ve acı çektirmekten zevk alan hasta bir insan, sırf benim peşime düşmek için tüm potansiyel avlarını bırakmazdı.

Görünmezlik özelliklerim için bir kez daha minnettarım. Güvendeyim.

Telefonum cebimde titriyor ve irkiliyorum, sonra onu alıp mesajı kontrol etmeden önce uzun bir nefes alıyorum.

Yaşıyor musun aşkım?

Kalbim küt küt atıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor.

Her zaman bu hislerin sadece shoujo mangalarda var olan klişeler olduğunu düşünmüştüm, ancak ne kadar doğru olduklarını anlamak için gerçek hayattaki deneyimlerim gerekti.

Önemli olan kişiden gelen tek bir sözün, tek bir metnin nasıl tüm dünyadan daha önemli olduğunu.

Doğrulup cevap veriyorum.

Sanırım. Daha yeni döndüm.

Landon: Benimle

buluşur musun?

Cecily: Tabii. Nerede?

Landon: Aynı yerde.

Buna gülümsüyorum. Bir yerimiz var. Büyük ya da özel değil ama bizim küçük sırrımız.

Yoldayım.

OTUZ DAKİKA SONRA, arabamı sahilin ıssız kayalık kıyısının yakınında durduruyorum.

Birleşik Krallık'ın güney kıyısı yakınlarında yer alan Brighton Adası'nın her tarafı denizle çevrili olduğu için çok sayıda plaj ve kıyı bulunmaktadır.

Ancak biz REU'dan gelenler, istenmeyen kavgalardan kaçınmak için genellikle TKÜ öğrencilerinin sık sık gittiği yerlerde takılmıyoruz.

Sahilin bu kısmı bizim ve evet, halka açık bir yer, bu yüzden TKU'nun öğrencilerinin buraya gelmesini engelleyemeyiz, ancak kulübümüzün gazabıyla yüzleşmeye hazır olmadıkları sürece bunu yapmamaları gerektiğini biliyorlar.

Nasıl ki TKÜ'nün üyeleri mafyanın bir parçası olan iki kötü şöhretli kulübü Heathens ve Serpents varsa, üniversitemizin de Elites'i var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mafya ya da o kadar karanlık bir şey değiller, ama 'eski para kuralları' tarzında eşit derecede ölümcüller.

Ve buluşacağım kişi de bu kulübün lideri.

MINI Cooper'ımdan inip etrafımı şöyle bir kolaçan ettikten sonra denize karşı park etmiş siyah arabanın yolcu kapısını açıp içeri süzülüyorum.

Bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en ruhani güzellikteki gözlere takıldığında kalbim yine o atlayışı yapıyor. O kadar mavi ve derin ki, okyanusa rakip olabilir ve gördüğü her şeyi yutabilir.

Landon King benden üç yaş büyük, yani ben psikoloji bölümünde ikinci sınıfta okurken o şimdiden sanat alanında yüksek lisans yapıyor ve dünyanın dört bir yanındaki galerilerin daha tamamlanmadan kapıştığı başyapıtları yontuyor.

Ve tıpkı heykelleri gibi, keskin yüz hatları, muhteşem koyu kahverengi saçları ve mermerden oyulmuş gibi görünen düz burnuyla Yunan tanrısı güzelliğine sahip.

Sıkı vücudu ve şık kıyafetleriyle erkeksi güzelliğin timsali. Arabası bile sadece ve sadece onun için özel olarak üretilmiş bir McLaren.

Yüzümü ona dönmek için deriye doğru kayıyorum ve bu da farklı bir deri türünün anısını canlandırıyor.

Landon'ın bile dokunmadığı yerlerimi okşayan ve dokunan kişi.

"Canlı görünüyorsun." Sesi beni yasak düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Evet. Kaçmayı başardım."

"İlginç bir kelime seçimi. Şu ya da bu nedenle ayrılmanıza izin verilmedi mi?"

Hala gidiyorum.

Bazen Landon'ın aslında ne kadar dahi olduğunu unutuyorum. Her ayrıntıya dikkat ediyor ve hiçbir şey gözünden kaçmıyor.

Bazı nedenlerden dolayı, kabul töreninde olanlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bir parçam, aptal ve aşık bir parçam, bunu Landon'a ihanet olarak görüyor.

Ve bu mantıksızlığın özüdür.

Lan ve ben birlikte değiliz. Ona karşı hissettiklerim hakkında hiçbir fikri yok ve çocukken beni başka bir gezegene arkadaş olarak göndermişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O zamandan beri ondan hoşlandığımdan değil. Sanırım ona aşık olmaya başladığımda on yedi yaşındaydım ve tanrısal ebeveynlerimizden bağımsız hayatlar seçmekle ilgili düşündürücü bir konuşma yapmıştık. Onlara izin vermezsek bizi gölgeleyemeyeceklerini ve bunu yapabilecek biri varsa o da benim olduğumu söyledi.

Ben daha potansiyelime ulaşamadan ona inanan bir adamda çok seksi bir şeyler vardı. Yavaş yavaş ondan hoşlanmaya başladım, ancak bariz ilgisizliği nedeniyle geri çekildim.

Onu unutmaya çalıştım, biliyorsun. Biriyle bile çıktım, ama bak o felaket beni nereye getirdi.

Ayrıca, Landon gibi başka erkek yok. Zekası, cazibesi ve dünyaya Makyavelist bakış açısıyla.

Son kısmı pek onaylamıyorum ama kimse mükemmel değildir, değil mi?

"Kabul töreni çok acımasızdı," diyorum son sorusuna yanıt olarak. "Kaçmayı başardım derken bunu kastetmiştim. Yaralanmadan. *Çoğunlukla*."

Beni dikkatle izliyor, eli yavaş bir ritimle direksiyonu okşuyor. "Bunun dışında bir sorun yok mu?"

Sadece sorunlar vardı.

"Güvenlik görevlisi davetiyeyi tararken beni iki kez kontrol etti, ancak içeri girmeme izin verdi, bu yüzden bu konuda herhangi bir sorun olduğunu sanmıyorum."

Lan sessizce başını sallar.

Heathens, Elitler ile olan rekabeti göz önünde bulundurarak REU'dan öğrencileri kabul törenlerine nadiren davet eder. Ancak bu sefer beş davetiye gönderdiler. Hepsi de Seçkinler'de olmayan ama Landon'a yakın olan öğrencilere. Yani onun arkadaşları, *benim* arkadaşlarım. Ben değil, çocuklar.

Doğal olarak hiçbiri gitmedi ve Landon bana bu çılgın fikirle yaklaştı. Ya silahlarını onlara karşı yönlendirirsek? Gönderdikleri davetiyelerden birini kullanarak yerleşkelerine sızabilir ve neler olup bittiğini kendi gözlerimizle görebiliriz.

Hiçbir kılık değiştirme onu kamufle edemeyeceği için şahsen gidemezdi. Ve Lan, Heathens, Serpents ve tüm TKU tarafından büyük ölçüde işaretlendi.

Ben de görünmezlik hizmetlerime gönüllü oldum.

Şimdi, bunun doğru bir karar olup olmadığından ya da Landon için olsa bile bu kadar yüzsüz olmayı göze alıp alamayacağımdan emin değilim.

Bana paradan ya da maddi şeylerden daha değerli şeylere mal oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Unutulacaklarını umarak bilincimin karanlık köşelerine sıkıştırdığım yasak fantezileri araştırdı.

Lan bana o altın çocuk gülümsemesini sunuyor. "Yerleşkelerinin iç işleyişi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Onun yerine sana gösterebilirim." Telefonumu çıkarıp dairemdeki iPad'imde çizdiğim basit bir gösteriye ilerliyorum.

Landon telefonu elimden aldı. Parmaklarımız birbirine değiyor ve nefesim kesiliyor ama o basit bir dokunuşla başlattığı elektrik savaşından tamamen habersiz.

Dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce kaşlarını kaldırarak eserimi izliyor.

İnsanlar ona şeytani sırıtma, bela sırıtma diyor. Bu sırıtışı taktığında herkes ya kaçar ya da saklanır, çünkü Landon her zaman bir şey planlar, bir başkasını manipüle eder ve ufka doğru uzanır.

Eğer şansı olsaydı, gezegenleri tekmeler ve yıldızlarla oynardı.

İkiz kardeşi ve küçük kız kardeşi de dahil olmak üzere arkadaş çevremizdeki herkes ondan vebadan kaçar gibi kaçıyor çünkü büyük planları için onları kullanabilir ve kullanacaktı.

Ben mi? Bence sadece yüzeysel Landon'ı görüyorlar. Evet, metodik ve ahlaki pusulası yok denecek kadar az, ama herkesin iddia ettiği kadar da siyah değil.

Bir süre sonra "Bu etkileyici," diyor. "Kamera yerlerini bile çizmişsin."

"Bunlar benim gittiğim yollarda gördüklerim. Gitmediğim yerlerde başkaları da olmalı."

"Alçakgönüllü olma. En iyi casuslar bile bu kadar detaya ulaşamaz." Kendisine bir kopyasını gönderiyor, orijinal dosyayı siliyor, sonra bana telefonumu veriyor ve tıpkı kız kardeşi ve arkadaşım Glyndon'a yaptığı gibi saçımın tepesini okşuyor. "Çok iyi birisin Ces."

Bir yanım iltifattan hoşlanmasa bile gülümsüyorum.

Gerçi beni rahatsız eden iltifat değil, onunla birlikte gelen diğer her şey.

Kız kardeşine yaptığı gibi bana nasıl dokunduğunu. Kalbimin derinliklerinde onun için tuttuğum ateşten hiçbir şey olmadan bana nasıl baktığını.

Ona iyilik yapmaya devam etmek ve sadece onun yörüngesinde var olmak yakınlaşmama izin vermeyecek. Eğer içinde bulunduğumuz kırık araf hakkında bir şeyler yapmazsam, onun için asla daha fazlası olamayacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir tutam gümüş saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, artık o sinir bozucu peruğu takmadığım için kendimi yenilenmiş hissediyorum. "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Çekici ama sadist bir gülümsemeyle direksiyona doğru eğiliyor. "Beladan başka ne planlayabilirim?"

"Ben de katılabilir miyim?"

"Hayır. Bu tehlikeli." Sırıtıyor. "Xan Amca büyükbabasının meşhur tüfeğiyle beni kovalar ve değerli kızının zarar görmesine neden olursam kafamın olduğu yerde bir delik açar."

"Babam için endişelenme."

"Son zamanlarda babanı gördün mü? Sana bir şey olursa bunu hepimizin ödeyeceğini bize her gün hatırlatıyor. Kanla. Buna vücudumun içinde ihtiyacım var, dışında *değil*."

Çekiniyorum.

Babamı ölesiye seviyorum ve bazıları benim babasının küçük kızı olduğumu iddia edebilir-ya da hayatım cehenneme keskin bir dalış yapmadan önce öyleydim. O bana güvenmeden ve ben ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmeden önce.

Her neyse, babam aşırı korumacı ve bunu anlıyorum, ama bu kadar ekstra olmak z o r u n d a değil.

"Her neyse, o kadar iyi iş çıkardın ki, kariyerinde bir değişiklik yapmayı düşünürsen MI6 sana çok uygun olacaktır." Başını koltuğa yaslıyor, bir tablodan fırlamış gibi görünüyor - hayır, bir heykel gibi. "Şimdi arkana yaslan ve Heathen'ların yanışını izle."

Bu umurumda değil.

TKÜ'ye olan saygısızlığım daha çok akademik düzeyde, çünkü Amerikan futbolu kulüplerinin bir üyesi beni bir barda dansa davet ettiğinde ona 'hayır, teşekkür ederim' diyerek saygısızlık etmişim. O zamandan beri o ve y a r d a k ç ı l a r ı ders kitaplarımı çalmaya ve başıma bela olmaya devam ediyor.

Gerçi son zamanlarda bu pek olmadı, bu yüzden muhtemelen ilgilerini kaybettiler. Bunun dışında, kulüplerine veya faaliyetlerine odaklanmıyorum.

"İşe yarayabilirim," diyorum Lan'la tartışırken.

"Yararlı olmaktan çok daha fazlasıydın, en iyisiydin." Saçımı tekrar okşadı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki sen narin bir prensessin ve sert şeylerin ilk ipucunda narin bir porselen gibi kırılırsın, o yüzden bırak da bununla ben ilgileneyim, tamam mı aşkım?"

Mecazi anlamda tokatlanma hissi derimin zonklamasına ve karıncalanmasına neden oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Söyleyeceğim her söz boğazımın arkasında takılıp kalıyor, yüksek sesle söylemeyi reddediyor.

Kendimi ifade etmekte hiçbir zaman iyi olmadım; ben bir dinleyiciyim, konuşmacı değil.

En azından beni ilgilendiren şeyler söz konusu olduğunda.

Landon'ın arabasından inip motoru çalıştırdığını duyduğumda bu özelliğim için kendime lanet ediyorum. Süper bir ustalıkla, bir mermi gibi caddeye fırlamadan önce mükemmel bir daire çizerek geri geri gidiyor.

Bir an orada kalıyorum, kollarıma sarılıyorum ve denizin serinliğinin kemiklerimin altına sızmasına izin veriyorum. Çarpan dalgaların sesi kafamdaki savaşan düşüncelere çarpıyor.

Hepsi söylemem gereken ama söylemediğim şeylerle başlıyor ve bitiyor.

Bu yapımla muhtemelen bunları hiçbir zaman yüksek sesle söyleyemeyeceğim.

Tek seçeneğim ona göstermek.

Landon'a narin bir prenses olmadığımı ve sert şeyleri kaldırabileceğimi ve kaldıracağımı göstermeliyim.

Eğer o ise, bu yanımı görmesine izin verebilirim.

Arabama girip kapıyı kapatıyorum ve telefonumun tarayıcısını açmadan önce kilitliyorum.

Landon'ın üye olduğu sapık seks kulübünün ana sayfasında.

Glyn bile kardeşi hakkındaki bu gerçeği bilmiyor. Ben sadece kuzeni ve çocukluk arkadaşım Creighton sayesinde öğrendim.

Landon'ın hoşlandığı sapkınlıklar da dahil olmak üzere bana anlattı, böylece aşık olduğum adamın ne tür kusurlu bir insan olduğunu görebilecektim.

Creigh beni kolluyordu çünkü sonunda sadece zarar göreceğime inanıyordu.

Sorun şu ki, Creigh'in benim de aynı derecede kusurlu olduğumdan haberi yok.

Muhtemelen bu yüzden ortaokuldan beri Landon'a takıntılıyım.

Bunun nedeni sadece o zamanlar onunla yaptığım konuşma değil; aynı zamanda benimle aynı sapkınlığa sahip olduğunu öğrendiğim için.

Siteyi ve kurallarını okudum. Denizaltıların Domlarla eşleştirildiği katılımlı kink etkinlikleri var, ancak site dışında gerçekleşebilecek başka etkinlikler de var.

Creigh'e göre bunlardan biri Landon'ın her zaman katıldığı bir sapkınlık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aslında, kulübün bu özel sapkınlıktaki asıdır ve birçok yeni üye onun sayesinde katılmıştır.

İlkel oyun.

Aka rızaya dayalı rıza dışı.

Yaklaşık iki hafta önce Creighton'dan ilk duyduğumdan beri aklımdaydı.

Landon'ın o kadınları acımasızca becermeden önce onları nasıl kovaladığını hayal ettim.

Onların rızasıyla onları nasıl harap ediyor ve bu onlar için ne kadar mutluluk verici olmalı.

Böyle bir şeyi sevindirici bulmanın kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım. Ancak tecavüz fantezisi çok yaygın bir sapkınlıktır, özellikle de bir şekilde özgür hissetmek isteyen kadınlar arasında.

Her neyse.

Sadece fantezide olsa bile.

Bu güç oyunuyla ilgili değil. Bu, kontrolden vazgeçmek ve böylesine korkunç bir şeyi tek bir kelimeyle durdurabilme gücünü kazanmakla ilgili.

Bu ince bir çizgidir, bu yüzden bu sapkınlık bir yabancıyla veya rastgele bir kişiyle yapılmamalıdır.

Bu kulüpteki kızlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Lan olmasaydı ben yapamazdım.

Ona güveniyorum.

İşte bu yüzden ona bu yanımı göstermek istiyorum.

Daha önce olduğu gibi, ne zaman konuşmaya, içimdekileri ifade etmeye çalışsam, kelimeler beni başarısızlığa uğratıyor, bu yüzden elimde kalan tek şey eylem. Bu da kendimi o kabus sırasında yaptığım gibi savunmasız bir konuma sokmak anlamına geliyor ama artık durum farklı. Lan o pislik değil.

Lan güvenimi bana karşı kullanmazdı.

Sabit parmaklarla giriş bilgilerimi yazıyorum.

Evet, Creighton'dan duyduktan hemen sonra bir hesap oluşturdum ve üyelik ücretlerini ödedim. Ancak bir etkinliğe katılmadım ya da seçmedim.

Oraya bir kez gittim çünkü kimliğimi ve yaşımı şahsen teyit etmeleri gerekiyordu ve işlem tamamlandıktan sonra bir blazer ceket ve şapka giyerek kulüpten kaçtım.

Sapkınlıklarını açığa çıkarmaya hazır mısın, Featherless03? Giriş yaptığım anda görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evet'e tıklıyorum ve sonra kulübün ayarlayabileceği karışıklıkların ve fetişlerin bir listesi sunuluyor.

Bazıları benim için tamamen yeni ve uygulamayı son açtığımda her birini tek tek araştırdım. Bazıları beni biraz travmatize etti diyelim.

Tıpkı Primal Play'e tıkladığımı gören diğerlerinin de eminim olacağı gibi.

Bu tür bir sapkınlığın en hassas sapkınlıklardan biri olduğunu bilmem ve ekledikleri bağlantıda bu konuda daha fazla bilgi edinmem gerektiğini söyleyen feragatnamelere katılıyorum.

Bu bağlantıyı başka bir zaman ziyaret ettim, ancak ne kadar farklı olduğumu fark etmeye başladığımdan beri konu hakkında yaptığım tüm okumalarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

'Primal Play'e gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz. Hatırlatma, tüm üyelerimiz periyodik olarak temiz STD testleri gönderir, ancak herhangi bir eylem sırasında prezervatif kullanmanızı öneririz. Cinsel güvenliğiniz önemlidir.

Bu mantıklı. İlk kaydolduğumda doğum kontrol hapı kullandığımı seçmiştim, yani bunu zaten biliyorlar. 'Anlıyorum' seçeneğine tıkladıktan sonra aşağıdaki sayfaya yönlendiriliyorum.

Sizin için doğru ortağı seçebilmemiz için lütfen aşağıdaki anketi mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yanıtlamak için zaman ayırın.

İlkel oyunu oynayan kişi mi olmak istersiniz yoksa ilkel oyunun üzerinde oynandığı kişi mi?

Gerçekleştirildi.

Partnerinizin erkek mi, kadın mı yoksa ikili olmayan biri mi olmasını istersiniz?

Adamım.

Vücut tipi?

Kaslı.

Sarışın(e), esmer(te) ya da diğer (lütfen belirtiniz)?

Brunet.

Partnerinizin maskelenmesini istiyor musunuz, istemiyor musunuz?

Maskeli'ye tıklamadan önce tereddüt ediyorum.

Bu yanımı gösterdiğim doğru ama belki de henüz yüz yüze görüşmeye hazır değiliz.

Gösteri sırasında ben de maskeli olacağım.

Yükseklik tercihiniz? Lütfen aşağıdaki listeden seçim yapınız. Herhangi bir tercihiniz yoksa 'yok' seçeneğine tıklayın.

Landon'ın tam boyu olan 1.95 m'ye tıklıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıyafet mi?

Tercih yok.

Dövme mi?

Evet.

Lan'da da var ama gizlenmişler.

Ayar mı?

Tercih yok.

Zaman mı?

Gün batımından sonra ve gece yarısından önce.

Gün mü?

Tercihim yok.

Güvenli kelime. Bu kelimeyi söylediğinizde partneriniz eylemi derhal durduracaktır.

Duman.

Limitlerinizi aşağıya girin (lütfen mümkün olduğunca spesifik olun).

Gagging. İlaçlama. Herhangi bir güçlendirici ilaç kullanımı.

Tüylerimi diken diken eden tek şey bunlar. Yanlış nefes aldığım, yanlış var olduğum, mücadele ettiğim ama bir çıkış yolu bulamadığım anları geri getiriyorlar.

Seçimimi gözden geçirdikten sonra Gönder'e tıklıyorum.

Seçimleriniz için teşekkür ederiz. Sizi uyumlu bir partnerle eşleştirdiğimizde sizi bilgilendireceğiz. Seçimlerinizi karşılayabileceğimizden emin olana kadar bu sürecin biraz zaman alabileceğini lütfen unutmayın.

Bu mantıklı.

Her şeyin doğru olduğundan emin olmak için cevaplarımı gözden geçirmek ve tekrar okumak için birkaç dakika daha harcıyorum. Tam çıkmak üzereyken ekranın üst kısmında kırmızı bir nokta beliriyor.

Üzerine tıklıyorum ve donuyor.

Tebrikler, sizin kriterlerinize uygun bir partner bulduk. Eylemin gerçekleşeceğine karar verdiğiniz saat(ler) boyunca konumunuzu geçici olarak partnerinizle paylaşacağız.

Toplantının ayrıntıları aşağıdadır. Yeniden planlamak veya iptal etmek isterseniz, bunu yapmak için buraya tıklayın.

Ayrıntılara doğru ilerliyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki bayılacağım sanıyorum.

Bu gerçekten oluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

4
CECILY

"Nereye gidiyorsun?"

Oturma odasının ortasında duruyorum, en iyi ihtimalle garip bir gülümseme takınıyorum ve en iyi arkadaşım Ava'yla yüzleşiyorum.

Bir elini beline koymuş bana bakıyor. Ava sarışın, ince ve bomba gibi bir sosyal kelebek klişesi.

Onun gibi birinin benim gibi biriyle nasıl arkadaş olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ondan bir yaş büyüğüm ama sanki bir nesil uzaktaymışım gibi hissediyorum. Onun gürültülü olduğu yerde, ben çekingenim. Onun dışa dönük olduğu yerde, ben içe dönüküm. O kulüpte bela ararken, ben sakin geceler geçiriyorum.

Ama sanırım çocukluğumuzdan beri birbirimize yönelmemizi sağlayan şey farklılıklarımız.

Ve şu an ona yakalanmak için en kötü zaman.

"Bir gece yürüyüşü," diyorum soğukkanlılıkla. Kesinlikle hiç de şüpheli görünmüyorum.

Hayır.

Ava'nın gözleri yarıklara kadar daralıyor, mavinin zar zor görünmesine izin veriyor. "Bensiz eğlenceli bir şeyler yapacaksın, değil mi?"

"Hayır." Benim ses o tiz, huzursuz, ve sesler kesinlikle korkunç.

"Kesinlikle öylesin." Bana alaycı bir şekilde kafa atıyor. "Beni nasıl yalnız bırakırsın? Tek başıma sefalet içinde bocalamama izin verecek kadar yüreğin var mı?"

Kaburgalarını dürtüyorum. "Muhtaç olmayı bırak."

Bu sadece onun beni daha sıkı tutmasına neden oluyor, neredeyse beni boğuyordu.

Dairenin kapısı açılır ve içeri güzel mor elbisesi, uyumlu babetleri ve saç tokalarıyla sevimli bir bebek girer.

Dördüncü oda arkadaşımız ve yeni bir dostumuz olan Annika bu manzara karşısında duraksıyor, kaşlarını hafifçe çatıyor ve sonra sırıtarak Amerikan aksanıyla konuşuyor: "Neler oluyor?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu kaltak bize ihanet edecek ve eğlenceli vakit geçirmek için tek başına dolaşacaktı."

Annika'nın gözleri açılıyor. Ava'nın esmer versiyonu, sadece on yedi yaşında - bize hatırlatmaktan hoşlandığı gibi on sekizine giriyor - ve bir insan kişiliğinin kişileştirilmesi.

Her zaman nazik, gülümseyen, başkalarını asla istenmeyen veya rahatsız hissettirmeyen ve steroidler üzerinde bir kelebek enerjisine sahip.

"Bizi de yanında götür," diyor coşkuyla. "Ben de

bundan bahsediyorum," diye kabul ediyor Ava.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Onu ittim. "Sadece yürüyeceğiz." "Biz de

yürüyebiliriz. Değil mi Anni?"

Arkadaşımız aşırı bir enerjiyle başını aşağı yukarı sallıyor, sonra duraksıyor, yüzündeki tüm neşe kayboluyor. "Bir kez daha düşündüm de, Jer gece yürüdüğümü öğrenirse beni ev hapsine alır ve bunu hiç sevmem."

"Kardeşin gerçekten berbat." Ava duraksıyor. "Alınmak yok."

"Kendine has anları var, sanırım." Anni'nin yüz ifadesi hayal kırıklığı arafında sıkışıp kalmaya devam ediyor. "Siz gidin kızlar. Ben buradan sizi destekleyeceğim."

"Saçmalık." Ava saçlarını geriye atıyor. "Her zaman kız kıza bir gece geçirebiliriz. Değil mi Cecy?"

Adımın anılması beni garip bir durumdan geri getiriyor. Beden dışı bir deneyim, sanki kendimi dış merceklerden görüyormuşum gibi.

Odak noktamın dışındaydım - bedenen buradaydım ama zihnen tamamen başka bir yerdeydim, sanki ruhum kaçırılmış ve ben boş bırakılmıştım.

Annika kardeşinin adını söyledikten sonra başladı.

Bu dönem REU'ya kabul edildiğinden beri onun bir mafya prensesi olduğunu ve neredeyse yirmi dört yaşında olan ağabeyinin sadece bir mafya prensi değil, aynı zamanda kana bulanmış bir imparatorluğun varisi olduğunu biliyoruz.

Adını ilk kez geçen yıl üniversiteye girdiğimde duydum. Brighton Adası'nda yaşayan herkes bu ismi ve beraberinde getirdiği korku vaadini çok iyi bilir.

Jeremy Volkov.

Dinsizlerin lideri, Rus mafyasının bir parçası ve şu anda tüm TKU'nun hükümdarı.

Üniversitede olduğum süre boyunca onu etrafta gördüm, çoğunlukla Ava'nın gitmeye takıntılı olduğu dövüş kulübünde, çünkü elbette onun gibi biri şiddete uyum sağlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla sadece bir kez karşılaştım, iki gün önce Annika'nın bizimle dövüş kulübünde olduğunu öğrendiğinde ve onu dışarı sürüklemeye başladığında. Kontrolcü davranışı ağzımda kötü bir tat bıraktı ve bu konuda yüzüne vurdum.

Kesinlikle hoşlanmadığı ve önemsemediği bir şey ve sonra Anni'yi kovmaya devam etti.

Tüm bu karşılaşma, onu kişisel olarak tanımadığım için beni mutlu etti. Onun gibi insanlar ve eski ataerkil kurallardan hoşlanan ve sadece kendi hazlarını önemseyen tüm Dinsizler, nefretten başka bir şeyi hak etmiyorlar.

Onu bir daha görmeyeceğim için mutluyum.

Dün gece kabul töreninde kesinlikle yaptın.

Bu düşünceyle duraksadım. Evet, Jeremy'nin maskeli adamlardan biri olduğunu biliyordum. Liderleri olduğunu düşünürsek kabul törenini kaçırmazdı ama nedense aklımın bir köşesinde bu seçenek üzerinde durmayı reddediyordum.

"Cecily Annabelle Knight!"

Ava'nın sesiyle irkiliyorum ve yine kafamın içinde kaybolduğumu fark ediyorum.

Bir elimi kalçama götürdüm. "Neden bana tam adımla hitap ediyorsun?"

"Çünkü uyuyakaldın." Ava parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin. Dediğimiz gibi, kızlar gecesi mi?"

Başımı sallıyorum ve beni oturma odasına götürmelerine izin veriyorum.

Dışarıda olmayı tercih etsem de Ava'nın dikkatli bakışlarından kaçmak mümkün değil. Eğer dışarı çıkarsam, kesinlikle peşime takılacaktır.

Ve katılmaya karar verdiğim şeytani plan için onu yanıma alamam.

Kanepede bağdaş kurup oturuyorum ve uygulamanın ekranında gördüğüm mesajı zihnimde tekrar ediyorum.

Kriterlerinize uyan ortak, yerel Brighton Tarihi Parkı'na akşam yediden sonra kendi başınıza gelmenizi şart koşuyor. Haftanın herhangi bir günü.

Lütfen eylemi durdurmak istediğinizde güvenli kelimenizi kullanın.

Dün gece doğru düzgün uyuyamadım ve uyuduğumda da rüyamda siyah ellerin ağzımı boğduğunu ve gecenin içine sürüklendiğimi gördüm.

Bir an için s e r s e m l e m i ş t i m . Mücadele ettim ama hareket edemedim. Çığlık attım ama ağzımdan ses çıkmadı.

Kalbim göğsümde küt küt atarken ter içinde uyandım.

Dumanın pis kokusu burun deliklerime doldu ve nefes alamadım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki o eller tekrar ağzımın içindeydi, beni boğuyor, havamı çalıyor ve beni nefessiz bırakıyordu.

Kendime bu sefer farklı olduğunu söylüyordum. Aynı kişi ya da aynı durum değil.

Ben bunu *seçtim*.

Ama belki de bilinçaltım bana bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu.

Belki de Ava'nın beni bulup durdurması bu çılgınlığa bir son vermem ve çok geç olmadan geri çekilmem için bir işarettir.

Belki Lan ona gösterdiğim tarafı beğenmez. Belki de isyan edecek. "Cecy!"

"Öyle mi?" Kendimi düşüncelerimden sıyırıp Ava'nın çatık kaşlı yüzüne odaklanıyorum.

"Bugün neyin var senin?"

"Ben iyiyim." Garip bir gülümsemeye zorlamaya başlıyorum, sonra son anda vazgeçiyorum çünkü Ava bunu kesinlikle anlayacaktı.

Annika kabarık pijamalarını giydikten sonra bize katılıyor ve üçümüz kanepeye uzanıyoruz. Ben çay yaptım ama benden başka kimse içmiyor. Annika mor bardağından elma suyunu höpürdeterek içmeyi tercih ediyor.

Ava'ya sokuluyor, Ava da onun yüzündeki dağınık saçları okşuyor ve sonra okudukları bir moda hakkında konuşmaya başlıyorlar.

Ava her zaman güzellik sohbetlerini paylaşabileceği birini istemiştir. Bunu bende ya da Glyn'de bulamadı, o yüzden Anni onun için bir nevi nimet.

Anni'ye "Dün gece Heathen'ların malikanesindeki sıkıntıdan nasıl kurtuldun?" diye sorar.

"Seni FaceTim'leyerek ve sosyal medyada dalga geçerek."

"İşte benim kızım." Ava sırıtarak onu yanına çekiyor. "Aptalca bir kabul töreni yüzünden ağabeyinin seni ev hapsine alması hâlâ berbat bir şey."

Birinin merhametine mazhar olmanın canlı anıları içimden akarken kalp atışlarım hızlanıyor.

Ava bugün her zamankinden daha sık olan çalkantılı duygularımdan bir ipucu almadan önce onları hızla uzaklaştırıyorum.

"Biliyorum." Annika pijamasının üzerindeki kabarık tavşan kulağıyla oynayarak iç geçiriyor. "Ama bu Heathens için büyük bir olaydı ve Jer dışarıda işini yaparken bana göz kulak olması için korumalarından başka kimseye güvenmezdi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu hala berbat. Ama her neyse, aksiyona bir göz attın mı?" Ava gözlerinde kalplerle soruyor. Adrenalin içeren her şeyden zevk alma konusunda çok şeffaf ve bu konuda tamamen umutsuz.

"Hayır. Fildişi kulemde kilitli kaldığım süre boyunca hiçbir şey göremedim. Balkon ve pencere bile her zaman kapalı olmak zorundaydı."

"Yikes."

"Biliyorum ama bazı muhafızlardan duyduğuma göre, gerçek anlamda bir av varmış, Heathens üyeleri katılımcıları avlıyor ve uygun gördükleri her türlü şiddeti uyguluyorlarmış."

Titriyorum, avuç içlerimin derisini kaşıyıp tepkimi tamamen belli etmek yerine çay fincanını daha sıkı kavrıyorum.

Ava ise ellerini birbirine çırpıyor. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Çünkü sen orada değildin. "İnsanları zevk için incitmenin nesi bu kadar eğlenceli?"

"Yine de bunun için kaydoldular. Yapmayabilirlerdi." Ava el sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Bu, Dinsizlere insanlara bu şekilde işkence etme hakkı vermez."

"Evet, evet, Bayan Güzel Ahlak ve Doğru Prensipler." Ava gözlerini deviriyor. "Yemin ederim bazen büyükanne gibi konuşuyorsun. Onu geç. Nana senden daha eğlenceli."

Ben kaşlarımı çatıyorum, o sırıtıyor. "Seni hâlâ ölesiye seviyorum."

Güzel kurtarış. Ava'ya bir dakikadan fazla kızmak imkansız. Anni bana gülümsüyor. "Teselli olacaksa, ben de bunun yanlış olduğunu düşünüyorum." "O zaman neden durduramıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben hiçbir şeyi durduramam. Kendi hayatımı bile kontrol edemiyorum. Tek yapabildiğim mükemmel bir seyirci gibi uzaktan izlemek." Yüz hatları hızla ayılmadan önce düşüyor. "İyi tarafından bakarsak, Ava'yla konuştuğum için kendimi yalnız hissetmedim."

"Her zaman hizmet için buradayım." Çocukluk arkadaşım onu bir tarafa sıkıştırıyor

Sarıl.

"Hey, Anni," diye başladım. "Heathens üyelerinin neon renk giydiğini duydum.

Cadılar Bayramı benzeri maskeler. Bu doğru mu?"

"Sanırım öyle, evet. Bak." Telefonunu çıkarıp kaydırıyor ve bana killian.carson'ın IG hesabındaki bir fotoğrafı gösteriyor. Beş neon dikişli maske ve başlık var:

Yaramazlık gecesi.

"Hangisinin hangisi olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır. Benim yanımda asla maskelerini takmazlar."

Omuzlarım kamburlaştı. Anni'nin kimin kim olduğunu bildiğini ummak çok fazlaydı. Her neyse, Turuncu Maske'nin kimliğini bilmek istediğimden değil.

Benim *yok*.

"Bekle bir dakika." Ava resme bakmak için Anni'nin telefonunu kapıyor. "Nasıl oluyor da beş maske var? Heathens'ın Jeremy, Gareth, Nikolai ve Killian'dan oluştuğunu sanıyordum. Beşinci üye kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Anni'nin kaşları çatılır. "Kesinlikle malikanede görünmüyor. Sadece az önce bahsettiğin dörtlü birlikte yaşıyor."

Turuncu Maske olabilir mi?

"Bu çok ilginç." Ava yine o kalp gözleriyle bakıyor. "Bu gizemli kişinin kim olduğunu merak ediyorum. Belki bunu araştırabiliriz."

"Kesinlikle hayır," diyorum sert bir ses tonuyla.

"Hadi, lütfen, Cecy. Bir sürü gizli şey öğrenebiliriz. Çok eğlenceli olacak."

"Hayatınız tehlikeye girerse ya da bu gizemli insanlardan biri sizi yakalarsa bunu eğlenceli bulmayacaksınız."

"Oh, lütfen. Senin fantezin de böyle bir şey." Donup

kaldım.

Boynumda ve yanaklarımda ısı yükseliyor ve Ava'ya sanki üç kafa daha büyümüş ve her biriyle beni yargılıyormuş gibi bakıyorum.

"Bu doğru değil! Benim fantezim iyi, normal bir adam. Belli ki bu çağda bu çok nadir bulunan bir şey."

"Hayır, hayır. Remi'nin son doğum günü partisinde sarhoş olduğumuzda farklı bir şey söylemiştin ve ben sarhoş Cecy'ye inanıyorum. O senin gerçek versiyonun."

Sarhoş beni öldüreceğim.

Ve Ava'yı da. Bu konuyu nasıl açabildi?

Tam en iyi cinayet planını bulmak üzereyken kapı açılıyor ve Ava'yla benim çocukluk arkadaşım ve Lan'ın kız kardeşi Glyndon içeri giriyor.

Üçümüz arasında en minyon olanı -ama Anni'den daha fazla değil- kahverengi ve sarının güzel bir balyajla üst üste geldiği uzun bal rengi saçlara sahip ve ilkbaharda bile şort giymeyi seviyor.

Teorik olarak, Glyn ve ben daha içe dönük olduğumuz için en yakın olmamız gereken kişileriz, ancak birbirimizin yanındayken aslında sessizliği her şeyden daha çok tercih ediyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bazen kendi kafasına takıldığında bana Landon'ı hatırlatıyor ama benzerlikler burada bitiyor. Lan ve onun düşmanca doğasıyla kıyaslanamayacak kadar tatlı.

İçeri girerken çantasını yere atıyor ve bize katılıyor. Onu almak için ayağa kalkıyorum, sonra elimdeki konuya takılmak yerine yerine yerine asıyorum.

Ama ben yerime oturup çayımı alır almaz Ava çocukluk arkadaşımızın kişisel alanına dalıyor. "Glyn! Bana destek ol."

"Neyi tartışıyoruz?"

"Fanteziler," diyor Annika. "Cecily fantezisinin iyi, normal bir erkek bulmak olduğunu söyledi çünkü günümüzde bu çok nadir."

"Öyle." Ilık çayın boğazımı yatıştırmasına izin verdim. "Özür dilerim, topalım."

"Yalan söylüyorsun." Ava kollarını tüylü pijamasının üzerinde kavuşturuyor. "Bir yıl önce fantezinin karanlık bir yerde pusuya düşürülmek ve zorla alıkonulmak olduğunu söylemiştin."

Sanki biri beni soğuk suyla ıslatıyor.

Elim titriyor ve çay damlacıkları tenime sıçrıyor.

O beden dışı hissin içeri girdiğini ve nefesimi çaldığını hissedebiliyorum.

Tam hiçliğe doğru sendeleyeceğimi düşünürken Glyn yanıma kayıyor, beni omzumdan tutuyor ve Ava'ya ters ters bakıyor. "Bu konuyu bir daha konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Büyük ve kudretli davranma. Sen de benzer bir şey söylemiştin. Neydi o? Hayır dediğinde bile onunla savaşmak ve onu almaya zorlanmak istiyorsun. Bunu hatırlayan tek kişi ben olamam."

Glyn yanıma sokuluyor ve tatlı bir yaratık gibi kolumu okşuyor. Benim gibi o da kendini ifade edemeyecek kadar çekingen.

Geriye dönüp baktığımda, sarhoşken bile Ava'ya bir şey söylemek büyük bir hataydı.

Sır tutma konusunda berbattır ve kötü bir niyeti olmadığını ve sadece Anni'nin bizimle evdeymiş gibi hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyorum, ama yine de.

Anni burada olmasaydı bile, bu konuyu bir daha konuşmamayı tercih ederdim.

Bu zayıf bir andı.

Harekete geçmeyi düşündüğüm bir şey ama yine de.

Sözleri etrafımda dönüyor, Glyn'in Ava'yı azarlamasıyla ilgili bir şeyler, Anni'nin fantezisinden bahsediyorlar. Ama ben hiçbir şey duymuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu rahatsız edici bir sessizlik, kaçamadığım kendi yarattığım bir dünyada olduğum bir sessizlik.

Kısa bir süre sonra Ava ve Anni partiye gitmeyi planlar, Anni Ava tarafından kardeşinin ona bir şey yapmayacağına ve onu koruyacağımıza ikna edilir.

Bir saat sonra, Heathens'ın malikanesindeyiz.

Hadi canım.

Annika gardiyanlarla olan bağlantılarını kullanarak bizi içeri almalarını sağladı ve son on dakikadır bir köşede toplanmış durumdayız.

İki moda divası tarafından dar kırmızı bir elbise giymeye zorlanan ve daha sonra yüzünü uyumlu bir makyajla boyayan Glyn de dahil olmak üzere üç kız da güzel elbiseler giymiştir.

Her zamanki kot pantolonum ve üzerinde "*Kaltak surat için özür dilerim*" yazan tişörtümle bir tek ben varım. *Burada olmak istememiştim*. Beni giydirmeye çalıştılar ama bu hayatta böyle bir şey olmayacaktı.

Burada olmak istemediğimi söylemek hafif kalır. Gotik tarzdaki devasa kapıdan içeri girdiğimizden beri tüylerim diken diken oldu.

Dün geceye dair anılar hâlâ taze, açık bir yaranın ısrarıyla derimin altında dövünüyor.

Yine de bu üçünün kendi başlarına gitmelerine izin veremezdim. Ava'nın başı kesinlikle belaya girer ve onları da peşinden sürüklerdi. Glyn'in hiç şansı olmazdı ve Anni'nin cesareti de buraya geldiğimizden beri sönmeye başlamıştı.

Kardeşi ve çetesinin ev sahipliği yaptığı parti yerine başka bir partiye gitmeyi önerdi.

Bu öneri önce Ava tarafından, sonra da buraya gizlice girdikten sonra bize katılan Remington ve Creighton tarafından itaatkâr bir şekilde göz ardı edildi.

Heathens'ın partilerinin ya da malikanesinin cazibesini gerçekten anlamıyorum. Ayrıcalıklı olması mı?

Evet, malikâne çok büyük, güzel bir mimariye, lüks mobilyalara ve nefis yemeklere sahip, ancak gürültülü, kişiliksiz ve ürkütücü niteliğinden bir türlü kurtulamıyor.

Bunun yerine şirketimdekilere odaklanmayı seçiyorum. Her ne kadar Creighton gitmiş olsa da, muhtemelen Remi'nin maskaralıklarından bıkmış ve uyumaya karar vermiştir.

Remi de bir grup kızın arkasında dolaşıyor ve Anni başarısız bir şekilde herhangi bir sütunun arkasına saklanmaya çalışıyor. Ava yoldan geçen garsonlardan içki çalıyor ve her yudumdan sonra tıslıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Glyn sohbet eden ve bana yakın duran tek kişi, bu yüzden donup kaldığında fark ediyorum.

Onun görüş alanını takip ediyorum ve ben de donup kalıyorum. Merdivenlerden inen iki Heathen üyesi vardı.

Gareth Carson ve Jeremy Volkov.

İlki, şekillendirilmiş saçları, temiz traşlı yüzü, şık pantolonu ve düğmeli bluzuyla bakımlı bir prense benziyor.

Diğeri ise cehennemden çıkmış bir canavardan farksız görünüyor.

Siyah pantolon, beyaz tişört ve deri ceket giydiği için giyim tarzıyla ilgili değil.

Diğer her şey.

Dağınık siyah saçları, yoğun, delici gri gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve keskin yüz hatları onun çekilmez karakterini yansıtıyor.

Ayrıca her şeyiyle büyük. Boyu, yapısı ve kişiliği. Belki Nikolai dışında onun kadar kaslı birini görmedim. Ama iri bir adama göre oldukça hızlı hareket ediyor, hem de sessizce, sanki sadece gerekli gördüğünde fark edilmek üzere eğitilmiş gibi.

Jeremy, karanlık güzellik tipi olarak kabul edilir. O, yakışıklı, çekici olmanın ötesinde olduğunu bildiğiniz bir kişidir, ancak eylemleri onu güzelden çok canavar olarak resmeder.

Yıkıcı.

Ulaşılamaz.

Ve bu imajdan kesinlikle memnun görünüyor.

Ama neden yapmasın ki? Kötü şöhreti ondan önce geliyor ve o da bunu sorun etmiyor gibi görünüyor.

Aslında, bunu aktif olarak teşvik edebilir.

Gareth konuştukları bir şey hakkında başını sallar ve merdivenleri tırmanır. Jeremy ise rahat yürüyüşüne devam eder.

Ama her ne kadar soğukkanlı görünse de, onda keyfi hiçbir şey yok. Adımlarında bile.

Dünyaya yansıttığı sakin yüzeyin altında tehlike ve hain niyetler gizlidir. Doğası gereği gizemli, neredeyse kimsenin göremeyeceği kadar iyi gizlenmiş.

Bunu yapmamın tek nedeni benim de sırlarımın olması ve sanırım bu bana başkalarında bunu fark etme süper gücü veriyor.

Annem bunu empati yeteneğimle kurduğum güçlü bağ sayesinde yapabildiğimi ve psikolojiyi takip etmemin ana nedenlerinden birinin bu olduğunu söylüyor. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

gücümün yettiği her şeyle başkalarına yardım etmek istiyorum.

Glyn bir şeyler mırıldanır ve sonra merdivenlerden yukarı koşar.

Onu takip etmeye başladım ama dans eden, içen ve uluyan bir öğrenci sürüsü tarafından bölündüm.

Dinsizler tarafından düzenlenen bir partiye davet edilmek TKÜ öğrencileri için bir ayrıcalıktır. Burası onların kutsal olmayan faaliyetlerinin mekânı ve sapkın gençliğin bir ifadesi gibidir.

Ava bu yüzden ne pahasına olursa olsun buraya gelmek istedi.

Anni, ağabeyinin gazabından korkmasına rağmen ona bu yüzden yardım etti.

Merdivenlere vardığımda, Glyn'den hiçbir iz yoktu.

Vay canına.

Sessiz ve içine kapanık biri olabilir ama Glyn'in fark ettirmeden ortadan kaybolduğu anlar oluyor.

Ava'nın başını belaya sokmadığından emin olmak için arkama bir göz atıyorum ama sonra bir şişe tekilaya sarılıp gizlice dışarı çıktığını görüyorum.

Lanet olsun. Bu çocukları kontrol altında tutmak için iki kişiye ihtiyacım var.

Ava'nın gittiği yöne doğru koşuyorum. Çünkü A, kendi kusmuğunun havuzunda neredeyse boğulmaya daha yatkın olan o - bir kez oldu - ya da sarhoşken gerçek bir havuzda neredeyse boğuluyordu - iki kez oldu; ve B, Glyn sorumluluk sahibidir, dürtüsel hareket etmez ve nadiren sarhoş olur.

Teoride, grubumuzun baş belasının peşinden gitme kararı aslında basit bir karardır.

Son moda bir şarkı eşliğinde zıplayıp uluyan öğrencilerin yanından geçip gidiyorum. Fark edilmeden ilerlemek, onları iterek geçip daha fazla gecikmekten çok daha kolay.

Gecenin soğuk havası tenimde tüylerimi diken diken ediyor ve konağın kapısının önünde duruyorum.

Daha fazla öğrenci dalga dalga konağın içine akın etmeye devam ediyor ve kimse ayrılmıyor. Kabul etmek gerekir ki, onların standartlarına göre henüz erken.

Birkaç muhafız girişte heykel gibi duruyor ve eminim daha fazlası da gözden uzakta gizleniyordur. Bunlar dün gece tavşan maskesi takan adamlarla aynı kişiler olmalı.

Dışarıyı daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum ama o küçük pislik Ava'dan hiçbir iz yok.

Telefonumu çıkardım ve *Çocuğumu Bul* uygulamasına dokundum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne oldu? Sarhoşken gerçekten çocuk gibi oluyor ve böyle durumlarda onu bulabilmek için bu uygulamayı yüklemek zorunda kaldım.

Telefonunu gösteren nokta batıda beliriyor ve ben de öğrenci sürüsünü gardiyanların dikkatli bakışlarına karşı kamuflaj olarak kullanarak onu takip ediyorum.

Kusursuz bir hafızam olduğu için, geceleri ancak çok dikkatli bakarsanız görülebilmelerine rağmen kameraların çoğundan kaçınmayı başarıyorum.

İntihara meyilli baş belası Ava, aslında malikaneyi çevreleyen ormana gitmiştir.

Lütfen bana sarhoş olmadığını söyle. Lütfen sarhoş olmadığını söyle.

Ona yetişmek için hızımı artırıyorum, kameralardan saklanmak için kayaları ve çalıları kullanma zahmetine katlanıyorum.

Ana binadan gelen müzik, sadece bas seslerinin zonklamasını duyabileceğim kadar azalıyor ve sonunda tezahüratlar ve gürültü kesiliyor.

Bu da diğer herkesten çok uzakta olduğumuz anlamına geliyor.

Ava, hadi ama.

Tam ondan yaklaşık iki yüz metre uzaktayken, yönünü değiştiriyor ve hızını artırarak konağa doğru geri dönüyor.

Bir motosikletin devir sesi beni neredeyse sağır ediyor ve onun da bu motosiklete binmiş olması gerektiğini anlıyorum.

Bir koruma onu bulup geri götürdü mü?

Her halükarda, en azından kim bilir nerelerde dolaşmıyor.

Sessizlik bu sefer daha boğucu bir şekilde geri dönüyor ve etrafıma bir göz atıyorum. Önce belli belirsiz ayak sesleri duyduğumu sanıyorum ama kısa süre sonra kayboluyorlar. Geriye kalan tek şey karanlık gece, devasa ağaçlar ve bu lanetli orman.

Oh, ve benim düzensiz nefes alışım.

Dikkatlice dönüyorum ve sabit bir tempoyla konağa doğru yürüyorum. İlk başta. Birkaç dakika sonra, neredeyse koşuyordum.

Bu gibi yerlerin korku filmlerine ve Cadılar Bayramı şakalarına sahne olmasının bir sebebi var.

Arkamda, çalılıkların arasında bir yerden gelen tıslama sesi bana ulaşıyor, ardından başka ayak sesleri geliyor. Duruyorum ve etrafımda dönmeye başlıyorum.

Bir el karanlığın içinden fırlayıp beni bir ağaca çarptığında daha yarı dönmüştüm.

Nefesim ciğerlerimden kesiliyor ve tüm vücudum donuyor.

Sırtımdaki kişi tarafından cüceleştirildim, eli ensemde zincirlenmişti ve sabit nefesi cildimi orman yangını gibi yalıyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne-"

"Şşşt," kaba sesi kulağıma çarpık bir senfoni gibi geliyor. Karanlık

tarafa bir davet.

Bir çıkış yolu.

Karanlıkta bir şey yanıp sönüyor ve ardından ekranında kulübün uygulaması olan ve tebrik mesajının görüntülendiği bir telefonu yüzüme doğru itiyor.

En üstte, 'Primal Kink' ve onun belirtilen partneri olarak benim kullanıcı adım var.

Kesik kesik nefes alışım onunkine benzer bir ritme yavaşlıyor. Kontrollü değil ama yakın.

Landon.

Bu gerçekten oluyor.

Gerçi...bekle.

Olacağımı söylediğim gibi maske takmıyorum. Bu kim olduğumu bildiği ve hala bunu yapmak istediği anlamına mı geliyor?

Bu düşünceyle içimde tam bir heyecan dalgası oluştu.

Boynumdaki tutuşu gevşiyor ve sonra çakıllı, fazla sert sesi "Kaç" diye emrediyor.

Tökezliyorum ve bana dokunduğu yer karıncalanıyor ve yanıyor. Ona bakmak istiyorum ve arkamda bir tanrı kadar uzun ve ölümcül olduğunu hissedebiliyorum.

Kafamı bir çevirsem onu görürdüm. Ama

denemedim.

Onun yerine vites değiştirdim ve

dediğini yaptım. Koşuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

5
CECILY

Bu sahneyi dışarıdan izleyen biri bunun çılgınlığın özeti olduğunu düşünürdü.

Unutulmaz derecede ürkütücü ormanın ortasında pusuya düşürüldüğümden beri yabancı bir varlık bilincimi ele geçirdi.

Koşmayı bırakmadım.

Adrenalin, neredeyse kusana kadar damarlarımda mide bulandırıcı bir enflasyonla pompalanıyor.

Eğer bu delilikse, beni kovalayan kişi delilik skalasının zirvesinde.

Bana bir fırsat vermek için kaçmamı söylemedi, hayır. Bunu yaptı çünkü muhtemelen bocaladığımı görmekten zevk alıyor.

Nefes nefese.

Bilinmeyen bir yerde kaybolmak.

Kasları benimki kadar sert mi? Damarlarındaki kan ezici bir güçle mi pompalanıyor? Nabzı her geçen saniye fırlıyor, kontrol altına alınmayı ya da sakinleştirilmeyi reddediyor mu?

Göğsüme uzanacak olsam, dokunabileceğim tek şey patlayan kalbimin kalıntıları ve yok olan ahlakım olurdu.

Ancak koşmaya devam ederken utanç aklımdaki son duygu. Düşen dallar ve çalılar bacaklarımı ve ellerimi tırmalıyor ama onları iterek yolumdan çekiliyorum.

Ayağım bir taşa takılıyor, acı içinde inliyorum ama hızımı tekrar artırmadan önce zar zor duraklıyorum.

Ciğerlerim yanıyor ve kaslarım eforla çığlık atıyor. Bu

hayatım boyunca koştuğum en hızlı koşuydu.

Yine de ayak sesleri arkamda sabit kalıyor. Arada bir duyuyorum, farklı yönlerden geliyorlar, gecenin içinde bir hayaletinki gibi yanıp sönüyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir an için aşırı farkındalık halimin bir şeyler uydurduğunu düşünüyorum. Aksi takdirde, ayak sesleri bir saniye önce duyulup bir saniye sonra nasıl kaybolabilirdi?

Sanki bilerek yapılıyormuş gibi.

Mantıklı yanım bu hızla ilerlemeye devam edersem sonunda çökeceğimi ve kolay bir av olacağımı bilse de kaçışıma devam ediyorum.

Eğer enerjimi korumak istiyorsam, saklanmalıyım-

Arkamdan gürültülü bir ayak sesi geliyor ve çığlık atarak duruyorum, sonra dönüyorum.

Düzensiz nefes alışım havayı dolduruyor ama görünürdeki tek şey ağaçlar.

Dev gövdeleri ve aç yırtıcıların dişlerini andıran dallarıyla büyük, uzun ağaçlar.

Karanlıkta koşmaya devam ederken sesi düşünmek için durmuyorum.

Ormanın içinde.

Gecenin bir yarısı.

Sadece ay ışık veriyor ve o da kalın bulutlar tarafından gölgelenmiş, kamufle edilmiş, tamamen bozulmuş durumda.

Aynı zamanda düzensiz nefes alış verişlerimin sesi ve beni takip eden kişinin hayalet gibi adımlarıyla lekeleniyor.

Landon.

Gerçi bu durumda ona öyle dememeliyim. Şu anda bir yabancı olması gerekiyordu.

Gecenin yaratığı.

Acımasız bir canavar.

Hayatımı almaya gelen bir şeytan.

Yere vuran ayakların kendine özgü sesi kulaklarımı dolduruyor. Bu benim çıkardığım ses. Öyle dengesiz ve perili bir ses ki, toprağa çarpan her çıtırtıyı, ayakkabılarımın altına sıkışan her çakıl taşını duyuyorum.

Parçalanmış nefeslerimle çarpışıyor ve neredeyse şişen ciğerlerimi boğuyor.

Ama bu ses, bazen arkamdan, bazen solumdan, sağımdan ve hatta önümden belirip kaybolan adımların yanında hiçbir şey.

Hayatta kalana kadar bana bol miktarda adrenalin enjekte ediyor. Seviyem düşerse, titrek bir karmaşaya dönüşüp yere düşeceğimden hiç şüphem yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tehdit üzerimde belirmeye devam ediyor, gittikçe yaklaşıyor, zihnimle berbat bir saklambaç oyunu oynuyor.

Akıl oyunlarından daha güçlü bir araç yoktur. Fiziksel efor, zihinsel uyaranlarla kıyaslandığında sönük kalır ve bu nedenle zihni manipüle etmek, gaz vermek ve kötüye kullanmak modern toplumda nihai silah haline gelmiştir.

Sanki psikoloji derslerimden bir dersi gözlemliyormuşum gibi hissediyorum. Ama teori ve pratik birbirinden çok farklı.

Zihnimi kapatmanın beni koruyacağını biliyorum, ancak mevcut koşullar altında bunu başarmak neredeyse imkansız.

Etrafımı tekrar incelediğimde, ormanın dün gitmediğim bir bölümünde olduğumu fark ediyorum.

Ağaçlar daha uzun, daha keskin görünüyor, sanki beni canlı canlı yutmaya niyetlilermiş gibi. Karanlık geziniyor, oyalanıyor ve tüm varlığımı yutuyor.

En kötüsü de ne? Burası ana evden o kadar uzak ki, etrafta hiç kamera yok gibi görünüyor.

Sağ taraftan boğuk bir ses geliyor ve o yöne doğru dönüyorum, damarlarımda yüksek bir uyanıklık atıyor.

Ama yüzümü yana çevirdiğim anda, bir şey beni arkamdan yakalıyor. Saçımdan.

Beni yere doğru iterken gümüş teller neredeyse köklerinden kopacaktı.

Huzur içinde ölmem.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama beni kavradığı anda, aşırı bir saldırganlık beni ele geçiriyor.

Genellikle herhangi bir şiddet olayına karışmak istemem ya da en azından herhangi bir fiziksel misilleme yapmayı düşünmeden önce bakar ve görürdüm.

Bu sefer değil.

Adrenalin ya da hayatta kalma ihtiyacım olabilir. Çaresizliğimin bastırılmış duyguları olabilir. Her neyse, ona tutunuyorum ve beni ilerlemeye zorlayan parmaklarını pençeliyorum.

Hayvani bir hırıltı yankılanırken tüm vücudumu tekmeliyor ve eğiyorum.
Hava.

Beni başarılı bir şekilde yere düşürdüğünde fark ettim ki o *benim*.

Deniyorum
Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm ama son saniyede parmaklarını bırakmayı başaramadım ve yüzüstü yere kapaklandım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaba toprak göğüslerime çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Yine de dönebilmek ve bir şekilde taşaklarına diz çökebilmek için eğilmeye çalışıyorum.

O kadar çok mücadele ediyorum ki bu sahneyi benim yaptığımı unutuyorum.

O kadar çok mücadele ediyorum ki içimdeki hayatta kalma içgüdüsünün her molekülüne inanıyorum.

Belki de beni kavramak için vahşi bir güç kullandığı içindir.

İşi ağırdan almıyor.

Hayır, muhtemelen buraya yumuşak ya da siyaseten doğru olmak gibi bir planı olmadan geldi.

Buraya istila etmeye ve fethetmeye geldi.

Bu gerçek bir şey. O, kesilmemiş ve tek amacı acı çektirmek.

Sakin, derin nefesi havada yankılanıyor ve tenime çarpıyor. Acımasız tutuşu bir vaat, benim için sakladığı şeyin bir ön gösterimi.

Ben karşı koydukça o saçlarımı daha sıkı çekiyor, ta ki köklerinden koparacağını düşünene kadar.

Sırtımı kamburlaştırdım, enerjimin kalıntılarını kullanarak dönmeye çalıştım.

Sonra sırtımın ortasına ağır ve kımıldamaz bir şey indi.

Dizini.

Çevresel görüşümde siyah pantolonunun bir anlık görüntüsünü yakalıyorum, bir dizi yerde ve diğeri sırtıma doğru bastırıyor.

Bu beni duraksatmaya yetiyor. Baskı o kadar güçlü ki, sanırım bir ya da birkaç kemiğini kıracak.

Belki de bedensel yaralanmanın da zor bir sınır olduğunu söylemeliydim, ama bunun verili olduğunu sanıyordum.

Belki de değildir.

Saçlarımı sıkıca kavrayarak yüzümü yere yapıştırıyor. Kirin kokusunu alıyorum ve küçük çakıl taşlarının tadını dilimde hissediyorum.

Daha öncekinin aksine, dizinin tehdidini düşünerek hareketsiz kalıyorum. Durumun gerçekliği içime hücum ederken uzuvlarım titriyor.

Bu benim kabul ettiğimden çok daha yoğun. Evet, bunun sağlayabileceği olası özgürlüğü istedim, ancak bilinmeyen bölge, tamamen çaresizlik, zihinsel iplerimi pençeliyor.

Nefesim kesiliyor ve aldığım her nefes beni toprağın ve onun kokusuyla boğuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Deri.

İşte böyle kokuyor.

Deri ve odun karışımı. Belki biraz da bergamot? Bu kokuları Lan'la hiç ilişkilendirmedim, ama daha önce o çakıllı sesiyle konuştuğunu da hiç duymadım, belki de böyle geceler için bir kişiliği vardır.

Kurnaz, zarif dış görünüşünü bir kenara bırakıp içindeki canavarı tamamen kucakladığı geceler.

Dokunuşunun, kokusunun ve tüm varlığının küstah acımasızlığı etrafımdaki havada parlıyor ve dalgalanıyor.

Sessizlik sakinliğin içinde parıldıyor. Sadece benim parçalanmış nefeslerim ve onun derin nefesleri kalıyor.

Her şey çökmeden önce bir dakika, hayır, muhtemelen bir saniye.

Serbest eli kot pantolonumu çekerken hareketlerinin sırası sertleşiyor. Düğmelerini açmıyor, ama aşağı doğru itiyor, göbeğime ve kalçalarıma karşı şiddetli bir sürtünme yaratıyor.

Soğuk hava iç çamaşırlarımla kaplı kıçıma saldırıyor.

Sonra bir şey oluyor.

Nefes nefese kalmam ve ağzımın açık kalması dışında.

Ağrıyan, zonklayan ve her türlü uyarılma ihtiyacıyla titreyen amıma odaklanıyorum.

Şimdi mi tahrik oldum? Yoksa maratonik av sırasında mı başladı?

Bundan hoşlanabileceğimi düşünmüştüm ama kovalanmanın beni bu duruma getirecek kadar içine girmeye hazır değildim.

Hayır, bu sadece kovalanmakla ilgili

değil. Benim de yakalanmam

gerekiyordu.

Sırtımdaki canavar da iç çamaşırımı kenara çekip parmaklarını muhtaç göbeğime bastırdığında bunu hissetmiş olmalı.

Boğazından derin bir inilti dökülüyor ve bu ses, en mahrem yerime dokunan nasırlı parmaklarıyla birleşince tuhaf bir hissi tetikliyor.

Sırtım tekrar kamburlaşıyor, ama bu kavgadan tamamen farklı bir nedenden dolayı. Ondan akan ham güce uzanıyorum, ama dizinin sadece bir itişi beni yerime sabitliyor.

Kıvrımlarımı kabaca, acımasızca okşuyor, ta ki alt yarım bocalayana, yalvarana, neredeyse daha fazlası için eriyene kadar.

Ama bana daha fazlasını vermiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Orta parmağı açıklığımın yakınında hayalet gibi geziniyor, titriyor, oyalanıyor ama asla içeri kaymıyor.

Teninden yayılan sıcaklığı, soğuk havadan kurtuluşu ve ona karşı bir kalkan oluşturma vaadini hissedebiliyorum.

En çok ihtiyacım olan yer dışında her yerime dokundukça daha da dağılıyorum.

İçimden dökülen tutarsız seslerin karışımını tanıyamıyorum. Kalçalarımı her sallayışımda saçlarımdaki tutuşunu sertleştiriyor ve beni yerimde kalmam için sözsüz uyarıyor.

Gösteriyi yönetenin o olduğunu. Kontrolün onda

olduğunu.

İsterse beni hem incitebilecek hem de memnun edebilecek biri.

Bu düşünce içimi bir ürperti k a p l ı y o r ama gücün bende de olduğunu hatırlıyorum.

Duman.

Kaçmaya başladığımdan beri bu kelime dilimin ucunda dolaşıyor. Eğer söylersem, her şey bitecek.

Ama benim yok.

İşkenceye rağmen, burnumdan ve ağzımdan nefes almak arasında gidip gelmeyi seçiyorum, sonra da ana odaklanıyorum.

İddialı dokunuşu üzerine.

O istediğini alan bir adam ve bunda tahrik edici bir şey var.

Tam işkencenin hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda, iki parmağı içime giriyor. Aynı anda. Parmak eklemlerime kadar.

Çığlık atıyorum, ses sessiz çevremize yayılıyor.

Sırılsıklam olmama ve daha fazlasına ihtiyaç duymama rağmen buna hazır değildim. Parmaklarını uzun ve kontrollü bir ritimle içime sokup çıkarırken içim parmaklarının etrafında kenetleniyordu.

Her itiş, acımasız ve merhametsiz olana kadar vücudumun tepkisiyle çok uyumlu bir şekilde metodik olarak hızlanıyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Bu, kendime dokunurkenki çekingen, neredeyse utangaç halimden çok farklı.

Dokunuşunda hiç utangaçlık yok.

Bu bir emir, durdurulamayan ya da raydan çıkarılamayan bir

güç. Kendi yarattığım bir felaket.

Almak, almak ve biraz daha almak için burada.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve ben sadece verebilirim.

Kalçalarım yere çarpıyor.

Üçüncü bir parmak daha soktu. Tam kapasiteme kadar gerildiğimde zevk acıyla karışıyor.

Düzgün nefes almak imkânsız ama kendimi rahatlamaya, beni içten dışa doğru parçalıyor olsa bile buna katlanmaya zorluyorum.

Ritminin yoğunluğu artıyor ve her girip çıkışında n e f e s i m kesiliyor, ses doğası gereği hayvani.

Genellikle zevk seslerini bastırmak için yüzümü yastığa ya da herhangi bir yüzeye s a k l a r ı m .

Şimdi, elimde sadece toprak var.

İçimden keskin bir sel akarken buna odaklanamıyorum.

İlk başta bir zevk titreşimi, ama sonra artıyor, şişiyor ve titremeler tenimi tamamen kaplayana kadar yoğunlaşıyor.

Daha önce hiç böyle bir zevk yaşamamıştım.

En çılgın rüyalarımda bile orgazm nedeniyle bayılmanın eşiğinde olacağımı düşünmezdim.

Orgazmın bu şekilde hissettirebileceğini düşünmemiştim.

Kendime verdiklerim her zaman yumuşak, zevkli ve işim bittiğinde memnuniyetle iç çekmeme neden oluyor.

Bu mu?

Tek yapabildiğim çarpışma sırasında çığlık atmak. Cinsel hazzın bir kısmını susturmaya çalışırken, neredeyse toprağı yiyordum.

Lan'da daha önce hiç görmediğim karanlık bir haleye sahip, tepemde belirip beni izleyen şeytandan alçak, hırıltılı bir ses geliyor.

Ama yine de, onun bu yönüyle daha önce hiç tanışmamıştım. "Demek senin gibi iyi kızlar böyle boşalıyor. Kullanılmak

"Gecenin bir yarısı beş para etmez bir delik gibi yatmak seni azdırıyor mu, Lisichka?" İçime çektiğim nefeste boğuluyorum ve her şey duraklıyor.

Hava. Kalbim. Beynim.

Ama o değil. Kesinlikle duraklamıyor.

O, yani sesi kesinlikle Landon′a benzemeyen adam. Hem de hiç.

Tabii Lan bir Amerikan aksanı, farklı bir tonlama kapıp benimle uğraşmaya karar vermediyse.

En kötüsü de sesinin tanıdık gelmesi.

Çok tanıdık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"L-Lan?" Zar zor duyulabilen bir sesle fısıldıyorum.

"Tekrar dene." Sesi sertleşti ve kesinlikle korkunç bir hal aldı. Oh, Tanrım.

Oh, hayır.

Lütfen,

hayır.

Karakterime, ahlaki davranış k u r a l l a r ı m a karşı gelmemin ve bunu yapmamın tek nedeni Landon'la birlikte olacağımı düşünmemdi.

Peki neden değil? Onu açıkça uygulama üzerinden seçtim.

Başka kimse onun fiziksel özelliklerine uyamazdı.

Canavar -gerçek anlamda ve mecazi anlamda- parmaklarını içimde dolaştırıyor, daha önce kimsenin dokunmadığı bir parçamı okşuyor. "Sade ve masum görünüyorsun ama özünde küçük, pis bir sürtükten başka bir şey değilsin. Bu engelden kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırsın, değil mi? Dün gece bunu sen istedin, hatta bunun için yalvardın."

Vücudum bir şok geçiriyor olmalı, çünkü idrak aklıma geldiği anda sanki biri karnıma tekme atmış ve göğüs kafesimi ezmiş gibi hissediyorum.

O Turuncu Maske.

"Bırakın beni! Durdur şunu!"

Asi bir kıkırdama kulağıma saplanıyor. "Landon'la oynadığın küçük oyun umurumda mı sanıyorsun?"

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim neredeyse yere düşecek.

Yine hayati tehlikenin olduğu, düşüncesiz kararlarımın ve fevri hareketlerimin ölümüme yol açabileceği bir durumdayım.

Bana zarar verebilir.

Hayır, bana zarar

verecek.

"Dün gece kaçtığın soruya cevap verirsen seni bırakmayı düşünebilirim Cecily." Parmaklarını içimde gezdiriyor, uyarılmışlığım üzerinde sahip olduğu gücü yeniden canlandırıyor.

Daha önceki zevk patlamaları nabız gibi atıp zonklarken, sıkılaşıp kenetlenirken tırnaklarım toprağa batıyor.

Vücudum hala hayatta kalma modunda olduğumuzu anlamadı.

Şimdi.

"Neden kabul törenindeydin?" Ses tonunda hırıltılı, künt bir kalite var.

ses, her kelimeyle akan bir otoriterlik.

Dudaklarımı büzüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapabilirim ve bakire amını bütün gece sikerim. Sonra sıkıldığımda, kalın sikimi kıçına sokar ve kanını kayganlaştırıcı olarak kullanırdım. O noktaya gelmeden önce soruya cevap vermeni öneririm."

Yüzünü bir an için gördüğümde kaslarım kilitleniyor. Sadece bir kısmı ama tanımam için yeterli.

Ben Jeremy.

İnisiyasyon sırasında onun Turuncu Maske olduğundan şüphelendim, sonra bunu görmezden geldim, bu düşünceyi yok ettim ve zihnimi kandırmayı seçtim.

Ancak, artık gerçeklerden kaçış yok.

Sadece yüzü değil, ses tonu da onu ele veriyor. O soğuk, duygusuz ve kesinlikle iğrenç ses.

Jeremy Volkov hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o *da* onun yolundan uzak durmanız gerektiğidir. Ondan kaçının. Onu gördüğünüzde yönünüzü değiştirin.

Onun tarafından fark edilmemek için ne gerekiyorsa yap. Ya da daha kötüsü, onun tarafından tehdit edilmek.

Bu adadaki herkes ona karşı gelinmemesi gerektiğini biliyor, bu yüzden söz verdiği şeyi yapacağından hiç şüphem yok. Eğer teslim olmaz ve istediğini vermezsem, hayatımın dersini alırım.

Bu yüzden, özümde ateşlediği zevke rağmen nefesimi sakinleştiriyorum ve mümkün olduğunca tarafsız konuşmaya çalışıyorum.

"Ben sadece... Ben sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istedim."

"Öyle mi?" diye sorduğumda, içime girip çıkma şekliyle tamamen zıt bir rahatlıkla konuşuyor.

"Evet, öyle. Yemin ederim."

"İçeri nasıl girdin?"

"Ben... Creighton'a gönderdiğin davetiyeyi
çaldım." Ian çaldı ama bunu söylemeyeceğim.

"Ne kadar işbirlikçi küçük bir cadı." İçimde gizli bir noktaya dokunuyor ve o da bunu hissediyor olmalı, çünkü tekrar tekrar dokunuyor.

"Lütfen dur," diye hıçkırıyorum, aşağılanmışlık ve utanç her y a n ı m d a n damlıyor.

Yarı çıplağım ve yabancı biri tarafından tutuluyorum.

Tehlikeli bir yabancı.

Beni böyle görmemesi gereken bir yabancı.

"Dün gece amını sikmem için bana yalvarmadın mı? Bakire olarak ölmek istememekle ilgili bir şey mi?" Arkasında yıldızlar patlayana kadar tekrar tekrar itiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

göz kapaklarım. "Bunu yapmak için havamda olabilirim. Tam burada. Gecenin bir yarısı seni bir hayvan gibi sahipleneceğim ve kimse senin kirlendiğini ve dağıldığını görmeyecek."

Sızlanıyorum ve titriyorum. "Çığlık atacağım."

Sadist kıkırdaması havayı dolduruyor. "Elbette çığlık at. Kimse seni duymayacak ve sadece sikimi sertleştireceksin."

O haklı.

Yapmayacak

lar.

Burası sadece onun mülkü değil, aynı zamanda malikaneden o kadar uzaklaştık ki artık müziği bile duyamıyorum.

Bunu o planladı.

Beni ormanın bu kısmına getirmekten Landon'ı taklit etmeye kadar. Her şeyi o planladı.

Ve ben de onun tuzağına düştüm.

Çaresizim ve parmaklarının kırbacını almaktan başka çıkış yolum yok. Kontrollü giriş ve çıkış. Zoraki ıslaklığıma karşı erotik ses.

Hepsini.

Bıçak gibi bir zevk rahmime çarptığında ve orgazm beni tekrar sular altında bırakmak üzereyken gözlerimi kapatıyorum. Bekliyorum ve bekliyorum.

Ve bekledim...

Ama o gitmişti.

Parmakları içimden çekildi, dizi artık beni yerimde sabitlemiyor ve saçlarım onun vahşi tutuşundan kurtuldu.

Amım bir saniye önce boşalmak üzereyken olduğu gibi kasılıyor. Ancak şimdi, o uyarılma kayboldu ve bacaklarımın arasında donuk bir ağrı bıraktı.

Yavaşça, çok yavaşça başımı kaldırıp arkama baktığımda Jeremy'nin gecenin ortasında durduğunu, geceye karıştığını ve gecenin ürkütücü bir parçası haline geldiğini görüyorum.

Daha önce gördüğüm siyah pantolonu ve beyaz gömleği giyiyor. Ceketi yok.

Siyah mürekkep, kollarını kavuştururken gergin kasları boyunca kıvrılıp kordonlar oluşturuyor ve gömleğinin kısa kollarının altında kayboluyor.

Işık yetersizliği nedeniyle dövmelerin neyle ilgili olduğunu anlayamıyorum ama gizemli bir tehlikeye işaret ediyorlar.

Beni izliyor ama içimden de bakıyor olabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünyamı altüst etmesi, benim bile korktuğum bir parçamı ortaya çıkarması uzun sürmedi ama o hiç etkilenmiş görünmüyor.

Yüzü sert, soğuk ve kopuk.

Gerçek bir gece şeytanı.

Gri gözlerinde hiç ışık yok ve kasvetli çevremizle kolayca karışabilirler.

Tarafsız. Affetmeyen.

Eğer bu adamı tanımasaydım, bir şeylere kızgın olduğunu söylerdim. Ama yine de, her zaman dünyaya kızgın ve içindeki insanları onaylamıyor gibi görünüyor.

"Neden...?" Titreyerek söylediğim söz yarım kalıyor. Sesimdeki kısıklığın farkında değilim ve sesimdeki zayıflıktan nefret ediyorum.

"Neden ne?" Bakışlarını boyum boyunca kaydırıyor.

Kotumu beceriksizce yukarı çekiyorum ve sırtım bir ağaca çarpana kadar kıçımı kaydırıyorum. Vurdumduymaz ifadesi değişmiyor, ama bir an bile gözlerini benden kaçırmıyor.

"Sen olmamalıydın," diye fısıldıyorum.

"Dur tahmin edeyim, Landon olması gerekiyordu?" Bir şey söylemiyorum ama söylememe de gerek yok.

Ayın altında parlayan parmaklarını kaldırıyor ve keşke bir çukur kazıp içinde ölebilseydim diyorum. "Parçalara ayrılırken parmaklarını ıslatırken seni becermesi için yalvardığın kişi Landon değil, değil mi?"

"Ben... sen olduğunu bilseydim *asla* kabul etmezdim." Sözlerim saygınlığımı ya da ondan geriye kalanları geri kazanma çabasıydı ama hemen bunun bir hata olduğunu düşündüm.

Jeremy'nin gözleri kararıyor ve tüm vücudu sertleşiyor. Onu her zaman soğuk ve acımasız biri olarak görmüştüm ama bu vahşi yönüne ilk kez tanık oluyorum.

Sanki yoluna çıkan her şeyi yok etme görevindeymiş gibi.

"Ve yine de güvenli kelimeni kullanmadın."

Dudaklarım ayrılıyor. O haklı. Ben...yapmadım.

"Ben... unutmuşum," diyorum, bunun bir şey yüzünden olduğunu düşünmeyi reddederek

Başka.

"Bence istemedin. İçten içe, durmamı istemedin. Sen

Bunu yaptığımda çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordunuz." "Bu doğru değil!"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana iki adımda ulaşıyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum ama o önümde durup parmaklarını çeneme dolayınca ağaca daha da yaslanıyorum.

Dokunuşu duygusuz, eğitimsiz. O bir canavar, muhtemelen kendisinden dalgalar halinde yayılan acımasız enerji olmadan hiçbir şeye nasıl dokunacağını bilmeyen bir vahşi.

Yapacağı her türlü şiddet tehdidine ya da eylemine karşı kendimi hazırlıyorum ama beni ayağa kaldırıyor ve sonra serbest bırakıyor. "Beni takip edin."

"Nereye?" Gömleğinin üzerinden sırtındaki sert kaslara bakıyorum. "Eve dönüş yolunu biliyor musun?"

"Hayır."

"O zaman yürü."

Oh.

Neden bir parçam beni ıssız bir yerde kendi başımın çaresine bakmam için bırakacağını düşündü bilmiyorum.

Bir kez daha, gelmeyen panik atağı bekliyorum. Ama bu gece her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

Sadece özel mülke izinsiz girmedim. Şeytanın inine de izinsiz girmiş olabilirim.

Omzunun üzerinden bana baktığında düşüncelerim doğrulanıyor, gözleri hala geceyle uyum içinde, o mistik karanlıkla inceliyor ve parıldıyor. Hatta daha da delirmiş gibi görünüyorlar. "Düzgünce becerilmeye hazır olduğunda geri gel."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

6
JEREMY

Ben insanlara inanmam.

Kararsızdırlar, hata yapmaya meyillidirler ve çoğu zaman ne halt ettiklerine dair hiçbir fikirleri yoktur.

İşe yaramazlar, tatsızlar ve nefesleriyle havayı kirletmemeliler.

İnsanlara karşı duyduğum bu küçümseme, çocukluk dönemimden çıkıp yavaş yavaş dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrendiğimden beri içimde var.

Ayrıca grev sistemine de inanmıyorum. İnsanların benimle iki ya da üç şansı olmaz. Bir hata yaparlarsa atılırlar.

İyilik için.

Çizgiyi bir kez aşan herkes, şans verilirse bunu tekrar yapacaktır. Yasak meyve, gecikmiş haz ve aranan yüceltme. Eğer bir kez tadına bakarlarsa, bir kez daha tatmak zorunda kalacaklardır.

Sonra bir tane

daha. Ve bir tane

daha.

Ta ki temel ihtiyaçlarının peşinde koşan hayvanlara dönüşene kadar.

Onlara, bırakın çizgiyi geçmeyi, çizgiye yaklaşma şansı vermek bile aptallığın vücut bulmuş halidir.

Sıfır tolerans politikam beni soğukkanlı ve kalpsiz olarak gösterebilir, ancak bu yumuşak olarak etiketlenmekten daha iyidir.

Bunun insanlara ne yaptığını gördüm. Çok fazla önemsemenin bir insanı nasıl içten dışa doğru parçalayabileceğini. O zamanlar bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu - bunu durduramaz ya da olmasını engelleyemezdim.

Ama artık daha yaşlıyım, daha akıllıyım, daha sertim ve bu koşulların bir daha asla tekrarlanmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

Hiç.

Bir kan gölünün içinde durmam -benim ve bir başkasının- bu aşamaya gelmek için dönüştüğüm kişinin bir tezahürüdür.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

benim hayatım.

Elimdeki adam zar zor nefes alıyor, gözleri şişmiş ve yüzüne attığım yumruklardan dolayı yüzü sümük ve kanla kaplanmış. Bu herif öğleden sonraki yolculuğumda beni pusuya düşürebileceğini sanmış. Ayrıca bana dikenli bir beyzbol sopasıyla vurarak Ducati Panigale'mden düşürdü ama hepsi bu kadar.

Onu yakasından tutup birkaç kez salladım ve vücut sıvılarının pis kokusunu içime çektim. Alacakaranlığın ışığı altında, yüzü kanlar içinde ve tanınmaz halde canavar gibi görünüyor.

"Oy! Bakın kimi buldum!" Nikolai ağaçların arasından yeniden ortaya çıkıyor ve mücadele eden sarışın bir adamı patates çuvalı gibi arkasından sürüklüyor.

Sarışının üzerinde biraz kas var ve kaçmak için pençeler ve tekmeler atıyor, ancak bir fille güreşen bir karınca gibi olabilir. Neredeyse hiç yumruk atamamakla kalmıyor, attıkları da Niko tarafından tamamen görmezden geliniyor.

Akşam bisiklet gezintimiz bu ikisi tarafından yarıda kesildi. Şu anda sürüklediği köpek daha önce kaçmıştı ama Nikolai'nin bir av köpeğinden farkı yok. Herhangi birinin kokusunu alıp izini sürebilir ve onu tuzağa düşürebilir.

Arkadaşım adamın sırtına oturuyor ve adam mücadele edince Nikolai yüzüne yumruk atarak kafasının yere çarpmasına neden oluyor.

Yine gömleksiz. Benim gibi o da gezintiye çıktığımızda deri ceket giyiyordu ama bir yere attı. Adamın giysilere alerjisi var; en azından pantolon giymesi bir mucize. Bu aynı zamanda göğsünü ve kollarını kaplayan abartılı dövmeleri sergileme şekli.

Uzun siyah saçlarının bir kısmı bağlandığı yerden kurtulup havada uçuşurken cebine dokunuyor, sandalye olarak kullandığı adama tekrar yumruk atıyor ve bir sigara alıyor. Sigaranın yüzeyini okşar gibi iki kez okşuyor, sonra sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp yakıyor.

"O hamamböceğiyle işler nasıl gidiyor?" Elimdeki dayak yemiş adama çenesini sallıyor.

Yüzü, dudakları ve gözleri şişmiş, beyzbol şapkası ve gömleği kan içindeyken çıkarabildiği tek ses boğuk inlemelerdir.

Yakasından tutarak onu tekrar sarsıyorum. "Seni kimsenin bulamayacağı bir yere gömmeden önce son şansın."

Bir şeyler mırıldanıyor ve ben onu daha iyi duyabilmek için yaklaşıyorum. "Siktir...sen..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Anlıyorum." Daha önce bana vurduğu sopayı salladım ve doğrudan kafasının yan tarafına indirdim.

Yere düşer, hareketsizdir, vücudu garip bir açıyla yayılmıştır.

"Hey, çocuk." Tüm bu sahneyi utanmaz bir heyecanla izleyen Nikolai, sigarasının küllerini diğer adamın kanayan yüzüne savuruyor. "Arkadaşının neyi yanlış yaptığını biliyor musun? Hayır mı? Senin için basitleştirmeye çalışayım. Jer'in sunduğu bir şansı kimse reddetmez. Bunu pek yapmaz, o yüzden bu son dediğinde gerçekten ciddidir. Ben de diyorum ki, daha iyisini yapmalısın yoksa kaderin daha kötü olacak."

Omzumdaki kanla ıslanmış sopayı sallıyorum ve adama bakıyorum.

O daha genç. Muhtemelen TKU'ya yeni başladı ya da belki ikinci sınıf öğrencisi. Her iki durumda da, o yeni kan, bu da onu korkutuyor, emin değil.

Kullanılabilir.

Muhtemelen bilinçsizce dudaklarını büzer ve Nikolay'ın ağırlığı altında ezildiği için yüzü kıpkırmızı olur.

"Yılan olduğunuzu biliyorum," diyorum. "Bilmediğim şey ise neden bizi alt edebileceğinizi düşündüğünüz. Bunu benim için açıklığa kavuşturmaya ne dersiniz, ben de sizin bir gün daha yaşamanıza izin vermeyi düşüneyim."

"Biz..." diye Rus aksanıyla zorlanarak konuşur. Nikolay ise sigara içmeye devam ettiği için bu mücadeleden tamamen habersizdir. "Denemeden... bilemeyiz."

"Vay, vay. Sen ne bilirsin ki?" Nikolai sırıtıyor. "Yılanların gerilla taktikleriyle bizi ele geçirmeye çalışan bir intihar timi mi var?"

"Seni yakalayıp öldüreceğimiz zaman buna değer mi?" Açıkça söylüyorum.

"Diyorum ki, siz bizim seviyemizde değilsiniz, özellikle de sizin gibi düzgün eğitim almamış çocuklar."

"Kulübe kabul edilmenin tek yolu bu," diye homurdanıyor sarışın, sesi boğuk. "Bratva'ya."

Nikolai ile bakışıyoruz. Bu yılanlar sadece cüretkâr olmakla kalmıyor, aynı zamanda genç erkeklere yalanlar söylüyor, hevesli kulaklarına vaatler fısıldıyor ve bizi elde etmek için onların gençlik, adrenalin dolu enerjilerinden faydalanıyorlar.

Bu hem akıllıca hem de aptalca.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kaç kez pusuya düşürüldüğümüzün bir önemi yok. Sadece bizi asla yakalayamayacaklar, aynı zamanda iki kat daha sert karşılık vereceğiz.

Yine de çabanızı alkışlıyorum.

"Bratva'ya mı girmek istiyorsun, evlat?" Sopayı kafasına doğru itiyorum. "Kabul edilmek için adi yöntemlere başvurma. Başlangıçta işe yarayabilir ama her zaman, her an kurban edilebilecek bir hamamböceği olarak görülürsün. Yakın çevrede yer almak istiyorsan, bu konuda erkek ol."

"Ve insanların yolculuklarını bölmeyin. Şerefsizlerin boktan listelerinden uzak durmak için bir numaralı kural budur. Ben pisliğim. Ve sen de listemin ortalarında bir yerdesin. Onu öldürebilir miyim, Jer?"

Çocuk şişkin gözlerle bana bakıyor. Nikolai'ye değil. Bana.

Piç kurusu akıllıdır ve muhtemelen onu dizginleyebilecek tek kişinin ben olduğumu duymuştur. Onu kendi haline bıraksaydım Nikolai şimdiye kadar idam mahkûmu olurdu. Ya da sadece ölmüş olurdu.

"Onu bırakacağımıza söz verdik," diyorum ve çocuk bir kez başını sallıyor.

"Ben öyle bir şey yapmadım, *sen yaptın*." Nikolai sigarasının yanan ucunu adamın gözlerine doğru kaydırır. "Bu orospu çocuğunun küstahlığı beni sinirlendiriyor ve bunu görmezden gelemem. Adın ne senin?"

"Ilya Levitsky."

"Rus. Bunu sevdim, ama seni sevmedim, *Ilyusha*. Son bir dileğin var mı?"

Ilya gözlerini açık tutar ve sigaranın yanan ucuna bakmaya devam eder. Bu adadaki, hatta New York'taki herkes Nikolay'ın çılgınlıklarını bilir. Gözlerinizin olduğu yerde delikler açacağını söylüyorsa, bunu yapar.

Bu çocuk da bunun farkında olmalı ama vücudu titrese de gözlerini kapatmıyor.

Ateş tam korneaya değmek üzereyken, "Hayır" diyorum.

Nikolay'ın dikkati Ilya ve seçtiği zarar verme silahı üzerinde kalır. "Neden olmasın ki?"

"Ona söz verdim."

"Senin sözün benim değil. Siktir git."

"Evet, öyle. Söz vermiştin Niko." Beyzbol sopasını omzuna doğru itiyorum ve sonunda bana hiçbir şiddetin tatmin edemeyeceği kadar dengesiz gözlerle bakıyor.

Uzun zaman önce, biz çocukken ve Nikolai ne kadar dengesizleşebileceğini fark ettiğinde, kontrolden çıktığında onu durdurmamı istedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şiddet kafasını karıştırmaya başladığında. Gözlerinde
gördüğüm tek şey kan olduğunda.
Şu anda bilmiyorum ama o da oraya doğru
gidiyor. "En azından onu dövebilir miyim?"
"Bunu zaten yaptın."
"Oh, Tanrı aşkına." Nikolai ayağa kalkar ama adamın kaburgalarına tekme atmadan önce değil.
Homurdanıyor ama misilleme yapmaması ya da burada kalmaması gerektiğini biliyor. Ayağa kalkıyor, Nikolai'nin daha önce terk etmesine neden olduğu bisikletine doğru topallayarak gidiyor ve alçalan güneşin aksi yönüne doğru kaçıyor.
"Bugünlerde çocuklar." Nikolai başını sallar.
"Seni mi kastediyorsun, on dokuz yaşındaki
bebeği mi?"
"Oh, siktir git. Yakında yirmi yaşında olacağım." Sigarasının izmaritini yere atıp üzerine basıyor, sonra da daha önce neredeyse yere atıp bir ağaca çarpmasına izin verdiği bisikletini kaldırıyor.
Onu düzelttikten sonra bir dirseğini ona yaslıyor ve bir sigara daha almak için cebini yokluyor. "Bu hamamböceklerini ne yapacağız?"
"Bırak iltihaplansınlar." Bisikletime atladım. Bisiklete binmek, tercihen tek başıma, kendim için yapmaktan hoşlandığım tek şeydir. Hiçbir görev ya da beklenti yok; sadece ben ve rüzgâr.
"Çoğaldıklarında başa çıkmak daha zor olmayacak mı?"
"Tam tersine. Tek bir yerde toplandıklarında onları dışarı çıkarabiliriz."
Yavaş bir sırıtış dudaklarını geriyor. "Benim favorim olduğunu biliyordum. Ne zaman başlıyoruz?"
"Sabır, Niko."
"Bu kelime benim sınırlı kelime dağarcığıma ait değil."
Bilmiyor muyum?
Bu yüzden Nikolai'yi stratejik planlamadan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyorum. En azından asıl aksiyon başlayana kadar.
İkimiz de New York'taki Rus Bratva'sına mensubuz. Ailelerimiz şu anki liderler ve bir gün onların pozisyonlarını almamız bekleniyor.
O gün geldiğinde, Nikolai ve ben şu anda yaptığımız gibi birbirimizi destekleyeceğiz.
Ondan bir düşman yaratmak istemiyorum, yoksa göz açıp kapayıncaya kadar birimizin ölümüne neden olur. Ve eğer kana susamışlığı artarsa, hiç kimse

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

onu bu durumdan kurtarabilir.

"Bunu merkeze bildirmeli miyiz?" diye soruyor.

Merkez, yani onun ailesi ya da benim babam. Liderleri, kendileriyle aynı masada oturan adamların çocukları olan Yılanların peşimizde olduğunu öğrenirlerse, bu işin peşini bırakmazlar.

Hatta bir iç savaşa bile dönüşebilir. Ve güçlü bir organizasyonu kırmak için iç çatışmadan daha etkili bir yol yoktur.

Yılanlar da bunu en az bizim kadar biliyor, ancak istediklerini elde ettikleri sürece umurlarında değil gibi görünüyor.

Ve istedikleri şey, doğuştan hakkımız olan pozisyonları devralmadan önce beni ve Nikolai'yi ortadan kaldırmak.

Başka bir lideri öldürmekten daha iyi ne olabilir? Tam olarak iktidara gelmeden önce bunu yapmak.

"Onları kendimiz halledebilecekken neden bizimkileri bu işe karıştıralım ki?" Yanımdan düşen kaskı Niko'ya fırlatıyorum ve o da geniş bir sırıtışla yakalayıp takıyor.

"Akıllıca sözler. Akıllıca
sözler." "Sadece bir çentik
azalt."

"Sikerler, hayır. Adrenalin dozuma ihtiyacım var."

"Kabul töreni bir hafta önceydi. Bu kadar adrenalinin sana en az iki hafta yetmesi gerekirdi."

"Geceyi atlatmamı bile sağlamadı." "Onca ava
rağmen mi?"

"Ve yumruklar, tekmeler ve hatta kafa atmalar." Ellerini kaldırıyor ve alacakaranlığın ışığı altında onlara bakıyor. "Hiçbiri yeterli değil. Bu enerji damarlarımda bir hayalet gibi dolaşıyor. Ya da bir iblis gibi. Ve dışarı çıkması gerekiyor. Sizin de böyle anlarınız olmuyor mu?"

Kaskımı yerine iterken iddialı bir şekilde "Hayır," diyorum.

"Ehh. O gece bu yüzden mi uyumadın? Ya da parti gecesi?"

"Ben uyumam." *Hem de çok.*

"Uh-huh."

"Uh-huh ne demek lan?"

Başını yavaşça, manyakça eğiyor. "S ö y l e d i ğ i n d e n daha fazlası var."

"Ata binecek misin yoksa seni geride mi bırakayım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Binmek, binmek. Tanrım. Kafana vurulunca terbiyeni mi kaybettin?"

Bunu unutmuşum.

Şakağımdaki donuk ağrıya ve muhtemelen kurumuş kana rağmen. Bunun çocukluğumdan beri acıya karşı garip bir toleransım olmasıyla ilgisi var.

Bir sürü kabustan sonra geldi.

Uykusuzluğumun arkasında da bu var.

Motorumun motoru dönüyor, sonra yola çıkıyorum. Nikolai hemen arkamdan geliyor.

Heathens'ın üyeleri arasında rüzgârda olmayı seven sadece ikimiz varız. Gittiğimiz yol deniz kenarında olduğu için, kaskların altından sızan tuzlu havayı soluyoruz.

Nikolai deli bir orospu çocuğu gibi kollarını iki yana açıyor.

Bazen, sanki ölmek istiyormuş gibi. Daha açık olmak gerekirse, *dilekleri*.

Birkaç dakikalık huzurdan sonra, süpersonik bir hızda ilerliyorum, sonuna kadar açığım.

Burası sakinliği bulduğum yer. Her şeyin arka planda kaybolduğu ve sadece fiziksel bedenimin var olduğu yer.

Burası kafamı boşaltmak ve atacağım sonraki adımlara ve eleyeceğim insanlara hazırlanmak için gittiğim yer.

Gücün size teslim edilmediğini erkenden öğrendim. Onu kaparsınız ve bunun için kan dökmeniz gerekiyorsa, öyle olsun.

Güç, yalnızca en güçlüler tarafından evcilleştirilen vahşi bir attır.

Ben de öyleyim. Her açıdan. Ailem ve yanımda hüküm sürecek insanlar dışında herkes, tahta giden yolumun haritasında birer piyon.

Ve bu yol dikenler, ihanetler ve yıkımla döşeli. Benden çok daha yaşlı ve deneyimli insanlar denediler ve zirveye çıkmayı başaramadılar.

Bazıları da bu uğurda hayatlarını kaybetti.

Ama bu dünyaya doğmuş olmanın avantajına sahibim. İnsanları nasıl parçaladığına ve bir daha kendilerini toparlamalarına asla izin vermediğine şahit oldum.

Onun canavarlığına karşı bağışıklık kazandım, gereksinimlerine uyum sağladım ve işleyişine alıştım.

Bu yüzden her seferinde bir adım atıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sabır Nikolai'nin en sevdiği kelime olmayabilir ama benim prensiplerimden biridir.

Sabır ve inatçılığımın gücü beni her yere götürebilir. Ve bilgi. Babamın bana öğrettiği gibi.

Bilgi her silahtan daha keskindir ve eğer cephaneliğinizde varsa, kimse sizi geçemez.

Bu yüzden düşmanlarımın olduğu her yerde gözlerim ve casuslarım var. Yani, Yılanlar ve Elitler ile.

Elitlerin bizimle hiçbir ilgisi olmadığı iddia edilebilir. Hiçbir suç geçmişleri yok, sıkıcı İngiliz tavırlarına sahip sosyetik çocuklar ve tamamen farklı bir dünyaya aitler.

Ancak en az tehlikeli görünenler, en çok dikkat etmemiz gerekenlerdir.

Elitler herhangi bir mafyaya ait olmayabilir, ancak daha büyük bir oyunun gizli bir düzeni olmaya devam ediyorlar. Bu kulübün perde arkasında haince bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu öğrenmem an meselesi. Onların entrikalarını ve geçmişimizi bilmelerine rağmen spor olsun diye neden hem Dinsizlere hem de Yılanlara düşmanlık ettiklerini ortaya çıkaracağım.

Kendi iyilikleri için fazla kurnazlar. Ya da liderleri Landon öyle.
Bu yüzden onu yıllardır gözümün önünde tutuyorum.

Aradan *yıllar* geçti ve ben hala onun hakkında aile geçmişi ve heykeltıraşlığa olan takıntısı dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Dışarıdan bakıldığında, dahi sanatsal yeteneklere ve önünde parlak bir geleceğe sahip saygın bir adamdır. Bu imajı o kadar mükemmelleştirmiş ki, kimse onun çok daha karanlık bir versiyonunu sakladığından şüphelenmeye cesaret edemiyor.

Onunla ilgili hiçbir şeyi ortaya çıkaramadığım için, hayatındaki en zayıf halkaları izliyorum.

Kardeşleri.

Onun işinden mümkün olduğunca uzak durdukları için bu da bir şey üretmedi. Killian ona takıntılı olduğu için Glyndon'dan yavaş yavaş uzaklaşmak zorunda kaldım.

İkiz kardeşi Brandon işe yaramaz. Şimdilik. Bu değişebilir, bu yüzden onu gözümün önünden ayırmıyorum.

Son çare olarak, en yakın çevresindekilere kabul töreni davetiyeleri göndererek onları Dinsizlerin arasına sokmaya ve sonra da kendisine karşı kullanmaya çalıştık.

Beklendiği gibi, hiçbiri gelmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ancak, Creighton King'in davetiyesinin tarandığı konusunda güvenlik tarafından bilgilendirildim.

Landon'ın ikinci kuzeni Creighton, bir savaşçı ve asla Elitlere katılmak istemedi.

Ama Creighton ortalıkta görünmüyordu. Davetini kullanan kişi can sıkıcı bir varlıktan başkası değildi.

Sıkıcı bir varoluş.

Dikkatimi çekmemesi gereken bir varoluş. Ve çekmedi.

Ta ki peruğu ve girdiği ortama uymayan tavrıyla fark edilmeden çatımın altına girebileceğini düşünene kadar.

Kabul töreni onun gibi küçük kızlara göre

değil. Yine de koştu ve savaştı da.

İşe yaramazdı ve daha başlamadan bitirdim ama sonra onu becermemi istedi.

Bakire olarak ölmek istemiyorum, dedi.

Bunu söylerken yumuşak sesindeki titremeyi neredeyse duyabiliyor ve kadifemsi pembe dudaklarındaki titremeyi görebiliyorum. Kelimelerin ardındaki çaresizliğin kokusunu alabiliyorum. Hayatta kalmak için mi yoksa becerilmek için mi, hiçbir fikrim yoktu.

Sikim ikincisine inanmayı seçti.

Bakirelerle yatmadığımı söylerken ciddiydim. Beni baştan çıkarmıyorlar ve kızlık zarı bozulması gibi bir sapkınlığım da yok.

Ama o anda? Sırf katı ahlaklı ve yargılayıcı bakışlı donuk kızın ağladığını görmek için onun bakire amını parçalamaya çok yaklaşmıştım.

Evime gelip ormanımda dolaşma hatasını yaptığında şansımı yakaladım. Bana en derin, en karanlık fantezilerine bir bakış attıktan hemen sonra.

Kabul töreninden kaçtıktan hemen sonra telefonuna girdim, sonra ziyaret ettiği siteyi ve kaydolduğu sapkınlığı gördüm.

Fotoğraflarını da gördüm.

Landon King'in Instagram hesabından alınan ekran görüntüleri ve başkaları tarafından yayınlanan diğer resimleri üzerine ekran görüntüleri.

Onları 'Prensim' adında gizli bir dosyada saklıyordu.

Ve sürpriz, sürpriz, *prensi* onun kaydolduğu kulübe kayıtlıydı. Yıllardır oradaymış. Biliyorum çünkü başka bir şey için olmasa bile ona göz kulak olmak için ben de o kulüpteyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily, sözde prensinin onu bilinmeyen bir yerde harap etmesini sağlamak için tüm doğru cevapları verdi.

Gururlu, sert kızın aslında bir sapkınlığı var.

Ve sadece herhangi bir sapıklık değil.

Bu tüm sapkınlıkların sapkınlığı.

Onun gibi iyi kızların bırakın kaydolmayı, yanına bile yaklaşmaması gereken bir şey.

O Gönder'e basar basmaz, bildirimlerimi kaydırdım ve Kabul Et'e bastım.

Bana kendini sunmuyordu ama ben yine de onu aldım.

Landon onunla uğraşmamı istemediyse, o n a tasma takmalıydı.

Arkama baktığımda Nikolai'yi yüksek hızımda kaybettiğimi görüyorum. Ya öyle ya da o orospu çocuğu gerçekten kendini öldürttü.

Önümdeki binada gördüğüm tanıdık bir manzara, beni ve motorumu kamufle eden büyük bir ağacın altında yavaşlayarak durmama neden oluyor.

Bir hayvan barınağı. Kız kardeşimin gönüllü olarak çalıştığı bir barınak çünkü kendisi güzel ve küçük olan her şeyin savunucusudur.

Ama baktığım kız kardeşim değil. Can

sıkıcı bir varoluş.

Cecily Knight.

Dışarıda bir bankta oturuyor. Bir kitabı karıştırırken İngiltere'nin nadir güneşi gözlerini sıvı mavi-yeşile çeviriyor.

Bir cadınınki gibi neredeyse beyaz olan gümüş saçları ışığın altında parlıyor. Burnunun kenarını ovuşturuyor ve alt dudağı somurtarak öne doğru itiliyor.

Onun daha uygunsuz pozisyonlardaki görüntüleri zihnimde canlanırken kavramayı okşuyorum.

Kıvranma, hıçkırma, kıpırdanma, ağlama ve çığlık atma. Özellikle

çığlık atmak.

Bunu o kadar iyi yapıyor ki, bu bir sürpriz oldu. Katı, iş adamı kişiliği göz önüne alındığında, bu özelliği ona atfedilemezdi.

Ama yine de Cecily gibi birinin ilkel oyunlarla ilgileneceğini de hiç düşünmemiştim.

Ne de olsa sessiz insanlar en iyisini saklar.

Başka biri olsaydı onları yalnız bırakırdım ama o olmaması gereken bir yerde bulunarak hata yaptı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Landon onu bana karşı kullanabileceğini düşünmüş olabilir ama tam tersi olacak.

Bu sıkıcı, belki de o kadar sıkıcı olmayan varoluş, kendisine en kötü türden ilgiyi kazandırdı.

Benimkini.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7
CECILY

"Eve gelmen gerek."

"Baba!" Dikkatimi kitabımdan telefona kaydırıyorum ve ısmarlama rol modelimin yüzüyle karşılaşıyorum.

Yanaklarındaki derin gamzeleri göstererek sırıtıyor.

Xander Knight benim babam, ilk en iyi arkadaşım -Ava sonradan geldi- ve dünyadaki en harika baba.

Altın sarısı saçları, gök mavisi gözleri ve keskin çene hattıyla klasik yakışıklı bir yüze sahip.

Annem eskiden okuldaki en popüler çocuk olduğunu ve sadece görünüşüyle değil cazibesiyle de herkesin dikkatini bir mıknatıs gibi çektiğini söyledi.

Bu yumuşak başlı özelliklerin hiçbirinin bana miras kalmadığını rahatlıkla söyleyebilirim ve bu onun çaba göstermemesinden kaynaklanmıyor.

"Tek kızımı çok özlüyorum, bu yüzden ya Londra'ya dönüp yerel bir üniversitede okursun - ki bu herkesi mutlu eder, bu arada - ya da sana yakın bir ev bulurum, böylece annen ve ben seni her zaman g ö r e b i l i r i z."

"İkisine de hayır." Bir gülümsemeyi bastırıyorum çünkü bunu yapabileceğinin farkındayım *ve* bu seçeneği üçüncü kez öneriyor.

On üç yaşında bir okul gezisine gittiğimizde, babam diğer babaları kampımızın yakınında bir tatil evi kiralamaya ikna etti.

Babam ve Ava'nın babası Cole Amca, bu işi çok sevdikleri için satın aldılar ve sonra da kaldığımız yere tesadüfen gelmiş gibi yaptılar.

Yüzyıllardır duyduğum en kötü yalandı. Ava ve ben aşırı korumacı babalarımız olduğunu ve bununla savaşmak yerine bu gerçekle yaşamak zorunda olduğumuzu fark ettik.

Ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım, her zaman onların sonsuza dek genç kalmasını diledikleri küçük kızları olacağız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ciddiyim," diyor babam telefonun diğer ucundan, kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Sana bir şey olduğunu düşünmekten geceleri uyuyamıyorum."

"Sadece paranoyaklaşıyorsun. Ben sağlıklı ve iyiyim." Ona en iyi gülümsememi gösteriyorum ve arkasında saklanan şüphe ve endişeyi görmemesini umuyorum.

Sağlıklıyım ama sadece fiziksel olarak ve kesinlikle iyi değildim.
Bir ay önceki o geceden beri değil.

O zamandan beri içimde bir şeyler büzüştü ve kayboldu ve denesem bile onu tekrar bulamazdım.

Yanlıştı. Her şey
yanlıştı.

Çarpık eğilimlerimden, Lan için bile olsa o pozisyonda olmama izin vermeme kadar.

Beni karanlıkta kovalayan ve bana şimdiye kadar yaşadığım en güçlü boşalmayı yaşatan kişinin Jeremy Volkov'dan başkası olmadığını fark ettiğim o andaki kadar hiç kendimden utanmamış ya da tamamen hayal kırıklığına uğramamıştım.

Brighton Adası'nın yerleşik şeytanı ve TKU'nun hüküm süren Lucifer'i.

Olaydan sonra günlerce aynaya bakamadım, sayamayacağım kadar çok kez kafamın içine girdim, öyle ki arkadaşlarım bile tek tek bir sorun olup olmadığını sordu.

Bir an için gerçekten eve dönüp ailemin, Kirian Amca'nın ve büyükbabalarımın yanında huzur bulmayı düşündüm ama bunun kaçmaktan ne farkı vardı?

Ayrıca, bunu yapsaydım, havamda görünmez ve onları gereksiz yere endişelendirirdim.

Bu dürtüye boyun eğmediğim ve yerimde kaldığım için mutluyum. Eğer babam en ufak bir sıkıntı hissetseydi, beni eve kilitler ve benim için şeytanlarımı öldürmesini isterdi.

Ama bunu benim adıma yapmasına izin verecek yaşı geçtim. Onsuz gerçek dünya çok daha korkutucu ve beni yok etmekte tereddüt etmeyecek insanlarla dolu, ama bunu kendi başıma yapmalıyım.

Sanki o kara günü tek başıma atlatmışım gibi.

Babam yer değiştiriyor ve arkasında evindeki ofisine dair bir ipucu beliriyor. "Hâlâ endişeliyim. Keşke hâlâ kalçalarıma sarılan ve omuzlarıma binen küçük Cecy'm olsaydın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de baba.

"Ne yazık ki büyümek zorunludur."

"Bilmiyor muyum?" Hoş olmayan bir düşünceyi kovar gibi başını sallıyor. "Bana okul hakkında her şeyi anlat. Her şey yolunda mı? Seni rahatsız eden biri var mı? Bir erkek arkadaşın var mı ve sana dokunursa ailesinin bir evlat kaybedeceğini biliyor mu? Ya da belki bir kız arkadaşın var ve ailesi bir kızını kaybetmeye hazır olmadıkça sana dokunmaması gerektiğini biliyor mu?"

"Baba!"

"Ne? Her şeyi öğrenmem lazım. Ortaokuldan beri hiçbir erkekle çıkmadın, bu yüzden belki farklı bir takımda oynadığını fark etmişsindir diye düşündüm. Ama bana söylerdin, değil mi? Ne olursa olsun seni destekleyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu, seni bir kızla tanıştırırsam daha hoşgörülü olacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ama ona vurmak gibi bir şey yapmazdım."

"Sen de bir erkeğe vurmamalısın."

"Tabii ki yaparım. Erkekler küçük otuzbircilerdir."

Başımı salladım. "Ben heteroyum, baba. Can sıkıcı bir şekilde."

"Ah, lanet olsun. Gerçekten bir erkek arkadaşın var mı? İsim? Aile adın? Yaşınız? Adres? IQ?"

"Erkek arkadaşım yok."

Gözlerini kısar. "Oh, o iyi. Eğer bal arıma yalan söyletiyorsa gerçekten iyidir."

"Baba, bana öyle demeyi kes. Bu beş yaşım içindi."

"Bunu duymayacağım. Ancak benden sakladığın ş u erkek arkadaşını duyacağım."

"Kimin erkek arkadaşı var?" Annemin yumuşak sesi diğer uçtan geliyor.

Duraksıyorum, burnumun kenarını bir kez ovuşturuyorum ve kalemimi daha sıkı tutuyorum.

Kimberly Knight kıvrak fiziği, parlak gülümsemesi ve kahverengi saçlarındaki yeşil röflelerle tanıdığım en güzel kadın. Bileklerindeki kesik izleri bile ona farklı bir alışılmadık güzellik katıyor.

O kesik izlerini ameliyatla silmeyi reddettiğini duydum, çünkü onlardan asla utanmadı.

Ama bazen, gri günlerde, uzun kollu giyer ve bileklerini örtmek için onları aşağı çeker, böylece kimse onları görmez.

Babamın yanına otururken güzel, sarkık elbisesi hareketleriyle birlikte sallanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam ona baktığında büyülü bir şey oluyor. Gözleri sayısız yıldızla patlamadan önce yumuşuyor.

Onları sadece geri dönülmez bir şekilde aşık olarak değil, aynı zamanda birbirlerine o kadar saygılı bir şekilde izleyerek büyüdüm ki, başka herhangi iki insanın birbirlerini onlar gibi sevebileceğinden, yüceltebileceğinden ve yardım edebileceğinden şüpheliyim.

Yirmi yıl boyunca onların sevgisine ve desteğine sahiptim ama güvenlerinin zerresine sahip değildim, bu yüzden kendimi hep bir şekilde eksik hissettim.

"Kim!" Babam onun elini tutuyor. "Dişlerinin arasından yalan söyleyen ve erkek arkadaşını bizden saklayan şu küçük veledi dinle."

"Erkek arkadaşın var mı Cecy?" diye soruyor bana yumuşak bir gülümsemeyle.

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap veriyorum, babama verdiğimden daha sarsak ve beceriksizce. Annemin gülümsemesi bir an için duraksıyor ve dikkatle beni izliyor. Bazen,

Yemin ederim her kirli sırrımı biliyor ve içimi görüyor.

Ortaokul son sınıfta bana söylediklerinden mi yoksa babamdan daha zor kandırılabilir biri olmasından mı bilmiyorum ama o zamandan beri onunla ne zaman konuşsam boğazımda bir yumru oluşuyor.

Annemin önünde böyle dağınık olmak istediğimden değil, bunu kontrol edemediğimden.

Babam daha kolay, ama yine de babam benim arkamı göremedi.

O

zama Bana durmamı söyleyen o değildi, kızdı. Yine de dinlemeyi reddettim.

n. Gülümsemesi geri döndü ve şakacı bir şekilde omzunu babama çarptı.

Belki de çocukluk arkadaşı olmalarından ve birbirlerini hayatları boyunca tanımalarından kaynaklanıyor, ama onlarla her konuştuğumda, ince alaylarına ve birbirlerine bakışlarına hayran kalıyorum.

"Olmadığını söyledi."

"Yalan söylüyor. Az önce burnunu nasıl ovuşturduğunu gördün mü?"

"Hapşıracakmışım gibi hissettim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum ama aslında yalan söylerken değil, sadece utandığımda bunu yapıyorum.

"Evet, doğru. Seni ben büyüttüm, bal

arısı." "Baba!"

"Onunla alay etmeyi bırak, Xan," diye azarlıyor annem. "Ve eğer bir erkek arkadaşı varsa, bize söyleyecektir, değil mi Cecy?"

"Uzun bir süre beklemeniz gerekebilir. Bunun için bir planım yok."

"Gördün mü Kim? Onu *saklıyor*."

"Değilim."

"Ben de."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Belki de tam da bu yüzden bize söylemek istemiyordur." Annem omzunu çimdikliyor. "Sen çok fazlasın."

"Oh, hadi ama. Küçük hainin tarafını tuttuğuna inanamıyorum, Green."

Babam ona ne zaman böyle dese kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yeşil. Bu, onun yeşil renkten fıstıklı dondurmaya ve yeşil M&M'lere kadar her şeyi nasıl sevdiğine bir saygı duruşu. Bu onun kişiliğinin bir parçası haline geldi.

"Kızıma zorbalık yapmana izin veremem." Telefonu kaptı ve bana gülümsedi. "İyi misin, Cecy?"

İşaret parmağımı burnumun kenarına kaldırıyorum, sonra tekrar aşağı indirmeye zorluyorum. "Evet, anne. Her şey harika."

Beni yine o yalvaran gözlerle izliyor ve ben onların ağırlığı altında bocalayıp yanmadığıma şaşırıyorum.

Şu anda göğsümün yırtılıp her şeyi ona itiraf etmediğime şaşırıyorum.

Konuştuğunda sesi nazik çıkıyor. "Cecy, tatlım, her şeyin yolunda gitmemesi ve bazı günlerin diğerlerinden daha kötü geçmesi sorun değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Baban ve ben seni dinlemek için buradayız."

Söylenmemiş kelimeler boğazımda düğümleniyor ama başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Babam telefonu kapıyor ve biz konuşurken o düğüm yavaş yavaş kayboluyor, ta ki onlar telefonu kapatana kadar.

Beni düşüncelerimle baş başa bırakarak. Kanserli, lanet düşüncelerimle.

Son zamanlarda beni ne kadar çok tükettiklerinden, kendi kafamın içinde olmanın nasıl işkenceye dönüştüğünden ve kendimi çoğu zaman orada bulduğumdan nefret ediyorum.

Yine de sabah kalkmak, yüzümü yıkamak, yemek yemek ve okula gitmek için kendimi zorluyorum.

Kendimi çalışmaya, çocuklarla dışarı çıkmaya zorluyorum ve hayatta olduğum fikriyle rahatlıyorum.

Bunu yapmazsam, kendi yarattığım ve kimsenin beni kurtaramayacağı bir döngünün içinde kalacağım.

Yaptıklarımla, seçimlerimle ve ne kadar düştüğümle yüzleşmek için çok uğraşıyorum ve sürekli başarısız oluyorum.

Belki de gurur meselesidir.

Ya da ahlaki bir şey.

Yine de kimseye zarar vermiyorum. En azından kendimden başka kimseye.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Masamdan kalktım ve kitabımı kapattım. Gönüllü olarak çalıştığım sığınma evindeki küçük ofisi saklanma alanım olarak kullanıyordum.

Bu ve kütüphanede huzur içinde kitap okuyabiliyorum ve kimse beni rahatsız edemiyor.

Ben.

Hayvanları beslemek için yaklaşık yarım saat harcıyorum ve sonra günü bitiriyorum. Çünkü herkes evine gitti ve Dr. Stephanie, doktor

Barınağın sorumlusu beni kovdu.

Binadan birlikte çıkıyoruz ve arabasının yanında durup anahtarlarını alıyor. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Yürümek işime yarayabilir." Barınağa yürüyerek gidip gelmek tek egzersizim, zaten bu yüzden buraya arabayla gelmiyorum.

Kaşlarının arasında hafif bir çatıklık beliriyor ve arkamda uzanan geceye hızlı bir bakış atıyor. "Dikkatli ol, tamam mı? Genç bir bayanın tek başına yürümesi tehlikelidir."

"Olur, teşekkürler."

"Eve gittiğinde bana mesaj at."

Ona bir başparmak işareti ve gülümseme veriyorum ama arabasına binerken kaşlarındaki kırışıklık kaybolmuyor.

Gün batımından sonra eve ilk kez yalnız gitmiyorum. Ve gerçekten o kadar da geç değil.

Anni ve ben burada gönüllüyüz ama o asla saat dörtten sonra kalmıyor, kalsa da burası onun güvenliğiyle doluyor, o yüzden herkesi zahmetten kurtarıp erken ayrılıyor.

Kendi adıma, dünyadan biraz daha uzaklaşabildiğim için mutluyum. En azından hayvanlar yargılamadan sessiz desteklerini gösteriyorlar.

Ağzıma naneli bir sakız attıktan sonra mesajlarımı kontrol ediyorum ve kızların grup sohbetindeki arkadaşlarımdan gelen mesajlarda duraklıyorum.

Annika: Jer beni yine fildişi kuleye kilitliyor *ağlayan emoji*

Aman Tanrım, Süper Kadın pelerinlerimizi giyip

Sen

mi? **Annika:** Benimle kilitli kalmaya hazır değilsen hayır.

Çok üzgünüm Anni. Kardeşin gerçekten korkutucu.

Ama onu alt edebiliriz! @Cecily Knight hadi onun kadın düşmanlığını tekmeleyelim,

cinsiyetçi, ataerkil göt.

Parmaklarım titriyor ve yazmak için her şeyimi harcıyorum.

Yarınki sınav için çalışmam gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boo. Hep ders çalışıyorsun.

Cecily: Üniversitede olduğun için ara sıra yapman gereken küçük bir şey.

Kay, anne!

Çevresel görüşümde karanlık bir gölge hareket ediyor ve donup kalıyorum ama arkama bakmıyorum.

Bunun yerine telefonu arka cebime koyuyorum ve yoluma devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Hızımda ya da nefes alışımda bir değişiklik yok ama her bir kasımdaki sertliği hissedebiliyorum.

Ağaçların kokusu ve denizin tuzuyla karışmış havayı koklayabiliyorum.

Kalp atışlarım da yavaş yavaş hızlanıyor, sanki merdiven çıkıyormuşum ve zaman geçtikçe daha fazla enerji harcıyormuşum gibi.

Ellerimdeki kitaplar ağır ve sanki bu eski, uzun zaman önce ölmüş psikologlar önümde cisimlenebilir ya da beni koruyabilirmiş gibi onlara sıkıca sarılıyorum.

Gerçi ihtiyacım yok.

Muhtemelen.

Gerçek şu ki, bu hissi ilk kez yaşamıyorum, ikinci kez de yaşamıyorum. Ya da onuncusu.

Hayatımın en utanç verici gecesinden bir hafta kadar sonra başladı. O zamandan beri gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Beni izliyor, karanlıkta beni takip ediyor, beni tamamen ve tamamen gölgeliyor.

Belki çok daha önce de vardı ama ben bunu ancak üç hafta önce fark etmeye başladım.

Muhtemelen kendini fark ettirdikten sonra.

Örneğin, şu andan itibaren gizli gölge, o geceye çarpık ve acımasız bir saygı duruşundan başka bir şey değildir.

Jeremy olduğunu biliyorum.

Çok aradığımdan değil ama bir keresinde barınağın karşısındaki tepede bisikletiyle onu görmeme izin vermişti.

Kask takıyordu ama o olduğunu biliyordum ve onu görmemiş gibi yapıp içeri koştum.

Belki Dr. Stephanie de onu görmüştür, bu yüzden gün batımından sonra eve yalnız gitmem konusunda hep endişelenir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama hiç yakınlaşmadı, benimle hiç konuşmadı. Aslında, mesafesini korudu ve sadece çok rahat olduğumu düşündüğünde onu görmeme izin verdi.

Sanki huzur içinde yaşamama izin vermemeye niyetli gibi.

Ama sonra ne yaptığını anladım, daha doğrusu Lan'la yaptığım bir konuşma sonrasında hareketlerimin izlendiğini fark ettiğim anda anladım.

Sanırım Jeremy tarafından takip ediliyorum. Hayır. Eminim öyleyim.

Landon: Öyle mi? Ondan daha azını beklemezdim. Tabii ki Creighton'ın davetini kabul törenine girmek için kullandığından şüphelenecektir.

Ne yapmalıyım? Jeremy'ye bulaşmak istemiyorum.

Özellikle de o geceki karmaşadan sonra. O yanımı gördüğü için beni daha çok sarsıyor.

Landon: Tehlike yaratması ihtimaline karşı adamlarımdan birini uzaktan izlemesi için göndereceğim. Bu arada, onu görmezden gelin. Orada yokmuş gibi davran, sonunda sıkılıp seni rahat bırakacaktır. Senin mülayim olduğunu söylememiş miydi? Onu tekrar inandır.

Cecily: Nasıl... Bunu söylediğini nereden biliyorsun?

Landon: Glyn Bran'e bundan bahsediyordu. Senin mülayim olduğunu ve Ava'nın sosyal kelebek kompleksi olduğunu söyledi ve Glyn boğazına silah dayamış gibi gitti. Küçük prensesimiz sadık mı ne? Her neyse, bu imajı tekrar zihninde canlandır. Öne çıkma.

Ben mülayim miyim?

Ben öyle düşünmüyorum. Ama düşünüyor ya da sizi o kabul töreninde görmeden önce düşünüyordu, karakterinize uymadığını düşündüğü ve bu nedenle onu şüphelendiren bir sahne. Bu inancı yeniden tesis etmek için şüphelerinin kaynağını ortadan kaldırmanız ve tam olarak onun düşündüğü gibi olmanız gerekir. Göze batma ve çok gerekmedikçe benimle temasa geçme. Güvende kal, Cecy. Ciddiyim.

Lan'ın sözlerini ciddiye alıyordum ve kendisinden uzak duruyordum.
Onu.

Ben bile Jeremy'nin beni takip ettiğini biliyorum, böylece ya onu
Lan ya da kabul törenine girme planımın ne olduğunu düşündüğünü açıkla.

Ama üç haftadan fazla oldu. Hiç sıkılmıyor mu? Hiç pes
etmez mi?

Her sabah uyandığımda, onun dikkatli bakışlarına zamanla alışacağımı ve bugünün daha iyi olacağını içimden geçiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bilmiyorum ve öyle
de değil. Azıcık
bile değil.

Eve ya da dışarı çıkma vakti geldiğinde kaygı seviyem yükseliyor ama onun şüphelenmesini istemiyorsam evde kapalı kalamam.

Tüm bedenim onun varlığına uyumlanmış durumda ve onu görmesem bile hissedebiliyorum.

Ya da daha çok bakışlarının ağırlığı.

O tarafsız, soğuk bakışları herkesi çıplak bırakabilir.

Bu sapıklık durumu dışında onu tam üç kez gördüm. Bir keresinde Anni'yi REU'dan şahsen almaya gelmişti.

Diğer iki sefer de Ava'nın bizi ara sıra götürdüğü dövüş kulübündeydi. Heathens üyeleri dövüşürken onlara destek olmak için oradaydı.

Üç seferde de cezalandırıcı bakışları üzerime düştüğü anda ya saklandım ya da gözümü kaçırdım.

Onun dikkatli bakışlarına ya da onun huzurundayken kemiklerimi sızlatan utanca dayanamıyordum.

Eğer o ormanda onunla karşılaşmam bana bir şey ifade ediyorsa, Jeremy hiçbir koşulda ilişkiye girmemem gereken bir insan.

Sadece ruhsuz değil, aynı zamanda pes de etmiyor. Azıcık bile.

Lanet olsun, kaç hafta oldu ama hâlâ beni izlemekten ve neden kabul töreninde olduğuma dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışmaktan vazgeçmiyor.

Şu anda bile, ondan dalga dalga yayılan o vahşi niyeti hissedebiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve soğuk suyla ıslanmış gibi titriyorum.

Kulaklıklarımı alıp takıyorum ve etrafımdakileri bastırmak için çaresizce sesi s o n u n a kadar açıyorum.

Duyma yetimin kaybolması önemli değil. Hala aurasının etrafımda parladığını, tenimi karıncalandırdığını ve neredeyse beni boğduğunu hissedebiliyorum.

Arkamda bir şey oluyor ve ben bunu hissetmemiş gibi davranıp yürümeye devam ediyorum.

Ani bir hareket beni sarsarak durduruyor ve yavaşça arkamı
dönüyorum. Önümdeki manzara karşısında hareketsiz kalıyorum.

İki adam yerde yatıyor, acı içinde kıvranırken burunları ve ağızları kanıyor. Başlarında Jeremy duruyor, yumruğu kanlı ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüz ifadesi boş ve donuktu.

Onu bu kadar yakından görmeyeli haftalar oldu ve neredeyse ne kadar iri yapılı olduğunu unutuyordum. Deri ceketi, pazularının kordonlu kaslarına ve geniş göğsünün kabarıklığına doğru geriliyor.

Onları bu hale getirenin o olduğundan hiç şüphem yok ve şimdi keşke durup manzarayı incelemeseydim diyorum.

Tam kaçmanın en iyi yolunu düşünürken, bana doğru adım atıyor. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim ve birkaç adımda bana ulaştı.

Elini yüzüme doğru uzattığında irkiliyorum ama beni tutmuyor.
Kulaklıklarımı çıkardı.

Onları, arkasından uzun parmaklarına uzanan damarları olan büyük elinin içine alırken bile yüksek sesli müzik hala bana ulaşıyor.

"Ne sikim-" diye sözünü kesiyor, sonra daha sakin bir ses tonuyla yeniden başlıyor. "Kim geceleri yalnız yürürken yüksek sesle müzik dinler ki?"

Benimle konuşuyor. *Vay canına.* Sadece beni izlemeyi kendine görev edinmişken neden benimle konuşuyor?

Tenim ısınıyor ve sanırım aşırı nefes alıyorum. Hayır, eminim öyleyim.

Cevabımı duymak için artan bir sabırsızlıkla beklerken, bakışlarının vahşi ağırlığı bana saplanıyor.

"Düşünmedim-"

"Belli ki düşünmemişsin. Bunu hiç yaptın mı?"

"Bana hakaret etme." Sertçe nefes alıyorum. "Beni bir sürüngen gibi takip etmiyor olsaydın yüksek sesli müzik açmazdım."

Duraksadım.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Beni takip ettiğinin farkında olduğumu itiraf etmemem söylenmemiş bir kuraldı, ancak devam ettim ve başından beri bildiğimi açıkladım.

Öfke bekliyorum, belki de dondurucu soğukluğunun bir kırbacı, ama hafif bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Bir sürüngen gibi, ha?"

"Ben..." demek istemedim.

"Neyi kastetmedin? Sürüngen kısmını mı?"

"Ben... Ben eve gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Dirseğimi tutuyor. "Zaten bir sürüngen olduğuma göre, buna göre hareket edebilirim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8
CECILY

Uzun, kalın bir sessizliğe gömüldüm.

Ve Jeremy bu fırsatı beni arkasından sürüklemek için kullanıyor. Bunu nazikçe yapmıyor, benden herhangi bir işaret beklemiyor. Parmaklarını dirseğime geçirdi ve beni kendine çekti.

Üzerimde uzun kollu bir tişört var ama tişörtümü kavradığı yerde tenim karıncalanıyor ve yanıyor.

Ani, tartışmaya açık olmayan hareket, tüm savunmalarımı ortadan kaldıran bir pusu da olabilir.

Bu şekilde muamele görmeye alışık değilim; takip edildim, tartaklandım, acımasız bir güçle yakalandım.

Şok halimden yavaş yavaş kurtuluyorum ve kolumu çekmeye çalışıyorum. Bedava.

Güçlü, çok daha büyük eli dirseğimi acımasızca kavrıyor,
Parmaklarım deriyi daha da kazıyor, ta ki orada bir çürük oluştuğunu hissedene kadar.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Bırakın gideyim." Sesimdeki titremeden, çaresizlikten nefret ediyorum.

Her zaman kendime güvenmekle ve önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebilmekle gurur duymuşumdur ama bu yaşadıklarımdan çok farklı.

Jeremy Volkov, karşısına dikilebileceğim ve karşılaşmadan yara almadan çıkmayı umabileceğim biri değil. O, mantıklı bir şekilde ele alınabilecek ve olumlu sonuçlar almayı umabileceğim bir varlık değil.

Onu ne kadar çok görürsem, geceyi andıran aurasının o kadar derinlerine hapsoluyorum.
Acımasız, kalpsiz, sınırsız.

"Jeremy..." Kekeleyince dudaklarımı büzüyorum ve tenim ısınıyor. Bana dokunduğu yerden başlıyor ve vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Bana cevap vermiyor, keskin adımları gece boyunca mesafeyi keserken varlığımı kabul etmiyor. Sırtındaki kaslar sertleşmiş, siyah deri ceketinin altında dalgalanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy'nin iri bir adam olduğu bir gerçek, muhtemelen Nikolai dışında gördüğüm en iri adam. Ama şu anda dev bir hayvan gibi.

Hayır, bir hayvan

değil. Bir *avcı*.

Kabul töreninden beri beni kovalıyordu ve ben de bir kez kaçıp ikinci kez onu durduracak kadar küstahtım.

Belki de bizi bu çıkmaza sürükleyen şey budur. Belki de bu yüzden tanıdığım en tehlikeli adam tarafından hedef alındım.

Üniversite koridorlarında, dövüş kulüplerinde ve sokaklarda adı fısıldanan kişi. Adına korkunç söylentiler eklenen kişi.

En belirgin olanı ise insanları nasıl ortadan kaldırdığı.

Bu hatırlatma karşısında vücudum kaskatı kesildi. Belki şimdi sıra bende. Belki de beni takip ederek bana eziyet etmekten zevk aldı ve şimdi benden kurtulmayı içeren bir sonraki adımı uygulayacak.

"Jeremy!" Tekrar sesleniyorum, bu sefer çok daha yüksek sesle.

Göz ucuyla bana bakıyor, sofistike kıyafetler içindeki bir canavardan farksız görünüyor.

"Demek adımı biliyorsun, yine de bana bir sürüngen olarak hitap etmeyi seçtin." Yutkunuyorum. Bunun peşini bırakmayacak, değil mi?

"I-"

"Yapma."

"Söylediklerimi duymadın bile."

"Gerek yok. Eğer bunu önceden kafanda düşünmeden ağzından kaçıracaksan, bu beni daha da sinirlendirir."

Ağzım açılıyor ama zorla kapatıyorum.

Demek kızgın.

Sürekli kızgın göründüğünde bunu söylemek zor.

Beni ileri doğru çekiyor ve kocaman bir bisikletin önünde durduğumuzda neredeyse kitaplarımı düşürerek tökezliyorum.

Onu birkaç kez sürerken gördüğüm motosikletin aynısı.

Bu şey korkunç ve ben onun yanında başıboş bir fareye benziyorum. Ancak Jeremy bu havaya uyuyor.

Onu son gördüğümde tam bir uyum içinde görünüyordu. Bir bacağı yerdeydi, kaskı takılıydı ve elleri gidon üzerinde kayıtsızca sallanıyordu.

Jeremy sonunda dirseğimi bırakıyor ve parmaklarının tenime saldırdığı noktaya masaj yapma dürtüsüne direniyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Heybesinden bir kask çıkarıp bana doğru eğiliyor. Ne zaman yanıma gelse kendime olan saygım zedeleniyor, çünkü bu durumda düşünebildiğim tek şey nasıl kaçabileceğim.

Bacaklarımdan biri diğerinin arkasına geçiyor ve sırtım zemine çarptığında sarsılıyorum.

Bisik

let. Bir elimi kaldırıyorum. "Kes şunu!"

Sanki kartondan başka bir şey değilmiş gibi zahmetsizce savuruyor.

Sonra da kaskı kafama geçirdi.

Direnmeye çalışıyorum ve itmek için bileğini tutuyorum.

Duraklıyor ve sessizce bana bakıyor, o kadar sessizce ki ürpertici.

Sadece vibe için yüz puan alırken nasıl olur da ona sürüngen dememi istemez?

Kaskı takmayı bıraktığı an benim de mücadelem bitiyor. Çoğunlukla bakışları yüzünden.

"Bana dokunmak istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Bunun için zoru oynamaya gerek yok."

Bileğini tuttuğumu, parmaklarımın sıcak teninde gezindiğini fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklık artıyor. Artık onunla kavga etmediğime göre, sanki elini tutmaya çalışıyormuşum gibi geliyor.

Onu bir sarsıntıyla bırakıyorum ve o da benim telaşlı halimi kullanarak kaskı takmayı bitiriyor.

"Gitmeme izin verir misin?" Bu kez yumuşakça, hatta yalvarırcasına soruyorum.

Şiddetten zevk aldığı aşikar olan birine aynı ilaçla karşılık vermek, muhtemelen tam tersini denemek kadar etkili olmayacaktır.

"Henüz değil." Kitaplarımın üstünü tutuyor ve ben de onları göğsüme doğru daha fazla sarıyorum, bu da parmaklarının göğüslerime sürtünmesine neden oluyor.

İçimden bir fermuar geçiyor ve kitapları tutuşum sarsılıyor. Jeremy onları kollarımdan çekip aldı.

Adamın vücudunda bir tane bile nazik kemik yok.

Onları heybeye atıyor. "Kitaplarıma neden el koyuyorsun?"

"İşimiz bittiğinde onları geri alacaksın."

"Neyi bitirince?"

Bana şöyle bir bakıyor ve avucunda o adamları döverken oluşan kan lekesini fark etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra da onları sokağın ortasında feryat ve figan içinde bıraktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy Volkov böyle biri işte. Sorunları yumruklarıyla çözen ve sırf bana bir ders vermek için başkalarının kimliklerini çalmayı seven bir adam.

Peki nasıl oldu da onun ağına düştüm?

"Öğreneceksin." Ses tonu son derece kesin, başka soru sorulmasını yasaklıyor.

Motosikletine biniyor ve motoru çalıştırıyor. Yüksek sesten irkildiğimi gördüğüne eminim ve hayal görmüyorsam dudaklarında da bir kıpırdanma var.

Süper motosikletlerden, spor arabalardan ve gürültülü motorları ve çılgın beygir gücü olan her şeyden her zaman nefret etmişimdir.

Aşırı duyusal yüklenme kulaklarımı acıtıyor ve en yakın kuytu köşeye saklanmak istememe neden oluyor.

Etrafıma bir göz attım. Park ettiği yer ıssız ama ileride iki yol var. Koşarsam, yoldan geçen birini bulabileceğimden eminim-

"Aklından bile geçirme."

İri gözlerim bisikletinin üzerinde kayıtsızca oturan ve her hareketimi izleyen Jeremy'ye takılıyor.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Fark ettiğinden çok daha açıksın." İşaret parmağıyla debriyaja vuruyor, sanki bir tür ritüel gerçekleştiriyormuş gibi ileri geri. "Kaçmak istiyorsan, kaç. Ama bilmelisin ki seni kovalayacağım ve yakaladığım anda sana ne yapacağımı garanti edemem, bu yüzden eğer bu kumar oynamak istediğin bir seçenekse, elbette devam et ve kaç. Değilse, *barışçıl* bir *şekilde* atlamanızı öneririm."

Tüm vücudum titriyor ve bu sadece onun sakin bir şekilde söylediği tehditlerden değil, aynı zamanda sözlerinden de kaynaklanıyor.

Arkasındaki imalar. Bunları söylerken ses tonundaki derinleşme.

Beni kovalamak istiyor.

Koyu, kül grisi gözlerinde kaçmamı istediğini görebiliyorum.

Hayır, bunu diliyor. Kaçacağımı umuyor, böylece beni kovalamaktan zevk alabilir.

Ormandaki gibi.

Beni yere yatıracak, elbiselerimi y ı r t a c a k ve benimle ilişkiye girecek. İçindeki hayvanı serbest bırakacak ve beni yiyip bitirecek.

Bacaklarım titriyor ve çılgın bir yanım gerçekten kaçıp saklanmayı arzuluyor.

Kaç ve kovalan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimden bu fikri sisli beynimden kovuyorum. Benim neyim var böyle?

Kafa travması.

Tek açıklaması bu. O gece beni yere ittiğinde kafamı çarpmış olmalıyım. Bu, o zamandan beri düşündüğüm tüm çılgınlıkları açıklıyor.

Ya da bana söylediği son sözler.

Düzgünce sikilmeye hazır olduğunda geri gel.

İçime bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve bu düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Jeremy göz temasını kesmiyor, ruhsuz gözleri tek başına ruhuma girmeye çalışıyor.

Onun yüzüne birkaç saniye bile bakmak hayatımda yaptığım en yorucu şeydi.

Konuşmuyor, gözünü bile kırpmıyor. Sadece bakıyor. Göz temasını ilk ben kesiyorum ve bisiklete tırmanıyorum. En azından deniyorum.

Bu şey çok büyük ve ben buna alışık değilim. Ayağım kayıyor ve son anda deri ceketine tutunuyorum.

Jeremy dirseğimi kavrıyor, daha önce can havliyle tutunduğu dirseğimi, sonra beni tek seferde arkasından çekiyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sanki benden daha azını beklemiyormuş gibi alaycı bir tavırla konuşuyor.

Ben cevap veremeden büyük eli benimkini sarıyor ve avucumu alt karın kaslarına yerleştiriyor. Kolum onun sert, yontulmuş beline dolanıyor ve parmaklarım ceketinin üzerinde hafifçe titriyor.

"Bekle."

"Bisikletin arkasından tutabilirim." Ya da omuzlarından. Neden beni ona dokunduruyor ki?

Motosikleti ileri doğru hareket ettirirken verdiği tek cevap dudaklarının hafifçe seğirmesi oluyor.

Motorun gücüyle tüm vücudum titriyor ve göğüslerim onun sırtına yapışıyor.

Sert, kaslı sırtı.

Diğer elimi beline doluyorum, dolamazsam düşecekmişim gibi hissediyorum.

Motosikletin gücü bir roller coaster'da olmaktan daha az değildir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarım ceketine, tişörtüne, beni eğlence olsun diye atmayacağından emin olduğum her yere giriyor.

Caddelerde hızla ilerlerken motorun titreşimi tüm bedenimi sarsıyor. Sanki rüzgara karşı yarışıyor. Bu yüzden kıçımın üstüne düşebilirim.

Ağaçlar, sokaklar ve insanlar çevresel görüşümde bulanıklaşıyor ya da belki de bayılmak üzereyim.

Bu yüksek adrenalinli aktiviteler bana göre değil.

Tüm bunlar olurken sakin kalmayı nasıl başarıyor? Duygusuz bir robot mu?

Ben panik atağın eşiğindeyim ve o sanki kendi krallığıymış gibi sokaklarda geziniyor. Vücudumun onunkine yapışmış olması da yardımcı olmuyor.

Rüzgârın baskısı aramıza mesafe koymamı engelliyor. Ne zaman uzaklaşmaya çalışsam, göğüslerim onun sırtına çarpacak şekilde daha da öne savruluyorum.

Bunu her yaptığımda bilerek daha hızlı gittiğini düşünüyorum, bu yüzden denemeyi bırakıyorum.

Ya öyle olacak ya da deli psikopat bizi bir kazaya sürükleyecek.

Burnumdan ve ağzımdan nefes alma arasında gidip gelme çabalarım da nafile. Tüm vücudum saldırı altındayken ve durum üzerinde hiçbir kontrolüm yokken bu mümkün değil.

Aşırı duyusal yüklenme, çıkmaz sokak ve kasvetli bir gerçeklik.

O durana kadar kusmadığıma şaşırıyorum. Etrafımı tararken tırnaklarım karın kaslarına batmaya devam ediyor.

Ya deli herif motoru tekrar çalıştırırsa ve ben yüzüstü düşersem?

Beni loş ışıklı gizli bir sokağa götürüyor. Birkaç lüks araba bir kenara park edilmiş ve Jeremy bisikletini onlardan birinin yanına yerleştirmiş.

Ana caddeden uzaktayız, bu yüzden yaklaşık yarım saat koşmayı planlamadığım sürece oraya tam olarak yürüyemem.

"Bana uzun süre tutunacak mısın? Sorun ettiğimden değil ama gitmemiz gereken bir yer var."

Onu dikkatlice bırakıyorum, yanaklarım muhtemelen yine kızarıyor. Neden sürekli onun tarafından uygunsuz pozisyonlarda yakalanıyorum?

Jeremy bisikletten atlıyor ve ben de kaskı çıkarıp ona veriyorum. "Burası yatakhaneye benzemiyor," diye başlıyorum caddede yürürken. "Seni eve bırakacağımı hiç söylemedim."

"Eve gidebilir miyim?"

"Sana söyledim, henüz değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nedenini sormak için ağzımı açıyorum ama önünde köşeli yüz hatları ve sert bakışları olan iki iri yarı adamın durduğu metal bir kapıya ulaştığımızda ağzımı kapatıyorum.

Jeremy'yi görünce başlarını sallıyorlar, o da başıyla karşılık veriyor. İçlerinden biri kapıyı açtığında hiçbir şey konuşulmuyor.

Jeremy içeri giriyor ve ben onu takip etmeyince ensemden tutuyor. İri eli tenimde gezinirken beni yanına savuruyor ve beni de onun yanına düşmeye zorluyor.

"Oraya girmek istemiyorum..." Barok duvar kâğıtlı zarif bir salon önümüzde belirirken pazarlık yapmaya çalışıyorum.

"Ve seni kabul töreninde istemedim." Parmaklarını tenime batırıyor. "Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi?"

"Bütün bunları ben kabul töreninde olduğum için mi yapıyorsun?" "Öyle mi?"

Sorusunun ardındaki küçümseme kanımı kaynatıyor, ama cevap veremeden bir kapının önünde duruyor ve beni içeri itiyor.

Mücadele etmeye başladım. Mücadele etmeden beni işkence odasına sokmasına imkan yok.

Kapıyı kilitlediğinde ve lüks bir restorandaki gibi hazırlanmış bir masayla karşılaştığımda vücudum donuyor.

Zarif duvar kâğıtları duvarları kaplıyor ve sıcak renklerin cesur vuruşlarıyla büyük bir tablo karşı duvarın yarısını kaplıyor.

Zarif bir şekilde yerleştirilmiş masanın her iki yanında iki kırmızı kadife sandalye bulunmaktadır.

Şüpheci olmasaydım, buranın özel yemek odaları olan restoranlardan biri olduğundan neredeyse emin olurdum.

Ama yine de Jeremy neden beni buraya yemeğe getirsin ki?

Soru yüzümün her yerinde yazılı olmalı, çünkü sofistike sandalyelerden birine yerleşiyor ve karşısındakini işaret ediyor.

"Oturun ve sonra sorunuzu sorabilirsiniz."

Dikkatlice koltuğa kayarken adımlarım sert, hatta güçlü. "Burası neresi?"

"Yemek yiyecek bir yer." Jeremy menüyü alır ve rahatsız edici bir kayıtsızlıkla göz gezdirir.

Belki de bunu bilerek yapıyor, ne kadar gergin olduğumu çok iyi biliyor.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Sadece bir soruya cevap vermeyi kabul ettim, sorulara değil." El değmemiş menümü işaret ediyor. "Bir şey seç."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İştahım yok."

Menünün üstünden bana bakıyor. "Neden olmasın?"

"Beni takip ettikten, rastgele birkaç adama saldırdıktan ve beni Tanrı bilir nereye kaçırdıktan sonra bunu bana ciddi ciddi soruyor musun? Bu şartlar altında yemek aklıma gelen son şey."

"Takip etmek, saldırmak ve kaçırmak. Üç ciddi suç, sizce de öyle değil mi?"

"Bu senin için bir şaka mı?" Titreyen bir sesle soruyorum.

"Hayır, ama öyle olduğuna inanıyor olmalısın, çünkü sözlerimi ciddiye almıyorsun." Bakışları menüme kayıyor. "Bir şey seç yoksa senin yerine ben seçerim ve yemeği boğazına tıkarım."

Omurgam dikleşiyor ve menüye uzanıyorum. Bu kendimi korumak için ve ben sadece savaşlarımı seçiyorum.

Bu kadar.

Hepsi bu kadar.

Daha önce hiç görmediğim yemeklerin isimleri altın harflerle önüme dökülüyor, ancak listede fiyat yok. Bunun gibi birçok restorana gittim, genellikle ailemle ya da büyükanne ve büyükbabamla, bu yüzden buranın ya özel ya da pahalı ya da her ikisi olduğunu biliyorum.

Kapı açılıyor ve çerçevesiz gözlüklü, bakımlı bir adam odaya girdiğinde koltuğumda dikleşiyorum.

Masaya birkaç meze ve Jeremy'nin önüne birinci sınıf görünümlü bir şişe votka koydu. Siparişini alıyor ve sonra bana dönüyor. İçinde en az tuhaf malzeme olan bir çorba seçtim.

O gider gitmez, keşke gitmeseydi diyorum.

Jeremy bardağına biraz votka koyup karıştırıyor ve o boş bakışlarıyla beni izliyor.

Tırnaklarım kucağımda birbirine çarparken bile kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Bilseydim sormazdım."

İçkisinden bir yudum alır. "Bir tahminde bulun."

"Şahsen davet edilmediğim halde kabul törenine katıldığım için benden intikam mı alıyorsun?"

"Evet ve hayır."

"Açıklayabilir misin?"

"Açıklayabilirim, ama açıklamayacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimi kısıyorum ve dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Sen iyi misin? Biraz sinirli görünüyorsun."

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Çok." Bu tek kelimeyle sesi sanki benimle daha da alay edercesine alçalıyor.

Onu cehennemin en karanlık çukurlarına kadar lanetlemek istiyorum ama kendimi derin nefes almaya ve sakin kalmaya zorluyorum.

İçeri. Dışarı.

Buna değmez.

İçeri. Dışarı.

Muhtemelen bunu beni kızdırmak için yapıyor ve ben de ona bu zevki tattırmayacağım.

"Sinir bozucu, kendini beğenmiş cevapların nerede?" Bardağının içindekileri döndürmeye devam ediyor. "Dilini kedi mi yuttu?"

"Daha çok istenmeyen bir varoluş beni suskunlaştırdı." "Dikkatli ol. Benim hoşgörülü olmam senin de hoşgörülü olacağın anlamına gelmez. sınırları test etmeliyiz."

"Neymiş onlar?"

"Bilmek istediğine emin misin? Karşılığında sen de bana seninkini söylemek zorundasın."

Durumu görmezden gelmek ve parmaklarımın birbirine saldırmasını engellemek dışında başka bir sebep olmadan mezeye uzanıyorum.

"İlgilenmiyorum," diye mırıldandım.

"Ama ben öyleyim. Peki neden bana ağzını tıkamanın ve uyuşturmanın tek sınırın olduğunu söylemiyorsun? Bu, acımasız kırbaçlama, şaplak atma, nefesle ve bıçakla oynama konusunda sorun yaşamadığınız, ancak basit bir tıkaçla başa çıkamayacağınız anlamına mı geliyor? Bunun arkasındaki felsefe nedir?"

Parmaklarım titriyor ve su bardağını dudaklarıma götürürken neredeyse döküyordum.

"Yapamaz mısın?" Sesim nefes nefese, bozuk.

"Neyi yapamaz mıyım?"

"Bunun hakkında konuş."

"*O* mu? Oh, ilkel oyundaki sınırlarını mı kastediyorsun? Küçük, pis bir sürtük gibi kovalanmaktan, kullanılmaktan ve istismar edilmekten nasıl hoşlandığını mı?"

"Kes şunu." Oturduğum yerden kalktım.

"O t u r ." Sessiz bir komutla dikkatini sandalyeme kaydırırken sesi tartışmaya kapalı ama sakin.

"Lütfen kes şunu."

"Otur lan yerine."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça yapıyorum, kalbim göğüs kafesimin arkasında yüksek sesle atıyor. Bu adam tehlikeli eylemleri olan tehlikeli bir adam. Kavga etmek için kavga edersem, beni yerim olduğuna inandığı yere devirmekte tereddüt etmeyecektir.

"Şimdi, daha önceki soruma cevap verin. Ağzını tıkamak ve ilaç vermek neden bir sınır?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Bunu dostane bir şekilde yapabiliriz ya da senden işkenceyle cevap alabilirim. Hangi seçeneği daha çok denemek istediğimi söylememe gerek yok, değil mi?"

Bu hasta piç.

Bu lanet olası hasta piç.

"Onlarla kötü bir deneyim yaşadım," diyorum o kadar alçak sesle ki, sanırım beni duymuyor.

"Ne tür bir deneyim?"

Ona ters ters baktım. "Hakkında konuşmak istemediğim

türden." "Hmm. Bu sapkınlığı da bu yüzden mi geliştirdin?"

"Hayır." Ondan çok önce de vardı. Belki ben de hastayımdır.

"O zaman Landon bu tür oyunlara meraklı olduğu için mi?"

Ağzımdakileri yutuyorum ve garson yemeğimizle içeri girerken kapı tekrar açılıyor.

O dışarı çıkar çıkmaz, yüzümü çorbayla dolduruyorum, konuşmayı bırakıp beni rahat bıraksın diye yiyorum.

Ancak Jeremy yemeğine dokunmuyor ve ben onun değişmeyen ilgisinin ağırlığı altında kıvranıyorum. "Onun ilgisine bu kadar mı muhtaçsın?"

Çorbayı içerken boğuluyorum ve ona baktığımda "Zavallı" diye mırıldanıyor. Duygusuz tavrının altında daha kötü bir his seziyorum.

İğrenme.

Başka bir insanın hissedebileceğini düşünmediğim ölçüde beni isyan ettirdi.

Bana dokunduğu geceden beri mücadele ettiğim utanç, çok daha güçlü ve etkili bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor.

Ama kaşığımı yere bırakmayı ve soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. "Madem bu kadar zavallı olduğumu düşünüyorsun, neden vaktini benimle harcıyorsun?"

"Sence neden?"

"Sorularıma kendi sorularınla cevap vermeyi keser misin?" "Hayır."

"Ben gidiyorum." Bu sefer ayağa kalktım, buradan defolup gitmeye niyetliydim. "Hayır, gitmiyorsun." Yerinden bile kımıldamıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her yeri inleteceğim."

"Kimse seni duymayacak." Sesi düşer. "Bu oda ses geçirmez."

Bakışlarım kapıya kayıyor.

"Dışarıda sadece benim adamlarım var, o yüzden tartaklanmaya hazır değilseniz denemeyin bile."

Yine de kapıya doğru bir adım atıyorum. Bir anda Jeremy bana ulaşıyor ve arkamda bir duvar gibi beliriyor.

Çenemi tutuyor ve dikkatimi duvardaki tabloya yönlendiriyor. "Benimle birlikte canlı bir sahne izlemeni istiyorum."

Bir bilimkurgu dizisinde olduğu gibi, tablo kaldırılır ve cam görünür, bu odaya benzer başka bir oda ortaya çıkar. Sadece tüm sahne farklıdır.

Diğer taraftaki kişi önümde cisimleşirken nefesim kesiliyor.

"Bakın. Landon sadece o kulübün üyesi değil. O bu adadaki ve ötesindeki her kulübün üyesi. Tek bir sapkınlığı yok. Acı çektirebildiği sürece hepsine sahip. Sapkınlıklarından biri teşhircilik, bu yüzden herkesin onu izleyebileceği bir oda seçti."

Landon çıldırtıcı bir hızla bağlı, ağzı tıkalı ve gözleri bağlı bir esmerin içine girip çıkarken boğazımdaki safra yükseliyor. Sesler grafik sahne ile karışıyor.

İnlemeler, tokatlar, öğürmeler, inlemeler.

Keskin bir ağrı mideme saplanıyor. Sonra aniden eğildim ve az önce yediklerimi yere boşalttım.

Tıpkı iki yıl önce yaptığım gibi.

Tıpkı o zamanki gibi, kulaklarımdaki çınlamadan *onun* sesini duyabiliyorum.

"İğrençsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

9
JEREMY

Ecily hareket etmiyor.

Derisinin altında parlayan mavi renk göz önüne alındığında, düzgün nefes almıyor da.

Gözleri önümüzde duran sahneye sabitlenmiş durumda, ama sahnenin içini görüyorlar.

Etin ete çarpması, acımasız sikiş ve çiğ öğürme ile örtüşüyor. İki sınırından biri.

Evet, bunu ona anlatabilirdim ama bu sahneye bizzat tanık olması gerekiyordu.

Sözde *prensinin*, Şeytan'ın kendisinden daha fazla kadın siken hedonist bir orospu çocuğundan başka bir şey olmadığını görmesi gerekiyordu. Doyumsuz, aşırı uçlarda ve en önemlisi, onu sikine bile takmıyor.

Uzun zaman önce onunla ilişkisini kesmesi gerekirken onu el üstünde tutan zavallı ve çaresiz kişi odur.

Ona olan saplantısını öğrendiğimden beri ona bu yönünü göstermeyi planlıyordum ama bunun yerine onu takip etmeye karar verdim. Başka bir şey için olmasa da, o herifle olan ilişkisini tam olarak öğrenmek için.

Eğer beni gözetlemek için onu kullandıysa, ben de aynısını yapmaktan geri kalmam.

Ama sonra dış görünüşü sıkıcı olan Cecily Knight hakkında bir şeyler fark etmeye başladım. Hayvanlara olan sinir bozucu sevgisi, inek eğilimleri, kasıtlı dış görünüşü gibi, ama bunların hiçbiri dikkatimi uzun süre çekmedi.

Daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şey tam da şu anda tezahür ediyor.

Kendinden geçiyor, daha doğrusu ayrışıyor.

Bunun teknik terimini biliyorum. Herkesten daha fazla, genç yaşlardan beri bu fenomene maruz kaldım ve ruh sağlığının ne anlama geldiğini anlayabildiğim anda bunu araştırdım.

Cecily'yi takip etmeye başladıktan kısa bir süre sonra, katatonik bir halde boşluğa baktığı, gözlerini kırpmadığı ve tamamen

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çevresinden habersizdi. Arkadaşları ya da barınaktaki meslektaşları ona seslendiğinde onları duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Birkaç deneme yapmaları, parmaklarını şıklatmaları ve ellerini yüzünün önünde sallayarak onu bundan kurtarmaları gerekecekti.

İlk başta bunun talihsiz bir tesadüf olduğunu düşündüm. Sonuçta, bir daha dissosiyasyondan muzdarip birine tanık olma şansım nedir ki?

Ama onu gölgelerden izledikçe, hayatının derinliklerine indikçe, bu hastalığa kesinlikle sahip olduğundan ve en kötüsü de muhtemelen bunu bilmediğinden daha da emin oldum.

Hafiftir, zar zor fark edilir ve ağır vakaların aksine, dışarıdan müdahale ile ortaya çıkarılabilir.

Yine de hayalet onun içinde kalır.

Derisinin altında gizleniyor, tamamen ele geçirebileceği zamanı bekliyor.

Şimdi geri geldi, kustuktan hemen sonra.

Vücudu sertleşti ve artık başka bir kızı becerirken sevgili piçine bakmıyor.

Bu gece onu buraya getirmeyi planlamamıştım. Her zamanki gibi onu dairesine kadar takip ediyordum. Yaptığı her hareketi gölgelemek, karanlıkta pusuya yatmak ve hayaletin geri dönmesini beklemek bir alışkanlık haline geldi.

Bana nedenini sorma. Benim bile neden onun o parçasını çekip çıkarmak ve bıçağımı saplamak istediğime dair en ufak bir fikrim yok.

Ya da *onu*.

Şu anda hangisi olduğunu bilmiyorum.

Ancak, onu eve kadar kaç kez takip edersem edeyim, bu durumu yaşamıyor. Sadece arkadaşlarıyla birlikteyken ya da yalnız otururken o hale giriyor.

Geceyi her zamanki gibi uzaktan izleyip ipucu toplayarak bitirmeyi planlıyordum ama sonra kulağına kulaklık taktı ve bazı pislikler onu takip etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Bunu yapmaya sadece *benim* iznim var.

Beni gördüğünde daha fazla saklanmanın bir anlamı kalmadı ve onu buraya getirmeye son anda karar verdim. Landon King'in onun bahsettiği gibi saygıdeğer bir aziz olmadığını anlaması gerekiyordu.

O da hepimiz gibi bir canavar - daha kötüsü değilse - ve bu kadar saygı görmeye hakkı yok.

Ama manzara karşısında kusacağını ve kendinden geçeceğini düşünmemiştim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başka biri olsaydı, onu tamamen görmezden gelir ve günüme devam ederdim. İnsanlarla hiç ilgilenmem. Özellikle de planlarıma engel olan ya da olmayan karanlık kişilerle.

Ama bir şey beni durduruyor.

Uzuvlarındaki sertlik, yüzünün donuk hali. Neredeyse yuvalarından fırlayacak olan gözlerinin şişkinliği.

Onu omzundan tutup sarsıyorum, önce nazikçe, ama bu işe yaramadığında daha fazla güç kullanıyorum.

Hiçbir şey.

Bakışları Landon'ın izlemek isteyen herkese sunduğu erotik gösteriye takılı kalır.

Orospu çocuğu.

Onu da kendimle birlikte çekiyorum ama bir taşı yerinden oynatıyor gibi oluyorum. Yerine dikilmiş ve hareket etmeyi reddeden bir taşı.

Ben de onu fiziksel olarak arkamdan sürükledim. Ama ne yaparsam yapayım, dikkati o herife yapışıp kaldı.

Masanın etrafında dönüyorum ve altındaki sahneyi karartan ve sesleri susturan düğmeye tıklıyorum. Tablo tekrar yerine kayıyor ama Cecily yerinden kıpırdamıyor.

Sessiz bir yeşil renge dönüşen şişkin gözleri, kırmızı empresyonist tabloyu tüm dikkatiyle izliyor.

Sandalyeye çöküyorum ve kucağıma oturması için kolundan çekiyorum. Kasları açılmıyor, granit gibi sert kalıyor ve zar zor oturuyor. Elleri sanki onların bir uzantısıymış gibi kalçalarına yapışmış durumda.

"Cecily," diye sesleniyorum sert bir sesle.

Beni duyduğuna dair en ufak bir belirti göstermiyor.

Son birkaç haftadır tanıdığım Cecily'nin hassas bir işitme duyusu var. Bir çeşit misofoni. Çok fazla gürültüye dayanamıyor ve uyuyabilmek için uyku telsizi kullanıyor.

Ayrıca ne zaman umurumda olmasa ve izlerimi saklamakta özensiz davransam orada olduğumu bu şekilde anlıyor. Bir adımımı ya da motorumun sesini duyuyor ve kulakları kedi ya da tavşan gibi seğiriyor.

Yani az önce beni duymamış değil.

Duyamıyor.

Yavaşça esnetmeden önce yumruğum sıkılıyor ve kendimi derin nefes almaya zorluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra yanağına bir kez vuruyorum. Soluk teni darbenin etkisiyle hemen kızarıyor ve bunun için güç bile kullanmadım.

Hala cevap yok.

Elim teninde, yanaklarına ve boynuna yayılan kızarıklığın üzerinde geziniyor. Sonra parmaklarımı gözlerinin altındaki minik çillerin üzerinde kaydırarak okşuyorum. "Cecily, beni duyabiliyor musun?"

Cevap yok.

Çantasını karıştırıyorum ve şekersiz naneli sakız paketini alıyorum. Zonlama durumlarında bile sık sık bunları çiğnediğini gördüm. İki parçayı dudaklarına götürdüğüm an, onları içine atıp çiğniyor. Belki de sakızı alışılmadık bir şey olmaktan çıkaran, tanıdık bir şeyi tanıma duygusudur. Yine de robotik. Sanki çabasının farkında değilmiş gibi.

"Cecily?"

Daha fazla çiğneme, ama tepki yok.

Votka bardağını alıp dudaklarına götürüyorum. Belki biraz alkol onu kendine getirir.

Başından aşağı dökerdim ama bu onu şok ederdi ve şoklar birini dissosiyasyon atağından çıkarmak için iyi değildir.

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ve sakızı yutuyor. Ağzı hareket etmiyor, bir damlacık alkolün bile içeri girmesine izin vermiyor. Ben de ağzını açması için yanaklarına bastırıyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor ama yeterli değil.

Alkolden bir yudum alıyorum ve sonra bu boşluğu kullanarak dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum ve ağzına boşaltıyorum. Elimde titriyor, ben de tekrar yapıyorum; bu sefer dudaklarım onun dolgun, kadifemsi dudaklarında gereğinden fazla oyalanıyor.

Alt dudağını ısırıp ağzıma alıyorum, yalıyorum ve onunla oynuyorum. Dilim içeri kayıyor ve onunkine yapışıyor, okşuyor, oynuyor.

Sikim seğiriyor ve kotuma doğru geriliyor. Onun tadı, dilinin lezzeti, elimde yavaşça erimesi kanımı kaynatıyor.

Siktir et onu.

Geçen sefer başladığın şeyi bitir ve ona çiğ sikilmenin ne demek olduğunu göster.

İçimdeki canavar çalkalanıyor ve bağlarına karşı kıvranıyor, dişlerini onun etine batırmak, sıcaklığını parçalamak ve onu sahiplenmek istiyor.

Ama kendimi onun tepkisine, onu öpmeme nasıl izin verdiğine, dudaklarının benimkilerin altında nasıl uysallaştığına odaklanmaya zorluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudundaki sertlik yavaş yavaş azalıyor. Kasları gevşiyor, yavaş ama emin adımlarla benimkilerle bütünleşiyor.

Hatta kıçını sikime karşı oynatıyor, hassas etini her tarafıma sürtüyor. Kot pantolonunun altındaki tenine karşı ereksiyonum büyüyor ve canavarımı bağlarında tutmaya yönelik tüm girişimler soluyor.

Cecily hızını artırıyor, gözleri kapalı kalırken dili benimkiyle buluşuyor. Dudaklarının ırzına geçmeme, onları öpmeme, ısırmama, diline döktüğüm alkolü dudaklarından içmeme izin veriyor.

Küçük elleri göğsümden yukarı kayıyor, kasları hissediyor, okşuyor, sanki ilk kez başka birine dokunuyormuş gibi keşfediyor. Kıçını ereksiyonumun üzerinde aşağı yukarı kaydırarak, dilimin darbeleriyle eşleşerek beni kuru kuru mırıldanıyor.

Onun masum da olsa cüretkâr hareketleri beni öfkeli bir hayvana dönüştürmeye yetiyor.

Elimi gümüş rengi saçlarına atıp onu geri çekiyorum, ağzımı onunkinden ayırıyorum ve onu bakımına ara vermeye zorluyorum.

"Becerilmeye hazır değilsen kes şunu."

Gözlerini açıyor ve tekrar donup kalıyor, ısırılmış kırmızı dudakları aralanıyor. Bir daha olmaz.

Saçlarını sıkıca tutuyorum. "Oraya gitme."

"Nereye gideceksin?" diye fısıldıyor, sanki kendi sesinden korkuyormuş gibi.

Nereye giderse gitsin.

Ama az önce konuştuğu için şu anda durum böyle görünmüyor.

Demek ki sadece şokta ve kendinden geçmiyor.

"Ben... Ben bunun bir rüya olduğunu sanıyordum." Gözlerimi kaçırıyor, yere bakıyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor.

Dudaklarım kıvrılıyor ama sesim boğuk çıkıyor. "Sık sık rüyanda beni öptüğünü ve kuru kuru becerdiğini görüyor musun, Lisichka?"

"Yapmam."

"Kekelemeniz ve hızlı cevap vermeniz sizin lehinize değil."

Onu bırakmam için nafile bir çabayla göğsümü itiyor ama ben sadece saçlarını daha sıkı tutuyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor biraz da kızgınlıkla. Bu da en azından aklı başında olduğu anlamına geliyor.

"Şimdi ben sana sorular soracağım, sen de cevaplayacaksın." "Bunu ben gerçek bir sandalyede otururken yapamaz mıyız?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kucağımın nesi var?"

"Seni hissedebiliyorum... bilirsin işte."

"Bilmiyorum. Neden adını sen koymuyorsun?"

Bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve dövüşmeyi bırakıyor.

Cecily çileden çıkaracak kadar asi olabilir ama savaşını nasıl ve ne zaman seçeceğini biliyor. Yumruğum saçındayken, bunun kazanabileceği bir savaş olmadığının gayet farkında.

"Neden benimle ilgileniyorsun Jeremy?" Sesi sessizlikte teslimiyetle yankılanıyor.

"Öyle olduğumu nereden çıkardın?"

"Beni takip ettiğin gerçeği." "Sana göz kulak oluyordum."

"Neden?" Gözlerinin erimiş yeşili parlıyor. "Neden ben?"

"Çünkü dikkatimi çekme cüretini gösterdin." "Geri alabilir miyim?"

"Bu bir kelime bile değil. Ve cevabım hayır. Bana hiçbir şey yaptıramazsın Cecily. Tüm kararlarım kendi içimde alınır. Senin yaptıklarının ya da yapmadıklarının hiçbir etkisi yok, bu yüzden beni uzaklaştırmak için aptalca ya da umutsuzca davranma. Bu sadece misilleme yapmama neden olur ve sen de ikincil zarar görürsün."

Yüzeyin altında yavaş bir ateş mırıldanıyor ve ateşi yükseliyor. "Yani senin verdiğin her şeyi alıp öylece kalmam mı gerekiyor? Ben böyle biri değilim."

"Sikimde bile değil. Daha önemli bir konuya geçelim, az önce ne olduğunu hatırlıyor musun?" Beni şaşırtacak kadar soğukkanlılıkla soruyorum.

Cecily'nin gözleri genişler ve önce kustuğu yere, sonra da Landon'ı izlediği tabloya takılır.

"Sen hastasın," diyor bana, dudakları titreyerek. "Landon'ın gerçek doğasını sana gösterdiğim için mi?"

"Bana seksi gösterdiğin için." Bir yutkunmayla boğazı d ü ğ ü m l e n i y o r ve yine midesi bulanıyor. "Ona bakmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu yüzden mi kustun?"

Bir kez başını sallıyor. "Biliyorum. Ben namuslu biriyim. Ava ve Remi bunu bana her zaman söyler. Hatırlatmana gerek yok."

"Karanlık yerlerde kovalanmaktan hoşlanıyorsanız iffetli değilsiniz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudu donuyor ve o kırmızı renk yeniden yanaklarını kaplıyor. Kanın yere dökülmesi gibi, teni alevleniyor ve büyüleyici bir hızla ısınıyor. Ve sonra burnunun kenarını okşuyor. "Bu konuyu açmasan olmaz mı?"

"Neden? Bundan utanıyor musun?"

Dudakları tekrar kapanmadan önce ayrılıyor ve yanlara doğru bakıyor.

Hmm. İlginç.

Bundan utanıyor.

Cecily böyle bir sapkınlığa sahip olmaktan hoşlanmıyor. Muhtemelen bunu kendine itiraf etmesi uzun zaman aldı ve uygulamaya kaydolmak, ilk kez harekete geçmeye çalıştığı zamandı.

Muhtemelen pek de prens olmayan Landon'ın onun sapkınlığını tatmin edebileceğini ve onun siyah atıyla gün batımına doğru yol alacaklarını düşünüyordu.

"Kendini Landon'a attığında o kadar da utanmamıştın."

"Lan farklı," diye fısıldıyor.

"*Farklı*." Sesim kafamın içinde dönüp duran karanlık iblisleri yansıtıyor olmalı, çünkü geniş bakışları bana geri dönüyor. "Nasıl farklı?"

"Sadece... farklı." Dikkatli bir endişe ses tonunu kaplıyor. Yumuşatmaya ya da bir yalanı gizlemeye çalışmıyor.

"Onu başka bir kızla sikişirken gördün ve hala farklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu biliyordum." Bir omzunu kaldırıyor. "Onunla ve karanlığıyla ilgili pek çok şey biliyorum. Arınmak için tercih ettiği yöntemleri, sanatla ve ailesiyle olan çarpık ilişkisini biliyorum. Ondan hoşlanmıyorum çünkü onun hakkında pembe yanılgılarım var. Onu farklı olduğu için seviyorum."

Farklı.

Tekrar.

Saçını çekip onu üstümden attım.

Tökezliyor ama yere düşmeden önce kendini yakalıyor.

"Neyin var senin şimdi?" Beni yine o dikkatle izliyor. Olması gerektiği gibi.

Kafasına vurmama iki saniye kaldı ve kendime bunu yapamayacağımı hatırlatmak zorundayım.

Beynini görme havamda değilsem tabii.

Ki bu kötü bir fikir değil. Böyle düşünceler beslemesine neden olan işlevsiz zihninde neler olup bittiğini görmeliyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona doğru son bir bakış attıktan sonra ayağa kalkıyorum. "Biz gidiyoruz." Farklı bir şey mi istiyor?
Ona farklı olmanın ne demek olduğunu göstereceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Jeremy ortadan kayboldu.

Tamamen değil. Sadece hayatımdan.

Beni kulübe götürüp doymak bilmez bir açlıkla öpmesinin üzerinden iki hafta geçti. İki hafta ve dudaklarım hala onun güçlü ellerini ve cezalandırıcı ağzını hatırlayarak karıncalanıyor.

O gece beni eve bıraktıktan sonra bir daha ortalıkta görünmedi.

Ben.

Burada	Hayır	daha fazla	Takip,	Hayır	daha fazla
	talep edilmemiş		kayar	içine	benim

ve beni daireye kadar takip etti.

Hiçbir şey.

İlk başta, her iki kampüste de meydana gelen tüm olaylardan, özellikle de Heathens ve Serpents arasındaki rekabetten kaynaklandığını düşündüm.

Ne de olsa o bir lider ve bu tür olaylar onun zihninde ön planda olacaktır.

Ancak bu onu daha önce durdurmamıştı. Ne tür bir pislik olursa olsun, Jeremy sürekli olarak gölgeme dönüşmeyi ve günlerime ve gecelerime musallat olmayı başardı.

Özellikle de gecelerim.

Kalemimi parmaklarımın arasında yuvarlayarak penceremden dışarıdaki kasvetli karanlığa bakıyorum.

Dikkatim çoktan dağıldı, rüzgârla savruldu ve hayal kurmanın kıyısında paramparça oldu. Kendimi arkadaşlarımın deyimiyle 'inek' bölgeme ne kadar zorlarsam zorlayayım, en çok akademisyenliğim zarar gördü.

Dönen sandalyemde doğrulurken yanaklarımı tokatlıyorum ve yapmam gereken projeye odaklanıyorum.

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki sözcüklerin anlaşılabilir bir kaosa dönüşmesi için beş dakika yetiyor.

O günün görüntüleri zihnime hücum ediyor. Cezalandırıcı dudaklar, acımasız eller, affetmeyen gözler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun bir rüya olduğunu düşünmüştüm ama belli ki kendimden geçmiştim ve beynim olayı bir rüyaya dönüştürme kapasitesine sahip olduğu için normalden daha uzun sürmüştü.

Kabus değil. Bir *rüya.*

Parmaklarım dudaklarımın üzerinde geziniyor ve onlara belli belirsiz dokunuyor. Vücudumu bir zap sesi kaplıyor ve genellikle bisküvi kavanozundan bir şey çalarken yakalanmışım gibi elimi bırakıyorum.

Şimdi bilmiyorum.

Bu sefer gözlerimi kapattım ve dudaklarını hayal ettim, özür dilemeyen ve kontrol eden. Parçalamasına, emmesine, yalamasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu.

Sonunu getiremediğim çalıntı bir andı.

Bunu tekrar tekrar yaşadığım için kendimden nefret ediyorum. Büyük elini belime doladığını ve diğerinin yanağımı sıktığını hayal ettiğim için.

Hâlâ ereksiyonunun kıçıma sürtündüğünü hissettiğim için.

Ama en nefret ettiğim şey, neden gittiğini ve bir daha geri dönmediğini merak etmek.

Onu geri istediğimden değil.

Göz kulak olmak için etrafta olmadığı ilk birkaç gün rahatlamıştım.

Ben.

Jeremy tehlikeli bir adam, en kötü muamma ve şeytanın teki.

çarpık ahlak ve acımasız bir kişilik. Kesinlikle kaynaşmak istediğim biri değil, bu yüzden evet, sapıklık saplantısını aşmasına sevindim.

Ancak bu rahatlama kısa süre sonra daha kötü bir şeye dönüştü.

Rahatsız edici bir merak.

Beni öptükten, boğazımdan aşağı votka döktükten ve sonra içtikten sonra olanları hatırlıyorum.

Aniden gideceğimizi söylemeden önce kızgın görünüyordu. Hayır, kızgın değil. Muhtemelen kızgın?

Hiç değişmeyen kızgın ifadesini göz önünde bulundurduğumda gerçekten emin olamıyorum, bu yüzden varsayılan olarak mı yoksa yaptığım bir şey nedeniyle mi bu şekilde göründüğüne dair hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi açıyorum, hafifçe inliyorum, sonra telefonumu çıkarıp Instagram'ı açıyorum. Beni etkilemesine izin verdiğimin farkındayım ama elimde değil.

Jeremy'nin bir hesabı var, ancak nadiren paylaşım yapıyor ve fotoğraflarının çoğu bulanık ve anlaşılmaz. Bir yığın siyah beyaz ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gizemli.

Bir gün önce tüm gönderilerini iki kez gözden geçirdim. Bu üçüncü kez.

Ne? Düşmanı tanımam gerek.

Yine de sizi gerçekten yalnız bıraktıysa gerçekten bir düşman mı?

O sesi duymazdan geliyorum ve en baştan başlıyorum.

Jeremyvolkov. Hesabının adı bu. Biyografisi falan yok.

Profil fotoğrafı, deri bir ceket giymiş, bisikletinin üzerindeyken çekilmiş siyah beyaz bir yan fotoğraf. Bu açıdan bakıldığında, saçları rüzgârla savrulmuş, kare çenesi birini ikiye bölmeye hazır görünüyor.

Fotoğrafların çoğunda bisikletin üzerinde, genellikle kendi bisikletinin üzerinde yarı çıplak olan Nikolai ile ya da diğer çocuklarla birlikte. Hiç aile fotoğrafı yok. Annika ile bile yok.

Bununla birlikte, dini olarak paylaşımlarda bulunuyor ve bunların bazılarında Jeremy de yer alıyor. Jeremy hepsine isteksiz bir şekilde katılıyor çünkü kadın onu genellikle arka planda yakalıyor.

Onların en sevdiğim fotoğrafı birkaç hafta önce paylaştığı bir fotoğraf. Jeremy'nin on yaşından büyük olmadığı, onun ise dört yaşlarında olduğu zamanlara ait. Jeremy gözyaşlarını silerken o da gülüyordu. Başlığı daha da iç açıcıydı.

*Gelmiş geçmiş en iyi kardeşe mi sahibim? Evet, evet, kesinlikle istiyorum. Dayanağım olduğun için teşekkürler Jer *mor kalpler**

Ama Annika'nın bile tam bir aile fotoğrafı yok. Aile fotoğrafına en yakın olanı, Jeremy arkalarında dururken annesine sarıldığı bir fotoğraf.

Başlık atmış: *En sevdiğim insanlar.*

Babalarından hiçbir iz yok ve sanırım mafyadaki liderlik pozisyonu düşünüldüğünde bu mantıklı.

Jeremy'nin profilinde gereğinden uzun süre gezindikten sonra homurdanıyorum ve ana ekrana giriyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Ortaya çıkan ilk gönderi Landon'ın bir heykeli dudaklarından öperken çekilmiş.

landon-king: *Agalmatofilinin ne demek olduğunu biliyorsan, benim ol.*

Lan'ın gençliğimizden beri cinselliği çok seven biri olduğunu biliyorum. Tuhaf cinsel maceraları oldu, ki bu ikizi Bran'den farklı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Remi ile aynı seviyede ama pek sayılmaz. Remington eteğin peşinden koşmayı gerçekten seviyor, baştan aşağı bir playboy.

Lan sadece tuhaf deneyimleri, toplum tarafından hoş karşılanmayan şeyleri, çoğu insanın denemekten korktuğu sapkınlıkları istiyor.

Sanki daha da ileri gitmek için kendini zorluyor. Ta ki

ulaşamayana kadar.

Bazen düpedüz parafilidir. Cinsel sapma ve atipik bireylere, durumlara, nesnelere ve davranışlara duyulan çekim.

Çoğu seri katilin sahip olduğu türden.

Bu tür paylaşımların eskiden kalbimi sızlatması çok komikti ama şimdi sadece gülümsüyor ve fotoğrafını beğeniyorum. Sanırım bu, onu daha iyi anlayabilecek kadar duygusal olarak olgunlaştığım anlamına geliyor.

Onun sapkınlık nesnesi olmak için gönüllü olan kızlardan ve erkeklerden gelen binlerce susamış yorumu umursamıyorum bile.

Eğer gerçekten sapkınlıklarıyla hareket etseydi muhtemelen aynı şekilde hissetmezlerdi. Çoğul. Beni bir odaya bağlayıp rastgele yabancıların izlemesine izin vermeyeceğimi biliyorum.

Her zaman cinsel olarak uyumlu olduğumuzu düşünmüştüm, ama belki de bu sadece boş bir umuttu.

Ortak arkadaşlarımızdan gelen yorumları okumak için ilerliyorum.

lord-remington-astor: *Fotoğraf bendeniz tarafından çekildi. Bana teşekkür etmenize gerek yok hanımlar.*

eli-king: *Dilin yok mu?*

ariella-jailbait-nash: **kalp gözleri**

the-ava-nash: *Burada ne halt ediyorsun, Ari? Daha 16 yaşındasın. 18+ alanından çıkın!*

ariella-jailbait-nash: *Hayır.*

annika-volkov: *Çok güzel.*

glyndon-king: *Heykel *kalp gözleri**

Brandon-King: *Zavallı heykel.*

Altlarına yorum yapıyorum.

cecily-knight: **hearts emoji**

Biraz daha kaydırmak üzereydim ama dairedeki bir kargaşa dikkatimi çekti.

Zaten ders çalışmadığım için sandalyemden kalkıyorum, biraz esneme hareketleri yapıyorum ve ardından pofuduk pijamalarımı düzeltiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kesinlikle kendime alacağım bir şey değil. Yine de rahat ve gündelik olan her şeye varım. Bu Ava'nın hediyesiydi ve tişörtün üzerinde *Nerd? Entelektüel olarak üstün olmayı tercih ederim.*

Kapımı açar açmaz, bitmek bilmeyen bir gürültü ve gevezelikle karşılaşıyorum.

Sürpriz değil, Remi sırf canı sıkıldığı ve muhtemelen bu gece için planlanmış bir sevişmesi olmadığı için alanımızı işgal etmeye karar verdi. Her zamanki gibi Creighton ve Bran onunla birlikte.

Elinde bira şişeleriyle oturma odamıza girdi ve mobilyalarımızı tekmelemeye, itmeye ve yeniden düzenlemeye başladı.

"Şunu yapmayı kes!" Ava ona doğru koşuyor ve zahmetsizce kaosuna son vermeye çalışıyor. "Burası bizim alanımız!"

"Lord hazretlerinin yaratıcı fikirleri yüzünden seni dinlemiyorum." Creighton'a ona yardım etmesini söyler, o da tek kelime etmeden bunu yapar.

Annika'nın bir oyuncak bebek gibi oturduğu, mor fincanından ve ışıltılı pipetinden höpürdeterek içtiği kanepeye ulaştığında onu bakışlarıyla sabitliyor.

Bu onun ayağa kalkıp Ava'nın yanına gitmesi için yeterli.

Her zamanki gibi kendi bildiğini okuyan Remi sırıtarak bir şişe bira açar ve Bran'e verir. "Şerefe, dostum!"

Bran, Remi'nin şişesini kendi şişesiyle tıklar ve yere bağdaş kurarak oturur. Lan'ın tek yumurta ikizi olsa da benzerlikler burada bitiyor. Bran daha sessiz, daha kibar, daha nazik ve kesinlikle her zaman sorun çıkarmıyor. Biraz bana benziyor ama sanırım hepimizin bildiğinden daha derinlere iniyor.

Bizimle takılıyor çünkü Remi onu sürükledi.

Remi her zaman onu ve Creigh'i çabalarına katılmaları için rahatsız ediyor, kısmen sinir bozucu olduğu için ve kısmen de onları gerçekten kovmayacağımızı bildiği için.

"Ev çok sessiz," diye düşünüyor hıyar, bakışlarını etrafta gezdirerek.

"Buradayım, sik kafalı." Ava ona ters ters bakıyor ama yine de bir şişe bira kapıyor.

"Sen değil, köylü." Havayı kokluyor. "Diğer çılgın panterin kokusunu alabiliyorum, o yüzden buralarda olmalı. Tabii kitaplarından birinde gerçekten ölmediyse ve hayaleti bize musallat olmak için uzanmıyorsa."

"Peşini bırakmayacağım tek kişi sensin Remi." Odamdan çıkıp onlara katılıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Diğer çocuklar bana kafa sallıyor, ben de onlara kafa sallıyorum. Ancak Ava bana yandan sarılıyor. "Rems dairemizi işgal etti ve güzel dekorasyonumuzu mahvetti."

Şeytani bir kahkaha atar. "Benim dahiyane planlarım karşısında hiç şansın yok."

"Daha çok aptalca," diye mırıldandım. "Kıskanma, Ces."

"Tam olarak neyin?"

"En başta gösterişli bakışlarım." Çenesinde bir *L* harfi oluşturuyor ve ne kadar düz olduğunu göstermek için burnuna dokunuyor. "Dizlerinin üzerine çöküp bana ustam dersen sana karizma dersleri vermeye hazırım."

"Rüyanda görürsün."

"Rüyalarımda, sen iffetli bir inek değilsin."

"Şimdi, kıskanç olan kim?"

"Var olmayan seks hayatınızdan." Esniyormuş gibi yapıyor. "Bu horoz kelimesini söylemeye başladığında beni uyandır. Pardon, *penis* demek istedim."

"Seni küçük-" Ava'nın bedeninin benimkine karşı titrediğini hissedince duraklıyorum. "Gülüyor musun?"

"Hayır, yemin ederim." Kahkahasını saklamakta çok kötü bir iş çıkarıyor.

"Benden bu kadar." "Cecy'nin bu hayatta asla söylemeyeceği bir şey," diye düşünür Remi.

Ava homurdanıyor ve kahkahayı basıyor.

"Seni öldüreceğim," diyorum ona, sonra da Ava'ya ters ters bakıyorum. "Ve az önce kanka ayrıcalıklarını kaybettin."

"Hayır, Cecy." Bana daha sıkı sarıldı. "Beni bırakma. Ve kapa çeneni, Rems, cidden. Onu rahat bırak. Aramızda namuslu birine ihtiyacımız var, tıpkı bir erkek fahişesine, yani sana ihtiyacımız olduğu gibi."

Remi güler. "Şaka yapıyorsun çünkü bu bir iltifat!"

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?" Poker suratımı takınarak Ava'ya soruyorum.

Sadece sırıtıyor ve bana tekrar sarılıyor. "Bekar ölebilirsin ve biz seni yine de seveceğiz."

Gözlerimi devirerek onu itiyorum ve pipetiyle oynarken Creighton'ı pek de belli etmeden izleyen Anni'ye doğru yöneliyorum.

Yanına oturduğumda gülümsüyor ve bana atıştırmalık bir şeyler ikram ediyor.

Remi, Ava'yı ateş altına almayı seçiyor, belli ki benim sözde iffetimle ilgili eski prova konusundan sıkılmış.

İlkel oyunları seviyorsan iffetli değilsin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy'nin sesini kovmak için yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Enerjimi Lan ile yeni bir başlangıç yapmaya odaklamam gerekirken neden sürekli onu düşünüyorum ki?

Yine de gerçekten istediğim bu mu?

"Burada sizinle olmayı özledim çocuklar." Anni iç çeker.

Doğru. Kardeşinin emri üzerine sık sık onun malikanesinde kalmak zorunda kalıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ona hayır diyemez misin?" Yutkunuyorum. "Jeremy, yani."

"Jer'e hayır mı diyeyim?" Garip bir şekilde gülüyor. "Onu *gördün* mü?" Gördüm.

Sayısız kez.

Ve bundan nefret ediyorum.

Çünkü o orada olmadığında bile kendimi karanlıkta, ağaçların arkasında onun gölgesini ararken buluyorum.

Her yerde.

"Özgürlüğümün bir kısmını geri aldım, yani umut ışığı!" Gülümsüyor.

"O... hep böyle kontrolcü müydü?" Kazmamam gereken yeri kazdığımın farkındayım ama elimde değil.

Belki onu şeytan olarak resmetmeye devam edersem, onu geride bırakacak iradeyi bulabilirim.

Anni pipeti bırakır ve yukarı bakar. "Ben hayatta olduğum sürece mi? Benden altı yaş büyük, yani doğduğumdan beri sanki cehennemden gelen bir muhafızım varmış gibi hissediyorum. Hayır, koruyucu bir melek."

"Bunlar tamamen farklı."

"Özgürlüğüme el koymasından nefret ediyorum ama bunu benim güvenliğimi önemsediği için yaptığını biliyorum. Biz... acımasız bir dünyaya doğduk ve Jeremy bu dünyada benden daha fazla acı çekti, bu yüzden sanırım güvenliği çok ciddiye alıyor ve onu bir kardeş olarak seviyorum. Sadece bazen babamın varisi olmasından hoşlanmıyorum."

Burnumun kenarını ovuyorum. Tabii ki.

Jeremy'nin bir gün mafya lideri olması gerekiyor. Bu onun istese de kaçamayacağı kaderi. Katıldığı tüm şiddet olaylarını göz önünde bulundurursak, kaçmayacağından şüpheleniyorum.

Bu onu unutmam için yeterli olmalı. Devam et.

Bedenim onun dokunuşunu silmeyi reddetse bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir şişe bira aldım ve yarısını içtim.

"AMAN TANRIM." Ava, Remi'yi yalnız bırakıyor ve yüzümün yan tarafını siliyor. "Neden içiyorsun?"

"Son baktığımda, bunu yapabilen tek kişi sen değildin." "Sen hafif sikletsin, unuttun mu?"

"Beni rahat bırak." Onu bir sinekmiş gibi uzaklaştırıyorum.

"Evet, onu rahat bırakın. Sarhoş Ces, ayık Ces'ten çok daha az gergin ve biz o güzel kaltağı seviyoruz." Remi şişesini benimkiyle tokuşturuyor. "Ateşkesin şerefine!"

Şişenin diğer yarısını tek seferde içiyorum ve yanma hissiyle irkiliyorum. Haklılar. Genelde bunu yapmam ama burada onların yanında güvendeyim. Eğer bir şekilde bayılırsam, Ava beni yatırır.

O kara geceyi tekrar yaşamamak için içki içmekten kaçınsam da, güvendiğim insanlarla içki içmek benim için sorun değil.

Kaslarımın gevşemesi için tam üç bira gerekiyor ve aptal gibi sırıtmaya başlıyorum.

Gerçek şu ki, Remi aslında bir palyaço ve komik biri. Sadece ayıkken ona daha sert davranıyorum, çünkü bana sürekli isimler takıyor.

Karaoke söylemeye başlıyoruz ve Ava ile Anni'ye sarılırken müziğe eşlik etmek için ayağa kalkıyorum ama hemen ardından oda sallanmaya başlıyor. Ya da ben.

Ava beni kolumdan tutup birayı elimden kapıyor. "Size daha fazla içki yok, bayan."

"Hayır, bırak beni."

"Evet, bırak onu." Remi solumda bir şeytan gibi beliriyor. "Sarhoş Cecy eğlenceli Cecy'dir!"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ben iffetli biri değilim." Sırıtıyor. "Bir sonraki seks partimde olmak ister misin?"

"Hmph. Ben bundan çok daha iyi bir şeyin içindeyim." Kulağını çekiyorum. "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet. Her türlü sapkınlığa varım."

"Unut gitsin." Omuzlarım çöktü. "Tekrar denemeyecek kadar korkağım."

"Kendini alçaklıktan kurtarabilirsin." Kaşlarını sallıyor. "Yardım edebilirim."

Onu yüzünden tutuyorum ve tutmadan önce dikkatle izliyorum. "Doğru olanı değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hey, ne oluyor lan? Ben her zaman doğru kişiyim. Doğum belgemde aristokrat unvanımın hemen yanında yazıyor."

Ona el sallayıp tökezliyorum ve yere düşen bir yastığa çarpıyorum. Creighton kaşlarını hafifçe çatarak beni yakalıyor. "İyi misin?"

Başımı sallayarak kolunu okşuyorum ve kulağını çekerek "Mükemmel" diye fısıldıyorum.

Sadece kaşlarını kaldırıyor, saçmaladığımı söylüyor gibi görünüyor, ama zorlamıyor.

"Seni seviyorum

Creigh." "Teşekkürler

mi?"

"Anni'ye yardım etmemi ister misin?"

"Eğer onu uzak tutmak için yardım etmeyi kastediyorsanız, elbette."

"Oh, lütfen." Homurdanıyorum ve onu itiyorum. "Yalancı. Yalancı. Hey, Ava! Buralarda hiç votka var mı?"

"Hiçbirimiz onu içmiyoruz. Ne oluyor lan?" Ava beni Creigh'in elinden kaptığı gibi odama sürüklüyor ve bir patates çuvalıymışım gibi yatağa atıyor. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Ayağa kalkıyorum, sallanıyorum ve homurdanarak geri düşüyorum. "Markete gidip biraz votka alacağım."

"Sanki öylesin. Yürüyemiyorsun bile." Yanıma oturdu ve ateşimi kontrol etti. "İyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"Çünkü sen isteyerek içmiyorsun ya da Remi'yi eğlendirmiyorsun ve kesinlikle daha önce hiç votka denemedin."

"Ben yaptım." Sırıtıyorum, sesim alçalıyor. "Çok

seksiydi." "Ha?"

"Şşşt," diye mırıldandım. "İzliyor olabilir. Aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerde."

"Neden fısıldaşıyoruz?" Ses tonuma uyuyor. "Peki *o* kim?"

"Şeytan," diyorum boğuk bir sesle, sonra nefesim kesiliyor. "Ortadan kayboldu ve bundan nefret ediyorum."

"Bu Lan'la mı ilgili?" Kaşlarını çatıyor. "O gerçekten kötü haber, Cecy. Şimdiye kadar onu unutmuşsundur sanıyordum."

"Eli'yi unuttun mu?"

Dudaklarını büzüyor. "Bu evde, O-Kim-Olduğu-Belirsiz'den bahsetmeyiz."

Uzun bir nefes alıyorum ve u z a n ı y o r u m . "Keşke Lan hakkında olsaydı. Bildiğin şeytan daha iyidir, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bugün ne tür bir uyuşturucu soludun?" "Şeytani mi?"

"Yemin ederim, benim ölümüm olacaksın." Bana su içiriyor, sonra beni yatağa yatırıyor ve hatta sarhoşken ona yaptığım gibi alnımdan öpüyor.

Ava ve ben sadece birbirimizin yanında savunmasız kalmamıza izin veriyoruz.

Çünkü en iyi arkadaşlar bunun içindir.

Uyuduğumu düşünene kadar yanımdan ayrılmıyor.

O gider gitmez gözlerimi açıyorum ve tavanı kaplayan mangalara bakıyorum.

Birkaç dakika sonra telefonumu çıkardım.

Sabah pişman olacağım ama ayılana kadar beklersem korkak olmayı asla bırakamayacağım ve istediğimi asla yapamayacağım.

Risk almak için.

Konfor alanımdan çıkmak için.

Yeniden o özgürlük hissini yaşamak istiyorum. Aynı anda hem yanlış hem de doğru olmakla dolup taşmaya ihtiyacım var.

Lan'ın profiline tıkladıktan sonra duraklıyorum, sonra bir DM yazıyorum.

Takip edilmek ve pusuya düşürülmek istiyorum. Karanlıkta. Beni kullanabileceğin ve kimsenin bilmediği bir yerde.

Okuyor. Ama hiç nokta görünmüyor.

Saatlerce ekranıma bakıyorum ama cevap gelmiyor. Telefonumu çeviriyorum ve yüzüme düştüğünde inliyorum.

Bu yüzden gözyaşları dökülür - çünkü darbe acıtır.

Başka bir şey yüzünden değil.

Kollarımla gözlerimi gizliyorum ve bu sefer kendimi uykuya dalmaya zorluyorum.

Her hareketimi takip eden, her adımımı izleyen ve her nefesimi sayan karanlık gözler hayal ediyorum.

Yoğun ve acımasızlar ve benim onların karşısında hiç şansım yok.

Bu yarı rüya, yarı gerçek, çünkü yatakta yattığımı ve gözlerimden yaşlar akarak sarhoş olduğumu biliyorum.

Ama hala onu hissediyorum.

Damarlarımdaki ısıyı artıracak kadar gergin bir şekilde köşeden beni izlerken odayı uhrevi varlığıyla dolduruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Battaniyeyi tekmeliyorum ve yumuşak etime sürtündüğünde inliyorum. Elimi şortumun altından, külotumun altından kaydırıyorum, sonra şişmiş kıvrımlarımı okşuyorum.

İçimden yumuşak iniltiler dökülüyor ve ben onları bastırmak için yüzümü yastığa saklıyorum. Gözlerini üzerimde hissettikçe, klitorisimi daha da sertleştiriyorum ve içimde oluşan zevki daha güçlü hissediyorum.

Yaklaştığımda yatakta kıvranıyorum, kalbim o kadar yüksek atıyor ki dışarıdan kimsenin duymamasına şaşırıyorum.

Alçak bir mırıldanma sesi odayı dolduruyor ve ben donup kalıyorum, yavaşça gözlerimi açıyorum.

Gri olanlarla çarpışıyorlar. Şeytanın gözleri. Köşeden

her hareketimi izleyen.

"Kendinize bu kadar nazikçe dokunduğunuzda kovalanmaktan hoşlanmanıza şaşmamalı.

Sana nasıl yapıldığını göstermeme ne dersin, Lisichka?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Kendi nefesimi duyamayana kadar kulaklarım çınlıyor.

Bir an boşlukta asılı kaldım, sayamayacağım kadar çok kâbusta karşıma çıkan bu yoğun gri gözlerden başka hiçbir şeye konsantre olamadım.

Ve rüyalar.

Remi'yi görse iffetsiz yapacak bir sürü pis rüya.

Jeremy emin ve uzun adımlarla bana doğru ilerliyor. Beni takip ettiği zamanki gibi görünüyor.

Deri ceket, siyah kot pantolon ve çatık kaşlar, bir insanın işlemediği suçları itiraf etmesine neden olabilecek kadar derin.

Keskin yüz hatları ışığın azlığı nedeniyle gölgeleniyor, bu da onu bir Azrail'e, doğal ortamındaki bir şeytana benzetiyor.

Tüm cezalandırıcı dikkatini bana odaklayan bir şeytan.

Titreyen uzuvlarımda, ormanda koştuğum ve onun beni yakaladığı zamankine benzer bir titreşim hissediyorum.

Beni yere serdi. Beni

mahvetti.

Beni çığlık attırdı.

Elim kıvrımlarımda duraklıyor ve yemin ederim iç çamaşırımın ve şortumun ince malzemesinden görebiliyor, çünkü dikkati onlara kayıyor.

Muhtemelen parmaklarımın nasıl titrediğini, ne yaptığımı ele verdiğini görüyordur.

Eğer üzerime benzin dökülseydi, muhtemelen sadece bakışlarından bile alev alırdım. Ya da parıltısından. Ya da ikisinin arasında bir şey.

Bana bakışında mistik bir nitelik var. Ağrıyan içime hücum ediyor ve çoktan öldüğünü sandığım parçalarımı söküp atıyor.

Yatağımın yanında durdu, kollarını kavuşturdu ve başparmağı kontrollü bir ritimle ceketini okşadı. Geri. İleri.

Bir ileri bir geri.

"Bu bir rüya mı?" Halsiz ve kesinlikle sarhoş bir sesle soruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bilmiyorum. Sence öyle mi?" Alçak tınısı odada yankılanıyor ve kulaklarımı tırmalıyor.

Etrafımıza, Remi'nin deyimiyle duvarları ve tavanı kitap ve manga posterleriyle kaplı 'inek' odama odaklanıyorum.

Konuşmalar, kahkahalar ve karaoke şarkıları dışarıdan bana ulaşıyor ve yarı partinin hala devam ettiğini fark ediyorum.

Ya da bu aslında bir rüya ve onu ben yarattım.

"Sen... Neden buradasın?" Elimi şortumun altından çıkarmaya başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Tekrar saklan ve ben de gideyim."

Yutkunuyorum, avuç içimi kıvrımlarımda düzleştiriyorum. Jeremy'nin uyku şortumun lastiğine uzanırken yüz ifadesi onay ya da hoşnutsuzluk anlamında değişmiyor.

Boştaki elim onunkini kavrıyor, tırnaklarım sırtındaki damarlara batıyor.
o.

"Bırak," diye emrediyor kolay bir otoriterlikle. Bu tip bir şey
kulaklarımın sınırlarını aşıp kanıma akıyor.

Parmaklarım titriyor ve başımı sallama sırası bana geliyor. Halsizim ve doğru düzgün düşünemiyorum ama o korkunç görüntüleri hâlâ hatırlayabiliyorum.

Şu kontrol kaybı resimleri.

Ama sonra Jeremy, kaba tavırları ve klasik olmayan yakışıklı yüzüyle odak noktasına gelir.

Sahibininki kadar acımasız bir güzelliği var.

"Dedim ki. Bırak. Bırak." Sözlerinin arkasındaki yumruk, büzüşen göğsüme çarpıyor.

Parmaklarım yavaşça çekiliyor. Şortumu indirdiğinde tamamen serbest değillerdi.

Hareket o kadar ani ve şiddetli ki nefesim kesiliyor ya da kesildiğini sanıyorum ama aslında kesilmiyor çünkü tepkilerim gecikiyor.

Şortu bir kenara fırlatıyor ve parmaklarını iç çamaşırımın beline geçiriyor.

Tekrar elini tutmaya gidiyorum ama bu sefer tek bir bakış duraksamama yetiyor.

"Bana itaatsizlik etme alışkanlığından bir an önce vazgeçmelisin." İç çamaşırını çıkarıyor, şortuna doğru fırlatmadan önce hafifçe yırtıyor. "Eğer çıplak olmanı istiyorsam, seni çıplak tutarım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nabzım hızla atıyor ve içimdeki kırılganlık ve heyecan karışımına engel olamıyorum.

Korku ve beklenti. Belirsizlik

ve kararlılık.

Hiç Jeremy'nin yanında olduğum kadar çelişkili olmamıştım.

Sanki var olduğunu fark etmediğim bir parçamın kilidini açabiliyor. Ya da farkındaydım ama yine de onu zincirlemek için her şeyi denedim.

Kaba bakışları açıkça izliyor, inceliyor ve elimle zar zor örttüğüm en mahrem yerimin üzerinde kayıyor.

Sonra dikkatini yüzüme kaydırıyor. "Devam et. Bana kendine nasıl dokunduğunu göster. Küçük amcığın azdığında ve daha fazla dayanamadığında ne yaptığını göster bana."

Kaba sözleri yanaklarımı ısıtıyor. Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı ve bunun yeniliği beni titretiyor.

"Kendinle oyna," diye tekrar emrediyor. "Tabii bunu senin için yapmamı istemiyorsan?"

Başımı sallıyorum, her şeyden çok alışkanlıktan ve parmaklarımı sırılsıklam kıvrımlarım boyunca yavaşça gezdiriyorum. Rüyama girdiğinden beri daha da ıslanmışlar, damlıyorlar ve parmaklarımı kirletiyorlar.

Yüzeyin altında yavaş bir zevk uğuldamaya başlıyor ve başımı çevirip yüzümü yastığa saklıyorum.

"Gözlerini benden ayırma." Sesi beni tekrar yerime oturtuyor ve gözlerimin anında onunkilere kaymasından nefret ediyorum. Saniyeler içinde içinde kayboluyorum.

"Bir parmağını içine sok," dedi bana. "Kendini becermeni izlememe izin ver."

"Ben... Ben bunu yapmam."

Orgazm olmamın tek yolu klitorisimle oynamak.

"Sormuyordum." Elimi tutup yüzüne doğru kaldırdı. Sanırım

patlayacağım.

Jeremy parmaklarımı ağzına götürüyor. Amımla oynayan ve uyarılmamla sırılsıklam olan aynı parmaklar dudaklarının arasında.

Dili aralarında dönüyor, yalıyor, emiyor, onları daha da ıslatıyor.
Sonra fark ettirmeden orta ve yüzük parmaklarımı amıma sokuyor.

Büyük eli benimkini yutarken ve parmaklarımı içime sokup çıkarırken tek çıkarabildiğim sessiz bir çığlık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk kez kendimi parmaklıyorum ve bu bana yabancı ve ritmik ama aynı zamanda duyusal olarak zevkli geliyor.

Yüzümü tekrar yastığa saklamaya başlıyorum ama ondan gelen tek bir sert bakış beni bu fikirden vazgeçiriyor.

"Kendini parmaklamayan birine göre sırılsıklamsın."

İt. "Amcığın elimi ıslatıyor." *İt.* "Çok pis, Lisichka."

Tüm bedenim titriyor, sözleri dokunuşunun yoğunluğuna katkıda bulunuyor. Çünkü hayır, bu keskin zevki ortaya çıkaran benim parmaklarım değil. Hepsi onun.

Ve onun pis ağzı, kontrol edici dokunuşu ve büyüleyici varlığı.

"Sanırım sırılsıklam amcığın beni tadına bakmaya davet ediyor."

Yatağın yanında diz çöküp bacaklarımı açtığında hala gecikmiş endişemin devreye girmesini bekliyorum.

Nefesim kesildi ama ona karşı koymadım. Karşı koyamam.

İstemiyorum.

Jeremy parmağını ağzına götürür. "Şşş. Arkadaşlarının seni akşam yemeğinde yerken görmesini istemiyorsan tabii."

Elimi amımdan çekip her bir kalçamı güçlü avuçlarıyla kavrıyor ve içeri dalıyor.

Açıklığımdan klitorisime kadar yaladığında sırtım yataktan kalkıyor.

Eylemin yoğunluğu içimde çarpıyor ve dalgalanıyor ve geçici olarak bile olsa kaçmaya çalışıyorum.

Bundan sonra yapacaklarına hazır değilim.

Jeremy beni fiziksel olarak yukarı doğru çekiyor, böylece sırtım bükülüyor ve beni yerken yarı havada asılı kalıyorum.

Pozisyon en iyi ihtimalle garip ve dengemi sağlamak için avuçlarımı yatak başlığına ve duvara çarpıyorum.

Ama sanırım tüm bunların arkasındaki amacı bu. Hareket etmemi, durmamı ya da müdahale etmemi istemiyor.

Bu şekilde, ne isterse yapmak için tamamen ona aitim.

Zil zurna sarhoşken onunla savaşıp onu uzaklaştırabileceğimden değil.

Ayıkken bile bunu yapamıyorum.

Ancak yapabildiğim şey, zevkin her zerresini, her yalamayı, ısırmayı ve kontrollü komuta gösterisini hissetmek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy dilini açıklığımın içine sokuyor, acımasız vuruşlarla beni diliyle beceriyor. Bununla klitorisimi ısırıp kemirmek ve kıvrımlarımla alay etmek arasında gidip geliyor.

Tempo ve aksiyon değişikliği beni çılgına çeviriyor. Ayak uydurmak imkansız, bu zihniyette kalmak imkansız.

Zevk o kadar yoğun ki, ötesini göremiyorum. Kalçalarım istemsizce sarsılıyor, beni içten dışa doğru patlatacağından emin olduğum serbest bırakmayı kovalıyor.

Jeremy daha sert, daha hızlı, daha

güçlü gidiyor. Ve ben bittim.

İnlerken kalbim neredeyse duracak, sonra bir elimi ağzıma kapatıyorum. Biri bu sahneye girip beni ele geçirilmiş gibi yerken görse utancımdan ölürdüm.

Orgazm beni nefes nefese bırakan bir güçle sarsıyor, uyarılmamın kokusunu solumak zorunda kaldığımda sesler etrafımda yankılanıyor.

Ve *onu*.

Bana bu zevki yaşatan, daha doğrusu tekmeleyerek ve çığlık atarak benden alan adam.

Bedenimin yatağa düşmesine izin veriyor ve ben orgazmın etkisiyle titriyorum.

Nasıl oluyor da bu kadar bunaltıcı hissettiriyor? Nasıl oluyor da hem bedenimi hissedemiyorum hem de onu çok fazla hissediyorum?

"Tadının yeni favori yemeğim gibi olacağını biliyordum." Dilini dışarı çıkarıyor ve dudaklarındaki parlayan ıslaklığı yalıyor.

Sanırım sadece görüş alanından geleceğim.

"Ne kadar hassas ve duyarlı olduğun hakkında bir fikrin var mı? Küçük iniltilerin ve boğuk iniltilerin, sikimin dilimin yerini almak istemesine neden oldu." Parmakları kot pantolonunun düğmelerine yapışıyor, onları t e k e r teker, yavaşça, telaşsızca çözüyor, sanki üzerimde yarattığı etkiyi tam olarak biliyor ve bunu derinleştiriyor.

Benimle gönlünce oynuyor.

Şaftını serbest bıraktığında, başımı sallayarak hafifçe geriye doğru sarsılıyorum. Hem uzunluğu hem de çevresi büyük ve o kadar sert ki fiziksel olarak geri çekiliyorum.

"Sen... o şeyi içime sokmayacaksın."

"Oh, yapacağım. Ve *şey*? Cidden mi? Kafandaki alete böyle mi diyorsun?" Beni kucakladı ve aletini sert bir hareketle aşağı yukarı salladı.

Eğer bu kadar kaba davranırsa, beni kısa sürede mahveder.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Lütfen yapma." Gözlerimde yaşlar birikiyor.

"Şşş." Eğiliyor ve dilini kapağıma bastırıyor, gözyaşlarımı daha akmadan yalıyor, sonra tenime doğru fısıldıyor, "Daha başlamamışken ağlama."

Ciğerlerimden bir hıçkırık kaçıyor ve titreyen iki elimi göğsüne koyuyorum. "Ben sarhoşum. Seninle dövüşemeyeceğim."

"Sarhoş olmasaydın bile benimle dövüşemezdin." "Jeremy...

lütfen."

"Landon burada olsaydı ona da yalvarır mıydın? Hayır, yalvarmazdın. Bacaklarını açıp ona kıçını sunar mıydın?"

"Lan bunu bana yapmazdı," diye mırıldandım. "O bir canavar değil."

Yumruğunu havaya kaldırıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, bana yumruk atmasını falan bekliyorum ama kulaklarıma sadece bir gümbürtü ulaşıyor.

Yatağın üzerinde.

Göz kapaklarımın arasından baktığımda fark ettiğim şey bu. Yumruğunu yatağa sapladı.

Gözleri o kadar karardı ki neredeyse beni yutacaktı. "Bir canavar, ha?"

Sakin sesi, yüz ifadesiyle çelişiyor.

Beni iliklerime kadar ürperten bir güçle çenemi kavrıyor. "Eğer benim hakkımda düşündüğün buysa, bunu yapabilirsin, değil mi?"

Tırnaklarım daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle gömleğini

pençeliyor.

Sadece onu durdurmak için değil, aynı zamanda göğsümde yavaş ama emin adımlarla gelişen duyguyu kaybetmek istemediğim için.

"Öp beni," diye fısıldıyorum umutsuzca dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Duraksıyor ve bilmesem hazırlıksız yakalandığını söyleyebilirim. "Neden?"

"Lütfen öp beni." Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama çenemi tutuşu beni

engelliyor.

o.

"Bir canavarı öpmek mi

istiyorsun?" "Normal olduğumu

hiç söylemedim."

"Sen sinir bozucu bir varoluşsun." "Yine de

buradasın."

"Öyleyim."

"Öp beni o zaman Jeremy. Sadece-"

Dudakları dudaklarıma çarpınca sözlerim kesildi. Şiddetliydi.

ve kesinlikle iddia ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki bana zaten sahipmiş, bunu kanıtlayacak eylemleri varmış ve beni dünyanın görmesi için işaretliyormuş gibi öpüyor.

O kulüpteki öpücükten çok daha hayvani. O öpücük tüketiyordu ama yavaş ve tutkuluydu.

Güvenli.

O zamanlar kendimi güvende hissetmiştim, bu yüzden şimdi ondan beni öpmesini istedim. O atmosferi yeniden yaratma çabasıydı ama bu seferki hiçbir şekilde o zamanki gibi değil.

Beni cezalandırıyor. Jeremy dilimi o kadar sert ısırıyor ki inliyorum ve sıçrıyorum. Ağzımda metalik bir tat patlayana kadar daha sert ısırırken gözlerimden daha fazla yaş akıyor.

Jeremy dilimden kanı içiyor, sonra da bana yutturuyor. Çenemdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve başımı geriye itiyor, böylece daha derine, daha yakına, ulaşamadığım bir parçama ulaşabiliyor.

Sanki onu öpmek istediğim için bile beni cezalandırıyor.

Söylediğim diğer her şey için de.

Ve mantıksız bir şekilde, tehdit edici hissettirmiyor. Kulüpteki gibi güvenli ama tamamen farklı bir şekilde.

Güvenli, tehditkâr ve gri. Hepsi
aynı anda.

Ağzını benimkinden ayırdığında, keskin nefesler alarak soluk soluğa kalıyorum.

Jeremy, başparmağı alt dudağının kenarındaki kanı silerken, bakışlarındaki o ham güçle, gri gözlerindeki kasırgayla beni izliyor.

Orada bir ısırık var ve gerçekten kanını çektiğimi fark ettim.

"Ne kadar da sevimli bir savaşçısın, değil mi?" Dizleri iki yanımda olacak şekilde başıma binerken ağırlığıyla neredeyse beni ezerek yukarı kayıyor, sonra aletini tekrar kavrayıp hırpalanmış dudaklarıma yerleştiriyor. "Aç."

Ellerimi kapattım ve ona baktım.

"Ya ağzını aç ya da başka bir delik kullanacağım."

Dudaklarım titriyor.

"Benden korkuyor musun, Cecily?"

"Hayır." Dişlerimin arasından yalan söyledim. Çünkü evet, kötü şöhretli Jeremy Volkov'dan korkmayacak kadar cesur olduğumu düşünmüştüm ama bu, onunla gerçekten tanışmadan çok önceydi.

Çökmüş, kanunsuz canavar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle olmalısın." Ağır gövdesiyle ağzımı tokatlıyor. "Ben boş tehditler savurmam."

O zaman kafama dank etti.

Işıktan yoksun gözlerine bakarken Jeremy'nin ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Beni kırması ya da sarhoşken becermesi gerçekten umurunda olmazdı.

Bakire olduğumu bile bile.

Bu onun ne istediğiyle ilgili ve eğer ben ona bunu vermezsem, o sadece alacaktır. Ve bir parçam bunu yapmak, onu alması için kışkırtmak istiyor.

Ama sarhoşken değil. Yarın uyandığımda gerçek benin karar vermesine izin vermediğimi çok iyi bilseydim kendimi gerçekten affedemezdim.

Ben de ağzımı yavaşça açtım.

Jeremy beklemiyor ya da tanıştırmıyor. Boğazımın arkasına vurarak sonuna kadar sokuyor. Öğürüyorum ve her tarafıma kusacağımı sanıyorum, ama o geri çekiyor.

Elini saçlarımda yumruk yaptı ve beni saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Em ve iyi yap yoksa diğer mevcut deliklerine geçeceğim ve belirli bir sırayla değil."

Yavaş hareketlerim hızlandı ama hemen değil. Bir an, gözlerimin korkudan tamamen farklı bir nedenle açıldığı tek bir aptal an vardı.

Ya da dehşete düşmek.

Bir an için tehdidini gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceğini görmek istedim.

Kesinlikle bende bir sorun var. Sarhoş beynimin gecikmeli tepkisini suçluyorum. Tek sebebi bu.

Başka bir şey olması mümkün değil.

Yalamalarım ve emmelerim en iyi ihtimalle geçici, ama daha hızlı gitmeye çalışıyorum, belki bunun işe yarayacağını düşünüyorum.

Sorun şu ki gerçekten çok büyük; daha tamamını bile sokamadım ve çenem ağrıyor.

"Daha önce hiç sakso çekmedin, değil mi?" Sesi karanlık ve şehvet.

Yanaklarım ısınıyor ve umarım bunun havasızlığımdan kaynaklandığını düşünüyordur.

aslında utanç değil.

"Tehlikeli bir sapkınlığı olan küçük masum bir bakire." Saçlarımla beni harekete geçiriyor. "Sana beni nasıl memnun ettiğini, sana söylediğimde ağzını benim için nasıl açtığını göstereceğim. Bana bu deliği ve sikimi sokmak istediğim diğer delikleri sunacaksın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefesimi kesen bir güçle içeri giriyor. "Ağzını daha geniş aç ve dilini dışarı çıkar."

Bunu yaptığım an, sanki bir canavarı serbest bırakmışım gibi oluyor. Sürtünme için dilimi kullanarak boğazımın arkasına defalarca vuruyor, ama tam öğürmek üzereyken geri çekiliyor, tekrar sokmadan önce bana biraz hava veriyor.

Ağzımı kendi özel yapım deliğiymiş gibi kullanıyor, beni yatağa bastırıyor, saçlarımı acımasızca kavrayarak beni yerimde tutuyor.

"Ağzın sikişmek için yaratılmış." Tekrar sonuna kadar kayıyor. "Çok sıcak, ıslak ve uysal." *İtiyor*. "Sanırım oral saplantın var. Sadece öpüşmeyi sevmiyorsun, aynı zamanda boğazının arkasında sikimi çok iyi alıyorsun. Bu ağzı döllerimle doldurmama ve sonra her damlasını yutmama izin vereceksin, değil mi?"

Tek cevabım onu ceketinden yakalamak, tırnaklarımı deriye geçirmek oldu.

"Daha fazlasını istiyor musun, benim açgözlü küçük bakirem?" Ağzıma girip çıkıyor. "Ben de daha fazlasını istiyorum. Seni o kadar derinden bozmak, lekelemek ve mahvetmek istiyorum ki, seninle işim bittiğinde kimse seni tanıyamayacak. Siktiğimin prensi bile."

Ve sonra o kadar çılgınca itiyor ki, sanırım bayılacağım.

Daha önce hiç böyle bir yoğunluk yaşamamıştım. Vahşi bir iddia.

Sanki bana yeterince sert dokunamıyor ya da kendini içime yeterince derin kazıyamıyor.

Jeremy özür dilemeden alan, acımasızca yok eden ve sonra sessizce yürüyüp giden bir adamdır.

O tam olarak ne istediğini bilen gerçek bir canavar. Ve görünüşe göre, şu anda istediği şey beni mahvetmek.

Bazı nedenlerden dolayı, onun bu özür dilemeyen yanını, hareketlerindeki atılganlığı seviyorum. Ya al ya bırak tavrı.

Belki de en önemli anlarda, yani kendimle ilgili kararlar vermem gereken anlarda bundan yoksun olduğum içindir.

Jeremy sanki ağzıma ve bana karşı bir garezi varmış gibi ağzımı sikiyor. Yetişemediğim bir hızla girip çıkıyor.

Sonra çekiliyor ve döllerinin sıcak fışkırmaları yüzümü kapladığında gözlerimi kırpıştırıyorum, gözlerime, yanaklarıma, burnuma, dudaklarıma ve boynuma serpiliyor.

Her yerde.

Başparmağını uzatıyor, dölünü topluyor ve orta ve yüzük parmağıyla ağzımın içine kaydırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu hareket erotik ve bacaklarımı sıkıyor, ya da belki de her damlayı yutmamı özenle izliyor. Parmaklarını emerek temizliyor.

O ne kadar takdir gösterirse, ben de o kadar gayretli oluyorum.

Dudaklarıma son bir kez dokunurken boğazından hırçın bir ses çıkıyor. "Oral takıntın olduğunu biliyordum."

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Küçük bir öpücük, yaptığı her şeye kıyasla çok yumuşak.
Aslında, yaptığı en yumuşak şey.

Ama sonra alt dudağımı ısırıyor ve ağzımda metalik bir tat patladığında nefesim kesiliyor.

Jeremy onu yalıyor, sonra ona verdiğim kendi ısırığına dokunuyor. "Bir dahaki sefere, bakire kanını çekeceğim."

"Bir dahaki sefere olacak mı?" Biraz korkarak, biraz da heyecanlanarak soruyorum.

"Oh, bir dahaki sefere olacak." Saçlarımı geriye doğru okşadı. "İstediğimi yapmak için benim olacaksın."

"Ya istemezsem?" "Ben
sormadım."

"Benimle seks yapacak mısın?"

"Seninle seks yapmayacağım, Cecily. Seni becereceğim."

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum ve bir damla gözyaşını serbest bırakıyorum. Ne tür bir gözyaşı olduğundan emin değilim.

Muhtemelen bir istifa gözyaşı.

Rüyanın bitmesini dileyerek bedenimin rahatlamasına izin verirken onun gitmesini beklemiyorum.

Rüyanın hiç bitmemesini dilemek.

Keşke bu bir rüya olmasaydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Cecily'nin yatağının yanında ne kadar durduğumu bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey, o gözyaşları içinde tekrar uykuya daldıktan çok sonra bile burada, kıpırdamadan, izleyerek, gözlemleyerek kaldığım.

Başparmağımı uzatıp gözyaşlarımı siliyorum, minik çillerin üzerine sürüyorum, sonra parmaklarımın arasında eziyorum.

Muhtemelen gecenin bir yarısı onu almaya gelen o sikik prensi olmadığı için üzgündür.

Şimdi uyuduğu için, duyusal dünyasıyla zayıf bir ilişkiyle karışık içsel masumiyetin kişileştirilmesi gibi görünüyor.

En kötü ilişki.

Kendini ifade etme, spontane olma ve arkadaşlarının yaptığı gibi kendini bırakma konusunda beceriksiz. Biliyorum çünkü onu izliyordum.

Onu barınaktan veya kütüphaneden eve kadar takip etmek gibi yakın ve kişisel değil ama programını, nereye ve kiminle gittiğini bilecek kadar etrafındaydım.

Ona yer açmak için bir adım geri çekildim ve bu fırsatı kullanarak kendini tekrar Landon'a atıp atmayacağını görmek istedim. Sadece kendi arkadaş grupları içinde ve nadiren görüştükleri için beni şaşırttı.

Ona mesaj atıp durmuyor, bir hayran kız gibi ilgisini çekmek için yarışmıyordu.

Ancak yaptığı şey, onun gösterişli Instagram paylaşımlarının her birini beğenmek ve yorum yapmak.

Beyaz saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Minyon, yumuşak ve kurumuş döllerimin kalıntılarıyla.

Manzara ereksiyonumu kalınlaştırıyor, beni sükûnete erdiriyor, her yerine tekrar otuz bir çekmeye davet ediyor - bu sefer göğüslerini ve amını işaretleyeceğim.

Boşver onu. Bu sefer, onun amına *sahip*

olacaktım. Ve onu kıracaktım.

Onun küçük amını gerer ve ikiye bölerdim.

Ona istediğimi yaparsam bu gözyaşları bir tsunamiye dönüşecek.

İşte bu yüzden değilim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdilik.

Saçlarını okşarken işaret parmağım kalçamda ileri geri kayıyor, kabul töreni sırasında saklamak için peruk takmak zorunda kaldığı anormal rengin arasına batıyor. Biliyorum çünkü neredeyse koparıyordum.

Biliyorum çünkü kimliğini ilk o zaman anladım.

Dudakları ayrılıyor ve küçük bir inilti çıkarıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor, neredeyse bir kedi gibi mırıldanıyor.

Elimi bir sarsıntıyla çekiyorum.

Bu kızın nesi var da bu kadar dışa dönük? Ve dış dünyayla olan kötü ilişkilerini düşünürsek bu on kat daha garip.

Bu yüzden bana o DM'yi gönderdiğinde sarhoş olduğunu anladım ve takip edilip indirilmek istediğini söyledi.

Landon için olduğuna emin olduğum bir mesaj.

Korkak eğilimlerini göz önünde bulundurursak, ayık olsaydı bunu bana ya da ona göndermezdi.

O DM'yi aldığımda çocuklarla birlikte Yılanların yerel yerleşkesine baskın planlıyordum.

İlk başta telefonu cebime attım ve onu görmezden geldim, tıpkı son birkaç haftadır onu görmezden geldiğim gibi.

Ama tüm o günlerde olduğu gibi, telefonumu geri çıkardım ve ona ters ters baktım. Tıpkı ona uzaktan baktığım gibi.

Ben onu izlerken. Onu

takip ederken.

Telefonunu ve bilgisayarını hackledi.

Mahremiyetinin her parçasını öldürdü.

Psikolojik saçmalıklarla ve Landon'la dolu günlüğünü oku.

Telefonumu tekrar kontrol ettiğimde beni Instagram'da da takip ettiğini gördüm. Muhtemelen başka bir sarhoş hatası.

Ama belki de DM benim içindi. Landon için değil. Benim için.

Toplantıdan çıkıp buraya gelmek için beynimin ihtiyaç duyduğu tek mantık buydu.

Gecenin bir yarısı.

Aynı zamanda balkonuna tırmanmama, içeri s ü z ü l m e m e ve küçük kız kardeşimin kapının diğer tarafında olduğunu kısmen unutarak zaten benimmiş gibi ona dokunmama neden olan şeydi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Muhtemelen milyonlarca arkadaşından biri onu kontrol etmeye gelmeden önce gitmeliyim, ama hareket etmiyorum.

Onun yerine, duvarları sinirli bir ergen gibi manga sayfalarıyla kaplı odasına bakmak için zaman ayırıyorum. Yaklaşıyorum ve her birinin üstündeki isimleri inceliyorum, ne okumayı sevdiğini araştırabilmek için onları hafızama kaydediyorum.

Sonra tüm alanı tararım.

Cecily'nin odası manga duvar kağıdına rağmen sade. Gardırobu gündelik ve iğneleyici sözlerin yazılı olduğu tişörtlerle dolu. Elbiseleri, etekleri ya da kızlara özgü hiçbir şeyi yok.

Makyaj masasında farklı marka güneş kremleri dışında neredeyse hiçbir şey yok. Ve parfüm. Nilüferler. Havaya sıkıp içime çekmekten kendimi alamıyorum.

Cecily gibi kokuyor. Ama tam olarak değil. Onun teninin kokusu eksik.

Şişeyi tam olarak bulduğum yere koyuyorum, mükemmel bir sürüngen gibi, ama sonra yan tarafına yerleştiriyorum. Eşyalarını karıştırdığımı bilse bile umurumda değil. Aslında bilmesini istiyorum.

Sadece varlığıyla hayatıma soktuğu onca sıkıntının bedeli olarak kenarda dursun.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Ne sikime o kabul törenine geldin Cecily?"

Eğer yapmamış olsaydı, kendimi onun hayatına sokarak ve onun hakkında öğrenmemem gereken şeyleri öğrenerek tamamen karakter dışı davranmazdım.

Küçük mekânı gözden geçirmeyi bitirdiğimde masasına oturuyorum.

Küçük kütüphanesinde psikoloji, felsefe ve kurgusal olmayan kitaplar sıralanıyor. Ve mangalar.

Hayattan bir kesit. Shounen, ve... Bir tane alıyorum ve kaşlarım kalkıyor. Erkeklerin aşkı.

Vay, vay. Şuna bakar mısın?

Mangayı yerine koyuyorum ve dizüstü bilgisayarını açıyorum. Daha önce bir kez hacklemiştim, bu yüzden dış dünyaya yansıttığı görüntü kadar sıkıcı ve titiz olduğunu biliyorum.

Hepsi okul projeleri ve aile tatillerinden resimlerle dolu. Yine de tarayıcısını açıp geçmişine bakıyorum.

Geçen gün seks görmenin onu fiziksel olarak hasta ettiğini düşünürsek, hiç izlediğinden şüpheliyim. Ya da özel bir tarayıcı kullanıyor olabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Porno izine rastlamadım. Ancak, genellikle gece geç saatlerde yapılan benzer aramaların ilginç bir patlamasına rastlıyorum.

Tecavüz fantezisinin psikolojisi.

Neden birçok kadın tecavüz fantezileri kurar?

Seks arayan ya da seksten hoşlanan kadınları çoğu erkekten daha sert yargılamanın sosyolojisi.

Erkekleri ödüllendirmenin ve kadınları zevk aldıkları için cezalandırmanın sosyolojisi

seks

. Tecavüz fantezileriyle ilişkili altta yatan bir ruhsal bozukluk var mı? Mental

Bozuklukların Tanısal ve İstatistiksel El Kitabında listelenen parafililer Bozukluklar.

İlkel sapkınlık cinsel bir sapma mıdır?

Seri katillerin sapkınlıkları.

Bu yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

Tanrım.

Tüm bunları okurken yüzünde beliren geyik ifadesini hayal edebiliyorum.

Bakışlarım onun uyuyan bedenine kayıyor. "Kendini etiketlemeye zorlamayı bırakmalısın."

Yargılayıcı olmamaya çalışan ama bazen gerçek yüzlerini gösteren bazı parlak psikologlar tarafından yazılan makalelere göz gezdiriyorum.

Cecily, tercihlerini profesyonel bir mercekten görmek zorunda kaldığı ve kendisinde bir sorun olup olmadığını merak ettiği bir konumda olmalı.

Bir şekilde zincirlenmiş.

Ve içimden bir ses bunun sadece onun katı onur kuralları, sert kişiliği ya da fedakar küçük kalbinden kaynaklanmadığını söylüyor.

Yüzeyin altında daha derin bir şey gizleniyor ve yapacağım son şey de olsa onu bulacağım.

Landon'ı yalanıyla yakalamak için sadece uzaktan izleme planlarım, kazdıkça, araştırdıkça ve aradıkça unutuluyor.

Kelimeler ve web siteleri birbirine karışmaya başlıyor ama ben durmuyorum.

Cecily gibi insanlar yaralarını o kadar derinlere taşırlar ki, en yakın çevrelerindekiler bile onlar hakkında hiçbir fikre sahip değildir.

Eminim ki yakın olduğu anne-babası ve büyükanne-büyükbabasına yük olmamak için bu durumu onlardan gizlemiştir. Ava'dan da.

Ama ne kadar saklarsa saklasın, sırrını öğrenecek ve onu tekme tokat dışarı çıkaracağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapısının önündeki kargaşa azalmaya başladı ve bu benim gitmem için bir işaret oldu.

Dizüstü bilgisayarını sessizce kapatıyorum ve arama geçmişini daha derinlemesine incelemek için daha sonra tekrar girmeyi aklıma not ediyorum.

Sonra okuduğu kitapların ve mangaların birkaç fotoğrafını çekiyorum. Tam balkondan çıkmak üzereyken telefonu komodinin üzerinde titriyor.

Yanına yaklaşıyorum ve mesajdaki ismi görünce duraklıyorum.

Lanet olası prens olmayan.

Onun şifresini kullanarak açıyorum. Her şey için aynı şifreyi kullanıyor. Ailesinin evlilik tarihi.

Selam yabancı.

Parmaklarım telefonda kasılıyor ama cevap yazıyorum.

Cecily: Merhaba :)

Gülen suratla alay ediyorum. Ama o olduğuna inandırmak istiyorsam, onun tarzını taklit etmeliyim.

Landon: Her şey yolunda mı? Jeremy hala seni rahatsız ediyor mu?

Rahatsız ediyor.

Ona böyle mi söyledi? Onu *rahatsız* ettiğimi mi?

Kabul etmek gerekir ki, takip etmek bazı durumlarda rahatsız etmek olarak adlandırılabilir.

Ama bu orospu çocuğunun ona ne yapmasını söylediğini bilseydim bu yönteme başvurmazdım.

Cecily: Her şey harika. Artık beni takip etmiyor. Ya da o öyle sanıyor.

Landon: Ne kadar süre için?

Cecily: Yaklaşık iki hafta.

Landon: Bu yeterince uzun değil. O bulduğu kemikten vazgeçmeyen bir köpek, bu yüzden her an geri gelebilir ve gelecektir.

Bu herif kendi iyiliği için fazla zeki. Her zaman onun ölümünü planladım, ama şimdi? Düpedüz onu öldürmek ve varlığını hayattan silmek için en iyi mezar yerini planlıyorum.

Cecily: Dikkatli olacağım.

Landon: Bu benim Ces'im. Dikkatli ol.

Ciddiyim. Benim Ces'im.

Benim. Ces.

Telefonu parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. Konuşmayı siliyorum ve onun yerine yatağının başucundaki masaya geri koyuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sessizce gidecektim ama şimdi çok kızgınım.

Saçlarını boynundan uzaklaştırıp eğildim ve o kadar sert ısırdım ki kan akmamasına şaşırdım.

Ama

yapacağım

.

Yakında.

Ve bunu yaptığımda, bundan çok daha acımasız olacak.

Cecily inliyor, sonra inliyor ve yüzünü yastığa saklıyor.

Saçlarıyla boynunu kapatıyorum, mangalarından birini alıyorum ve pencereden atlıyorum.

EVE GİTMEK YERİNE, stres atmak için zaman harcamayı seçiyorum.

Bisikletimle.

Tüm adayı gezdim ama **içimdeki** hafif sarhoşluk, boğulma ve tamamen sinirlenme hissi kaybolmadı.

Gün doğarken bir tepenin başında durup bisikletime

yaslanıyorum. Ama manzaraya bakmıyorum.

Güzel olan hiçbir şey umurumda değil. Aslında, hiçbir şeyi güzel bulmuyorum.

Güzel olan her şey solmaya ve ölmeye mahkumdur. Buruşup yok olmaya.

Öyleyse neden en başta güzel bir şey bulalım? Bu, denemeden hayal kırıklığına uğramak demektir.

Telefonumu çıkarıyorum ve Heathens'ın sohbet grubunda uzun bir konuşma buluyorum.

Nikolai: Bu orospu çocuğu bizi asılı mı bıraktı?

Acil bir işi çıkmış olmalı. Jeremy sebepsiz yere gidecek bir tip değildir.

Bence onu oylayalım. Bu orospu çocuğunun cüreti.

Beni boş yere uyandırmaya nasıl cüret eder?

Killian: Peki onun yerine kimi koymalıyız? Seni mi?

Kapa çeneni, Şeytan'ın varisi. Lider olmamın nesi yanlış?

Killian: CIA'in başına bir palyaçonun getirilmesiyle aynı şey yanlış.

Nikolai: Az önce bana palyaço mu dedin?

Ben yapmadım. Sen yaptın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai: Üzgünüm Gaz, ama bu gece kardeşini öldüreceğim. Lütfen cenazeyi hazırla ve Reina Teyze'ye suikastın arkasında benim olduğumu söyleme. Düşmanların onu yakaladığını söyleriz.

O senin kuzenin. Nasıl istersen öyle yap.

Çok komik, ağabey. Değil. @Nikolai Sokolov yalan söyleyeceksen inandırıcı bir şey seç. Düşmanlarım olduğu gerçeğine kimse inanmaz.

Nikolai: Saçmalık. Sen kılık değiştirmiş bir şeytansın.

Killian: Anahtar kelime kılık değiştiriyor. Herkes beni sever. İngiltere Kraliçesi'nin bizi İngiltere topraklarından atmasına yetecek kadar düşmanı olan tek kişi sensin.

Nikolai: Düşman edinmek için yolumdan sapmam ama kapımı çalarlarsa hizmet ederim.

Gareth: Bu yüzden mi geçen hafta iki kişiyi acil servise gönderdiniz?

Nikolai: Sahip olmadıkları kasları kullanmaları benim suçum değil. Onları ziyaret ettim ve meyve sepetleri falan verdim.

Killian: Hastaneye onlar için gittiğine ve erektil disfonksiyonun olmadığına emin misin?

Nikolai: Ereksiyon bozukluğu olan tek kişi sensin. Sana bunun ilgi eksikliği olduğunu söyledim ve sana kanıtını gösterdim, orospu çocuğu.

Killian: Unutmuş olmalıyım. Öyle bir şey olmadı. Başkalarına anlatma havasında hissediyorum.

Nikolai: Bu kadar. Sen ve ben, dışarı. Şimdi.

Gareth: Kill seninle uğraşıyor çünkü Glyn ile beş dakikadan fazla konuşmuş olabilirsin ve bundan nefret ediyor. Ve kes şunu Kill, yoksa ED olmadığını kanıtlamak için grup sohbetini sik resimleriyle dolduracak.

Nikolai: Konuştuğumuz gibi bir tane alıyorum.

Killian grup sohbetinden ayrıldı

Gareth grup sohbetinden ayrıldı

Hey! Herkes nereye gitti? Her neyse. Geri döndüğünde şerefine bir tane al Jer. ED'm olmadığını biliyorsun, değil mi?

Kanıt bombardımanına uğramadan önce grup sohbetinden

ayrılıyorum. O böyle ekstra.

Şimdi, bir strateji toplantısı sırasında onları neden terk ettiğime dair "Cecily bana muhtemelen Landon için olması gereken bir DM gönderdiği için öfkeli bir volkandım" içermeyen bir mazeret bulmam gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sikeyim.

Bir kıza ilgi duyduğumu öğrendiklerinde bayram ederlerdi. Sadece onu gözetim altında tutmak için olduğunu söylesem, saçmalık derlerdi.

Beni hayatları boyunca tanıdılar ve aletimi ıslatmak için çaba sarf etmediğimi biliyorlar. Beni etiketlediği gibi haftalarımı takip ederek, izleyerek ve sürüngen olarak geçirmiyorum.

Bu benim çalışma tarzım değil.

Ve bu nedenle, küçük tilki ile olan çabalarım hakkında karanlıkta kalacaklar. Bu güçlü ilgi duyguları eninde sonunda azalacak.

Telefonum titriyor ve cevap vermeden önce doğruluyorum. "Baba."

"Oğlum." Babamın hafif Rus aksanlı sesi kulağıma doluyor.

New York'ta saat gece yarısını geçti ama babam pek uyumaz. Bana miras kalan bir özellik.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Babam hep böyleydi. Etkili. İlişkimiz annem ve Annika'nınki gibi sevgi ya da ilgi üzerine kurulu değildi.

Bizler sadece büyük resme ilgi duyan iki etkin varlığız.

Ama kendi tarzında önemsiyor. Babamın sevgi dili bizi korumak, bizim için şeytanlarımızı öldürmek ve kimsenin bizi rahatsız etmemesini sağlamaktır.

Ama onun varisi olarak rolümü büyüttüğümden beri, iblisleri katletme kısmı Annika'ya özel. Aslında, bu çabada ona katıldım.

Annemin ve Annika'nın koruyucu melekleriyiz.

Gerçi gerçekçi olmak gerekirse, bizler Lucifer'in cehennemdeki tahtı için mücadele eden düşmüş melekleriz.

İş adamı edasıyla konuşurken bakışlarımın ufukta kaybolmasına izin veriyorum. "Yanlış bir şey yok."

"Eskiden Yılanlarla birlikte çalışan yeni bir muhafız aldığınızı duydum, bu doğru mu?"

Duydum derken, hem beni korumaları hem de kendisine rapor vermeleri için benimle birlikte gönderdiği muhafızlarını kastediyor.

Bana bunun doğru olup olmadığını sormak sadece bir nezakettir.

"Evet. Adı Ilya Levitsky. Geçmişini araştırdım ve iyi bir çocuk."

"Bizim işimizde iyi çocuklara ihtiyacımız yok Jeremy. Ayrıca, onun casus olmadığını nereden biliyorsun?"

"Onu test ettim. Çelişkili bilgiler verdim ve tuzağa düşmesini bekledim ama düşmedi. O iyi bir çocuk, baba. Yani, sadık biri. O vardı

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yılanlara ihanet edip bize katılma şansı vardı ama yapmadı. Cezasını çekti, kırbaçlandı ve gitti."

"Bunların hepsi sizi kandırmak için bir maskeli balo olabilir."

"Bu seçeneği değerlendiriyorum ama uygun değil. O... saygı duyduğu bir lideri takip etmek istiyor."

Ilya'nın birkaç hafta önce benimle çalışmaya başladığında yaptığı konuşmada beni şaşırtan şeylerden biri de buydu. İnsanların benden korktuğunu biliyordum ama ilk defa biri bana saygı duyduğunu söyledi.

"Ya da sizi sırtınızdan bıçaklamayı planlıyor."

Babamın en özgün, ancak bazen aşırıya kaçan özelliği, tamamen güvensiz olmasıdır.

Bu bana da miras kalan bir şey ama onun sergilediği ölçüde değil. Başkalarını en baştan tamamen dışlamak yerine onlara bir şans veriyorum. Bir kere ihanet ederlerse, giderler.

Killian bunun riskli olduğunu söylüyor ama hayatta hiçbir şey kış uykusuna yatıp dış dünyadan kopmakla iyi olmaz.

"Baba." Kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Kolya'yı sağ kolun olarak seçme şansın vardı. Ben de aynısını istiyorum."

"Kolya, biz çocukken beni gözetlemesi için büyükbaban tarafından yerleştirilmişti. Ben onu dönüştürdüm."

"Ilya'yı da dönüştüreceğim. Bana sadık adam bulmanın zor olduğunu ve bir tanesine rastlarsam onu tutmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Bu doğru. İyi oynadın, evlat." Ses tonuna bir gurur notası karışıyor.

"Hepsi senin sayende."

"Dikkatli ol" demeden önce aramızda küçük bir sessizlik oluyor.

"Yapacağım."

"Annen senin için endişeleniyor ve e l i n d e n kayıp gittiğini düşünüyor. Bir ara onu ara."

"Yapacağım."

Bitir düğmesine tıklıyorum ve u z a k t a k i güneşin yumuşak ışıltısına bakıyorum.

Sarı ve turuncu karışımı ama gri görünüyor. Hatta siyah.

Tüm çabalarıma rağmen, bu boğulma hissinin hiçbiri yok olmuyor. Aksine, kalınlaşıyor ve yoğunluğu artıyor.

Başka bir şekilde stres atmalıyım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu sefer, bu lanet karmaşanın arkasındaki kişiyle.

Cecily'ye bir konum gönderiyorum, sonra bir mesajla takip ediyorum.

Bu akşam burada ol. Akşam 7'de. Geç kalma.

Tekrar bir korkak olabilir, o metni silebilir, eğilimlerini yüksek sesle itiraf etmemiş gibi davranabilir ve içindeki hayvanı öldürebilirdi.

Ama içimden bir ses bir süredir kaynama noktasına yaklaştığını ve dün gece de ulaşmış olabileceğini söylüyor.

İçindeki sıkışmış duyguları hissettim ve ağzını kullanırken gözlerinin karanlık bir şehvetle nasıl parladığını gördüm.

Cecily sonunda fantezisini gerçekleştirmeye hazır olabilir.

Ve bunu yaptığında, ona bu denklemdeki asıl canavarın kim olduğunu göstereceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Ne halt ettim ben?

Bu sabah destansı bir baş ağrısı, bacaklarımın arasında bir ağrı ve boynumda kocaman bir ısırık iziyle uyandığımdan beri kendime bu soruyu soruyorum.

Şaka yapmıyorum. O kadar büyük ve kızgın kırmızı ki hiçbir makyaj onu silemedi, bu yüzden onu gizlemek için bir eşarp takmak zorunda kaldım.

Ders sırasında otomatik pilottaydım, dikkatim dağılmıştı, on dakikadan fazla konsantre olamıyordum.

Başım dönüyor ve en sevdiğim derslerden biri olan insan davranışları dersini yarıda bırakıyorum. Profesörün sözleri tonlamayla yükselip alçalıyor ama hiçbiri kulaklarımdan geçmiyor.

Koltuğuma çökerek telefonumu çıkardım ve en üstte duran mesaja baktım.

İşaret parmağım burnumun kenarını bir, iki kez ovuşturuyor ve sonra metni tekrar tekrar okurken siyah çerçeveli gözlüklerimi yukarı itiyorum.

Bu akşam burada ol. Akşam 7'de. Geç kalma.

Jeremy. İsmi yazdığı için tahmin etmeme gerek yok. Numarası bende yoktu ama görünüşe göre dün gece telefonumda kayıtlıymış.

Sarhoştum ama bu hatırlamadığım anlamına gelmiyor. Uyandığım anda anılar bilincimde parladı ve sahip olduğumu düşündüğüm tüm ilkeleri bombardımana tuttu.

Jeremy gibi biriyle ilişkiye girmemek gibi. Cinsel olarak ya

da değil.

Ama dün gece tamamen kendimde değildim - ayık olsaydım yenilmekten ve onun şeyinin ağzıma girmesinden hoşlanacağıma inanmayı reddediyorum.

Ayık olsaydım kavga ederdim, değil mi?

Ayık olsaydım, onun davetiyesi olan o mesajı asla göndermezdim. İhtiyacı olduğundan değil - eğer penceremden atlamak isterse, bunu yapabilirdi ve yapardı.

O doğanın bir gücü.

İmkansız bir ikilem.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve o benden aldı ben daha fazla ben istekliydim vermek için .

Özür dilemeden. Kabul edip etmediğimi beklemeden.

Çünkü Jeremy Volkov'un yaptığı şey bu. Sınırları, etiği ya da limitleri olmayan bir adam. Ve eğer dün gece herhangi bir gösterge ise, o zaman onun yoğunluğunun sadece ucuna tanık oldum.

Gardımı düşürürsem beni karanlık mağarasına sürükleyip yutacağından hiç şüphem yok.

Ama bu çok mu yanlış?

Kafamın arkasında küçük, çılgın, aptal bir ses, düşünmemem gereken bir seçenek üzerinde kafa yoruyor ve eğleniyor.

Kendimden nefret etmenin yanı sıra, yüzüme bindiği ve beni kullandığı zaman yaşadığım duygulara karşı ilkel bir özlem duydum.

Gözlerindeki o çiğ bakışı, beni bir hayvan gibi davranacak kadar arzulayışını düşünmeden edemiyorum.

Her iki yanımı da inceledikten, diğer öğrencilerin profesöre odaklandığından ya da uyuduğundan emin olduktan sonra telefonumu kucağıma indirip bir cevap yazıyorum.

Neden? Saat yedide orada ne olacak?

Metni neredeyse anında okuduğunda içimden garip bir his geçiyor. Noktaların görünmesini beklerken bacağım zıplıyor. Hareketler o kadar sarsıntılı ki yanımda oturan adam bana kısa bir bakış atıyor ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum.

Vay canına.

Neden bundan bu kadar

etkilendim? Ondan mı?

Çünkü biliyorsunuz ki, aşmaya korktuğunuz sınırları yakıp kül edecek tek kişi muhtemelen o.

Ekranım bir mesajla aydınlanıyor ve bir saniyeliğine nefes almayı bırakıyorum.

Akşamdan kalmalığın nasıl?

Parmaklarım titriyor. Bunu neden soruyor? Ava'nın yan masaya bıraktığı ilaç ve ağrı kesiciler gibi benim için endişelendiğinden olamaz. Onlar kesinlikle yardımcı oldu.

Cecily: Başım biraz ağrıyor ama iyiyim.

Jeremy: Sanırım sen hafif sıkletsin, Lisichka?

Bu da ne demek? Lisichka?

Küçük tilki. O gün kabul töreninde öyle görünüyordun. Tüm bu kurnazlığınla hala öyle hissediyorsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily: O kadar kurnaz değilim.

Gerçekten. Ben görünmez değilim. Sadece görünmezlik oyununda iyiyim. Bazen, bana bu kabusu yaşattığı için Lan'a bir kez yardım etmenin buna değip değmediğinden emin olamıyorum.

Bir daha içmemeni öneririm.

Cecily: Neden olmasın?

Jeremy: Sana söyleneni yap.

Cecily: Bunun sadece bir öneri olduğunu sanıyordum. **Jeremy:** Benim önerilerim senin emirlerin. **Cecily:** Evet, efendim. Değil.

Lanet olası tavır.

Sanki sesinin sert tınısını duyabiliyor ve kül rengi gözlerindeki hoşnutsuzluğu görebiliyormuşum gibi omurgam karıncalanıyor.

Odaklan.

Cecily: Soruma cevap vermedin. Gönderdiğin yerde saat yedide ne olacak?

Jeremy: Ne olacağını düşünüyorsun?

Cecily: Sorularla cevap vermeyi keser misin?

Bu kadar soğuk davranmayı keser misin? Yine yaptı. Tam bir otuzbirci, yemin ederim.

Ben çekingen değilim.

Jeremy: Sanki dünya zamanınızı veya enerjinizi hak etmiyormuş gibi her zaman burnunuz havada veya bir kitapta yürüyorsunuz. Ayrıca kalabalıklardan uzak durma ve mümkün olduğunca kapalı mekanlarda vakit geçirme alışkanlığınız var. Soğukkanlı demek daha doğru olur. Daha doğrusu, güven sorunları olan asosyal bir züppesiniz.

Bacağım yine zıplıyor ve bu sefer telefona bakarken sınıf arkadaşlarımın bakışlarını umursamıyorum.

Bu piç beni birkaç kelimeyle kızdırabiliyor ve ben kolay tahrik olan bir tip bile değilim. Arkadaşlarım arasında en aklı başında olan benim. Kavgaları bitirmek için bana gelirler, ama şu anda?

Fokur fokur kaynıyorum. Gözeneklerimden volkan gibi buhar fışkırıyor ve küfretmemek için kendimi zor tutuyorum.

Cecily: Ve sen de antisosyal eğilimleri olan, kibirli, korkunç, kesinlikle korkunç bir varoluşsun. Oh, ve bir sapık. Ama bunun hakkında konuştuğumu görmüyorsun :)

Ekstra etki için son gülen yüzü gönderdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elbette. Psikanaliz yapmak ve bana etiketler yapıştırmak size huzur veriyorsa, istediğiniz kadar yapın.

Sen bir haneye tecavüz suçlususun. Ayrıca, davet edilmediği yerlere giren bir sürüngensin.

Kırılma falan olmadı. Ve sen ağzımda parçalanırken amın yüzümü sırılsıklam ettiyse ben gerçekten bir sürüngen sayılır mıyım? Dilimde hâlâ tadın var. On yıldızlı yemek. Tekrar denerdim.

Beni içten dışa doğru tüketen ateşi benden başka kimsenin görmemesine şaşırıyorum. Yüzüm o kadar sıcak ki, su şişemi kararsız bir elle tutuyorum ve neredeyse tek seferde bitiriyorum.

Ama bu susuzluğumu gidermeye yetmiyor.

Burası ne zaman bu kadar sıcak oldu?

Hâlâ orada mısın? Kendine gel ve nefes al. Sırf senin tatlı tadını anımsıyorum diye kusma yoksa sınıfta utanç verici olur. Senin iffetli eğilimlerin üzerinde çalışmamız gerek.

Bakışlarım yana doğru kayıyor, inceliyor, arıyor ve boş çıkıyor.
Buralarda bir yerde mi?

Hayır, olamaz. Birincisi, o bir REU öğrencisi değil ve bu onu durduramasa da, varlığı onu ele verirdi. Canavar gibi fiziğini ve sert bakışlarını kaçırmamın imkânı yok.

Cecily: Sınıfta olduğumu nereden bildin?

Senin hakkında her şeyi biliyorum.

Cecily: Hala beni takip mi ediyorsun?

Jeremy: Hâlâ beni aramak için arkana mı bakıyorsun? Burnumun kenarına dokunuyorum ve sonra elimin kucağıma düşmesine izin veriyorum.

Cecily: Seni aramıyorum. Sadece seni görmek istiyorum, böylece
Sen.

Mesajı gönderir göndermez, geri almayı düşünüyorum. Nedenini bilmiyorum. Bu doğru. Tek istediğim Jeremy'den uzak durmaktı.
bu tür düşüncelerle?

Okuduğu anda, aptalca bir pişmanlık duygusu içinden geçer.
Ben
.

Hemen cevap vermiyor ve cevap verdiğinde omurgam dikleşiyor.

Hâlâ beni arıyorsun.

Cecily: Senden kaçmak istediğim kısmı kaçırdın mı?

Sadece beni görmek istediğin kısmı okudum.

Cecily: Seni görmek istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy: Bu dün geceki mesajın benim için olmadığı anlamına mı geliyor? Duraklıyorum ve parmaklarımı telefonun etrafında sıkıyorum. Bu iyi bir soru. Bu mesaj onun için miydi? O kadar emindim ki Landon'ın IG profili, ama ben yapmadım.

Lan'ın istediğim kişi olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Jeremy ile mesajlaşmak sarhoşken yapılan bir hata değildi. Heathen'ların malikanesindeki o geceden beri gizliden gizliye özlemini çektiğim şeydi.

Sadece harekete geçmek için sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

Cecily: Bunu unutabilir misin?

Cevap vermesi birkaç dakika alıyor ve cevap verdiğinde ses tonu son derece kesin. Kırpılmış.

Jeremy: Bu gece orada ol ve her şeyi bitirebilecek kelimeyi hatırla. Duman, değil mi? Sana vereceğim tek nezaket bu. Eğer saklanırsan, benim yöntemimle yaparız.

Parmaklarım o kadar kötü titriyor ki neredeyse telefonu düşürüyordum.

Bu gece ne olacağını anlayabilmem için bunu dile getirmesine gerek yok.

Jeremy o gece ormanda kaldığı yerden devam edecek. Beni kovalayacak.

Bu ihtimal karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ve elimdeki su şişesini düşürüyorum.

Ona uzanıyorum ama erkeksi bir el onu alıyor ve bana uzatıyor. "Al."

Bakışlarım sınıf arkadaşlarımdan biri olan Zayn ile buluşuyor. O da benim gibi sessiz, kesinlikle çalışkan ve Budist bir rahibinki gibi huzurlu bir auraya sahip.

Tasarım kot pantolon ve ayakkabılar giyiyor ve ilkel bir saç stiline sahip.

Son dört yıldır, ortaokuldan beri aynı sınıflardayız ve birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık. Ama onun alçakgönüllü varlığını her zaman takdir etmişimdir.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Işıldıyor. "Profesör sana bakıyor, bu yüzden telefonunu bir süreliğine saklamak isteyebilirsin."

"Oh." Kucağıma sıkıştırdım. "Uyardığın için teşekkürler." "Benim için zevkti. Ben Zayn."

"Biliyorum. Cecily."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Cecily." O sırıtıyor ve ben de garip bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aslında onunla ilgili değil. Yeni insanlarla tanışmakta berbatım ve genellikle yanlış hisler yayıyorum.

Sahip olduğum tek arkadaşlarımın çocukluk arkadaşlarım olmasının bir nedeni var - ve son zamanlarda Anni çünkü sosyal ipuçlarını hızlı bir şekilde alıyor ve her türlü garipliği ortadan kaldırıyor.

Çenemi avucuma yaslıyorum ve vermem gereken kararı düşünüyorum.

Kal.

Ya da sonunda bırakırsın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Saat tam yedide Jeremy'nin bana gönderdiği yerdeyim.

Bir çeşit ölüm arzum ya da gevşek bir vidam olmalı, çünkü beynimin beni bundan vazgeçirmek için bulduğu milyonlarca yanlış nedene rağmen buraya geldim.

Ama mantığımı takip etseydim, tam anlamıyla yaşayamazdım. Kabuğumdan çıkamaz ve o uygulamaya kaydolduğum şeyi deneyemezdim.

Kendime, seksle ilgili herhangi bir şeyle birlikte gelen sakatlayıcı panik atak ve mide bulantısının bir belirtisini yaşarsam, hemen ayrılacağıma söz verdim.

Buraya gelirken o tanıdık endişeyi, terlemeyi ve zihnimin mecazi anlamda felç olmasını bekledim.

Hiçbiri gelmedi.

Damarlarımda fokurdayan tek şey sınırsız heyecan.

Kanınızdan akan ve düşüncelerinizi ele geçiren türden.

Yüzeyin altında kaynayan, içten başka hiçbir yere sığınamayan türden.

Arabamdan dikenli tellerle çevrili araziye bakıyorum. Bir ev, bir malikane ya da bir bina bile değil.

Daha çok... geniş bir arazinin ortasında bir kulübe gibi. Babam ve arkadaşlarının buluştuğu ve biz çocukken bizi de götürdükleri yer gibi.

Ancak bu, yıllardır terk edilmiş gotik bir katedral gibi asi, dağınık görünüyor.

Karanlık hiç de iyi bir şey yapmıyor; gölgeler, uzaktan küçük görünen kulübenin uzunluğu boyunca uzanıyor.

Büyük ağaçlar boynuzlu şeytanlar gibi görünür ve yabani çalılar ve otlar buraya ürkütücü bir hava verir.

Metal kapı olmasaydı, buranın terk edilmiş bir mülk olduğu düşünülebilirdi.

Jeremy'nin beni gönderdiği yer b u r a s ı değildir diye yolun iki tarafını da arıyorum ama harita uygulaması açıkça 'Geldiniz' diyor. Ayrıca, burada

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece iki yanında ve caddenin karşısında dağınık bir arazi var.

Buraya giden yol adadaki diğer yollar kadar düzgün değildi. Buranın varlığından bile haberim yoktu. Çok uzakta, tenha ve bilinmiyor da olabilir. Yırtıcı hayvanların oyun oynamak için ortaya çıktığı gece saatlerinde kesinlikle olmak istediğim bir yer değil.

Unutulmaz bir çığlık kulaklarıma saldırıyor ve kapı yavaşça açılırken irkiliyorum.

Tekrar yan tarafa bakıyorum, sonra geçiyorum.

Kulübeye ulaştığımda kapı kapanmıştı ve içeride mahsur kalmıştım.

Tabii geri dönmezsem.

Hayır.

Artık bu ikinci düşüncelerin hayatımı yönlendirmesine izin vermiyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra arabadan çıkıyorum, etrafıma kısa bir bakış atıyorum ve şeytanı andıran ağaçlar karşısında ürperiyorum.

Etrafı iyice inceledikten sonra, kulübenin eski ahşap kapısını çalmak için elimi kaldırıyorum.

Ya da katedral. Sanırım burası bir zamanlar gerçekten bir katedraldi ve başka bir şeye dönüştürüldü.

Bir gıcırtı kapının açıldığını haber veriyor ve içeri adım atıyorum, buraya gelirken kendime yaptığım moral konuşmasına rağmen bacaklarım titriyor.

"Jeremy?" Benim ses o unutulmaz içinde ve uhrevi Sessizlik, ara sıra uzaktan gelen baykuş çığlıklarıyla bölünüyordu.

Ayaklarım girişin hemen önündeki eski şömineyi görünce durdu.

Karşı duvarda, antika bir oturma odası gibi görünen bir yeri aydınlatıyor. Eski kanepeler, solmuş bir halı ve ahşap döşeme.

Kapıdan gelen bir rüzgâr ateşi rahatsız ediyor ve omurgamda hafif bir ürperti beliriyor.

Bakışlarım sağ tarafımdaki karanlık merdivenlere kayıyor. Yemin ederim gecenin bazı yaratıkları orada pusuya yatmış, ölümümü bekliyorlar.

Belki hayaletler de.

"Jeremy, orada mısın?" Titreyen sesim korkumu ele vermeye karar verdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve ateş tekrar dans edip sönerek her şeyi siyaha çevirdiğinde duruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim küt küt atıyor ve kararsız uzuvlarımı bir ürperti kaplıyor. Ani atmosfer değişikliğini hissetmek için onu görmeme gerek yok.

Arkamda bir varlık var.

Uzun, sert ve geceden daha karanlık.

Ama ben hareket edemeden, boğazıma soğuk bir şey dayandı. Bir bıçak.

Boynuma lanet bir bıçak dayıyor. Bunun için kayıt olmadım. Bıçaklardan bahsedilmemişti.

"Je-"

"Şşş." Sesi alçaldı, derinleşti ve içimdeki gizli bir parçayı çekiştiriyor. "Adımı söyleme."

Yutkunuyorum, boğazım metal bıçağa karşı çalışıyor. Doğru.

Artık anonimiz.

Bu bizim insan olmamızla ilgili değil, daha çok ikimizin de zevk için birer araç olmamızla ilgili. Bu ortamda, bu tür bir barbarlığı istediğim için tepkileri düşünmek ya da utanç duymak zorunda değilim.

Bu bilgi beni sınırsız bir huzurla dolduruyor.

Bedenimin rahatlamasına izin veriyorum ve bıçağın dondurucu ağırlığı bile beni korkutmuyor.

Zaman içinde bir saniye, bir saniye sessizlik, karşılıklı anlayış. Ama sonra üzerime geldi.

Kaslı göğsü arkamdan beni itiyor, sert ve inatçı. Görmeme gerek yok ama boyunun bedenimi cüceleştirdiğini hissediyorum.

Uzun boylu ve korkutucu.

Karanlık ve çekici.

O her türlü berbat fantezi ve daha fazlası.

Başımı biraz geriye doğru eğiyorum ve neon turuncu maskeyle karşılaştığımda nefesim kesiliyor.

Beni ilk kovaladığında taktığı maskenin aynısı.

Karanlık gözleri, bedenimin hapsini yırtıp ruhuma bakarken bir parça ışıktan yoksun.

O zaman anladım.

Maske takılıyken, vücudunda tek bir insan kemiği olmadan dengesiz olmakta özgürdür.

Genelde öyle değildir ama en azından normalde bıçak tutmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sana bir avans vereceğim." Bıçağını kullanarak başımı daha da geriye yatırıyor. "Kaçabilir ya da saklanabilirsin, seçim senin. Ama seni bulursam, seni beceririm. Kanayacaksın, çığlık atacaksın ve yalvaracaksın ama hiçbir şey seni sahiplenmemi, parçalamamı ve seni parçalara ayırmamı engelleyemeyecek. Ya şimdi buna bir son ver ve git ya da şartlarımı kabul et ve kaç."

Bıçağı boğazımdan hızla kayıyor, ama yerini sözlerinin ağırlığı alıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve güvenli kelimesi dilimin ucunda asılı kalıyor.

Yapılacak sorumlu şey bu ve ben sorumluyum.

Ben iyi kız Cecily'im.

Arabulucu.

Babasının küçük kızı.

Ama ben onun yanından hızla geçip dışarı koşarken tüm bu unvanlar buhar olup uçuyor.

İnsanüstü enerji damarlarımda vızıldıyor ve yüzeyin altında alevleniyor. Kulübenin etrafında dönüyorum, ayakkabılarım tahtaya vuruyor ve rahatsız edici bir ses çıkarıyor.

Bu gürültü baykuşun çığlıklarına, gecenin sessizliğine ve kalbimin gümbür gümbür atışlarına karışıyor.

Yavaş, emin ayak sesleri arkamda beliriyor, ürkütücü.

Heyecan verici.

Peşimde olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum, deri ve ahşap kokusunu korkumla birlikte alabiliyorum.

Ama durmuyorum.

Arkama bakma.

Ne yaptığım ya da nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kulübenin arkasındaki küçük merdivenleri görür görmez aşağı uçuyorum ama bir gölle karşılaşınca duraklıyorum.

Yüzey ay ışığı altında parlıyor, bulanık, karanlık ve korkutucu.

İki tekne bir güverteye bağlı ve birkaç dal suda yüzüyor.

Ben yeni bulgularımı incelerken, gecenin içinde siyah yaratıklar uçuyor ve cırtlak sesler çıkarıyorlar.

Onları gerçek karga sanarak neredeyse kalp krizi geçiriyordum ama sonra ya karga ya da kuzgun olduklarını fark ettim.

Ya da yarasalar.

Yanımdaki ormana olan mesafeyi hızlıca hesaplıyorum ve teknelerin çok daha yakın olduğunu fark ediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bir sorun var. Gölün neresine gideceğim? Aslında iki sorun var. Birini nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum, ve bu sadece motor çalışırsa.

Ama eğer ormanı seçersem.

Karanlıkta neyin gizleniyor olabileceğini düşündükçe ürperiyorum.

Adımlar arkamdan geliyor ve irkiliyorum, sonra güverteye koşuyorum.

Siktir et.

Tekne kullanmak ne kadar zor olabilir ki?

Çılgına dönmüş durumdayım, en yeni görünen teknenin halatıyla uğraşırken hareketlerim dengesiz.

Ayaklarım titriyor ve düğümleri çözmediğim her geçen saniye zaman kaybettiğimi biliyorum.

Haydi, haydi.

Ter şakağımdan aşağı süzülüyor ve kapüşonumu sırtıma yapıştırıyor. Tırnaklarımdan biri sert ipte kırılıyor ama buna odaklanmak yerine arkama kısa bir bakış atıyorum ve donup kalıyorum.

Az önce topuklarımın üzerinde, ben her şeyimi verirken minimum miktarda çaba sarf ettiğini duyduğuma eminim.

Peki neden orada kimse yok?

Batman'da bir başka kuzgun ya da karga sürüsü ya da her neyse gecenin içine doğru uçuyor ve ben sarsılıyorum, sonra dalgalı bir ritimle nefes alıyorum.

Düğümleri çözmeye çalışırken bakışlarım etrafımı incelemeye devam ediyor.

Yanımda karanlık bir gölge parlıyor ve irkilip etrafımda dönmeye başlıyorum ama buna fırsat bulamıyorum.

Ayağım kaydı ve güvertenin kenarından yuvarlandım.

Ya da öyle sanıyorum.

Güçlü bir el beni bileğimden kavrayıp geri çekiyor, sonra yakaladığı gibi hızla bırakıyor.

Kaba tahtanın üzerine yüzüstü düşüyorum ve sert bir beden benimkini yüzeye doğru düzleştiriyor.

Ezici, bunaltıcı ve nefesimi kesiyor.

Etrafımızı saran kasvetli havada sadece benim soluk seslerim yankılanana kadar ağırlığıyla beni eziyor, alanımı daraltıyor.

Az önceki enerji dalgası iliklerime kadar işliyor ve bacaklarımı çırparak onu tekmelemeye, herhangi bir yerine ulaşmaya çalışıyorum ama bir duvara da çarpabilirdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bileklerimi kavrıyor ve üzerimden kalkarken arkamdan çarpıyor. Ya da daha çok, dizleri iki yanıma düşüyor ve kıçıma biniyor.

"Yakaladım seni." Sesi, hırçın ve çakıllı, korkutucu bir kesinlikte yankılanıyor.

Kendimi kurtarmak için kıpırdanmaya çalışıyorum ama bu imkânsız. Ben efor sarf ederken, nefes nefese kalmışken ve tamamen aklımı kaçırmışken o beni son derece rahat bir şekilde kavrıyor. Bir dirseğiyle bileklerimi tutuyor ve kot pantolonumun belini kavrıyor ve sonra soğuk hava oluşmadan önce uzun bir dilimleme sesi kulaklarımı dolduruyor tüylerim diken diken oldu.

Bıçak.

Bıçağıyla kotumu ve iç çamaşırımı kesti. İçimde

yabancı bir his alevlendi.

Kapüşonumu ve sütyenimi arkadan tereyağı keser gibi keserken, keskin bıçağın tenimi ısırabileceği düşüncesi beni hareketsiz tutuyor.

Soğuk bıçak sırtıma değiyor ve ürperiyorum. Üzerimdeki kıyafetler parçalara ayrılırken, ona, duygusuz dokunuşuna ve acımasız bıçağına tamamen maruz kalıyorum.

Eğer bir şey yapmazsam, soğukkanlı beynindeki ölümcül düşüncelerle harekete geçebilir.

Savaşma ve kaçma ihtiyacı içimde zonkluyor ve bunu yapmak için bileklerimdeki gevşemiş tutuşunu kullanıyorum.

Beni serbest bırakıyor ama sürünerek uzaklaştığım anda bir şey kafatasımı parçalıyor.

Sıkı bir yumruk saçlarımı kavrıyor ve beni sert tahtanın üzerine sürüklüyor. Çığlık atıyorum ve yaklaşan sessizlikle çığlığım daha da artıyor.

Yine de savaşmayı, çırpınmayı, kot pantolonumun ve kapüşonumun kalan parçalarını etrafa saçmayı bırakmıyorum.

Daha önce hiç böyle çılgınca bir hayatta kalma modu yaşamamıştım. Kaçmak istemiyorum ve zaten gitmek yerine kaçarak onun avı olmayı kabul ettim, bu yüzden bunu neden yaptığımdan emin değilim.

Belki de içindeki canavarı ortaya çıkarmak, onu baştan çıkarmak ve onu çılgın bir varlığa dönüştürmek içindir.

Jeremy saçlarımdan tutarak beni zahmetsizce sırtüstü yatırıyor.

Sert güverteyle karşılaştığımda nefesim kesildi.

Ancak bu sadece darbeden kaynaklanmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Üzerimde gezinen gölgeye bakarken donup kalıyorum, göğsü korkunç bir sakinlikle inip kalkıyor. Siyah gömleğinin üzerindeki kaslarının şişkinliğini, mürekkebinin dalgalanışını ve maskenin ardındaki gözlerinin karanlığını seçebiliyorum.

Sol elinde de bıçak var.

"Çok masum görünüyorsun, ama o kafan berbat bir yer, Lisichka. *Benim* sikik yerim." Bacaklarımın arasına diz çöktü ve bıçağın kör tarafını amıma doğru kaydırdı.

Ay ışığının altında onu kaldırdığında ürperiyorum ve kapana kısılmış bir şekilde, uyarılmamla parıldamasını izliyorum.

O beni eğilimlerimin hastalıklı kanıtlarını görmeye zorladıkça, hırıltılı nefeslerim ağzımdan yuvarlanmaya başlıyor. Kendime rağmen karnımın alt kısmına bir parça utanç yerleşiyor.

O tamamen giyinikken ben burada çırılçıplak yatıyorum. Ve durumun eşitsizliğini ve onun ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu gözden kaçırmıyorum.

"Sikim için çok ıslaksın, çok hassas ve azgınsın. Namuslu biri gibi davranıyorsun ama pis bir sürtükten başka bir şey değilsin."

Kulaklarım ısınıyor ve bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama parmaklarını hassas etime sokuyor ve onları birbirinden ayırıyor.

O anda üzerimde, parmakları meme uçlarımı çimdikliyor, işkence ediyor, sıkıyor. O her yerime dokunurken içimden bir duygu seli geçiyor.

-Göğüslerim, boğazım, karnım, kalçalarım.

Altında titriyorum, düşecek yeri olmayan bir yaprak gibi.

Bu her zaman özlemini duyduğum bir duyguydu; kontrolü kaybetmenin ve her şeyi başkasının yapmasına izin vermenin terk edilmesi.

Almak

için.

Ve al.

Ve Jeremy kesinlikle alan bir tip.

Karşılığında bana tarifsiz bir zevk veriyor. Parmakları ve bıçağıyla öyle bir kırbaçlıyor ki, onun ahlaksızlığına alet oluyorum.

Ben onun oyuncağı haline getirdiği ve istediği gibi kullandığı bir oyuncak bebekten başka bir şey değilim ve tek yapabildiğim buna katlanmak.

Ya da güvenli kelimeyi söyleyebilirim.

Duman.

Ama bu her şeyin sona ereceği anlamına gelirdi.

Jeremy sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını meme uçlarımın kabarık etinden kaldırıyor ve hava sessizleşiyor. Maskesinin altından

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ağır nefeslerimle senkronize.

Bu sessiz bir iletişim. Bir

anlayış.

Ben bir canavarım ve sen de benim avımsın, diyor gözleri bana.

Korkak olmama ya da kaçmama izin verme, geri ilettiğim şey bu olmalı.

Hala göz temasını koruyarak bıçağının kör tarafını kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Bir dehşet duygusu beni ele geçiriyor, ancak ritim zevkli hale geldiğinde bu yavaş yavaş azalıyor.

Klitorisimi sert daireler çizerek okşuyor, ta ki ben eğilip uzanana, sırtımı güverteye verene kadar.

Sonra aniden beni itti ve kot pantolonunun düğmelerini açtı.

Sert şaftı serbest kaldığı anda nefesim kesildi. Evet, dün gece gördüm ama sarhoştum ve beni sikmedi. Hâlâ seks için çok büyük olduğunu düşünüyorum.

İçimi bir endişe kaplıyor ve elimi göğsüne koyarak başımı sallıyorum.

Neon maske yüz ifadesini kamufle ediyor ama deliklerden gözlerini görebiliyorum, karanlık ve ürkütücü.

Bana zarar verecek. Yüksek sesle ve net bir şekilde okuyabiliyorum.

Jeremy iki bileğimi de tutup başımın üstündeki tahtaya vuruyor. "Onları orada tut ve bana dokunmayı kes."

Dudaklarım titriyor ve fısıldıyorum, "Benim... daha fazla zamana ihtiyacım var."

Bekaretimi bir hayvan gibi, bir güvertede, baykuşların, kargaların ve kuzgunların ortasında almasına izin veremem.

Benden kaçmamı istediğinde düşünmem gereken bir şey. Jeremy maskesini

kaldırıp atıyor ve keskin yüzünü ortaya çıkarıyor,

yakışıklı yüz hatları. Işık yetersizliği nedeniyle onu net göremiyorum ama gördüğüm az şey kalbimin daha hızlı atmasına ve içimin daha da sıkışmasına neden oluyor.

Bıçağı amımdan kalçama, karnıma doğru kaydırıyor ve sonra ucunu meme ucuma sürtüyor. Bir damla kan sıkı t o m u r c u ğ u n üzerinde toplanıyor, sonra uyarılmayla sertleşen göğsümün yanından aşağı yuvarlanıyor.

Kukuletalı bakışları kanın izlediği yolu izliyor ve ben de izliyorum, garip bir şekilde erotik olan bu manzara karşısında donup kalıyorum.

Ama sonra bir patlama olur.

Dudakları üzerime düşüyor. Dilini çıkarıp kan damlasını yalıyor, kovalayıp tenimden içiyor ve sonra meme ucumu ısırıyor. Sertçe.

Vay canına. Kahretsin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karnımın alt kısmına bir zevk çarpıyor ve vücudumun geri kalanına yayılıyor. Kalçalarımı daha da ayırıp amıma soktuğunda hâlâ bu hisse alışamamıştım.

İçim geri tepiyor ve sert tahtanın üzerinde sarsılıyorum.

İçimi yırttığı yerde acı patlıyor ve canımı yakıyor. O kadar çok acıyor ki ağlıyorum ve onu itmeye çalışıyorum ama bu sadece tekrar itmesine neden oluyor. Acımasızca.

"Lütfen... lütfen." Tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ama duygusuz bir duvara dokunmuş gibi oluyorum.

"Şşşt. Sana bu küçük amcığı kıracağımı söylemiştim, değil mi? Sikimi çok iyi alıyorsun, Lisichka. Mmm. Çok sıkı. Kanın şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kayganlaştırıcı." Tekrar sokuyor ve uzuvlarım bunun şiddetinden titriyor.

İşi kolaylaştırmıyor. Kesinlikle uyum sağlamama izin vermiyor.

O kendi zevkinin peşinde bir canavar ve ben sadece onun emrindeki bir aracım.

Ne kadar ağlayıp yalvarsam da beni duymuyor. Bir parçam bundan hoşlanıyor. Her şeyin ilkel vahşiliğini ve beni bu kadar acımasızca almasını seviyorum.

Bana yumuşak davranmasını istemiyorum.

Bunu asla itiraf etmem, ama bir parçam kızlık zarımı katletmesinden ve kanımı ve uyarılmamı kayganlaştırıcı olarak kullanmasından hoşlanıyor.

Sert vuruşlarla içime giriyor, tepeye doğru çekiliyor, sonra sırtım güverteye sürtünene kadar geri giriyor.

Ben bayılacağımı düşünene kadar bunu tekrar tekrar yapıyor.

Ama tamamen farklı bir şey oluyor.

Vahşi sikişin ve metodik itişlerin ortasında karnım geriliyor, meme uçlarım büzülüyor ve tenim öyle bir ısınıyor ki, muhtemelen beni şeyiyle öldürüyor diye düşünüyorum.

"Mmm. Ne kadar iyi bir kız. Amcığının sikimi sağdığını hissediyor musun?"

Ağzım açık kalıyor ama sadece boğuk nefesler çıkıyor. Sıkışma arttıkça ve acı tam tersine dönüştükçe kalbim gümbür gümbür atıyor.

Zevk. Sınırsız.

Kesinlikle çılgınca.

Bu aşırı acıdan gelen bir arzu türü. Beni o kadar çok istiyor ki, canımı yakıyor.

Bana zarar vermek istiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni kovalamaktan, hırpalamaktan ve bir hayvan gibi becermekten zevk alıyor.

İçim kasılıyor ve isyan
ediyorum. İçine
düşüyorum.

Harap olmaya, alınmaya, alınmaya ve *alınmaya*.

Benim onun baskın zalimliğini arzuladığım kadar o da benim yumuşaklığımı arzuluyor.

"Bağımlılık yapıyorsun. Seni kırmak istiyorum." *İt.* "Sana sahip olmak." *İt.* "Seni işaretliyorum."

Boğazımı tam da dün ısırdığı yerden ısırarak son cümlesini vurguluyor.

Keskin acı ve zevk üst üste binip beni bir anda patlatırken içimdeki her şey yıkılıyor.

Düşüyorum, çığlık atıyorum, inliyorum ve o hala beni beceriyor.

Deli gibi içime giriyor ve sonra boynumla ziyafet çekiyor, ısırıyor, emiyor, yalıyor. İçime sıcaklık dolmadan önce onun sertleştiğini hissedebiliyorum.

Sonra başını kaldırıyor, diliyle dudaklarındaki kızıllığı kovalıyor.

Benim kanım.

Beni tamamen işaretledi. Acı verici,
erotik.

Bu yanlış.

Ama kesinlikle doğru hissettiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

İğrençsin.

Gözlerim yavaşça açılıyor ama anılar yok olmuyor.

Gözlerini dikip hırlıyorlar ve keskin pençelerini bilincimin hassas etine batırıyorlar.

Neden şimdi geliyorlar? O parçamı a ş t ı m , tamamen sildim ve kendime yeni bir başlangıç buldum.

En azından öyle umuyorum.

Üzerimde eski bir ahşap tavan beliriyor ve hareket etmeye çalışıyorum. Bir sorun var: Yapamıyorum.

Kaslarım gevşek ve onları kontrol edemiyorum. O zaman gözlerimi tamamen açmadığımı ve sadece bir aralıktan tavanı görebildiğimi fark ediyorum.

Tüm uzuvlarımda keskin bir sinir sancısı patlıyor ve beynim tam kapasite çalışıyor.

Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Susturulmuş panik, çarpıtılmış bilinç ve paniğin görünmez siyah elleri kalbimi sıkıyor ve göğüs kemiklerimi eziyor.

Bir tuzağa yakalandığımda, keskin kenarlarının her acısını hissetmek zorunda kaldığımda ve her kirli nefesi içime çektiğimde tam olarak böyle oldu, ama kaçamadım.

Hareket edemiyordum.

İstedim, gerçekten istedim ve dövüştüm, çırpındım. Tekmeledim, çığlık attım ve feryat ettim.

Ama hepsi kafamın içinde oldu.

Sahne küçük siyah patlamalarla tekrarlanıyor.

Siyah.

Siyah.

Ve daha fazla lanet *siyah*.

Nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum ama onu da kontrol edemiyorum.

Nefes alış ve verişlerim dalgalı seslerin karışımıyla patlak veriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu, uyku felcinin içime sığındığı ilk sefer değil. Bu beden dışı deneyim, o korkunç kabuslardan sonra daha da sık yaşanıyor.

Göğsümdeki ağırlıkla, içimdeki yaşamı sıkan siyah ellerle ne kadar mücadele e d e r s e m, kendimi o kadar panik moduna sokacağım, bu yüzden kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Geçmesine izin vermek için.

Eninde sonunda geçecek. Ne kadar korkutucu olursa olsun ya da ne kadar ağlamak istersem isteyeyim, eninde sonunda yok olacak.

Yavaş yavaş, donuk bir ağrı tüm tenimde patlıyor ve düzensiz hava alımımla senkronize oluyor. Sonra, bacaklarımın arasındaki yastıksı derinin üzerinde sıcak ve yatıştırıcı bir şey yılan gibi kıvrılıyor.

Bir bez, bir havlu ya da bir ağız.

Kaslarımı uyarmaya çalışırken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ama sefilce başarısız oluyorum.

Parmaklarım altımdaki yumuşak yüzeyde gevşek duruyor. Üzerime tüneyen ve kalbimin hassas etini tırmalayan iblis yüzünden göğsüm kabarıyor ve kafam karmakarışık.

Ama amım? Fiziksel varlığımın bir parçası gibi hissetmiyorum. Ya da daha çok, içinden geçen hisler ayrı.

Rahatlatıcı bir enerjiyle patlıyor. Ona odaklanıyorum ve kalbim hayata geri dönerken siyah ellerin hayaletini kovalıyor. Uzuvlarım yavaş yavaş gevşiyor ve beyin kapasitem de artıyor.

Aynen böyle, olaylar geri döndü. Maske. Kovalamaca. Perili mülk. Güverteye çıkarılma. Kan. Bıçak.

Her şeyi.

Göğsüm titriyor ve zevk ü z e r i m e çökerken usulca inliyorum, yavaş ama emin adımlarla kaslarımdaki düğümü çözüyorum.

Dişleri en mahrem yerimi kemiriyor ve bunun bir bez ya da havlu değil, kesinlikle onun ağzı olduğunu fark ediyorum.

Ben kendimde değilken Jeremy bana asıldı mı?

Bu çok iğrenç.

Ya da öyle olması gerekiyor, çünkü uyanık olup olmadığımı umursamadan beni tekrar aldığı düşüncesi biraz ateşli.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

Tanrım, ilk seferimi ne kadar çok sevdiğimden utanıyorum. On altı yaşımdan beri anormal eğilimlerim olduğunu biliyordum ama h e r zaman

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

erişilemez fanteziler olarak kalbimin karanlık köşelerinde saklı kalacak.

En çılgın hayallerimde bile bu fikirleri hayata geçirecek kadar cesaretleneceğimi düşünmemiştim.

Bu yüzden sadece Jeremy'nin şartlarını kabul etmekle kalmayıp aynı zamanda canavarının beni çiğ çiğ becermesine izin vermem tüm beklentilerimi aştı ve onları paramparça etti.

Ve vay canına.

Ne zamandan beri "siktir" kelimesini kafamda bile söylüyorum?

Bu adam hayatıma gireli çok kısa bir süre oldu ama şimdiden beni yozlaştırmaya başladı. Asla gün ışığına çıkmaması gereken şeyleri dilememe ve düşünmeme neden oluyor.

Gözlerimi tamamen açma girişimlerim yine başarısız oluyor ya da belki de bunu yapamayacak kadar yorgunum, bu yüzden zorlamıyorum ve bunun yerine çevreme odaklanmaya çalışıyorum.

Ağzı amımdan kayboldu, soğuk bir ürperti ve tüylerim diken diken oldu.

Vücudum bir şeyle kaplı ve muhtemelen bir şiltenin üzerinde yatıyorum.

Belki de beni kulübeye geri getirdi. Daha önce beni kollarında taşırken bunun biraz farkındaydım.

Ancak ondan sonraki her şey bir bulanıklık. Sözde bitmiş geçmişimle ilgili o kabusu görebildiysem kesinlikle uykuya dalmışımdır.

Jeremy'nin varlığını yanımda hissedebiliyorum. Ondan yayılan boğucu yoğunluğu görmezden gelmek imkansız.

Haftalar önce beni takip ettiğini bu şekilde hissetmiştim. Ve diğer dünyadan olduğu için, onun yokluğu da hissedilebilir, bu yüzden açıklanamaz bir şekilde boştum, ortaya çıkma ihtimaline karşı dikkatim her yere dağılmış bir şekilde dolaşıyordum.

Şu anda onu sadece hissetmiyorum, aynı zamanda kokusunu da alıyorum, ahşap ve deri kokusu ve ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum. Sıcaklığı Jeremy gibi biriyle bağdaştırmak garip ama o öyle. Sıcak. En azından vücudu sıcak kanlı.

Ancak kişiliği buz gibi. Sapkınlığından

bahsetmiyorum bile.

Seri katillerin sahip olduğu türden cinsel sapkın davranışları var. Bu anormal, tehlikeli ve onu yıkıcı bir yola sürükleyebilir. *Bundan hoşlanıyorsam bu beni ne yapar?*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerimin aralığında belirdiğinde sorum karanlıkta asılı kalıyor, düşmüş bir melek gibi tamamen siyah giyinmiş, ama onun tamamını göremiyorum.

Sadece göğsüne, kasları boyunca uzanan dövmelerin ipuçlarına ve ellerine bakıyor.

Bana dokunduğu, yokladığı ve sahip olduğu büyük, damarlı ve yıkıcı eller.

Jeremy çarşafı göğsümden çekiyor ve meme uçlarım kumaşın sürtünmesiyle şişip geriliyor.

Üzerimdeki çiğ bakışlarını ve beni yutmaktan başka bir amacı olmayan haince alt tonunu hissedebiliyorum.

Sadece Jeremy bir bakışıyla bir insanı kendi teninde rahatsız edebilirdi.

Parmağının ucu dik göğüs ucuma bastırıyor ve az önceki kesik yanıyor ama Jeremy durmuyor.

Bu noktada nasıl yapacağını bildiğinden bile şüpheliyim. Tanıdığım en otokontrollü insan olduğunu düşünürsek bu çok tuhaf.

Ben kıvranana kadar tomurcuğu sıkıyor, sonra aynı parmağını boynuma, ısırdığı saldırıya uğramış, morarmış noktaya kaydırıyor ve tekrar bastırıyor.

Boğazımdan yumuşak iniltiler dökülürken dudaklarım aralanıyor. Bu ses onu sadece daha fazla güç kullanmaya davet ediyor, sanki benim acım onun zevkiymiş gibi.

Sanki kötü dokunuşları ve şeytani elleriyle beni uçuruma sürüklemekten zevk alıyor.

"Çok kırılabilirsin, Lisichka. Bu kadar hassas olmana bayılıyorum," diye düşünüyor, tonu biraz dostane.

İçinde boğulmak istiyorum.

Benimle sonsuza dek bu tonda konuşmasını istiyorum. Doymuş olan. Daha önceki canavar versiyonu fantezilerimi aşmış olsa da, şu anda tercih ettiğim versiyon bu.

Şefkatli olan.

İlgilenmek abartılı olabilir ama en azından benden nefret ediyormuş gibi konuşmuyor.

Ya da bana kızgın.

Beni ben olduğum için istiyor gibi. Kendim olmamdan başka bir sebep için değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dokunuşunun şiddeti artıyor, çimdikliyor, sıkıştırıyor, sıkıyor. "Seni yemeyi, porselen tenini kanatmayı ve bütün olarak yutmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

Sesinin zengin tınısı etimin altına sızıyor, yıllardır sakladığım deli yanımı ortaya çıkarıyor.

"Masumiyetini, korkunu ve acını arzuluyorum." Parmaklarını boğazımın derisinde gezdiriyor. "Sen sikimin etrafında paramparça olurken ve çok fazla olduğu için çığlık atıp inlerken bu teni morartıp işaretlemeyi hayal ediyordum. Ama işin ilginç yanı şu. Çok fazla olduğunda buna bayılıyorsun."

Dudaklarım seğiriyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Kaba tasvirleri ve özür dilemeyen bakış açısıyla transa geçiyorum. "Öyle olduğunu söyleyebilirim. Yeşil gözlerin geceleri ormanın rengine bürünüyor, tehlikeli bir şehvetle karanlık ve muhtaç. Benimle dövüştün ama bu beni uzaklaştırmak için değildi. İçimde gördüğün canavarı ortaya çıkarmak içindi. Sen O canavara karşı açlık duyuyorsun, değil mi Lisichka?"

Emredici eli boynumdaki işaretin üzerinde geziniyor, sonra onu tamamen sarıyor. "O canavar da seni arzuluyor. Bu yüzden daha önce onu kontrol edemedim ya da beni kontrol edemedim. Seni bir hayvan gibi becerdim çünkü öyle hissediyordum. Seni alt etmek ve sahiplenmek istedim. Çürütmek, ısırmak, boğmak ve bu yarı saydam teni işaretlemek. Kanım kaynadı ve canavarlığım bunu arzuladı, bu yüzden prezervatif kullanmadım. Masumiyetine sahip çıkarken kanının sikimi kapladığını hissetmem gerekiyordu. Ve daha önce hiç prezervatifsiz sikişmemiştim. Bu ikimiz için de bir ilk."

Onun hipnotize edici sözleri ve benim bu sözlere verdiğim tepki karşısında tenim sıcak lavlara dönüşüyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Başparmağı meme ucumdaki kesikle oynuyor. "Eğer beni duyabiliyorsan, uyan. Seninle işim bitmedi."

Değil mi?

Bastırılmış duygulardan oluşan bir heyecan yüzeye çıkıyor ve içimi açıklanamaz bir kararlılıkla dolduruyor.

"Seni yine sikeceğim Cecily," diye ilan ediyor otoriter bir sertlikle. "O orospu çocuğu Landon'a bir şey kalmayana kadar amını defalarca sikeceğim."

Başımı sallıyorum ya da sallamaya çalışıyorum. "Lan..." diye mırıldanırken bunun görünüp görünmediğinden emin değilim, *şu anda aklımdaki son şey bu.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama kelimeler uyuşmuş dilime takılıyor.

Etrafımda sessizlik hakim ama bu sakin bir sessizlik değil.

Gerilim her an daha da artıyor. Ve sonra bana işkence eden ve içime zevk dalgaları gönderen el boğazımı sıkıyor.

Hareket o kadar ani ve sert ki tüm bedenim sarsılıyor. Kavrayışını gevşetmek için içgüdüsel olarak uzanıyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Havam çalınıyor ve ciğerlerim yanarken başım kaos içinde yüzüyor.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Sonra aynı ş e k i l d e , ölümcül kavrama ortaya çıktığı gibi aniden kaybolur.

Jeremy'nin varlığı da öyle. Bir

duman sisi içinde kaybolur.

Kulübeden bu yana üç gün geçti.

Üç gün boyunca bende bir sorun olup olmadığını sorguladım.

Sadece güvertede olanlardan biraz fazla keyif aldığım ve Jeremy'nin sunduğu ahlaksızlığın her zerresine kapıldığım için değil, aynı zamanda o zamandan beri diken üstünde olduğum için.

Beni neredeyse boğarak öldürdükten sonra -ki uyandığımda boynumda bulduğum kızgın kırmızı izlere bakılırsa eminim öldürmüştür- ortadan kayboldu.

O zamanlar kafam karışıktı, neyin gerçek neyin halüsinasyon olduğundan emin değildim. Yeterince kendime geldiğimde, kendimi kulübedeki o sıcacık ateşin önünde bir kanepede uzanırken buldum. Sehpanın üzerinde katlanmış bir çift erkek eşofmanı ve bir kapüşonlu sweatshirt duruyordu. Ayrıca bir ilk yardım çantası ve bazı ağrı kesiciler de vardı.

Ama Jeremy'den hiç iz yoktu.

Tek kelime etmeden gecenin karanlığında nasıl kaybolduğunu düşünmek hâlâ göğsümü ağrıtıyor. Ne bir not ne de bir mesaj.

Ve bu duygulardan nefret ediyorum.

Jeremy ve benim bir şey olmamamız gerektiğini herkesten çok benim bilmem gerekirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana bir ilişki için kur yapmıyordu ya da bana bir tür peri masalı sunmuyordu. İkimizin de ihtiyaçlarını karşılayan basit bir anlaşmaydı ve bu konuda kendimi bu kadar incinmiş hissetmeye hakkım yok.

Ayrıca, Jeremy'den hoşlanmıyorum bile.

Güzel dış cephenin ardında kana susamış bir şeytan gizleniyor.

Tam anlamıyla.

Göğüs ucumdaki kesik iyileşiyor, ancak boynumdaki hala mor ve kızgın ve onu gizlemek için balıkçı yaka üstler giymek zorundayım.

Gerçek şu ki, artık merakımı giderdim ve ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz, değil mi?

Yanlış.

Bu durumda bir şeylerin ters gittiğini düşünmeden edemiyorum. Neden beni temizlesin, ağrıyan amıma masaj yapsın ve bana bu kadar şefkatle dokunduktan sonra neredeyse beni boğarak öldürsün ki?

Çünkü o tehlikeli ve ondan uzak durmalısın, zihnimin bana söylediği şey bu.

Ama şu var ki Jeremy düşüncesiz biri değil. Olayları çok iyi planladığını, metodik bir karaktere sahip olduğunu ve sırf anlık bir şey olduğu için beni öldürmeye kalkışmayacağını biliyorum.

Yani durup dururken bunu yapması mantıklı değil. Özellikle de benimle konuşma şeklinden, en karanlık yönlerimi kışkırtmasından ve benimle işinin bitmediğini söylemesinden sonra.

Bu bariz bir yalandı.

Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

İkinci gün, sağlıksız alışkanlıklar geliştiren Instagram'ını inceledim.

Üçüncü gün ona bir mesaj gönderdim.

Odama girdiğinde mangalarımdan birini mi aldın?

Bu bir bahaneydi ve evet, çocuklarımın aşk koleksiyonundan bir tane almıştı ve başlangıçta geri isteyemeyecek kadar utanmıştım.

Yine de son birkaç gündür aklıma gelen son şey utançtı, bu yüzden o mesajı gönderdim.

Jeremy beni görmezden geldi.

Ve sonrasında sistemimi dolduran duyguya bir isim koymayı reddediyorum.

Aslında benimle işi bitmişti ve şimdi bunu aşıp yoluma devam etmeliydim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sarhoş Ava'nın her şeyi mırıldanmasını dinledikten sonra onu yatağına yatırıyorum ve uyuduğundan emin olduktan sonra çıkıp kapısını kapatıyorum. Sonra oturma odasındaki kanepede uyuyakaldığı için Glyn'in üzerine bir battaniye örtüyorum. Annika'yı kontrol etmeye gidiyorum ama geceyi kardeşinin malikanesinde geçirdiğini hatırlıyorum.

Onu düşününce az önceki sızı geri geliyor ama aldırmıyorum ve odama giriyorum.

Uyumak istemiyorum. Siyah görünmez eller, göğsümde ağır bir yük ve korkunç kâbuslar düşüncesi beni gözlerimi kapatmaktan korkar hale getirdi.

Bunun yerine, çalışmayı tercih ediyorum.

On beş dakika sonra kendimden geçiyorum. Bu olay o kadar sık olmaya başladı ki beni endişelendirmeye başladı.

Son zamanlarda, uyku felci ve dikkat dağınıklığı varlığımın felaketi haline geldi. Bunlar hep vardı, ama baş edebiliyordum, hayatımı etkilemiyormuş gibi davranabiliyordum.

Artık değil.

Geçen gün Ava benim için endişelendiğini söyledi. Glyn de öyle. Ama ben onları geçiştirmeyi başardım.

Yanaklarıma hafifçe vuruyorum ve tekrar kitabıma odaklanıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve kalbim gümbür gümbür atarak onu kapıyorum.

Tanrım, neden böyleyim?

Neden biri bana her mesaj attığında bu tepkiyi vermek zorundayım?

Ekranda görünen isim beklediğim isim değildi. Mesajı açtığımda omuzlarım çöktü.

Landon: Yandığında hoşuna gitmiyor mu? Hizmetlerin için teşekkürler, Cecy.

Metne iliştirilmiş videoyu açarken parmaklarım titriyor. Yanan bir malikane sahnesi gözümün önünde canlanıyor.

Herhangi bir malikane değil. Heathens'ın.

Video ters açıdan çekilmiş, öğrencileri ve itfaiyecileri koşarken ve yangını kontrol altına almaya çalışırken göstermek için yakınlaştırılmıştır.

Telefonum masaya düşüyor ve sıçrayıp geri alıyorum ve Landon'ı arıyorum. İki kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Enfes değil mi?" Sesi ebediyen sakin, biraz sadist ve duygudan yoksun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yaptın sen?" Titreyen bir sesle fısıldıyorum.

"Ben mi? Heathen'ların yerleşkesi hakkındaki istihbaratı Yılanlara satmak ve havai fişek patlatmalarını önermek dışında bir şey yapmadım. Dinleyeceklerini sanmıyordum ama onlar vahşi yaratıklar ve sürpriz saldırıları seviyorlar. Birbirlerini yerlerse, tahmin edin kim üste çıkar?"

Hem bana verdiği bilgilerden hem de kayıtsız konuşma tarzından dolayı sallanıyorum. Denge için masanın kenarına tutunuyorum, sesim hissettiğimden çok daha sakin çıkıyor. "Benden Kâfirlerin malikânesinin planı hakkında bilgi istediğinde, bunun bir pazarlık kozu ve önce sana saldırırlarsa diye bir savunma bariyeri olduğunu söylemiştin. Senin, Bran'in, Remi'nin, Creigh'in ya da Eli'nin zarar görmesini istemedim, bu yüzden planı kabul ettim. Bu bilgiyi Yılanlara satmakla ilgili bir şey söylememiştin."

"Oh? Unutmuş olmalıyım."

"Bunu nasıl yapabildin?" İnanamayarak sordum. "Birinin canı yanabilir!"

"Daha büyük bir iyilik için fedakarlıklar yapılmalıdır."

Dudaklarım ayrılıyor ve telefonu kapatıyorum. Onunla konuşmanın bir anlamı yok. Landon'ın dengesiz olduğunu hep biliyordum ama şimdiye kadar bunun manik, narsist türden bir dengesizlik olduğunu fark etmemiştim.

Kendi iyiliği için insanları feda etmeye hazır ve bunu yapmak için beni kullanıyor.

Bir yandan Anni'yi ararken bir yandan da odanın içinde volta atarken kollarım ve bacaklarım titriyor.

"Merhaba, ben Annika. Mesaj bırakın, sizi en kısa sürede arayacağım."

Telefonu kapatıyorum ve Jeremy'nin telefonuna kararsız bir parmakla dokunuyorum.

Doğrudan sesli mesaja da gidiyor.

Anahtarlarımı alıp daireden hızla çıkarken bunu düşünmüyorum. Yolculuk sırasında ikisini de arıyorum ama cevap alamıyorum.

Kâfirlerin malikânesinin kapısına vardığımda, kapıyı kapalı buldum.

Muhtemelen yangını duymuş olan birkaç TKÜ öğrencisi dışarıda oyalanıyor, ancak bu mesafeden bir şey görmek neredeyse imkansız.

Arabadan iniyorum ve kapıya ulaşana kadar kalabalığın arasından ilerliyorum. Havada is ve duman kokusu var ama bunun dışında yangına dair hiçbir iz yok.

Söndürmüş olmalılar. *Vay be.* Bu çok iyi.

Görünür bir makineli tüfeği olan iri yarı bir muhafız kapının arkasında duruyor ve çok yaklaştığım anda bana ters ters bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Rus aksanı ve sert bir ses tonuyla "Geri çekil," diye emrediyor. "Ben Annika'nın arkadaşıyım. Lütfen gidip onu görmeme izin verir misiniz?"

"Hayır."

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum." "O iyi. Şimdi geri çekil."

Bir nefes bırakıyorum. En azından Anni iyi.

"Peki... diğer herkes nasıl?" Kendime bunun sadece Killian'ın da iyi olduğundan emin olmak için olduğunu söyleyerek soruyorum.

Yeni erkek arkadaşına bir şey olursa Glyn hayatta kalamaz. Bu kadar.

Hepsi bu kadar.

"Jeremy dışında herkes iyi."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve titremesini önlemek için yanımdaki elimi yumrukluyorum.

"Jeremy'ye ne oldu?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ben seni zorlamadan git."

Kapının metalini tuttum. "Bana Jeremy'ye ne olduğunu anlat."

Eğer benim yaptıklarım yüzünden incinirse, benim dikkatsizliğim yüzünden başına bir şey gelirse, kendimi asla affetmeyeceğim.

Koruma görevlisi muhtemelen verdiği sözü yerine getirmek için ilerlerken, uzun bacaklı bir sarışın yanımdan geçip gidiyor. Egzotik bir parfüm kokuyor ve dekolte elbisesi, kum saati şekli ve kırmızı dudaklarıyla doğrudan bir moda podyumundan çıkmış gibi görünüyor.

Muhafız onu görünce beni parçalama planından vazgeçiyor ve ona yan kapıyı açıyor.

"Jeremy'yi nereye koydunuz?" diye soruyor Amerikan aksanıyla.

O da Jeremy için burada.

Ama benim aksime, belli ki erişim izni var, çünkü gardiyanın sesi saygıya dönüşüyor, "Lütfen içeri girin, sizi onun yattığı yere yönlendirecekler hanımefendi."

Eşikte durdu ve bana bir bakış fırlattı. "Peki o kim?" "Bayan Annika'nın arkadaşı," diye yanıtlıyor muhafız.

Bakışları bir hoşnutsuzluğa dönüşüyor. "O cüce sokak hayvanlarına hep acırdı."

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa, yüksek sesle söyle." İçimdeki titremeye ya da zihnimi saran kanserli düşüncelere rağmen sakin ve net bir şekilde konuşuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bekçiye, "Başıboş hayvanı araziden çıkarın," diye emrettikten sonra içeri dalıyor.

O öne çıkınca, geri çekiliyorum. Yine de gitmiyorum.

"Jeremy'nin nasıl olduğunu bana bildirirsen giderim."

Silahını kaldırır, ancak arkasında başka bir adam belirir ve omzuna dokunur.

Yeni gelen kişi bir öğrenciden daha yaşlı görünmüyor. Beyaz-sarı saçları, kare bir yüzü ve sakin bir ifadesi var. Ve bir şekilde tanıdık geliyor.

Vuruşunun ardından öndeki muhafız ona yol açar.

"Adım Ilya ve Jeremy'nin kıdemli muhafızıyım," diyor sarışın bana ve o zaman kıyafetlerinin isle dolu olduğunu fark ediyorum.

"Merhaba," diyorum beceriksizce. "Jeremy iyi mi?"

"Hayır. Kaçış girişimi sırasında çok fazla duman soludu ve yan tarafını incitti. Şu anda iyileşme sürecinde."

Göğsüm titriyor ve fiziksel olarak geriye doğru

sarsılıyorum. Oh, Tanrım.

Ne yaptım ben?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

"Buraya kim geldi demiştin?" Koşunun ortasında durup koşu partnerim İlya'ya bakıyorum.

Evden ayrıldığımızda Nikolai bizimle birlikteydi ama sıkılıp bir ağacın altında uyumaya karar verirse hiç şaşırmam.

En başta gelmesine gerek yoktu ama dün geceki yangından beri annemden daha kötü davranıyor.

Kabul ediyorum, neredeyse ölüyordum ama ölmedim. Ortama bir dolap düşmesine rağmen, olaydan birkaç sıyrık, karnımda bir kesik ve yırtıklarla kurtuldum.

Doktor iyileşmem gerektiğini söyledi, bu yüzden koşu yapmam gereken en son şey, ama bu gürültüyü siktir et.

Beni yaralardan daha fazla parçalayan enerjiyi temizlemem gerekiyor.

Yara yanıyor ve acı tüm cildime yayılıyor ve beynimdeki tik tak sesini sıçratıyor.

Kendimi her zaman iddialı, etkili ve son derece etkilenmemiş biri olarak görmüşümdür, ancak son birkaç gündür kararlılığım ve kontrolümün ilikleri test edildi.

Ilya az önce bu bilgiyi aktardığında, sakinleşme çabalarımı tamamen unuttum.

Muhafızım olduğu yerde koşuyor, bulutlu gün ışığında solgun görünen teninde ter parlıyor.

Ilya doğruldu ve elinin tersiyle alnını umursamazca sildi. "Kargaşanın ortasında, sen iyileşmen için Doğu Kanadı'na götürüldükten hemen sonra ve biz yangını söndürürken, Bayan Knight kapıda belirdi. Öndeki muhafıza önce Bayan Volkov'u sonra da sizi sordu."

Gözlerimi kısıyorum, göğsümden akan mide ekşimesinden kesinlikle nefret ediyorum. Yaralanma yüzünden. Doktorum beni tekrar bir araya getirme konusundaki beceriksizliğini duyacak.

Ayrıca, Cecily ne sikime oynuyor şimdi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O gece, onun kanını sikime bulaştırdığım ve onu masum bir bakire yerine tecrübeli bir fahişe gibi becerdiğim gece, onu güvertede bırakıp gitmeyi planladım.

Sevgili değildik ve ondan hoşlanmıyorum bile. Onu becerdim çünkü ikimiz de karanlıkta ilkel yabancılar gibi davranmanın ahlaksızlığına hitap ediyoruz.

Daha fazlası değil. Daha azı
değil. Ama mesele şu ki,
yapamadım.

Çok savunmasız ve küçük görünüyordu, soluk teni karanlıkta gizlenen yırtıcılar için mükemmel bir yem görevi görüyordu. Benim dışımda başka bir yırtıcının ona dokunmasına izin veremezdim.

Onu eve taşıdığım anda nezaketim sona ermeliydi.
Ama hayır, daha da ileri gittim.

Suyu ısıtıp onu tepeden tırnağa silerken bana ne oldu hiçbir fikrim yok. Kaslarına da masaj yaptım, özellikle de katatonik hale geldiğini hissettiğimde.

Bu durumun uykuda bile mümkün olduğunu bilmemeliydim ama
biliyorum. Hem de çok iyi.

Ben de kısmen istediğim için, kısmen de kaslarını gevşetebileceğini düşündüğüm için dilimle amına masaj yaptım.

Ve öyle de oldu.

Yavaşça gevşiyor ve aletimi sertleştiren ve içimdeki canavarla oynayan alçak, zevk dolu sesler çıkarıyordu.

Onu tekrar sahiplenmeye, ona damgamı vurmaya ve gitmesini yasaklamaya o kadar hazırdım ki.

Ama o bir şey yaptı.

Onu neredeyse öldüreceğim bir şey için.

Bana o şerefsizin adıyla seslendi.

Muhtemelen onu hayal ediyordu ve ilk planına göre onu bir hayvan gibi kovalayıp beceren kişinin o olmasını diliyordu.

Onu boğarak öldürdüğümde nabzının hızlanmasını ve parmaklarımın altındaki etinin titremesini hâlâ hissedebiliyorum.

O anda onu öldürmememem bir mucizeydi. Ya da onu takip
eden diğer anlarda.

"Emirleriniz nedir?" Sessiz kaldığımda Ilya soruyor. "Ona göz kulak olmaya devam etmeli miyim?"

"Şimdilik." İşaret parmağımı eşofmanımın kenarında gezdiriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu koşullar altında yapılacak en akıllıca şey konuyu kapatmak, son birkaç gündür yapmaya çalıştığım gibi onu görmezden gelmek, ancak ilk tadından beri onu arzulayan bir canavarın piç kurusu gitmesine izin vermeyi reddediyor.

Ilya'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Başka ne dedi?"

"Ona durumunuzdan bahsedinceye kadar gitmeyi reddetti ve ben söylediğimde de buna uydu ve herhangi bir olay yaşanmadan araziden ayrıldı."

Zaten burada olmaması gerekiyordu. "Lan" bölümünden sonra ne istiyor?

Yumruğum o pisliği bulup yüz hatlarını silme isteğiyle sıkılıyor. Eğer onu bir şekilde çirkin bir canavara dönüştürürsem onu düşünmeyecektir.

Senin ondan ne farkın var?

İçimden o sesi susturuyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. Ilya yanıma geliyor, ona bunu yalnız yapmayı tercih ettiğimi söylememe rağmen beni korumasız bırakmayı şiddetle reddediyor.

Ayrıca dinlenmeyi reddettiğim için komplikasyon yaşayabileceğimi söyledi, bu yüzden beni doktora götürmesi gerekebilir diye burada.

"Patron."

"Hmm?"

Ilya'nın konuşmak için verdiği arada kuşların ve diğer küçük orman canlılarının sesleri yükseliyor.

Ben de ona bir bakış attım.

Boğazını temizliyor. "Endişeli görünüyordu ve gözlerinde yaş vardı. Bayan Knight'ı kastediyorum."

Parmağımı kalçamda kaydırıyorum, ileri geri, ileri geri. Şifreli bir dil gibi.

Umurumda değil.

Bunu söylemeliyim ve bunu kastetmeliyim, ama söylemiyorum.

Bu, plana göre gitmeyen kısım. O güvertede işimiz bittiği anda onunla bağlarımı koparabileceğim ve koparmam gereken kısım.

Sanki hiç orada olmamış gibi onu hayatımdan silmem gereken kısım.

Ama canavarımın ona karşı bir saplantı geliştirmesi için bir kez tatması gerekti.

Ya da belki de bu takıntı bir süredir vardı ve yeni yeni büyüdü.

"Büyük olasılıkla Annika için endişeleniyordu," diyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiç sanmıyorum."

"Bu şu anda önemli değil." Birkaç sessiz adım daha yürüdük. "Dün geceki yangının intikamını almamız gerekiyor."

Güvenlik ekibimiz, tesise sızmayı başaran maskeli bazı adamların görüntülerini toplamayı başardı.

Kimliklerini öğrenemesek de, Ilya içlerinden birinin dövmelerinden Yılanlar'dan eski bir yoldaş olduğunu tespit edebildi.

Ancak benim dikkatimi çeken kısım aptalca boyanmış maskeler ya da dövmeler değil. O lanet yılanların mülkümüze gelip güvenliğimizi ihlal etme ve bizi ateşe verme cüreti de değil.

Buraya böyle geldiler.

Ormanın içinden.

Geçmişte birkaç sızma girişimimiz oldu ama hepsi kapıdan ya da duvarların üzerinden geldi.

Kameralar bir yana, ormanın sık ve mistik doğası düşünüldüğünde, kimse ormandan geçmeyi aklından bile geçirmez.

Bu da beni iki numaralı şüpheye getiriyor. Kameralarımıza yakalanmamayı nasıl başardılar?

Sadece bir tanesinin fotoğrafı çekilebildi ve o da yeni kurulmuştu.

Sanki kameraların tam olarak nerede olduğunu biliyorlarmış gibi. Ve saflarımızda bir hain olmadığı sürece bu imkansız.

"Biri intikam mı dedi?" Nikolai üzerinde sadece şortla bize doğru koşuyor ve sonra havayı yumrukluyor. "Yumruklarla, kargaşayla ve tüm adayı yakıp yıkarak mı?"

"Henüz yeterince bilgi toplamamışken aceleci davranamayız," diyor Ilya, sonsuza dek arabulucu.

Nikolay öne atılır ve dirseğiyle İlya'nın boğazını sıkar. İlya küçük bir adam değil ama arkadaşım bir titana benziyor. "Yılanlara içeriden bilgi verenin sen olduğunu itiraf etmeye ne dersin? Şimdi itiraf edersen derini ancak öldükten sonra yüzerim. Eğer yapmazsan, tam tersini yaparım."

Omzuna dokunuyorum. "Bırak gitsin."

"Bu orospu çocuğu şüpheli Jer. İç güvenliğimizin, onların saflarından ayrılıp senin sadık hizmetkârınmış gibi davrandıktan *sonra* Yılanlara sızdırılması tesadüf değil." Dirseğini Ilya'nın soluk borusuna saplar. "Seni öldürmeden önce konuş."

"Ben yapmadım," diye mırıldanıyor İlya, gözleri şişerken bile. "Yapmış olsaydım onları satmaz ve kimliklerini ifşa etmezdim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nikolai'yi ensesinden tutup geri çekiyorum ve onu Ilya'yı bırakmaya zorluyorum.

"İç çatışmanın zamanı değil." Gözlerimi arkadaşıma diktim. "Ilya onlara bir şey vermek isteseydi, yeni kurulan güvenlik kameraları da dahil olmak üzere malikanenin planını teslim ederdi. Ve yangın sırasında orada kalmaz ya da Gareth'ı kurtarmazdı."

"Orospu çocuğu numara yapıyor olabilir."

"Yeter." Nikolai'nin boynuna baskı uyguluyorum. "Onlara yolunuzu ödetmeye odaklanmalıyız."

Genelde ölü olan gözlerinde ışık parlıyor ve sırıtıyor. "Bunu geri alamazsın. Bunu benim yöntemimle yapacağız ve sen de o Kill ve Gaz piçlerine bana itaat etmelerini söyleyeceksin."

"Ben planladıktan sonra."

"Ne yaparsan yap. *Ama* ben patlayıcı kullanacağım."

"Patlayıcılar yetkililerin dikkatini çekecektir. Hayır."

"Benim yöntemimle demiştin."

"Patlayıcılar dışında her şey."

Eminim o da aynı derecede berbat bir yöntem bulacaktır ve ben de buna izin vereceğim.

O şerefsizler Nikolai'nin planladığı gazabı hak ediyorlar. Ve onların kanının sokakları kirletmesini izleyeceğim.

Eve döndükten sonra, tamamen yanmış doğu tarafına bakmak için konağın önünde duruyorum. Bazı işçiler şimdiden arı gibi hareket ediyor, yenileme hazırlıkları için alanı temizliyorlar.

Olaydan yara almadan çıktık. Evet, neredeyse ölüyordum ama daha kötü şeyler de olabilirdi. Kız kardeşimi ve hayatım boyunca sahip olduğum tek arkadaşlarımı kaybetmek gibi.

Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra Annika'nın odasına gidip kapıyı çalıyorum. Mor prenses odası temizlendiği için bu geçici bir oda.

"İçeri gel," diyor diğer taraftan bıkkınlıkla.

İçeri girdiğimde onu yatakta yüzüstü uzanmış, bacakları havada ve elinde telefonla buldum.

Annika annemin tıpatıp aynısı. Aynı uzun kahverengi saçlara, minyon yüz hatlarına ve öyle zarif bir havaya sahipler ki sanki yanımda annemin mini bir versiyonu varmış gibi hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yine de benzerlikleri fiziksel düzeyde sona eriyor. Annem yumuşak dilli ve ağırbaşlı biriyken, Annika son derece dışa dönük, durmadan konuşan ve kafayı bulmuş bir tavşanın enerjisine sahip.

Beni görünce ayağa fırladı, değerli telefonunu fırlattı ve beni inceledi. "İyi misin? Hareket etmen gerekiyor mu? Ve doktor dinlenmen gerektiğini söylediği halde neden koşuya çıktın?"

"Nefes al, Annika." Onu omzundan tuttum. "Ben iyiyim."

Söylediklerime kesinlikle inanmayarak gözlerini kısıyor ve beni daha fazla inceliyor.

Altı yaşımda doğduğundan beri onu hayatım pahasına korumayı görev edindim. Dün gece yapamadığım gerçeği bir parçamı parçaladı.

"Benden bahsettiğimiz yeter. Sen iyi misin, Anoushka? Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Rapunzel kulemden özgür bırakılmam dışında mı? Sanmıyorum."

Saçını karıştırdım. "Bu senin güvenliğin için."

"Oh, lütfen. Beni kilitlemeyi seviyorsun." Elimi itti. "Ve bana çocukmuşum gibi davranmayı kes."

"Hayır," diyorum ve o da yüzünü buruşturuyor.

"Hadi, Jer." Elimi elinin içine aldı. "En azından yurda gitmeme izin ver. Kızları çok özledim ve yangını duyduktan sonra benim için çok endişelendiler."

Kızlar. Cecily de dahil ama ona özel değil. "Hayır."

"Jer!" diye sızlanıyor. "Lütfen. Arkadaş edinmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun ve bu kızlar bir mafya prensesi olmama ve soyadıma rağmen benden gerçekten hoşlanıyorlar. Onları öylece kaybedemem."

"Geçici olarak yurda geri dönmek yok."

"Çok kalpsizsin." Elimi tarihi geçmiş bir nesneymiş gibi bırakıyor. "Seninle evlenmek zorunda kalacak kıza acıyorum."

"Arkadaşlarınla yemek yemene izin verecektim ama kalpsiz olduğum için..." Omuz silkiyorum.

"Oh, saçmalama. Şaka yaptığımı biliyorsun!" Annika gülüyor ve bana bir koala kucaklamasıyla saldırıyor. "Teşekkürler, Jer!"

"Size muhafızlar eşlik edecek," diyorum elimi sırtına koyarak.

"Tamam!" Aşağı atlar ve muhtemelen sahip olduğu yüzlerce mor elbiseden birini seçmek için dolabında kaybolur.

Başımı sallayarak dışarı çıkıyorum ve telefonum titrediğinde duraklıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ekrandaki isim orada olmamalıydı. Silinmiş
olmalıydı, ama silinmemiş.

O gece odasından çaldığım manga hakkındaki son mesajını tekrar tekrar okumamalıydım.

Bu lanet takıntıdan kurtulamıyorum.

Cecily: Yangını duydum. Sen iyi misin?

Sözlerine dik dik bakıyorum ya da daha çok ters ters bakıyorum.

Belli ki başka birine takılmışken neden bu kadar endişeli davransın ki?

Ama yine de, ne zamandan beri bunu önemsiyorum?

Ona benden kaçması için bir şans verdim ama o bunu
kullanmadı. Ona sahip olmak istersem, olurum.

Onunla işim bittiğinde, aklında başka hiçbir erkek olmayacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

"Daha iyisini bilmesem, bana hayalet gibi davrandığını söylerdim Cecy."

Enerji içeceğimden bir yudum alıyorum ve Lan'ın omzumu dürtmesine rağmen sakin ve etkilenmemiş kalmaya çalışıyorum.

Remi ve Ava'nın ısrarı üzerine arkadaş grubumuz şehir merkezindeki bir barda içki içmek için bir araya geldi.

Odanın ortasındaki büyük masa içkiler, sohbetler, yandan dürtmeler ve ne zaman bir araya gelsek ortaya çıkan genel hiper enerjiyle dolup taşıyor.

Remi, Bran ve Creigh'i yanında sürükledi ve Ava beni ve Glyn'i
Katıl.

Anni de burada olmayı çok isterdi, ama hala bir şey kazanamadı.
tam özgürlüğünü geri aldı ve muhafızları tarafından her zaman izlenmek zorunda. Ayrıca Heathens'ın malikanesinde kalıyor.

İnsanlarla, yüksek sesli müzikle ve duyusal kaosla dolu bir yerde olmamayı tercih ederim, ancak Ava'nın sarhoş olmasına ve sonrasında ona bakacak kimsenin olmamasına izin vermek yerine bunu yapmaya hazırım.

Ayrıca, her yer kafamdan daha iyi bir yer.

Lan'ın bize katılacağını düşünmemiştim çünkü A, bizim çevremizde takılmıyor ve kendi çevresi var; ve B, Heathens'daki yangın olayından sonra onunla gerçekten konuşmak istemiyorum.

Bu bir buçuk hafta önceydi ve hala ne zaman yutkunsam boğazımda o yanma hissini hissediyorum.

Omzuma bir dokunuş daha, ince bir dürtme ve nefesini ensemde hissetmek.

Gündelik kıyafetleri içinde hiç çaba sarf etmeden şık görünen Lan'a bakıyorum. Rahat sırıtışı ve aristokrat yüz hatları. Bu özellikleri ikiz kardeşiyle paylaşıyor ama Bran zarif ve sofistike görünüyor.

O bir şeytandan başka bir şey değil.

"Ne istiyorsun, Lan?"

"Böyle önemsiz bir konu için surat asma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Önemsiz," diye fısıldıyorum, diğerleri duymasın diye bağırıyorum. "Az önce kundakçılığa *önemsiz* mi dedin?"

"Kimse yaralanmadı."

"Jeremy yaptı." Ne zaman Jeremy'yi düşünsem olduğu gibi göğsüm sıkışıyor.

Onu.

"Meh. Hayatta kaldı." Lan'ın boş bakışları yerinde kalıyor ve ben Bu adamı gerçekten tanımadığımın acı bir şekilde farkına vardım.

Yirmi yılımı onun yörüngesinde ve yaklaşık üç yılımı da ona aşık olarak geçirdim ama yine de kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Yaralıydı, Lan," diye tekrarladım. "Yaralıydı ve tıbbi yardıma ihtiyacı vardı."

"Yine de dokuz canlı bir kedi gibi hayatta kaldı. Ayrıca, dur bakalım, Jeremy için neden bu kadar heyecanlanıyorsun? Ondan nefret etmiyor musun?"

Çalıştım.

Dışarıdan öyle mi görünüyor? Çok mu heyecanlıyım?

Ava, Anni bizimle öğle yemeği için tekrar buluşabildiğinde ona sorular sormaya devam ettiğimde benzer bir şey söyledi.

"Neden bu işe bu kadar taktın Cecy?" diye sordu kısık gözlerle.

Elimi salladım ama şimdi yüzüm Lan'a dönüktü. "Çünkü iyi niyetimi şeytani amaçlar için kullandıktan sonra bilmeden bir yangına neden oldum."

Dizlerini tokatlayarak gülüyor ama hiçbir duygu gözlerine ulaşmıyor. "Biraz dramatik davranmıyor musun? Remi etkisi, değil mi?"

O zaman kafama dank etti. Tüm bunlar Lan için bir şaka, oynadığı bir oyun, hoşlandığı eğlenceli bir aktivite.

İstediği şeye sahip olduğu sürece kimin ezilmesi gerektiği umurunda bile değil.

Ben sadece onun satranç tahtasında kullanıp attığı bir piyonum.

"Biri lordumun adını mı söyledi?" Remi yanımıza atladı. "Her şey buradayken arkamdan konuşma."

"Oh?" Lan sırıtıyor. "Ben de beni görmezden geldiğini sanıyordum, Rems."

"Saçmalık." Onu bir kardeş gibi kucaklıyor. "İşte, işte, kendini yalnız hissetme dostum."

Bran bir nefes çeker. "O kelimenin anlamını bile bilmiyor."

"Kıskanma," diyor Lan sırıtarak ve son derece rahat bir şekilde, ikiz kardeşini biraz fazla kızdırmaktan keyif alarak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İster arkadaşlarıyla ister ailesiyle olsun, o böyledir. Herkes kullanılabilecek ve kullanılan akışkan bir maddedir.

Sanırım ne kadar ileri gidebileceğini yeni fark ettim.

"Dikkatimi çekmek için kavga mı ediyorsunuz? Bunu yapmayın, seçim yapamam!" Remi Lan'ı serbest bırakır ve Creigh'in yanına oturur. "Ben sadece kendi yavrularımı alacağım, çok teşekkür ederim. Söylemesen de Anni'yi özlediğini biliyorum ama sana eşlik edeceğim."

"Seni umursamıyor." Ava kadehini kaldırıyor. "Belki de yapabiliyorken itibarını kurtarmalısın."

"Oh, özür dilerim. Hâlâ benden mi bahsediyoruz? Çünkü bu konuşmanın tamamı sana yönelik olabilirdi. Biz konuşurken saygınlığın yerlerde sürünüyor ve ölüyor."

"Oh, sen öldün, kaltak."

"Getir onu, *kaltak*."

Ava onun boğazına sarılır ve yanlışlıkla birbirlerinin sırlarını ortaya dökerek tartışmaya devam ederler. Çatışmaya alerjisi olan Glyn arabuluculuk yapmaya ve onları ayırmaya çalışır. Bran onları sakinleştirmek için içki teklif eder.

İkisi de işe yaramıyor.

Genelde Ava'nın tarafını tutardım. Bir, Remi'yi kızdırmak eğlenceli. İki, öyle davranmıyor olabilir ama onun sözlerinden incindi ve ben buna izin vermiyorum.

Ama ne hareket edebiliyorum ne de konuşabiliyorum. Bunun bir kısmı Lan'ın burada olmasıyla ilgili.

Geçmişte, ne zaman bize katılsa başım döner ve içten içe fangirl yapardım. Şimdi ise rahatsızım.

Ne yaptığını bilerek onun yanında oturmak istemiyorum. Beni bir çocukluk arkadaşından daha fazla önemsemediğini anlayalı uzun zaman oldu ama ilk kez bunu kabulleniyorum.

Acının içimden akıp gitmesini bekliyorum ama gitmiyor. Artık sadece donuk bir sızı ve bunun onun yüzünden mi yoksa başka bir şey yüzünden mi olduğundan emin değilim.

İçkimden bir yudum aldıktan sonra telefonumu kontrol ediyorum. Hayatıma farklı bir şeytan girdiğinden beri geliştirdiğim aptalca bir alışkanlık.

Gönderdiğim son mesaj orada duruyor.

Okunuyor. Tabii ki cevap vermedi. Neden

cevap versin ki?

Ayrıca, o anda çok stresliydim, onun kadar canavarca bir insanı gerçekten incittiğimi düşünüyordum, yoksa ona o mesajı göndermezdim.

Onun bakış açısından, o tek gecenin çılgınlığını atlatamayan yapışkan bir tip gibi görünüyor olmalıydım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir parçam bundan pişmanlık duyuyor, tercihlerimden her zaman utanmış olan parçam. Kendine güvenen ve iddialı olmakla gurur duyan ama yine de eğilimlerimi bir avcıya gösterme gibi pervasız bir hata yapan parçam.

Hayır, yırtıcı değil. Bir avcı.

Diğer tarafım ise sonunda fantezilerim hakkında bir şeyler yapabildiğim için rahatladı. Korktuğum halde bunun olmasına izin verecek kadar cesur olduğum için.

Seksten bahsedildiğinde geçmişte olduğu gibi panik atak geçirmeyecek kadar güçlü olduğumu.

Sadece daha sonra olanları hesaba katmamıştım.

O zamandan beri, özellikle de yangından sonra sayısız kez kendimi uçurumun kenarına sürükledim ve uyku felcim daha sık hale geldi ve beni ağlatan ve çığlık attıran görüntülerle doldu.

Sadece içeride.

Dışarıdayken hareket edemiyorum. Yardım çağıramıyorum. Sadece ruhumun sınırlarında çığlık atabilirim.

Sanki boşluğa doğru bağırıyorum ve beni duyacak kimse yok. Kara eller tarafından parçalara ayrılıyorum ve kimse beni kurtaramıyor.

Geceleri gözlerimi kapatmamak için her türlü enerji içeceği, kahve ve kafeinli şeyler içmeye başladım.

Uyku beni çok korkutuyor.

Önümde bir içki daha kayıyor. Köpüklü maviye bakıyorum ve elimdekini bitirdiğimi fark ediyorum.

Landon bana göz kırpıyor.

Kaptığım gibi gülümsüyorum ama hiçbir espri yapmadan. Kafein eşittir uykusuzluk. Sağlıksız olsa bile.

"Artık sakinleştiğine göre," diye fısıldıyor kulağımın dibinde. "İş konuşmaya ne dersin?"

"İş mi?"

"Annika seni partiler için Heathens'ların malikanesine götürüyor, değil mi?" "Nadiren."

"Nadiren bir giriş olur."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Belki başladığın işi bitirirsin ve bana malikânenin planını verirsin diye düşündüm."

"Ciddi misin sen?"

"Neden olmayayım ki?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Kundakçılık yaptıktan sonra sana tekrar yardım edeceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın."

"Şşş. Bunu Yılanların yaptığını düşünüyorlar. Hatta intikam için depolarını yaktılar ve onları eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. O programı izlerken patlamış mısırı o kadar hızlı bitirdim ki."

Gözlerinde sadist bir ışıltı parlıyor. Bundan zevk alıyor. Hem de çok fazla. Bu artık neredeyse onun bir parçası ve hiçbir şey onu planlarını uygulamaktan alıkoyamayacak.

Lan gibi insanların bir amacı, hedefi ya da nihai bir oyunu yoktur. Sadece anarşiye neden olmaktan zevk alırlar.

"Planlarında sana yardımcı olmayacağım," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Sonra ayağa kalkıyorum, tuvalete gitmem gerektiği gibi uyduruk bir bahane uyduruyorum.

Bunun yerine, temiz hava almak için dışarı çıkıyorum ve tüm gürültünün yavaş yavaş kaybolmasına şükrediyorum.

Sarhoş birkaç üniversiteli çocuk tökezleyerek dışarı çıkıyor, kabadayı gibi davranıyor ve alkol kokuyor.

Ters yönde yürüyorum ve otoparka ulaştığımda nefes veriyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve her hareketimi izleyen gizemli gözlerle izlendiğim hissine kapılıyorum.

O olabilir mi?

Etrafıma bakındığımda arabalarına binen bir çift ve en uçta telefonla konuşan bir adamla karşılaşıyorum.

Tabii ki bir şey değil.

Haftalardır bunu yapmadığı halde neden beni izlediğini düşüneyim ki?

Arabamın kapısında durup kızların grup sohbetinde bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarırken göğsüm daralıyor.

Cecily: Ben eve gidiyorum.

Hayır, geri gel Cecy. Sensiz hiç eğlenceli değil.

Bunu söylediği için ona minnettarım, her ne kadar benim gerçekten yaşamak için fazla sorumlu ve katı olduğumu düşünse de.

Ama hiçbiri zaten bir şey yaptığımı bilmiyor. O kulübeye gittiğim ve Jeremy'ye beni mahvetmesi için yeşil ışık yaktığım gece, hayatım boyunca kendimi en canlı hissettiğim gündü.

Yine de hiçbir arkadaşım bunu öğrenmeyecek, çünkü bana bir ucubeymişim gibi bakabilirler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Glyndon: O ne dedi.

Ava: Remi tabii ki ilk senin gideceğini söyledi, çünkü sen inek ve eğlenceli zamanları kaldıramayan birisin.

Cecily: Remi'nin fikrinin bir önemi yok.

Aman Tanrım! Bunu yanına mı bırakıyorsun? Bunu sadece geri dönüp ona haddini bildirmen için söyledim.

O enerjiyi bütün gece mangalarımı okumak için saklamayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

İyi geceler. Çok sarhoş olma. Ciddiyim.

Glyn'e ona göz kulak olmasını söylemek üzereydim ki arabanın camında bir gölge gördüm.

Sadece bir an için.

Karanlık gözlere yakalanmam için bir saniyeden daha kısa bir süre yetiyor.

Denememe rağmen unutamadığım aynı gözler. Kendimi onun bir şeytandan başka bir şey olmadığına ve artık benimle ilgilenmediği için şükretmem gerektiğine ikna etmeme rağmen.

Ağzım açılıyor ama bir eliyle ağzımı kapatıyor. Büyük, erkeksi bir el nefesimi kesiyor.

Belki de nefes alamamamın ya da uzuvlarımın titremesinin ardındaki tek neden bu değildir.

"Şşş. Ses çıkarma."

Yutkunuyorum ve bu onun tadını almamı sağlıyor. Kolonya, ahşap ve deri kokusu onun doğal kokusuyla karışıyor.

İstesem de unutamayacağım bir şey. "Benimle geliyorsun."

Etrafımda dönüp göğsünü iterken vücudum tamamen farklı bir nedenle titriyor.

Ben de tüm gücümü vuruşun arkasına koydum, beni kısa sürede bastırabileceği gerçeğini tamamen umursamadım. Ya da fiziksel olarak ona denk olmadığımı.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Nefes nefese kaldım. "Biz zaten bittik." Ve beni görmezden geldi.

Beni hayaletledi.

Bana hayatımın en iyi deneyimini yaşattı, sonra da beni tamamen sildi. Beni görünmez baloncuğumdan sırf yok etmek için çıkardı.

Ve bu acıttı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biraz önce onun ruhsuz gözlerine bakana kadar ne kadar acı verdiğini fark etmemiştim. Şimdi ona bakıyorum, keskin yüz hatlarına ve etkilenmemiş ifadesine, tırnaklarımı deri ceketinin kalbinin olduğu yere batırmak ve sökmek istiyorum, belki bir tane olup olmadığını görmek için.

"Bitti mi?" Öne doğru bir adım atıyor, dudakları seğirirken beni arabama hapsediyor. "Daha yeni başlıyoruz, Cecily."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Bütün gece Cecily'i izledim.

Barınaktan ayrılıp daireye döndüğünden beri onu yakından takip ediyorum, dar bir kot pantolon ve bol bir kazak giymişti. Kulaklarında kulaklıklar. Bakışları ufukta kaybolmuştu.

Çalıların arkasında bisikletimin üzerinde durdum ve onun penceresini izledim, figürünün görünmesini bekledim ve bir kez göründü, üzerinde havludan başka bir şey yoktu. Islak gümüş rengi saçları omuzlarının altına kadar dökülmüştü ve pencerenin yanında duruyordu.

Bir an için beni gördüğünü, ne kadar stratejik bir şekilde saklanırsam saklanayım Cecily'nin beni her zaman göreceğini düşündüm.

Ama bu inanç, onun aslında transa girmiş olduğunu fark edene kadar sürdü. Orada durdu ve baktı, ama hiçbir duygu tespit edilemedi.

Fiziksel olarak oradaydı ama zihinsel olarak değil.

Bu durum tam on beş dakika sürdü. Ruhsuz bir heykel gibi hareketsiz kaldığım on beş dakika.

On beş dakika hiçlik.

Azı dişlerim birbirine sürtündü ve kaskımı sıkmaktan neredeyse parmaklarımın arasında eziyordum. Penceresinden atlamayı ve onu sarsmayı düşündüm.

Ama sonra Ava içeri girdi, yüzü ve hareketleri baş döndürücü bir heyecanla doluydu. Cecily kısa süre sonra kendini toparladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve arkadaşının gevezeliklerini dinledi, omuzlarından tutup onu dolaba doğru itti.

Yirmi dakika sonra, şehir merkezinde bir bardaydılar. Erkek arkadaşlarıyla birlikte. Yani, o orospu çocuğu Landon'la.

Birbirlerine fısıldadıklarında, adam kadına sırıttığında ve kadın da ona gülümsediğinde köşedeydim. Adam ona bir içki teklif ettiğinde ve o da utangaç bir şekilde içkiyi aldığında.

Herkesi görmezden gelip onunla konuştuğunda.

Omzunu kendi omzuyla dürtmeye devam ettiğinde, onun dikkatini talep etti ve sonunda elde etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Oraya gidip boğazını kesmeye ve sonra da vücudunun etrafında bir havuz oluşmasını izlemeye çok yaklaşmıştım.

Ben bu yıkıcı düşüncelerle harekete geçemeden, yüz ifadesi aşağıya doğru, omuzları kamburlaşmış, perişan bir halde gruptan ayrıldı.

Telefonunu alıp arkadaşlarına mesaj atmaya başladığı anda arkasına geçtim.

Camdaki yansımamı görene kadar orada olduğumu fark etmedi bile.

Cecily Knight'ı tekrar pençelerimin altına aldığımda onu idare etmek için milyonlarca yöntem düşündüm. Kırılana kadar onunla oynayabilirim.

Kıvranana kadar onu rehin tut.

Benim favorim, onu yakalayabilmek için koşmasına izin vermek.

Ama şimdi karşımda, tenindeki nilüferleri soluyabileceğim ve yanaklarındaki çilleri sayabileceğim kadar yakınımda durduğu için, bu seçeneklerin hiçbiri yeterli görünmüyor.

Peki ya gözlerinin yeşili koyulaştığında? Hay sikeyim. Bu kıza kötü şeyler yapmak istiyorum.

Evet, kızgın olduğunu biliyorum, ama benim horozum hayatını kurtarmak için bir ipucu alamaz.

Cecily gece dışarı çıkarken asla şık giyinmez. Hep aynı kopyala-yapıştır tarzı kot pantolon, tişört ve rahat görünümlü tenis ayakkabıları giyer. Ama bu gece tişörtü biraz daha dar, yuvarlak göğüslerinin kıvrımlarına ve belirgin beline göre şekilleniyor.

Üzerindeki yazı büyük, kalın harflerle yazılmış. *Parti insanı. Değil.*

Dönüp geldiğinden beri yumruğumu sıkıyor, canavarımın harekete geçmesini güçlükle engelliyordum. Kızın yüzündeki ifadeden tahrik oldu.

Kaslarının sertliği.

Tavrının keskinliği.

Meydan okuma dalgalar halinde ondan yayılıyor. Bana ters ters bakıyor ama görünen duygunun ardında başka bir şey gizleniyor.

Küçümseme gibi bir şey. *Acı.*

"Seninle hiçbir şeye başlamıyorum." Sesinin gırtlaktan gelen kalitesiyle vücudu titriyor.

Kelimelerden çok daha derin bir şeyi zorluyor.

Arkamdaki arabaya yaslanıyorum, bacaklarımı bileklerimden çaprazlayarak vücudumun nötr bir duruşa geçmesine izin veriyorum. Ya öyle yapacağım ya da onu da yanımda sürükleyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elimi boğazına doladım.

Artık dişlerimin izleriyle kırmızı ve mor olmayan bir boğaz. Soluk, yarı saydam, derinin arasından görünen damarlar ve atardamarlarla dolu. Cecily her hareketimi izliyor, o narin boğaz bir yutkunmayla yukarı aşağı çalışıyor.

Kendime not: tekrar işaretle.

İşaret parmağımı kalçamda kontrollü bir ritimle ileri geri kaydırıyorum. "Benimle geliyorsun. Bunu kibarca mı yoksa hoş olmayan yöntemlere başvurduktan sonra mı yapacağın sana kalmış."

Gözleri daha da kararıyor, kasları sertleşiyor ve vücudunu bir gerilim halesi sarıyor.

Anahtarına basıyor, arabanın kilidinin açılma sesi etrafımızda yankılanıyor ama Cecily kapıyı açmak için arkasına uzanırken göz temasını kesmiyor.

Hmm.

Bana tekrar sırtını vermeyecek ya da kendini kullanabileceğim ve kullanabileceğim savunmasız bir konuma sokmayacak kadar akıllı.

Ne kadar hızlı kavradığını sevdiğimi biliyordum. O kadar zeki ve dikkatli ki, bazen *fazla* dikkatli, kendini ne kadar köşeye sıkıştırdığına gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Temkinli davranışlarının hiçbiri bir fark yaratmayacak ama çabalaması hoşuma gidiyor.

Çok hoşuma gidiyor. "Yapma."

Tek kelimemle donup kalıyor, meraklı bakışları yine beni izliyor, yalvarıyor, her parçamı bilinçaltına alıyor.

"Eve gidiyorum," diyor çenesini kaldırarak. Sesi bile kendinden emin geliyor. Hakkını vermeliyim.

"Hayır, değilsin."

Düzenli bir ritimle nefes alıp verme konusunda muhteşem bir iş çıkarıyor. Cecily dramatizme yatkın bir tip değil ve eylemlerini ve sözlerini dünyaya açıklamadan önce her zaman enine boyuna düşünüyor.

Dikkatlice. İddialı bir şekilde.

En önemli olduğu yer hariç, cinselliği. Bu yönüyle hâlâ çok yeni ve dış dünya hakkında çok endişeli.

"Benden ne istiyorsun Jeremy?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Benimle gelirsen bunu sana söylerim." "Artık
senin oyunlarını oynamayacağım."

"Oyun mu? Aramızda olanlara böyle mi diyorsun? Oyun mu? Hoşuma gitti ama ben av demeyi tercih ederim. Söylesene Cecily, kulübün internet sitesine tekrar girdin mi? Takip edilmeyi sen mi istedin?"

Yapmadı ve hatta ben onu bir hayvan gibi becerdikten sonraki gece kulüpteki üyeliğini sonlandırdı.

'Landon'ın adını söyleme' olayını düşününce bu beni şaşırttı. Artık sapkınlığının tadına vardığı için kendini onun kollarına atacağından çok emindim.

"Yaptıysam ne olmuş?" Çenesini kaldırıyor. "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Bana rastgele bir adamın seni kovaladığını, soyduğunu, amını yırttığını ve çığlık attırdığını mı söylemek istiyorsun?"

Geceye rağmen yüzü kırmızının koyu bir tonunda parlıyor ve ne yaptığını fark edip elini indirmeden önce burnunun kenarını bir, iki kez ovuşturuyor.

"Cinsel içerikli herhangi bir konuşma seni çok telaşlandırıyor ve başka birinin sana sahip olmasına izin verdiğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Bunu yapıp yapmamam seni ilgilendirmemeli." Derin bir nefes alıyor, hayal kırıklığından çok boyun eğmiş bir halde. "Beni yalnız bırak Jeremy. İstediğini zaten aldın."

"Daracık amcığına soktuğum sikimin her saniyesinden zevk almamış gibi davranma. İki kez boşaldın ve daha fazlasını isteyerek dağıldın." Ona doğru bir adım attım ve o da kendini arabasının kenarına yapıştırdı. "Kendine çok güveniyorsun ve masumsun ama saf değilsin Lisichka. Aklından neler geçtiğini, dünyadan saklanırken çarşafların altında kendine dokunduğunda neler düşündüğünü biliyorum. Kovalanmanın hayalini kuruyorsun." Parmaklarım boğazına dolanıyor ve nabzının attığı noktayı okşuyorum. "İradenin elinden alınmasını ve vücudunun harap edilmesini hayal ediyorsun. Sen çığlık atıp yalvarırken ve boşalırken birinin seni kirletmesini istiyorsun."

Küçük bedeninden geçen ürperti sikime kadar ulaşıyor. *Ah, lanet olsun.* Şimdi onun içine havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

"Kapa çeneni." Dudakları vücudunun geri kalanıyla senkronize bir şekilde titriyor.

Boğazını sıkıca kavrıyorum. "Kendine yalan söylemeyi ya da gerçek doğanı saklamayı bırakmalısın. Seni zaten çıplak gördüm, vücudunun her yerine dokundum, kaslarının bana karşı titrediğini hissettim ve amcığının

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sikimi. Kanını çektim ve onunla ziyafet çektim. Eğilimlerini ve neyin seni daha hızlı boşalttığını, neyin seni uçurduğunu ve neyin seni tahrik ettiğini biliyorum. O yüzden sakın saklanma."

Politik olarak doğru olan beyninin dikte ettiği şeye kendini ikna edercesine başını ileri geri sallıyor.

"Sana herhangi bir etiket yapıştırabilirdim ama bu kadar korkak olacağını düşünmemiştim."

Başını sallamayı bırakıp bana bakıyor, yeşil bakışlarının derinliklerinde ormanı yiyip bitiren bir orman yangını gibi tutuşan o ateş.

"Hadi gidelim." Dirseğini tutmak için boğazını serbest bırakıyorum ama dirseğini arabaya çarpmasına neden olacak bir güçle çekip alıyor.

"Dedim ki, seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Ya şimdi benimle gelirsin ya da ben o bara gittikten sonra arkadaşlarına karanlıkta kovalanmayı ne kadar sevdiğini anlatırsın. Bunun için nasıl bir kulüp üyeliği ödediğini ve birinden gelip sana tecavüz etmesini istediğini."

Yüzü tüm rengini kaybediyor ve ellerini iki yanında yumruk yapıyor. "Sana inanmayacaklar."

"Muhtemelen hayır. Ne de olsa senin namuslu biri olduğunu düşünüyorlar. Ama içlerini kemiren bir şüphe ve acaba soruları yaratacaktır. Ava parçaları birleştirmeye başlayabilir, örneğin ne zaman hep eşarp taktığın ya da eve topallayarak gidip kendini odana kapattığın gibi. Teoriler oluşturacaklar ve sen onları reddettikçe daha fazla baskı altında kalacaksın. Zamanla, en iyi arkadaşınıza yalan söylediğiniz için kendinizden iğrenmeye başlayacaksınız. Muhtemelen o da sana isyan edecek ve birlikte geçirdiğiniz onca yılı sorgulayacak."

"Ava öyle biri değil," diye mırıldanıyor, sanki bu söz başkası için değil de kendisi için söylenmiş gibi.

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz. İnsanlar ne kadar açık fikirli olduklarını iddia ederlerse etsinler, içten içe sizi farklı olduğunuz için yargılarlar. Sizi ayıplarlar, etiketlerle etiketlerler ve en alt kategoriye iterler. İçgüdülerini takip eden bir hayvandan başka bir şey olmayacaksınız. Bunu *isteyen* biri."

"Kapa çeneni." Sesi ancak bir fısıltı, belli ki onu çok korkutan titrek ve tekinsiz bir ses.

Çünkü bunun gerçek olduğunu biliyor. Bu yüzden bu yönünü hiç kimseyle paylaşmamış. Psikoloji çalışmalarında toplumun farklı olanlara iyi tepki vermediğini öğrenmiş olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Toplum onları eziyor, şüpheyle dolduruyor ve çürüyüp öldükleri bir hendeğe atıyor.

Ve Cecily bu ihtimalden çok korkuyor.

Daha iyi bir insan onu onaylar ve darbeyi hafifletmeye çalışırdı.

Ama ben iyi bir insan değilim.

"Değerli Landon'ın seni bir fahişeden başka bir şey olarak görmeyecek. Ahlaksız zevkleri ve kullanılmaya hazır birkaç deliği olan pis bir sürtük. Seni de diğer deliklerini siktiği gibi sikebilir ama asla senin onu sevdiğin kadar sevmeyecek. Bir döl kovasından başka bir şey olmayacaksın."

Elini kaldırıyor ve vuruşun geldiğini görüyorum ama durdurmak yerine yüzüme tokat atmasına izin veriyorum.

Gözyaşları, onları uzak tutmak ve zayıflığını gizlemek için burnunu kıvırmasına rağmen gözlerinde parlıyor.

"Sen bir canavarsın," diye hırlıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Bana karşı hissettiklerinin hiçbir önemi yok." Arkamı dönüyorum. "Beni takip et yoksa en kötü kabusunu gerçeğe dönüştürürüm."

Yapmıyor.

En azından ilk başta.

Göz ucuyla onu arabanın yanında dururken görebiliyorum, tüm vücudu titriyor, ama bisikletimi park ettiğim yere ulaştığımda arabasını kapatıyor ve bana doğru adımlarını hızlandırıyor.

Cecily elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor ve bana doğru hayali hançerler fırlatıyor.

Ekstra kaskı çıkarıp kafasına takıyorum. Kendisi takabilmek için beni itmeye başlıyor ama parmaklarımı kollarına geçirip onu bırakmaya zorluyorum.

Başında kask olmasına rağmen, ondan yayılan, etrafımızda süzülen ve tenime saplanmaya çalışan düşmanlığı hissedebiliyorum.

Kendi kaskımı taktım ve bisikletime bindim. Cecily kulübe son bir kez bakıyor, muhtemelen Prensi'nin dışarı çıkıp onu kurtarmasını bekliyor.

"Atla," diye emrediyorum o kadar da nazik olmayan bir ses tonuyla ve sarsılıyor, ses tonumdan mı yoksa başka bir şeyden mi, bilmiyorum.

Motosiklete bindi ve omuzlarıma tutundu. "Bilesin diye söylüyorum, seninle gelmek istemiyorum."

"Yani bana söyleyip duruyorsun. Israrla tekrarlayıcı olabiliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve sana söylemeye *devam* edeceğim. Bilirsin, belki bir kalbin olur da insanların isteklerine saygı duymaya başlarsın diye."

"Verecek bir sikimim olsaydı verebilirdim."

Motoru deviriyorum ve zorla ileri doğru hareket ettirdiğimde küçük gövdesi sırtıma çarpıyor.

Cecily'nin zayıf kolunu belime sıkıca sarmaktan başka çaresi yok, can havliyle tutunuyor. Yoksa düşecek.

Ne zaman sabit bir hızda gitsem, aramıza mesafe koymaya çalışıyor, etrafımdaki tutuşu gevşiyor. Her seferinde daha hızlı gidiyorum, küçük aralıklarla frene basıyorum, sadece çarpmasını ve kendini bana yapıştırmasını sağlamak için.

Diri göğüsleri sırtıma çarpıyor ve yumuşak kıvrımları sert kaslarımla birleşiyor. Parmakları karın kaslarıma girdiğinde ve bana tutunduğunda tuhaf bir tatmin duygusu yaşıyorum.

Ya da kalçaları benimkilere değdiğinde, titriyor,

ürperiyor. Titriyor.

Rüzgârdan mı, motosikletin motorunun titreşiminden mi, yoksa bilinmeyenden korktuğundan mı bilinmez, ama ondan söküp aldığım her içgüdüsel duygudan zevk alıyorum.

Her dokunuş ve kalbinin her çılgın gümbürtüsü.

Sadistçe, düpedüz çılgınca olabilir ama onun aşırı duygularının arkasındaki neden olmak istiyorum.

Cinsel olsun ya da olmasın.

İyi bir kızı bozmak, derisinin altına inmek ve en derin, en karanlık kısımlarını söküp çıkarmakla ilgili bir şey var.

Bıçağımla kesip açmak ve kanında debelenmek istiyorum. *Onun*

kanını istiyorum.

Sakin ol lan.

Cecily işin içine girdiğinde bunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Yolculuğu mümkün olduğunca uzattıktan sonra, sırf onun zıplamasını, titremesini ve kıvranmasını hissedebilmek için, Brighton Adası'na geldikten yaklaşık bir yıl sonra satın aldığım terk edilmiş mülke varıyorum.

Cecily, kapının gıcırtısıyla eşzamanlı olarak irkilir.

"Ne..." Boğazını temizliyor. "Beni neden buraya getirdiniz?" Sorusu vahşi rüzgâr tarafından yutuldu ve gökyüzüne dağıldı.

Ürkmüş sesinin titreşimi sikimi bir anda sertleştiriyor.

Lanet olsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görünüşe göre bu yerden derinden etkilenen tek kişi o değil. "Jeremy..."

Ve onun sesinden ismimi duyunca daha da sertleşiyorum.

Neyim ben? Libidosunu kontrol edemeyen bir ergen mi? Neden bu lanet kız denemeden bile üzerimde bu kadar etkili olabiliyor?

Bisikletimi içeri sürerken onu görmezden geliyorum. El altından herhangi bir yöntem kullanmamasına rağmen, sırtıma yapışmış durumda ve etrafımızı izlediğini hissedebiliyorum.

Buraya son gelişinden bu yana hiçbir şey değişmemiş. Arazi hâlâ çok bakımsız, her yerde yabani çalılar ve istenmeyen otlar var.

Gece burayı daha uğursuz, perişan hale getirir ve bir avlanma alanına dönüşme olasılığını artırır.

Motosikleti eski kulübenin önüne park ettim ve motoru durdurdum.

Cecily sanki bana sarıldığını yeni fark etmiş gibi bir sarsıntıyla beni bırakıyor ama ben bıraktığımda bisikletten inmiyor.

Kaskımı çıkarıp debriyaja asıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bütün gece orada mı kalacaksın?"

Kendi miğferini kaldırıyor, cadıya benzeyen saçlarının rüzgârda uçuşmasına, gözlerine batmasına ve yüzünde bir karmaşa yaratmasına izin veriyor. "Eğer gerekirse."

"Donacaksın. Bu gece hava soğuk."

"Seni takip etmektense donarak ölmeyi tercih ederim."

"Saçmalama ve dramatiği bırak. Sana yakışmıyorlar." "Yani şimdi bana neyin yakışıp neyin yakışmadığını biliyorsun?"

"Çoğunlukla."

"Bu da ne demek oluyor?" "Aşağı inecek misin?" "Hayır."

Bir süre birbirimize baktık. İki.

Üç.

Ona doğru adım atıyorum ve kıvrak bedenini kaldırıp zahmetsizce omzuma attığımda çığlık atıyor.

Bu uzun bir gece olacak. Ve her saniyesinden zevk alacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Bu da ne böyle?

Başlangıçta, olayların ani değişimi karşısında tamamen hazırlıksız yakalanarak sessizliğe gömülüyorum. Kısa bir süre sonra, her şey odak noktasında patlıyor ve aşırı duyusal yüklenme ile saldırıya uğruyorum.

Bacaklarımın etrafına doladığı tek bir kolla beni yerime hapseden Jeremy'nin kaya gibi sert omzuna göbeğim kolayca eğiliyor.

Hem pozisyondan hem de beni hırpalama şeklinden dolayı başıma kan hücum ediyor.

Ellerimi yumruk yapıp sırtına vuruyorum. "Bırakın beni!"

Ne kadar çok vurursam, sanki fiziksel bedenine değil de bir duvara vuruyormuşum gibi kulübeye doğru o kadar uzaklaşıyor.

"Jeremy!" Birinin duymasını ve beni onun barbar pençelerinden kurtarmasını umarak adını haykırıyorum.

Kimsenin

yok. Kimse

yapmayacak.

Beni Heathens'ın malikanesine ya da halka açık bir yere götürmek yerine, stratejik olarak kimsenin onu durduramayacağı bu gözlerden uzak gotik kır evini seçti.

İki hafta önce olduğu gibi, sadece ben, o ve dışarıdaki ürkütücü gece hayvanları.

Ancak o zamankinden farklı olarak, kendi isteğimle gelmedim. Beni zorladı ve değer verdiğim herkesin önünde beni ifşa etmekle tehdit etti.

Kolumu büktü ve asla geçilmemesi gereken bir çizgiyi aştı.

Onun canavarca doğasını unutmaya başladığım anda, şeytanı kafasını dışarı çıkarıyor ve onun hakkında sahip olduğum her normal düşünceyi yok etmeye hazır.

Jeremy kulübenin oturma odasına girerken elektrik düğmesine basıyor. Ölçülü adımları ahşap döşemeye gümbür gümbür düşer.

Her hareketinde, her nefesinde ve iri, güçlü elinin kalçalarımdaki her sıkışında, varlığını göğsümün derinliklerine kazıyor.

Sanki bir dev tarafından taşınıyor gibiyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boyu, devasa yapısı, sert yüz hatları ya da tüyler ürperten kokusuyla erkeksiliği yansıtıyor.

Ama o zehirli erkeklik.

Odanın ortasına geldiğinde beni ürküten bir yumuşaklıkla ayaklarımın üzerine yatırıyor. Bir şeyi kanıtlamak için beni en yakın nesnenin üzerine atmasını neden beklediğimi bilmiyorum.

Birkaç adım geri çekilip bir kaçış yolu bulmak için etrafı tarıyorum. Ön kapının yanı sıra merdivenler ve mutfağa açılan bir kapı daha var.

Biliyorum çünkü beni son kez burada bıraktığında kulübeyi gezmiştim. Ama aptalca bir şekilde onu bulmaya çalışıyordum, keşfetmeye değil.

"Yapma."

İşte yine o kelime, biraz alçak ve çok emredici. Sanki düşüncelerimi ifade etmeme gerek kalmadan zihnimi okuyor.

"Ben bir şey yapmıyorum."

Parmağını kot pantolonunun üzerinde, berbat bir ninni gibi aşağı yukarı kaydırıyor. "Ama kaçmayı düşünüyorsun ki bu hem imkânsız hem de nafile. Kaçtığın an seni kovalayacağım Cecily. Seni yakaladığımda ne yapacağımı söylememe gerek yok, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum, geçen seferki görüntü ve seslerin bilincimi nasıl katlettiğinden nefret ediyorum.

Tokatlama, inleme, inleme, emme, nefes alma, sızlanma.

Düşüyor.

O erotik anıları durdurmak için tırnaklarımı avucuma geçiriyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Bir kez yapmana izin verdim diye bir daha izin vereceğim anlamına gelmez." Benim üzerimde bu gücü ona vereceğimi düşünüyorsa canı cehenneme, üstelik bu gücün üzerinde tepinmekle kalmayıp beni bununla tahrif etmeye, karalamaya ve tehdit etmeye meyilliyken.

Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda yiyor ve geri itip ona beni ne kadar korkuttuğunu göstermemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Çünkü öyle. Korkutucu bir şekilde.

Ve bu sadece devasa fiziğinden ya da ne kadar acımasız olabileceğinden değil, bulutlu gözlerindeki o duygusuz bakıştan kaynaklanıyor - beni çiğneyip parçalara ayırsa bile daha az umursamayacağının inkar edilemez bir kanıtı.

Bana eziyet etmeyi bitirdikten sonra sıkılacak ve bir sonraki kurbanına geçecek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy, sanki ben onun kriminal büyüklük yolunda bir baş belasından başka bir şey değilmişim gibi burnunun ucuyla bana bakıyor. "Sanki beni durdurabilirmişsin gibi konuşuyorsun. Eğer istersem, seni hiç var olmamışsın gibi ezebilirim. O yüzden beni bu seçeneği seçmek zorunda bırakma. Akıllı ol, savaşını seç ve sırf eğlence olsun diye boğazıma sarılma alışkanlığından vazgeç."

Sözlerinin ardındaki kayıtsızlık tüylerimi diken diken ediyor. Ciddi, değil mi? Bu sadece bir güç gösterisi değil. Bu adam insanlığımı çalabilir ve beni ölüme terk edebilir.

"Yani bu konuda seçme şansım yok mu? *Bu* her *neyse*?"

"Tabii ki biliyorsun." Başını kapıya doğru eğiyor. "Her zaman gidebilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Kaçmanın sonuçlarını hatırladığınız sürece."

"Bu nasıl bir seçim olabilir ki? Kalırsam mahvolurum, gidersem de mahvolurum."

"Daha iyi bir seçim yapmak için içgüdülerinize güvenmeniz gerekecek. Sana bir ipucu, duygularını kullanma." Mutfağa doğru yöneliyor ve "Beni takip et" dediğinde arkasını dönmüyor.

O içeride kaybolur kaybolmaz ön kapıya bakıyorum, dışarı fırlamak için çok istekliyim.

Ama nereye gideceğim? Ve o beni bulmadan önce ne kadar kaçabilirim?

Beni yakalarsa ne yapacağına dair verdiği sözü tutacağından hiç şüphem yok. İlk sefer farklıydı çünkü gerçekten istiyordum ama gerçek bir şiddet patlamasını kaldıramayacağım.

Eski yaralarım yüzeyin altında zar zor dikiliyor ve eğer benzer bir olay yaşarsam delireceğim.

İç çekerek mutfağa doğru ilerliyorum, eşikte durup kendimi toparlıyorum - bu otuzbircinin varlığında sık sık yapmam gereken bir şey- sonra içeri giriyorum.

Tesisin geri kalanı gibi mutfak da Drakula masallarına ve paranormal faaliyetlere benzer gotik bir hava veriyor.

Ahşap yer yer yontulmuş, muhtemelen yıllardır bakım yapılmamış. Aralarında eski görünümlü bir masa bulunan iki gömme banket var. Pencereye ve dışarıdaki verandaya açılan cam bir kapıya bakıyorlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mutfak alanının karşı tarafı da daha iyi değil. Bar tarzı tezgah yağlı görünüyor, paslanmaz çelik ekipman toz topluyor ve buzdolabı doksanlı yıllardan kalma bir filmden fırlamış gibi.

Jeremy baş üstü dolabından ton balığı konservesi alıp şaşırtıcı derecede işlevsel bir ocağın üzerindeki tavaya atıyor.

Yerimde kalıyorum, mecbur olmadığım sürece ileriye doğru bir adım daha atmayı reddediyorum.

Jeremy buzdolabından çıkardığı yumurta ve sebzeleri ustaca hareketlerle karıştırıyor.

Onu yemek pişirmek gibi sıradan şeyler yaparken görmek biraz garip. Hayatı boyunca hizmet etmiş ve bir mutfağın içeriden nasıl göründüğünü bilmeyen bir tipe benziyor.

"Bir sürüngen gibi izlemek yerine, masayı hazırlamaya ne dersin?"

Sesinin ani akışı karşısında irkiliyorum. Sesinde beni her seferinde etkileyen bir derinlik ya da sert bir tonlama var. Sıradan olduğunda bile. Jeremy'nin sesi emretmek için yapılmış gibi, eski zamanlarda generallerin ve savaş lordlarının sahip olduğunu hayal ettiğim bir ses.

Kendimi toparladıktan sonra kollarımı kavuşturuyorum. "Bu çok komik. Ben senin sürüngen olduğunu sanıyordum."

"Paylaşmaya açığım." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Sürünme kelimesi, başka bir şey değil. Yardım edebilir misin?"

"Peki ya istemezsem?" Yavaşça soruyorum.

"Savaşlarınızı seçmekle ilgili kısmı hatırlıyor musunuz? Bu mükemmel bir örnek. Önemsiz nedenlerle beni kışkırtma yoksa sonuçlarına katlanan sen olursun."

İçimden en yakın nesneyi alıp kafasına fırlatmak geliyor ama o haklı. Şapkasını takmaya karar verirse durumu kendim için daha da zorlaştıracağım.

İç çekerek dolaba yöneliyorum ve mutfak eşyaları ile tabakları aramaya başlıyorum. Ona nerede olduklarını sormamdan daha fazla zamanımı alıyor ama boş ver. Onunla konuşmaktansa zaman kaybetmeyi tercih ederim. Bu benim isyan şeklim.

Jeremy planımı anlamış gibi yardım teklif etmiyor ve yemek yapmaya devam ediyor.

Biri kenarından kırılmış iki tabak, iki bardak ve mutfak eşyaları bulduğumda kendimi biraz muzaffer hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bulduğum bir deterjanla masanın yüzeyini temizlemem daha uzun sürüyor. Sadece artık çok yağlı olmadığında gevşetiyorum. Sadece emin olmak için köşelerdeki sinir bozucu izleri fırçalıyorum.

Yenilgiyi kabullenmeyi reddederek o noktaları ovmaya devam ediyorum. "Temizlik OKB'niz mi var?"

Sırtıma yakın gelen sesle irkildim. Orada olduğunu unuttuğumu söylesem yalan olur ama hâlâ ocakta olduğunu ve varlığını unutmaya çalışmak için biraz daha zamanım olduğunu düşündüm.

"Bu... yağlı." Tavayı yüzeye yerleştirirken nefesimi tuttum. "Böyle bir yerde nasıl yemek yiyebiliyorsun ki? Bu bir hijyen tehlikesi."

Dolaplardan birini açıyor ve bir şişe votka alıyor. O kadar sert bakıyorum ki, paramparça olmamasına şaşırıyorum.

Ne zaman o içkiyi görsem, restorandaki o anı, cezalandırıcı dokunuşunu, uysal dudaklarını, beni kucağına alışını hatırlıyorum. Jeremy'nin duruma göre farklı yönler gösterebilmesi çok garip. O kulüpteki gibi tuhaf bir şekilde şefkatli olabiliyor ya da beni ama aynı zamanda saniyeler içinde bir canavara dönüşebiliyor. "O kadar da kötü değil." Kanepeye doğru kayıyor.

"Bu bir felaket." Karşısındaki yere geçip kirli pencereden ve cam kapıdan uğursuz göle bakıyorum. "Burası da ne böyle?"

Tabağıma garip bir omlete benzeyen bir şey koydu - yontulmamış olanı. "Buna tatil evi diyelim."

"Daha çok bir korku evi gibi."

Bir omzunu kaldırıyor. "Adını ne koyarsan koy."

Bardağı bir kağıt peçeteyle siliyorum ve tamamen temiz olduğundan emin olduktan sonra içine biraz su döküyorum. "Nasıl eriştin?"

"Ben aldım."

"Gerçekten mi?"

"Uygun bir fiyata satılıyordu ve malikane dışında kendime ait bir yere ihtiyacım vardı, ben de bunu satın aldım."

"Bir daire ya da başka bir şey alamadınız mı? Eminim ailenin parası o."

"Apartman daireleri sıkıcı. Açık alanları tercih ederim."

"Perili bir havası, ürkütücü gece yaratıkları ve gotik bir havası var."

"Seni başka nerede avlayabilirim ki?" Ağzının kenarından sırıtıyor ve ben onun gözlerini oymak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu konuda konuşmasak olmaz
mı?" "Neden konuşmayalım?"
"Cidden, sorularıma başka sorularla cevap vermeyi bırak." "Neden
cevap vereyim ki?"
Ugh. Bu pislik.
Başını el değmemiş tabağıma doğru eğiyor. "Ye." "Aç
değilim."
"Bütün gece bir şey yemedin, öyleyse yemiş olmalısın."
"Bunu nereden biliyorsun...? Bekle bir dakika, yine beni mi izliyordun?"
Yemeğini kesiyor ve bana cevap vermese de eminim ki öyleydi.

Bu, hafta boyunca yaşadığım küçük endişe patlamalarının gerçek olduğu anlamına mı geliyor? Ama bu imkansız. Yangında olanlardan sonra iyileşme sürecinde olduğu için orada olamazdı.

Biliyorum çünkü Anni söyledi.

Bir parçam güvende olduğu için rahatladı. Eğer o yangından etkilenmiş olsaydı kendimi affedemezdim.

Yine de onun yöntemlerinden nefret
ediyorum. "Takip etmek bir suçtur,
biliyorsun." "Sadece kanıtlanırsa."
"Ne?"

"Bir sapık ancak yakalandığında suçlu olur. Ayrıca, ben buna *sorgulama* demeyi tercih ederim." Başını bana doğru eğdi. "Ye. Üçüncü kez sorarsam, kelimelerle olmaz."

Parmaklarımı kapların etrafında kenetliyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Zehirli olmadığını nereden bileceğim?"

"Ben doğrudan bir insanım. Eğer seni öldürmek isteseydim, bu zehirden daha acımasız yöntemlerle olurdu."

Ağzım açık kaldı. Jeremy'nin bir suç örgütüne mensup olduğunu hep biliyordum ama bunu ilk kez tam olarak anladım.

"Ya benimle birlikte olmak için bana ilaç verirsen?"

Sanki beni hipnotize etmeye çalışıyormuş gibi işaret parmağını bardağının kenarında şifreli bir ritimle ileri geri kaydırıyor.

"Sen uyanıkken daha eğlenceli oluyor. Yoksa inlemelerini, nefes nefese kalışlarını ve en önemlisi *çığlıklarını* nasıl duyacağım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Midemin bulanması gerekirdi ve öyle de, ama aynı zamanda, son kelimeyi söylediğinde ses tonundaki ve ifadesindeki ince değişim beni kendimden geçiriyor. Sesi derinleşiyor ve normalde soğuk olan gözlerinde tanıdık bir kıvılcım parlıyor.

Gidecek başka yerim kalmayana kadar beni güvertede sıkıştırdığında da aynı ifadeyi takınmıştı.

Tekrar içine hapsolmak yerine başımı eğip omletten küçük bir parça kesiyorum ve ağzıma atıyorum, tamamen tadına bakmadan yutmaya niyetliyim.

Ama tadına bakıyorum ve duraklıyorum, sonra bir ısırık daha alıyorum ve bu sefer yavaşça çiğniyorum.

Normal malzemelere ve konserve ton balığına rağmen, parmağımı koyamadığım özel bir şey var.

Belki de uyuşturucu yüzündendir.

Bir ısırık daha aldım ve bir ısırık daha. Sadece emin

olmak için. "Beğendin mi?"

Başımı kaldırdığımda Jeremy'nin bardağındakileri karıştırdığını ve tabağına neredeyse hiç dokunmadan dikkatle beni izlediğini görüyorum.

Benimkini neredeyse bitirdiğimi fark ettiğimde kulaklarım ısınıyor.

"Fena değil," diyorum utancımı önemsiz göstermeye çalışarak.

Jeremy'nin dudakları seğiriyor ve elindeki tabağı bana doğru itiyor. "Bunu da alabilirsin."

"O kadar aç değilim."

Cevap vermiyor ama tabağını da geri almıyor. Dirseğini masaya koyuyor, çenesini yumruğuna dayıyor ve fincanının kenarından beni izlemeye devam ediyor.

Bana bakışı sinir bozucu. Sanki yemek yerine beni yutmak ve sonra da kırmak istiyor. Ya da belki ikisi aynı anda.

Bu yüzden omlete odaklandım, özel malzemeyi anlamaya çalıştım ve başaramadım. Baharat mı?

Acelemden boğuluyorum ve Jeremy bana doğru bir bardak su uzatıyor.

Ancak yarısını içtiğimde ve yanma hissine kapıldığımda bunun su olmadığını anlıyorum.

Öksürüyorum, sıçrıyorum ve yanık oraya yerleşirken göğsüme vuruyorum. "Neden... neden bana saf votka verdin ki?"

Bir omzunu kaldırdı. "Boğuluyordun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Su iyidir."

"Alkol daha iyi. Çok içmiyorsun, neden?"

"Bunu nereden bildiğini sormayacağım bile. Ben sadece... çekingenliğimi kaybetmekten hoşlanmıyorum."

"Sanırım bunun uyuşturucu kullanmanın zor bir sınır olmasıyla bir ilgisi var?"

Dudaklarımı büzüyorum ama görünüşe göre ihtiyacı olan tek cevap bu, çünkü bilerek başını sallıyor. Bu adam sinir bozucu derecede gözlemci ve onun yanındayken sürekli mikroskop altındaymışım gibi hissediyorum.

Bardağını geri alıyor ve dudak izlerimin olduğu yerden içerek bir gösteri yapıyor.

Normalde bu durum midemi bulandırırdı ama şu anda tek yapabildiğim durup bakmak.

Boğazımı temizliyorum, her şeyden çok dikkatimi dağıtmak için. "Yemekten sonra ne olacak?"

"Hâlâ yemek yiyoruz."

"Biliyorum. Sonrasında ne olacağını soruyorum."

"Bazen anı nasıl yaşayacağınızı öğrenmeniz gerekir. Fazla gelecek odaklı olmak sizi sadece mezara götürür."

"İstenmeyen tavsiye için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"İğneleme yaptım."

"Biliyorum. Sana yakışmıyor ama konudan sapıyorum."

Bir lokma yemek yiyorum ve ona bakıyorum. "Neden bana neyin yakışıp neyin yakışmayacağı konusunda uzman olduğunu düşünüyorsun?"

"Kendime uzman demezdim ama belirgin işaretleri ve kalıpları fark ediyorum. En iyi yaptığım şey bu."

"Mafyadan olduğun için mi?"

"Çünkü birinin davranışını tahmin etmek için bunu yapmak zorundaydım."

"Birinin mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bugün sorularla dolu değil misin? Daha iyi bilmesem, benimle ilgilendiğini söylerdim."

"Sanki." Boş tabağı itiyorum. "Sadece kiminle uğraştığımı bilmek istiyorum."

"Biliyorsun, bunu tatsız hale getirmek zorunda değilsin Cecily. Sen ve ben uyumluyuz ve çok özel bir sapkınlığı paylaşıyoruz. Sizi kimsenin yapamayacağı şekilde canlı ve arzulu hissettirebilirim. Bu yükü senden alabilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

sosyal olarak kabul edilmek. Eğer mesafeli davranmayı bırakır ve her adımda benimle mücadele etmeyi bırakırsan her şey avucunun içinde."

"Biz uyumlu değiliz, Jeremy."

"Nasıl yani?"

"Beni oyuncağın olarak görüyorsun, emir verebileceğin ve hizaya gelmesini bekleyeceğin biri olarak görüyorsun ve ben bu şekilde olmayı reddediyorum. Bana kendi seçimlerimi yapmam için adil bir şans bile vermiyorsun."

"Bunu sana ben verdim ve sen yanlış olanı seçtin." Sesi korkutucu bir şekilde koyulaşıyor.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Her zamanki gibi cevap vermiyor ve ben de en kötü şaşkınlık durumuyla baş başa kalıyorum.

Jeremy ile tanıştığımdan beri bana hiç seçenek sunmadı. Bir kere bile.

Peki nasıl olur da yanlış seçim yaptığımı söyleyebilir?

Büyük bir kara kedinin uyuşukluğuyla ayağa kalkıyor ve ben de bankete doğru geri çekiliyorum.

Havada bir değişiklik oldu. Neden olduğundan emin değilim ama orada ve boğucu bir gerilimle dalgalanıyor.

"Yemeğini bitirdin mi?"

"Neden?" İçimden kendime ne kadar moral versem de sesim ancak bir mırıltıya dönüşüyor.

"Yemekten sonra ne yapacağımızı sormadın mı? Cevap bir oyun." "Ne tür bir oyun?"

"Benim favorim. Rus ruleti."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

20

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

"Az önce Rus ruleti mi dedin?"

"Eğer oyunu biliyorsanız, tanıtıma gerek yok." Jeremy yan dolaba doğru yürüyüp küçük metal bir bavul alırken dudaklarının kenarından zalim bir gülümseme yükseliyor.

Aksiyon filmlerinde gördükleriniz gibi.

Çantayı aramızdaki masanın üzerine koydu ve açarak bir tabanca çıkardı.

Oyuncak değil, dekor değil, gerçek bir silah.

Uzun parmakları metalin üzerinde ustalıkla kayarken dönen silindiri açıyor ve tüm mermileri masanın üzerine boşaltıyor.

Kemiklerime kadar işleyen unutulmaz bir sesle dağılıyor ve zıplıyorlar.

Bir an için bunun, bilinçaltımın tüm korkularımı ve zayıflıklarımı su yüzüne çıkardığı o kâbuslardan biri olmasını diledim.

Önümdeki sahnenin zalim bir şakadan ibaret olmasını dilerdim. Ama gözümü kırptıkça daha da gerçek oluyor.

Jeremy'nin aslında bir silahı var ve onunla bir oyun oynayacağını söyledi. o.

Rus ruleti.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle," diye fısıldıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.
göğsümde, bayılmadığıma şaşırdım.

Bana bir bakış bile atmıyor, beni yakın çevresinden silerek işine devam ediyor.

"Jeremy!" Sesim titriyor ve boğuluyor.

Sonunda, yoğun bakışlarını bana kaydırdı ve... öldü.

Bana yemek yapan ve hatta daha önce konuşurken gülümseyen kişi gitti. Onun yerini bir iblis aldı ve onu ete aç ruhsuz bir canavara dönüştürdü.

Etim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sana söylemiştim. Rus ruleti." Dönen silindirin korkunç deliklerinden birine bir mermi itip kapatıyor, sonra da bulanık bir hızla yuvarlıyor. "Ama bunu gerçek zamanlı yapalım. İkişer soru soracağız ve diğeri cevap verdiğinde ateş etmek zorunda kalacak. Bu söyleyeceğimiz son şey olabilir, o yüzden yalan söylemek yasak. Beş boş atış var ve dört tur oynayacağız. İlk sen başla."

Başımı çılgınca sallıyorum ve ayağa fırlıyorum. Burada kalmayacağım ya da bu çılgınlığın bir parçası olmayacağım.

Daha önce kaçarsam ne yapacağına dair tehdidi, kendimizi gerçekten vurmamızın yanında sönük kalıyor.

Güçlü bir kol bileğimi sardığında ve ciğerlerimdeki nefesi kesen bir güçle geri çekildiğimde bir adım uzaktaydım.

Beni sert bir şeyin üzerine yatırdı. Kucağına. Beni yerimde tutmak için bir kolunu ortama doluyor ve bir santim bile hareket etmemi yasaklıyor.

Derin bir dehşet duygusu beni ele geçiriyor ve kolunu itiyorum, tırmalıyorum, pençeliyorum, vuruyorum.

Tüm enerjimi mücadeleye harcıyorum ama hareketsiz kalsam da olur. Kımıldamamakla kalmıyor, nefes alamayacak kadar sıkıyor beni.

"Bitti mi?" Sıcak nefesi tenimde ürperti yaratıyor.

Kulak.

Arkamdan ona bir bakış attım, yontulmuş yüzüne ve yakışıklılığına özellikleri. Karanlıktan kopup gelmiş gibi görünen bu güzel yaratığa.

"Bunu yapma lütfen," diyorum daha sakin bir şekilde, mantığıma pamuk ipliğiyle bağlıyım. "Ben... ölmek istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Bunun intihardan ne farkı var?"

"Mesele ölmek değil. Bu gerçekle ilgili." Silahı bana uzattı. "Önce sen gidersen hayatta kalma şansın artar. Soruyu ben soracağım."

"Her türlü sorunuza cevap vereceğim. Sadece bu şekilde

değil." "Neden periyodik olarak katatonik bir duruma

giriyorsun?"

İçimde bir sarsıntı oluyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ben bu kadar iyi saklamayı başarmışken o bunu nasıl biliyor?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En yakınımdaki insanlar bile dikkatimin dağılmaya eğilimli olduğunu düşünüyorlar, ancak bunu onun kadar belirgin bir şekilde adlandırmıyorlar.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sesim ancak bir mırıltının üzerinde. Alçak ve perili.

Jeremy yumruk haline gelen elimi kapıyor ve silahın üzerine koyuyor. Direnmeye, savaşmaya çalışıyorum ama onun gücüne denk değilim.

Büyük avucu benimkini içine alıyor ve parmağımı tetiğe basmaya zorluyor. Ardından soğuk namlu tenime yapışana kadar ürpertici bir sakinlikle şakağıma doğru kaldırıyor.

"Yapma bunu." Kelimelerim içimle senkronize bir şekilde titriyor. "Ölmek istemiyorum."

Konuştuğunda, sanki bir şeytan onu ele geçirmiş gibi. Sesi monoton, acımasız ve kesinlikle korkutucu. "Soruya cevap ver yoksa arka arkaya iki tane almak zorunda kalacaksın."

Başımı sallıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve o zaman gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ediyorum. Havanın ciğerlerimden zorla çekildiğini ve silahın her geçen saniye daha da ağırlaştığını hissedebiliyorum.

"Eğer blöfümü görüyorsan..." Tetik parmağıma güç uyguluyor.

"Bekle, bekle!" Bir kasırga gibi üzerime çöken yüksek duygularla ağzımdan kaçırıyorum. "Bu... ortaokulun son yılında başladı."

"Sana ne zaman başladığını sormadım, nedenini
sordum." Dudaklarımı büzdüm. "Zihinsel stres."

"Bu hala soruma cevap vermiyor. Zihinsel stresin arkasındaki sebep nedir Cecily? Senin gibi kendine güvenen bir kızı dünyadan kopma noktasına getiren şey nedir?"

Özenle inşa ettiğim zırhımın çatladığını, parçalandığını ve kanlı parçalar halinde etrafıma saçıldığını hissedebiliyorum ama yine de bu parçamı saklayabileceğim yanılsamasına t u t u n u y o r u m . "Bir nedeni olması şart mı?"

"Zihninizin içinde kaçmayı seçmeniz için her zaman bir neden vardır." Sesi sertleşiyor. "Neden şeytanlarını eğlendirmek için dünyayı ve seni önemseyen insanları dışlıyorsun?"

Benden talep ettiği şeyden çok ses tonu ve sertleşen duruşu yüzünden omurgam sarsılıyor.

Kafamda çılgınca bir düşünce oluşuyor. Benzer bir şeyle karşılaştığı için bununla ilgileniyor olabilir mi?

Yoksa hayal mi görüyorum?

"Soruya cevap ver Cecily. Bu sefer düzgünce."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sesinin tartışılmaz kalitesi, parmağımı sıkıca kavrayışıyla karışıyor.

Eğer ölürsem, o zaman beni öldürmüş olur.

Bunun sahip olduğum son anlar olabileceği, birkaç saniye içinde kafamı uçurabileceği gerçeği bana daha önce hiç deneyimlemediğim bir cesaret ve açıklık veriyor.

Sarhoşken bile.

Kelimeler kırık dökük cümleler halinde ağzımdan dökülüyor: "Benim... ortaokuldaki erkek arkadaşım... şey... benimle seks yapmaya çalıştı, ama ben ona her zaman hazır olmadığımı söyledim, o da buna kızdı ve... bana ilaç verdi ve beni soydu. Vücudumu sağa sola çevirirken yatakta donup kalmıştım. Kafamın içinde çığlık atıyordum ama hiç ses çıkmıyordu. Yardım çağırıyordum ama kimse beni duymuyordu. Tek yapabildiğim, giysilerimin her parçasını çıkarmasını izlemekti. Onu durduramadım, savaşamadım, orada yatarken ve onun kokuşmuş kolonyasını ve sigarasını koklarken hiçbir şey yapamadım. Bana tecavüz etmeye çalıştı, ama o şeyi ağzıma soktuğu anda üzerine kustum. Bana iğrenç dedi ve gitti ama beni uygunsuz pozisyonlarda gösteren fotoğraflarımı ve videolarımı çekmeden önce değil. Dedi ki... eğer birine anlatırsam ya da onu ihbar edersem, elindeki tüm materyalleri porno sitelerinde yayınlayacağını söyledi." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Yapamadım... Kendi aileme bile söyleyemedim. Çok korkmuştum ve onlara açılmayı çok istiyordum ama bu, babamın küçük kızını uyuşturulmuş ve soyulmuş halde görmesi ve beni koruyamadığını düşünmesi anlamına gelirdi. Annem de kendini çok kötü hissederdi ve onları incitmek beni öldürürdü. Bu yüzden bunu bir sır olarak saklamayı tercih ettim. Ama *sanırım* -hayır- eminim travmatik deneyimi atlatma yeteneğimi abartmışımdır. O zamandan beri, çaresiz olduğum, çığlık atamadığım, hareket edemediğim ya da yardım isteyemediğim bu evrelere giriyorum. Tıpkı o zamanki gibi."

Sert nefes alışım ve gözyaşlarıma eşlik eden istemsiz burun çekişlerim dışında odaya sessizlik çöküyor.

Onları durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

İçimde fırtınalar koparan ve yoluna çıkan her şeyi yok eden çöküşe engel olamıyorum.

Kalbim acıyor ve içimdeki her şey kontrol edemediğim bir güçle ağrıyor. Ve bu acınası, savunmasız halimin tek tanığı Jeremy'den başkası değil.

Uzun zamandır sakladığım bir parçamı ona anlatmam için beni zorlayan şeytan Jeremy.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yaklaşık iki yıl önce yaşadığım olaydan bu yana ilk kez dile getirdiğim şeyi hissedecek kalbi olmayan canavar Jeremy.

Ama belki bu daha iyidir. Eğer bunu babama, anneme, Ava'ya ya da diğerlerine söyleseydim yıkılırlardı. Kendilerini suçlarlar ve bunu sakladığım için beni suçlarlardı. Duygularım tüm zamanların en yüksek seviyesinde olurdu ve bu beni yıkardı.

Ama Jeremy duygusuz bir kasadır. Sadece kendi gündemine hizmet eden kalpsiz bir adam.

Bana acımayacak.

Beni yargılamayacak.

Sadece dinledi ve nedense bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

yol.

Tetiği sıkıca kavrıyor ve vücut dili

Değişim.

Ama sonra parmağımı itti.

Tıklayın.

Hıçkırıklarım etrafımızda yankılanırken, yaşam telaşı daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle içimde dalgalanıyor.

Az önce ölebilirdim ama ölmedim. Sanki

yeniden doğmuş gibiyim.

Jeremy sakince, neredeyse metodik bir şekilde silahı nemli, uyuşmuş parmaklarımın arasından çekip şakağına dayıyor. "Sıra sende."

"Dur, lütfen." Bulanık gözlerimin arasından onu zar zor görebiliyorum.

"Hayatta mı kalacağımı yoksa kafamı mı uçuracağımı görmek istemiyor musun? Eğer ikinci seçenekse, endişelenmene gerek yok. İntihar olarak kabul edilecek."

Dönüyorum ve iki elimle ceketini yumrukluyorum. "Sen bu oyundan memnun olabilirsin ama ben değilim. Senin ölümünü izlemek istemiyorum."

"Ses tonunuzda duyduğum endişe bu mu, Lisichka?"

"Bu sağduyu! Aklı başında kim ölüm oyunu oynar ki?"

"Ben. Ya soruyu sorarsın ya da ben sorarım." Silahı çıkarmaya başladı.

Sözünü tutacağından hiç şüphem yok.

Jeremy'nin yerinden oynatılamaz bir dağdan farkı yok. Acımasız bir yırtıcı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Ağlamaktan sesim kısılmış ve burnum tıkanmıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü senin karanlığın benimkini çağırıyor. Bastırılmış parçanı serbest bırakmak ve onunla, seninle oynamak istiyorum, tıpkı masumiyetini sikime bulaştırdığım zamanki gibi. Sana sahip olmak istiyorum Cecily, her parçana, gösterdiklerine ve kendi dayattığın prangaların altında sakladıklarına. Tamamen, eksiksiz ve inkar edilemez bir şekilde benim olana kadar durmayacağım."

Sakince söylediği her kelimede, arkasındaki iddiada, onları kaplayan kararlılıkta ürperiyorum.

Ve Jeremy'nin yoluna düştüğümden beri ilk kez ne kadar berbat durumda olduğumu fark ettim.

Çünkü bu adam durmayacak. Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım ya da ne kadar iyi saklanırsam saklanayım, beni bulmak için dünyayı tersine çevirecek.

Beni ben olduğum için istemiyor. Bana olan saplantısı ya da çarpık kafasında benimle ilgili yarattığı imaj nedeniyle beni istiyor.

Yani tetiği çektiğinde, aklı başında bir insan onun ölmesini dilemelidir. Dediği gibi, intihar olarak kabul edilecek ve ben de ondan kurtulacağım.

Ama kendimi nefesimi tutarken, titrerken ve parmaklarımın altında kalp atışlarının gümbürtüsünü özlerken buluyorum.

Hayatta olduğuna dair kanıt.

Sözünü tutacak ve kendi kendime taktığım tüm prangaları söküp atacak.

Son bir hamleyle silaha uzanıyorum ve tetiği çektiğinde nefesim kesiliyor. Yüzünde patlayabilecek kan banyosunu görmek istemediğim için gözlerimi kapattım.

Havada bir klik sesi duyuluyor ve içimden uzun bir nefes çıkıyor.

Kalp atışları parmaklarımın altında gümbürdemiyor, hızlanmıyor, aynı kalıyor. Yaşıyor ama ölüme yakın deneyimden hiç etkilenmemiş.

Daha önceki yaşam telaşı tekrar yüzeye çıkıyor, kemiklerime takılıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve onun içimi düğümleyen o yoğun bakışlarla beni izlediğini görüyorum.

"Sıra sende." Silahı bana uzattı.

Çığlık atmak istiyorum.

Onun kafasına vurmak istiyorum.

Ama bunu yapmak yerine, kararsız parmaklarımla tuttum ve sonra tüm gücümle pencereye fırlattım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Camın kırılması beni neredeyse sağır ediyor. Kısa bir süre sonra, silah bir gümbürtüyle dışarıdaki ahşap verandaya düşüyor.

Göğsüm o kadar ağır bir şekilde inip kalkıyor ki, bunu, yanaklarımı hala boyayan gözyaşlarımı ya da Jeremy'ye bakışımı kontrol edemiyorum.

Yeni, biraz ürkütücü, biraz endişeli ama bundan daha gerçek olamazdı. Gerçek. Güçlü.

O hesaba katılması gereken bir güç ve ben de tam onun yolundayım. Bana bu kadar takıntılı olmasının nedenini asla kabul etmeyecek olsam bile, sonunda bunu kabul ediyorum.

Ya da daha çok, anlamıyorum.

Bakış açısını görebilmem için hiçbir açıklama ya da mazeret sunmuyor.

O kırılan pencereye doğru bakarken, korkmuş bir kedi yavrusu gibi geriye sıçrayarak elinden kurtuluyorum.

Ayakta kalma yeteneğimi abartıyorum. Bacaklarım adrenalinden jöle gibi oldu ve denge için masaya tutunmak zorunda kaldım.

Jeremy ayağa kalkmak için kendini zorluyor ve içimi bir korku dalgası sararak uzuvlarımı kilitliyor. Ne kadar cesur olmaya çalışırsam çalışayım, bu adam hâlâ karşılaştığım en korkutucu doğa gücü.

Özellikle de yüz hatları kapalıyken ve tam boyuna ulaştığında.

"Kaçacak mısın Cecily?" Başımı

aşağı yukarı sallıyorum.

Genelde karanlık olan gözlerini sadist bir parıltı aydınlatıyor. "Bundan emin misin? Sana karşı kolay olmayacağım."

"Ne zaman yaptın ki?"

"Doğru." Bana doğru bir adım atıyor ve sesi alçalıp derinleşirken ve gerginlikle kalabalıklaşırken birkaç adım geri çekiliyorum. "Sana avans vermeyeceğim."

Seçimimin sonuçlarını düşünmeden koşuyorum. Tek bildiğim bu seçeneğin bir ölüm oyunundan daha iyi olduğu.

Az önceki adrenalin kol ve bacaklarıma hücum ediyor ve birinci kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum. İlk başta onu duymuyorum ve belki de bu gece kazandığım insanüstü enerji nedeniyle daha hızlı olduğumu düşünüyorum.

Ama sonra arkamdan gümbür gümbür bir adım geliyor ve onun ezici varlığını arkamda hissedince çığlık atıyorum. Sahte bir bitki kapıp ona fırlatıyorum.

Ama o kaçıyor ve saksı yere düşüyor.

Blimey!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer evde kalırsam, kendimi kapana kısılmış bulacağım. Ani bir kararla merdivenin geniş korkuluklarının arasından sıyrılıp atlıyorum.

Bacaklarım darbe alıyor ama bu şartlar altında pek acımıyor. Yere yuvarlanıyorum, sonra ayağa fırlıyorum ve arkama bakmadan koşuyorum.

Mutfak kapısının eşiğinde durup silahı attığım yere bir göz atıyorum.

Sadece, orada değil.

Herhangi bir ayak sesi ya da ses duymuyorum.

Bir saniye sonra, arkamdan bir avuç saçımı yakaladı. Kafa derimi koparmasını engellemek için elini tutarak çığlık atıyorum.

"Seni yakaladım." Ateşli bir şekilde mırıldandığı sözler beni çıldırtıyor.

Derisini tırmalıyorum, tekmeliyorum ve ısırıyorum. Ya da deniyorum. Çoğu girişimim epik bir başarısızlıkla sonuçlanıyor.

O oynamak için ortaya çıkan bir canavar ve ben de onun seçtiği avım.

Beni verandanın korkuluklarına doğru itiyor ve karnımı tahtaya bastırıyor.

Beni vahşice tuttuğu için saçlarım neredeyse kopacak ve arkamdan eğildiğini hissedebiliyorum.

Göz ucuyla bir cam parçasını yakaladığını görüyorum. Ben panik yapamadan saçımı bırakıyor, kot pantolonumu avuçluyor ve arkadan kesiyor.

Avucundaki bardaktan kıpkırmızı bir renk fışkırıyor ve kalçalarıma damlıyor; sıcak, koyu kırmızı ve kesinlikle berbat.

Ama gömleğimi, sütyenimi ve iç çamaşırımı parçaladığı için bunu umursamıyor gibi görünüyor, böylece orada tamamen çıplak duruyorum.

Sonra beni döndürerek yüzünü ona çevirdi ve kırmızı cam parçasını yaralı avucundan diğerine geçirdi.

Kanlı parmaklarını kalçamdan karnıma, göğüslerime doğru kaydırıp boğazıma dolamadan önce onları kırmızıya boyamasını şaşkınlıkla izliyorum.

Güç uygulamamasına rağmen gözlerim şişiyor. "Ne..."

"Şşş." Cam parçasını meme ucumun üzerinde gezdiriyor. "Korkuyor musun?"

Başımı sallıyorum. Korkmak destansı bir yetersizlik. Bu adam deli. En tehlikeli tür olan sakin türden bir deli.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Güzel. Korktuğunda amcığının nasıl hissettiğini seviyorum. En sevdiğim sürtük gibi kasılıyor ve sikimi yutuyor, ama önce..." Boğazımı bırakıp beline uzandı ve silahını çıkardı. Daha önce attığım silahı. "İşimiz bitmedi."

Ağzında kaydırıyor, yalıyor ve iç uyluklarımın arasından, kıvrımlarımın üzerinden kaydırıp amımın içine soktuğunda nefesim kesiliyor.

Kovalamacadan, beni vahşice yakalamasından ve kıyafetlerimi parçalamasından dolayı sırılsıklamım ama içimde bir silaha hazır değilim.

Metal, duvarlarım tarafından yutulurken soğuk hissettiriyor, ama sonra onu içeri itiyor ve ben parmak uçlarımın üzerine çıkıyorum.

Silahı içime soktukça cinsel bir his beni kavrıyor. Derim geriliyor, kalçalarım sıkılıyor ve meme uçlarım büzüşüp sertleşiyor.

Bir silah tarafından

beceriliyorum. Vay canına.

Lanet olsun.

Gerçekten beni öldürmek mi istiyor?

Peki ben neden ıslanıyorum ve kayganlaşıyorum?

Cezalandırıcı gözlerine, tek kelime etmesine gerek kalmadan yaydıkları saf güce bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sanki kimsenin beni kurtaramayacağı bir transa kapılmış gibiyim.

"Dürüst ve ahlaken üstünmüş gibi davranıyorsun ama açgözlü küçük bir fahişeden başka bir şey değilsin." Silahı içeri kaydırıyor. "Benimkini de böyle mi sağacaksın? Daha büyük ama bana uyacaksın, değil mi? Yutacaksın ve her santimimi alacaksın."

Boğazımdan bir inilti kopuyor.

Daha önce seksle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmamış olmam çok garip, ama onun dünyamı en alışılmadık şekillerde paramparça etmesinden zevk alıyorum. Benimle böyle kaba bir şekilde konuşması.

Adamın içimde bir silahı ve göğüs ucumda kanıyla kırmızıya çevirdiği bir cam parçası var ve ben onu istemeyi bırakamıyorum.

"Adımı söyle," diye emrediyor, bu emir tartışılmaz. "Jeremy,"

diye inliyorum, şu anda ona her şeyi söylemeye hazırım.

"İlk seferinde *beni* istediğini söyle, başka birini değil, *beni.*"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu kısmı kabul edebileceğimden emin değilim. Bunca zaman sonra kendime bile itiraf edemiyorum.

Jeremy'nin ifadesi kararır. "Yani ben seni kovalarken, kanından beslenirken ve seni unutana kadar becerirken, düşündüğün kişi oydu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ne hakkında?"

Kim o?

Hâlâ başımı sallıyorum, çünkü kirpiklerinin gözlerinin üzerine düşüp ifadesini kapatmasından ve onu kendinden uzaklaştırmasından hoşlanmıyorum.

Havada bir klik sesi duyulur. Silahtan. Tetiği çekti. Vay anasını.

Nasıl ya da neden olduğundan emin değilim ama güçlü bir dalga üzerime çöküyor. Hayat bu, fark ediyorum, ölebileceğime inandıktan sonra aldığım o hızlı nefes.

Jeremy cam parçasını bir kenara fırlatıyor, kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve sert, nabız gibi atan sikini yumrukluyor.

"Benim sıram." Silahı içimden çıkardı ve ağzına soktu.

Beni tahrik eden aynı silah şimdi dudaklarının arasında, onu yalayarak temizliyor. Sonra, deli piç onu şakağına dayadı.

"Seni becermem için bana yalvar."

Tüm vücudum ürperiyor. "Eğer yaparsam, silahla oynamayı bırakacak mısın?"

"Rica etmiyorum Cecily ve bu bir pazarlık değil. Sikimi içine sokmam ve seni istediğin gibi becermem için yalvar bana -kaba ve kontrol dışı."

Kafasına dayadığı silaha bakmadan duramıyorum. Yüzde elli ihtimalle kendini öldürtecek.

Bu iyi bir yüzde gibi görünebilir, ama değil. Hiç de değil. İnsan ancak bir süreliğine şanslı olabilir, o da yok olup gitmeden önce.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Ağzımın kurumasına neden olan acımasız bir ritimle kendini aşağı yukarı sarsıyor. "Lütfen ne?"

"Lütfen beni alın."

"Sikmek, almak değil. Düzgün söyle."

Alt dudağımı ısırdım. "Lütfen sik beni."

Parmaklarını dış uyluğumun etine geçirdiğinde, bacağımı kaldırıp içime girdiğinde kelime henüz ağzımdan çıkmamıştı.

Göğsüne gömüldüğümde tüm vücudum sarsılıyor, kalbim çarparken onunki aynı kalıyor - sonsuz, etkilenmemiş, kesinlikle soğuk.

İçime girmeyeli uzun zaman olmuştu ve her hareketinde ve her itişinde onun büyüklüğünü hissediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen benimsin, başkasının değil, lanet olası *benim*. Şimdi yalvar ve adımı söyle."

"Lütfen, Jeremy, lütfen."

İçimdeki ilkel parçayı tetikleyen acımasız bir ritimle içime giriyor. Tek ayak üzerinde duramayınca denge için omzunu kavrıyorum.

Pozisyon, benim tamamen çıplak, kanla kaplı olmam ve onun tamamen giyinik olması, aramızdaki güç dengesizliğinin açık bir tercümesi. Onun benim gizli bir parçama ne kadar sahip olduğunun.

Kendimi bırakmayı ve hiçbir şey kalmayana kadar beni mahvetmesine izin vermeyi arzulayan yanım.

Umut eden, özlem duyan ve bu yanımdan kesinlikle utanan yanım.

Jeremy'nin kollarındayken utanç duymuyorum. O beni yargılamıyor.
O parçama sahip çıkmamı istiyor.

Ve en önemlisi, beni arzuluyormuş gibi, ellerini üzerimden çekemiyormuş gibi beceriyor.

Sanki beni sikmeyi bırakırsa, eskisi gibi olmayacak.

Ona yalvarırken ve adını söylerken bu duygulara tutunuyorum. Ben sikilmek için yalvardıkça o daha da sertleşiyor, daha da derine iniyor, daha da çıldırıyor.

Boynumu, göğüslerimi, kulak mememi, dişlerinin ulaşabildiği her yeri ısırıyor.

Bu bir hak iddiası, bölgesel bir mülkiyet beyanı ve ben onun işaretlerini taşımak zorundayım.

Her itişinde, ayakta duramayacak hale gelene kadar G noktama bir, iki kez vuruyor.

Uyarım içimde birikiyor ve sonra bir anda patlıyor. Orgazm içimde sersemletici bir güçle ilerlerken omzuna sarılıyorum.

"Bana bir soru sor." Sesi puslu beynime zar zor ulaşıyor.

Ancak gözlerimi açtığımda silahı hâlâ şakağına dayamış olduğunu fark ediyorum. Çarpık zevk yavaşça durma noktasına geliyor.

"Jeremy, lütfen dur."

Acımasızca içime giriyor, bitmeye yakın görünmüyor. "Sor.
Ben."

"Ne istiyorsun?" Ona karşı titreyerek fısıldıyorum.

İtişlerinin şiddeti ve uzunluğu artıyor. Jeremy orgazm olurken görülmeye değer bir manzaradır. Kasları sertleşiyor ve parmaklarımın altında sertleşiyor,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve dudağının kenarını hafifçe ısırıyor. Ama en önemlisi, içime sıcaklık yayılırken beni bırakmayı reddediyormuş gibi sıkıca kavrıyor.

"*Sen*," dedi ve tetiği çekti. Çığlık

atıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Ecily duşun altında kıpırdamadan duruyor.

Su boynundan aşağı, kremsi göğüslerinin üzerinden ve şişmiş, pembe amından aşağı akıyor.

Kanım ve dölüm kanalizasyona karışıp kayboluyor.

Tezgâha yaslanıyorum, yüzüm cam duşa dönük, bacaklarım bileklerimden çapraz ve ellerim arkamdaki lavaboyu kavrıyor. Kendimi ona doğru hamle yapmaktan ve onu tekrar kanım ve spermlerimle mahvetmekten alıkoymak için umutsuz bir çaba.

Kirli kız.

Onu *işaretle*.

Sikim zıplıyor, onun daracık bedenine girme, onu en yakın yüzeye fırlatma ve yere mıhlama düşüncesiyle kot pantolonumu zorluyor.

Onu kovalar, yakalar ve ağlayana kadar beceririm.

Hıçkırık yok. Onu becermem için yalvardı ama yine de ağladı ve sızlandı.

Bunu çok fazla olduğu için mi yoksa başka bir şey için mi yaptı, bilmiyorum. Tabii.

Cecily söz konusu olduğunda tam olarak tanımlayamadığım pek çok şey var. Şövalye.

Neden onu duş alırken izlediğim ve neden ona katılmamak için insanüstü bir çaba sarf ettiğim gibi. Bir yandan da yüzündeki şaşkın ifadeden nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyorum.

Onu eve taşıyıp duşun altına yerleştirdiğimden beri oradaydı.

Tetiği şakağıma dayadığım anda en çok o ağladı. Bir çöküşe tanık olmaktan farksızdı. Bir insanın başka bir evrene dağılması.

Ancak gözyaşları durdu ve farklı bir bölgeye geçiyor.

Siktiğimin katliamı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tam olarak katatonik duruma geçmedi ama onu yalnız bırakırsam kesinlikle o noktaya ulaşacak.

"Cecily," diye sesleniyorum hissetmediğim bir sakinlikle.

İrkiliyor ve başını bana doğru çevirmeden önce parlak yeşil gözlerindeki canlılığın geri geldiğini görebiliyorum. "Ha?"

Vücudunun her köşesini, her boşluğunu ve her eğimini incelememek için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor. Onu daha önce bir hayvan gibi becerdiğimde etinin benimkine karşı titrediğini hâlâ hissedebiliyorum.

Ve ondan önceki zaman.

Bu kadın etrafımdayken ilkel içgüdülerime yenik düşüyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

Hiç de bile.

Konuşmamı bekliyor, yüz ifadesi sakin, ama hala ulaşılamaz bir duruma düşme ihtimali var.

Çenemi kaldırıp arkasına doğrultuyorum. "Duş jeli kullan."

Kaşlarının arasında narin bir çatıklık beliriyor ve sırf beni kızdırmak için zoru seçeceğinden neredeyse eminim ama arkasından duş süngerine uzanıyor ve jeli üzerine döküyor.

Omuzlarını, koltuk altlarını ve göğüslerini ovarken başını eğiyor. "Gözler üzerimde." Sessiz kalma çabalarıma rağmen sesim sertleşiyor.

etkilenmedi.

Peki ya o mistik gözler bana sabitlendiğinde? Hay sikeyim. Gerçekten neden orada görevi devralmadığımı merak ediyorum.

Ama sonra onun eylemlerinin bilincinde olmasına ihtiyacım olduğunu hatırladım. Bunu onun için yaparsam, ayrışması daha kolay olur.

Süngeri aceleyle karnının ve kalçalarının üzerinde gezdirirken yanaklarını, boynunu ve hatta kulaklarını bir allık kaplıyor.

Cecily benden etkilenmemiş gibi davranabilir, aramızdaki hissedilir çekimi inkar edebilir ve sunduğum şeyden hiçbir şey istemediğini söyleyebilir, ama vücudu yalan söylemez.

Gözleri benimkilerle buluştuğundan beri meme uçları daha da sertleşti, öyle ki onlara her dokunduğunda irkiliyor.

Pembenin yumuşak bir tonu solgun tenini kaplıyor ve bacaklarını sıkıyor.

"Amını da temizle."

Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hayır."

Yavaş ama sabit bir ateş yüz ifadesini aydınlatıyor. "Rahatsızım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ve umurumda değil."

Kalçalarını açıp amcığını çok da nazik olmayan bir şekilde ovalarken ağır nefes alışının sesi havada yankılanıyor.

Tedirginlik ve öfke onun burada olduğu ve beyninin onu götürdüğü alternatif gerçekliğe kapılmayacağı anlamına gelir.

Rekor sürede bitiriyor, hareketleri sarsıntılı ve açık bir küçümseme ile besleniyor.

Cecily'nin beden dilinin duygularını kelimelerinden daha iyi ifade edebildiğini öğrenmeye başlıyorum.

Sözel alanda eksik olduğundan değil. Zeki, farklı ilgi alanlarını ve konuları hiçbirinde başarısızlığa uğramadan barındırabilen bir beyni var. Ancak duyusal dünyayla berbat bir ilişkisi var.

Kendini fazla kaptırdığı için taşa takılıp düşen tiplerden.

Sonuç olarak, iş başa düştüğünde, içindekileri ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyor. En azından kendisi söz konusu olduğunda. Anne ayı moduna geçip arkadaşlarını -kız kardeşim de dahil- korumak zorunda kaldığında daha güzel konuşuyor.

Cecily sinir bozucu derecede özverili ve ben bu alışkanlıkları silmenin bir yolunu düşünüyorum.

İşini bitirdiğinde suyu kapatıyor ve duştan çıkıyor. Tezgahı itiyorum, parmaklarım yüzeyi ne kadar sert kavradığım için ağrıyor.

Geri çekilmek için harcadığım çabanın bir ödülü olmalı. Sikimin sadece onun amını ödül olarak kabul etmesi çok kötü.

Cecily ben hareket ettiğim anda sarsılarak duruyor, yüz ifadesi yaralı bir hayvanınkinden farksız. Yıllardır ışık görmemiş bir mahkûm.

Raflardan temiz bir havlu alıp açıyorum, uzatıyorum ve sessizce bana doğru yürümesini söylüyorum.

Adımları bir tüy kadar hafif ve bir kedi yavrusu kadar sessiz. Vücudu fiziksel mükemmellikte, kremsi, kıvrak ve küçük. Özellikle de boynunda, göğüslerinde ve kalçalarında kırmızı ısırıklar ve morluklarla işaretledikten sonra.

O benim için özel olarak üretildi.

Gümüş rengi saçları bana ulaşana kadar fayansın üzerine damlıyor. Sonra havluyu kapmaya çalıştı. "Kendim yapabilirim."

Ulaşamayacağım bir yerde tutuyorum. "Buraya gel."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana dik dik bakıyor, dudaklarını büzüyor, ama muhtemelen bunun savaşmaya değecek bir mücadele olmadığını anlıyor, bu yüzden havluya doğru adım atıyor, böylece sırtı bana dönük oluyor.

Suyu silerek etrafına sarıyorum ve kazara -ya da o kadar kazara değil- göğüs uçlarına, beline, amına ve kıçına duraklatıyorum.

Cecily, elimin tenine her dokunuşunda sarsılıyor. Duyusal dünyasıyla olan zayıf ilişkisi nedeniyle, her dış uyarana karşı hassastır.

Sırf onunla dalga geçmek için, havluyu nihayet etrafına bağladığımda başparmağımı meme ucuna sürtüyorum.

Kulakları kızarırken bile bezi sıkı bir yumrukla kavrıyor. Başka bir havlu alıp saçlarına döküyorum ve kurutmak için acele etmiyorum.

Genelde narin nilüferlerin kokusunu alır ama şu anda benim kokumu alıyor.

En çok hangisini sevdiğimden emin değilim.

Parmaklarım saçlarında geziniyor, her gümüş tele aynı ilgiyi gösteriyor. Kayıyor, okşuyor ve kafatasına doğru kıvrılıyor, sonra ensesine ve çıplak omuzlarına iniyor.

Ona ne kadar uzun süre dokunursam kulakları o kadar kızarıyor ve her yeni bir şey yaptığımda irkiliyor.

"Saçınız için neden bu rengi seçtiniz?"

"Neden soruyorsun?" Yumuşak sesi boşlukta taşınıyor ve tenimin altında son buluyor.

"Birinin saçını boyamak için alışılmadık bir renk. Genelde insanlar gri saçlarını saklamaya çalışırlar, değil mi?"

"Sanırım. Ama ben değil."

"Neden olmasın?"

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Dene beni." *Ne zamandan beri benim fikrimi önemsiyor?*

"Beyaz saçlı karakterler genellikle mangalarda ve animelerde favorilerimdir. Her zaman sevdiğim zeki, bilge ve çekingen bir havaları vardır, bu yüzden bunu tercih ettim. Yalan söylemeyeceğim, bunu sürdürmek acı verici ama buna değer."

"Yani kendin gibi karakterleri seviyorsun?"

"Ben zeki ve bilge değilim. Çekingen, belki."

"Sen tanıdığım en akıllı ve bilge insansın. Baş belası olduğun zamanlar hariç."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırmızı yanaklarına sıçrarken, aramızda vahşi nefes alış verişlerimizle ağırlaşan bir sessizlik hüküm sürüyor. Ben görevime devam ederken ikimiz de uzun dakikalar boyunca sessizliği bozmuyoruz.

"Bitti mi?" diye mırıldanıyor, bu kadar alçak sesle çıkmaması gerektiğine emin olduğum bir sesle, erotik ve her dikkatiyle sikimi okşayarak hayata döndürüyor.

Cevap vermeyince bana baktı. "Sanırım hepsi kuru."

"Henüz değil." Çenesini tutuyorum ve odaklanabilmem için dikkatini öne çeviriyorum.

Onun bu düşmanca enerjiyle köpürdüğünü hissedene kadar devam ediyorum. Sadece harekete geçmek üzere olduğunu hissettiğimde onu serbest bırakıyorum.

Havluyu lavaboya attım. "Beni takip edin."

Öfkeli bir nefes veriyor ama arkamdan yürüyor. "Bana emir vermek de neyin nesi?"

"Başka nasıl dediğimi yapacaksın?" Ateşin turuncu tonuyla aydınlanan oturma odasına geçiyorum. Onu duşa götürdükten sonra odayı ısıtmak için şömineyi yakmıştım.

Cecily sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi etrafını gözlemliyor, ayakları ahşap zemine basıyor. "Bana emir verilmemesini tercih ederim."

"Ve dediğimi yapmanı tercih ederim."

O hayat ve tavır dolu bakış geri geliyor, ama kendini toparlarken yavaşça kayboluyor. "Bana biraz kıyafet verebilir misin? Eve gitmek istiyorum."

"Henüz değil."

"Başka ne istiyorsun?" Soğukkanlı görünmeye çalışmasına rağmen, sesi sonunda titriyor.

"Daha erken."

Şöminenin üzerindeki dede saatini işaret ediyor. "Saat gece yarısı." "Bu da erken demek."

"Sabah dersim var."

"Ben de öyle, ama beni bu konuda sızlanırken göremezsiniz."

"Ders çalışmana bile şaşırıyorum..." diye mırıldanıyor içinden, sonra küçük sehpanın üzerinde telefonunu ve anahtarlarını görünce susuyor.

Sanki *bu* beni durduracakmış gibi havlusunu ölümüne tutarak kanepeye oturuyor, bacaklarını altına sıkıştırıyor ve telefonunu kontrol ediyor.

Sonra sarhoş olduğu her halinden belli olan Ava'dan gelen sesli mesajı dinler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Cecy!! Beni yalnız bıraktığına inanamıyorum, seni küçük kaltak. Ama güzel bir kaltak gibi. Geri gel, Cecy... Uyuyorsan, seni uyandıracağım, uh-huh. Ayrıca! Kim Teyze'nin çocukken bize verdiği küçük M&M paketlerinden aldım. Sana biraz ayırdım ama burada olmazsan hepsini yerim. Canımın çikolata çekmesinden nefret ediyorum... Glyn bunun üzgün olduğum için olduğunu söylüyor ama değilim. Değil mi Cecy?"

Arka planda Glyndon'ın sesi duyulmadan önce diğer uçta bir kargaşa yaşanıyor. "Ava! Tanrım, yolun ortasında dikilmiş ne halt ediyorsun? Bu çok tehlikeli!"

"Cecy'yi tezahür ettiriyorum. Bunu birlikte yapalım,

Glyn!" "Muhtemelen yatakhaneye geri dönmeliyiz."

"Hayır-"

Ve sonra sesli mesaj kesilir. Cecily uzun bir nefes alır ve "Bu çocuk, yemin ederim" diye mırıldanır.

O bir şeyler yazarken sessizce kanepenin arkasına kayıyorum - 'Foursome' adlı bir grup sohbetinde arkadaşının mesajına cevap yazıyor.

Ava'nın VM'sinden sonra kız kardeşimden bir mesaj geldi.

Annika: Görünüşe göre çok eğlenmişsiniz. Fildişi kulemde otururken kesinlikle kıskanmıyorum.

Gözlerimi kısıyorum ama okumaya devam ediyorum.

O kadar da eğlenceli değildi. Eli geldi ve Ava gitti ve evet, tam bir felaketti.

Ava: Bu evde, Adı Olmayan'dan bahsetmiyoruz.

Glyndon: @Cecily Knight Keşke onu sakinleştirmek için orada olsaydın. Nasıl sakinleştireceğini bilen tek kişi sensin. İçmeyi, çello çalmayı ve ağlamayı bırakmadı. Sanırım şimdi uyuyacak. Neredesin sen?

Cecily hızlı ve zarif parmaklarıyla cevabını yazarken yüz ifadesi aşağıya dönüktür.

Cecily: Grup çalışması. Geç kalacağım. Lütfen Ava @Glyndon King'i kontrol edin. Yatağının yanına bir kova koyun ve ona ağrı kesici verin. Ayrıca alnını soğuk bir havluyla silin ve alarmının kurulu olduğundan emin olun. Sen de uyumalısın Glyn, geç oldu. Yarın sabah önemli bir dersin olduğunu söylememiş miydin?

Evet, anne! *salute emoji*

Cecily uzun bir nefes bırakıyor ve ben eğilerek nefesin tam olarak dışarı çıkmadan yakalanmasına neden oluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yani artık bir grup çalışması mıyım?"

Telefonunu göğsüne dayıyor ve bir korku filmi karakteri gibi yavaşça bana bakıyor. "Mahremiyet kavramı sana yabancı mı?"

"Muhtemelen."

Bıkkın bir şekilde nefes alıp veriyor. "Geri dönüp arkadaşlarımı kontrol etmem gerekiyor."

"Onlar yetişkin ve Glyndon'ın söylediğinin aksine, sen onların annesi değilsin." Kanepeyi yuvarlayıp onun yanına oturdum.

Cecily ayağa kalkıp kendini kenara yapıştırıyor, aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyor ama başaramıyor. Ondan yayılan sıcaklığı ve benimkini yansıtan sıcak enerjiyi hissedebiliyorum.

"Yapma," diye bağırdım. "Ne?"

"Gergin enerjin beni tahrik ediyor, bu yüzden sikime binmek istemiyorsan, sesini alçalt."

Kulakları tekrar kızarıyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor. "Gergin olduğumu düşündüren ne? Belki de iğrenmişimdir."

Bu agresifliğin onu ne kadar zorladığımın bir cevabı olduğunu biliyorum ve genellikle provokasyonlara gelmem. Ama yine de, o resme girdiğinden beri sistemim hiç eskisi gibi olmadı.

Elimi uzattığımda irkiliyor ama ben çoktan saçlarından tutmuş ve onu ağırlığının altında gıcırdayan eski deri kanepeye doğru kaydırmıştım bile.

Ben ona ters ters bakarken Cecily'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bazı terimler hakkında yanlış anlamalarınız var gibi görünüyor. Sana tiksinmen için gerçek bir sebep vereyim mi?"

Dudaklarını büzüyor.

"Lanet soruya cevap ver, Cecily. Yapmalı mıyım?"

"Hayır."

"Bu doğru. Hayır. Başa çıkamayacağın bir şey isteme." Ona dokunmanın, bana karşı titremesinin onu becermek istemem için yeterli olmasının tek nedeni onu serbest bırakıyorum.

Ve aslında onu incitmek istemiyorum.

Cecily havlusunu o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlıyor, sonra aceleyle geri dönüp kanepenin diğer ucuna oturuyor.

Yanan odunların sesi oturma odasını dolduruyor ve bir iç çekmeden önce hızlanan nefeslerine karışıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Senin düşünceli, duygusuz arkadaşlığında mı boğulayım?"

"İşte yapmamanız gereken şey. İğneleme. Sana bırakmanı söylemedim mi? Eğer kendimi tekrar edersem, bu kelimelerle olmayacak."

Sessizlik, kıpırdanma ve daha fazla sessizlik. Sonra aniden ayağa kalkar. "Ben kıyafet bakmaya gidiyorum."

"Bu halinle iyi görünüyorsun."

"Eminim öyle düşünüyorsundur," diye alay etmeye başlıyor ama sonra boğazını temizliyor. "Kıyafetlerimi yırtmak zorunda mısın?"

"Hayır, ama yaptığım zaman daha heyecan
verici oluyor." "Vay canına. Tamam. Bu
doğrudan oldu."

"Ben doğrudan başka bir şey değilim."

Yüz hatlarını garip bir ifade kaplıyor, neredeyse boyun eğmiş ya da anlayışlı gibi.

Ya da belki ikisini de hayal ediyorumdur.

"Bunu görebiliyorum," diyor saygılı bir sakinlikle. "Ama sen düşüncesiz ya da umursamaz biri değilsin, o zaman neden bize bu oyunu oynattın? Hayatını tehlikeye atmak senin karakterine aykırı. İntihara meyilli görünmüyorsun."

"Ben değilim."

"Ya birimiz ölürse?"

"Olmazdı. Siz başlamadan önce kurşunu çıkardım."

Dudakları aralanıyor ve bana Lucifer'in ta kendisiymişim gibi bakıyor. "Sen... sen..."

"Acele etmeyin. Kelimeleri bulmak için acele
etmeyin." "Gerçekten öleceğimi sandım!"

"Bu da seni daha dürüst yaptı. Seni açmanın bir yolunu bulmak konusunda yaratıcı olduğum için memnun değil misin?"

"Canın cehenneme," diye mırıldanıyor, sonra merdivenlere doğru yürüyor ve tepede gözden kayboluyor.

Son seferinde buralarda bir keşif turu yapmış olmalı. Balkonlar ve pencereler yüksek olduğu için kaçmasından endişe etmiyorum.

Ceketimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye atıyorum ve Ilya ile güvenlik detayları hakkında mesajlaşıyorum.

Tercihen bunu şahsen yapmalıydım ve Yılanlara daha fazla zarar vermeyi de planlamalıydım. Ancak tüm bu işleri yapmak için buradan ayrılma düşüncesi hiç çekici gelmiyor.

Hayır, burası değil. Buradan *biri*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden... bunlar sende?"

Başımı telefonumdan kaldırıp Cecily'ye bakıyorum. Üzerinde bir kot pantolon ve göğüslerini saran siyah bir tişört var.

Söz konusu eşyalar muhtemelen komodinin üzerinde bulduğu birkaç manga. Onları tutarken bile elleri tam olarak sabit değil.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Erkeklerin aşkı hakkında okumayı sevmiyor musun? Biraz araştırma yaptım ve görünüşe göre bu pek çok kadının yaptığı bir şey. Eşcinsel erkeklerin materyallerini okumak ve izlemek."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ne olmuş yani? Eşcinsel erkeklerin bir araya gelmesini destekleyerek kimseye zarar vermiyoruz. Beni utandırmana izin vermeyeceğim."

Sesindeki dikenliliğe ya da mangaları benden korurcasına onlara sarılışına gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Seni utandırdığımı kim söyledi?"

Savunmacı duruşu dikkatli bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Sen... değil misin?"

"Öyle olsam bile neden sana bunları alayım ki?"

Gözlerini kısıyor. "Bunları neden aldın ki?" "Burada

okuyabilesin diye."

"Tüm ciltlerde bu kadar ilerlediğimi nereden biliyorsun?"

"Geçen sefer senin odandaydım, hatırladın mı?"

"Sapık," diye mırıldanıyor ama karşıma oturuyor ve manganın kapaklarını okşuyor.

"Biliyorum."

Başını yukarı kaldırıyor, yavaşça kuruyan saç telleri hareketle birlikte sallanıyor. "Böyle çağrılmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Eğer bu etiket sizi rahatlatacaksa, devam edin. Benim verecek bir sikimim yok."

Cecily tuhaf bir şekilde beni izliyor. "Beni takip etmen, okuduğum mangaları satın alman, onlar hakkında araştırma yapman ve hatta tam olarak benim bedenime uygun kıyafetler alman normal değil. Gardırobumu mu karıştırdın?"

"Evet, ama bedenini bilmek için buna ihtiyacım yoktu." Bir elimi kaldırıyorum ve hayali bir taslak çiziyorum. "Vücudunun her köşesini hatırlıyorum ve boyutunu tahmin edebiliyorum."

Dudakları titriyor ama mırıldanıyor: "Sen gerçekten imkânsızsın."

"Bana söyleyip duruyorsun. Neyin normal ya da sosyal olarak kabul edilebilir olduğu umurumda değil. Eğer bir şey istiyorsam,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu alacağım."

Kıpırdamadan duruyor, muhtemelen benim pazarlıksız ses tonumu algıladı. Bakışları yüzümden, kayıtsız duruşuma ve kısa kollu tişörtümden dökülen mürekkebe kadar her yerimde geziniyor.

Yüzüme doğru geri kaydırmadan önce mürekkebin üzerinde öylece kalıyor. "Senin barbarlardan ne farkın var?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Etiketlerin benim için hiçbir

önemi yok." "Neyin var o zaman?"

"Şu anda mı? Sen ve senin teslimiyetin." Kalın

kalın yutkunuyor. "Ya hayır dersem?"

"O zaman bana ve kendine yalan söylemiş olursun. Bundan zevk alıyorsun Cecily. Bu senin doğanda var, o yüzden bir kez olsun kendini bırakmaya ne dersin?"

Dudaklarını kapatıyor, hiçbir şey söylemiyor.

Onunla gitmem gereken uzun bir yol olduğunu biliyorum. Ben onu zorlayana kadar yok edilmesinin ardındaki nedeni bile kabul etmedi.

Onu inciten ve gururlu bir kızı kendini kontrol edemeyen birine dönüştüren o pisliği düşündükçe kanım damarlarımda buz kesiyor. Ağzını tıkamanın ve uyuşturmanın onun sınırları olmasının nedeni ona yaptıkları olmalı.

Onu bulacağım.

Onunla uğraştığına pişman edeceğim.

Cecily bir oyuncak olabilir, ama o benim oyuncağım ve kimsenin ona dokunmasına izin yok.

Onu incitmek.

Ya da içine kalıcı bir yara izi kazımak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

22

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

İki hafta bir bulanıklık içinde geçti.

Takip edemediğim çılgın, çarpık bir bulanıklık.

Alışmaya başladığım anda Jeremy halıyı ayağımın altından çekiyor ve en başa dönüyoruz.

Her gece kulübeye gitmek zorundayım. Eğer gitmezsem, nerede olursam olayım gölgesi üzerime düşecek. İster barınakta, ister kütüphanede, ister arkadaşlarımla dışarıda olayım.

Herhangi bir yere.

Her yerde olan tecrübeli bir takipçi haline geldi. Varlığını kanıtlamak için bir şey söylemesine gerek yok - eylemleri kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor.

Ben de dahil olmak üzere insanları korkutmak için kullandığı varlığından daha korkutucu ya da tehdit edici bir şey yok.

Tehditlerini gerçekleştirmesi ve karanlıkta ne yapmaktan hoşlandığımı herkese söylemesi düşüncesi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor.

Bu yüzden her gece, kızlar uyuduktan sonra, evden bir hırsız gibi gizlice çıkıyorum ve hiçliğin ortasındaki gotik yere gidiyorum.

Geceleri örtülü olduğum yer. Ahlaksız eğilimlerime katılmaya gittiğimde kimse görmüyor ve beni unutulana kadar becerirken çığlık attığımda kimse duymuyor.

Çünkü yapıyor, hem de sık sık, bazen aynı gece içinde birkaç kez.

Evin içinde ya da arazinin her yerinde beni kovalıyor. Ben kaçtıkça ve onunla mücadele ettikçe o daha da hayvani bir hal alıyor, sanki hak iddia eden ilkel bir varlık gibi.

Ben çığlık attıkça o daha derine iniyor, içimin en karanlık kısımlarını ortaya çıkarıp kışkırtıyor.

Bazen beni yalvartıyor ve beni becerirken her zaman adını haykırmamı söylüyor, dünyamı paramparça ediyor ve parçalara ayırıyor.

Jeremy vahşi bir şeytan ve özür dilemeyen bir sosyopat. Biliyorum çünkü ona uygun bir etiket koyacak kadar uzun süredir etrafındayım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu.

Bir psikopat olsa da, dürtüsellikten yoksun olduğu düşünülürse Eylemleri. Her zaman kontrollü, varlığının komutanı ve bir planlayıcı gibi görünüyor. Ama bir şekilde ona en yakın olanları, yani Annika'yı ve Heathen çetesini önemsiyor.

Kız kardeşinin anlattığına göre ailesi de öyle.

Ancak bunun gerçek bir ilgi mi yoksa küçüklüğünden beri ona uygulanan bir sorumluluk duygusu mu olduğundan emin değilim. Her iki durumda da Jeremy insanlıktan ve empatiden yoksun.

Yoluna çıkan herkesi yok etmekten çekinmiyor ve eylemlerinden dolayı kesinlikle pişmanlık duymuyor. Zihninde, meydana gelen olayların belirli bir şekilde gerçekleşmesi gerektiğine inanıyor ve doğanın hiçbir gücü onu başka türlü ikna edemiyor.

Esnek olmayan değerleri, fikirleri ve eylemleri nedeniyle ona karşı söz sahibi olmak zordur.

Mantıklı düşünmesini sağlamak daha da zordur - kendi yolunun en mantıklı seçim olduğuna inandığında değil.

Beni bırakmasını sağlamak daha imkansız.

Başlangıçta, bana olan saplantısının zamanla azalacak bir evre olduğunu düşünmüştüm. Eninde sonunda sisteminden atacağı bir saplantı.

Ne de olsa, ister sosyopat ister psikopat olsun, Jeremy antisosyal spektrumda yüksek puanlar alıyor ve onun tipi kararsız bir ilişki anlayışına ve daha da kısa bir dikkat süresine sahip.

Korkarım ki tam tersi oldu.

Benden sıkılmamakla kalmıyor, aynı zamanda onunla birlikte geçirdiğim süreyi de uzatıyor.

Şimdi, beni daha uzun süre beceriyor ve sabahın erken saatlerine kadar ayrılmama izin vermiyor, bu yüzden şafak vakti daireye geri dönmeye başladım.

Ama asla gece kalmamı istemez. Beni asla çıplak sikmez ve asla benimle duşa girmez.

Bu onun aramıza mesafe koyma ve bana onun oyuncağından başka bir şey olmadığımı söyleme şekli. Kovalamaktan ve becermekten hoşlandığı ama asla kollarına alamayacağı ya da şefkat gösteremeyeceği biri.

Benim için yemek pişiriyor, sonrasında beni temizliyor ve hatta beni kucağında kulübeye taşıyor, ama sevgisi bu kadar. Ya da yokluğu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başlangıçta, bazen hissettiğim boşluk patlamalarının nedeninin seks sonrası bana davranışları olduğunu kabul etmeyi reddettim. Jeremy'den hoşlanmıyorum bile.

Bilmiyorum.

Bana en sevdiğim mangaların özel baskılarını alsa, çalıştığım konu hakkında konuşmama izin verse ve bana lezzetli yemekler hazırlasa bile.

Cinsel fantezilerimin her birini gerçekleştirdiği için kesinlikle ona karşı bir zaafım olmazdı. Ya da yavaş yavaş bu yönümü geliştirmeme ve bunu kimliğimin bir parçası olarak kabul etmeme izin verdiğini kabul ederdim.

İşin cinsel kısmından ve içimdeki her düğmeye nasıl bastığından zevk alsam da, Jeremy Volkov'un gerçekte kim olduğunun farkındayım.

Onun mafya mirasını biliyorum. Ben annemin yaptığı gibi başkalarına yardım etmeyi hayal ederken, o kan festivallerinin lideri olmaya hazırlanıyor.

Aynı şeyleri konuşmuyor ya da düşünmüyoruz. O çok duygusuz, ben ise çok şefkatliyim. O empatiden yoksun, ben ise gereğinden fazla hissediyorum.

Jeremy ve ben felakete mahkumuz, ama zehirli ilişkilerin en iyi seks olduğunu söylemezler mi? Gerçi bir ilişkimiz yok.

Elimizdeki şeye ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bir

şey ama ne olduğundan emin değilim.

Ve bir ilişkimiz olmadığı için Ava'nın beni onu izlemek için dövüş kulübüne sürüklemesine izin vermemeliydim.

Ya da daha çok yarı finalleri izlemek için. Jeremy ve Landon arasında.

Bu ikisinin kavga edeceğini duyduğumdan beri diken üstündeydim ama şahsen bu kadar sinir bozucu olacağını hiç düşünmemiştim.

Üniversitemizden ve TKÜ'den gelen uğultulu kalabalık da yardımcı olmuyor. Gürültü, gevezelik ve masa altından yapılan bahisler bir kaos senfonisine karışıyor.

Bu sahneleri hiç sevmedim ama Ava'nın erkeklerin çatışmasını izlemek gibi bir huyu var.

Ava'nın tek başına gelmesine izin verecek yüreğim yok. Glyn şiddetten nefret eder ve elinden gelse buraya asla gelmez, ayrıca muhtemelen erkek arkadaşı Killian'la meşguldür.

Anni'ye gelince, o da kendi aşkıyla meşgul. Ayrıca, zalim ağabeyinin emirleri doğrultusunda buraya adım atması yasak.

Yemin ederim insanlara emir vermekten hoşlanıyor. Ne zaman ona karşı gelmeye kalkışsam, beni ait olduğumu düşündüğü yere geri koymak için çılgınlığı bir çentik daha artırıyor.

Ava açık avucunu yumrukluyor ve başını dövüş ringine doğru çeviriyor. Yan taraftaki ikinci sıradayız, yani mükemmel bir görüş açımız var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hepsi onun bilet satın alma yetenekleri sayesinde.

"Lan o şerefsizi eşek sudan gelinceye kadar dövsün ve Anni'yi diktatörlük saltanatından kurtarsın. Amin."

Bir adam bana çarptığında ona yaklaşıyorum. Ava onu uzaklaştırıp yerime geçti, ben de duvarın yanındaydım. Arkadaşım bana dokunulmasından hoşlanmadığımı çok iyi biliyor, özellikle de aniden ya da yabancılar tarafından.

Jeremy tarafından canın çıkana kadar sikilmeyi umursamıyorsun.

"Amin dediğini duymuyorum Cecy." Ava'nın nefesi kesildi. "Yoksa Jeremy'nin kazanmasını mı istiyorsun?"

"Ne? Tabii ki hayır."

Bu maçı izleyerek ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Güvenimi suiistimal ettiğinden beri Lan ile aramda bulanık bir su var. Onun resimlerinin olduğu klasörü sildim ve ona karşı aptalca hisler beslemeyi bıraktım. Jeremy ve bana gelince, biz... aynı sapkınlığı paylaşan ama başka hiçbir ortak noktası olmayan seks arkadaşlarıyız.

Bu düşüncenin beni neden depresyona soktuğuna dair hiçbir fikrim yok.

Landon, sanki bir işaretmiş gibi, REU öğrencilerinin tezahüratları arasında ringin ortasına doğru yürür.

Üzerinde sadece mavi saten bir şort ve elleri ile bileklerini örten sargılar vardır. Kalabalık çılgına dönüyor ve tezahürat yapmaya, çığlık atmaya ve onun adını söylemeye başlıyor.

Kollarını iki yana açıp başını arkaya atarken kurt gibi sırıtarak dudaklarını kaldırıyor ve tam bir coşku içinde görünüyor.

"Kral! Kral! Kral! Kral!"

Lan şovmenlik için yaratılmıştır ve üstün görünümünü, belirgin fiziğini ve dahiyane becerilerini sergileme fırsatını kaçırmaz.

Çoğu sanat öğrencisinin şiddete ve hatta ellerini korumak için spor yapmaya alerjisi varken, Landon başyapıtları yaratan aynı ellerle yumruk atıyor.

Ortaokuldan beri yeraltı dövüş sahnesinin bir parçasıydı ve üniversitede de bırakmadı.

Sadece bu da değil, aynı zamanda Elitlerin lideri ve tüm REU ve TKU'nun toplamında not açısından bir numaralı öğrenci. Amerikan üniversitesinden bir kızla rekabet halinde ama kız henüz onu birincilikten indiremedi.

Lan her zaman zirveye çıkmayı başarıyor ve kendini tanrı gibi görerek kendisine tapılmasını talep ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geçmişte bu narsisistik özellikleri görmezden gelsem de, şimdi beni rahatsız ediyor. Özellikle de dudağını ısırmasını, her tezahürattan, her hayranlıktan zevk almasını izlerken.

O zaman anladım.

Lan asla kendisinden başka kimseye ait olmadı.

"Woohoo! Yürü, Lan! King! Kral! Kral! Kral!" Ava avazı çıktığı kadar bağırıyor ve ben başımı sallıyorum.

Bu konuda çok hevesli.

TKÜ'nün kalabalığı kükrediğinde öğrencilerimizin kargaşası kısmen diniyor.

Jeremy, Nikolai ve sarışın bir adam eşliğinde ringe doğru ilerliyor - Heathens'ın malikânesine gittiğim gün bana onun durumunu anlatan muhafız.

Son iki haftadır ve ondan önce de birkaç kez Jeremy tarafından sürekli sikildim ama onu ilk kez yarı çıplak görüyorum.

Gömleklerinin ve deri ceketlerinin arasından kaslarının nasıl çıktığını ve ne zaman ona doğru yassılaştığımı düşününce, gelişmiş bir fiziği olduğunu anladım, ama hiçbir şeyin önümdeki sahneye rakip olabileceğini hayal edemezdim.

Jeremy geniş omuzları ve etkileyici yapısıyla çevresindekilere kıyasla bile iri bir adam. Kaygan karın kasları ve kalçalarından aşağı sarkan siyah şortunun altında kaybolan belirgin bir V çizgisi var.

Kollarında gördüğüm küçük dövmelerden dövmeli olduğunu anlamıştım ama şimdi resmin tamamını görebiliyorum. Bıçak ve silahlarla delinmiş sanatsal kafatasları kollarından göğsüne ve karın kaslarına kadar uzanıyor ve çarpıcı, korkutucu bir görüntü yaratıyor. Göğsünün üst kısmında "*Veni, Vidi, Vici*" yazan el yazısı bir dövme var.

Geldim. Gördüm. Fethettim.

İşte bir mafya varisi böyle görünür. Yaratılmakta olan bir canavar. Doğduğundan beri bir hayvan.

Babası Bratva'nın bir parçası olmasaydı bile, Jeremy'nin de benzer bir yol izleyeceğinden hiç şüphem yok. Sıradan bir vatandaş olmak için yaratılmadığı kesin.

Güçlü adımlarının her birinde seyirciler çılgına dönüyor. Herkesin dikkatini çekmek için kendini göstermesi ya da ifadesini değiştirmesi gerekmiyor.

Doğal bir şekilde ve zahmetsizce gerçekleşir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni tuzağa düşürdüğü gibi.

İçimden bu fikri kafamdan silkeliyorum.

Nikolai omzuna vurur ve Jeremy ringe kayarken geride kalır. Dikkati, her zamanki kışkırtıcı tarzıyla sırıtan Lan'a odaklanıyor.

Hakem dövüşün başladığını duyurduğu anda, nefesler tutulmuş gibi görünüyor. Herkes iki devin, Dinsizler ve Elitlerin liderleri ile REU ve TKU'daki ezeli rakiplerin çarpışmasını dört gözle bekliyordu.

Bu şampiyonluk mücadelesi. Belki de finalden önce bir final.

Jeremy ve Lan, Jeremy ona saldırmadan önce birkaç saniye boyunca birbirlerinin etrafında dönerler. İlk yumruğu başarıyla indirir ve kalabalığın galeyana gelmesine neden olur.

Ama Lan yumruğunu yüzünün yan tarafına öyle sert indiriyor ki Jeremy'nin dudaklarında kan patlıyor.

Diğerleriyle birlikte benim de nefesim kesildi. Ava aşağı yukarı zıplıyor ve havayı yumrukluyor.

"Evet! İşte benim oğlum. Yakala onu, Lan!"

Tüm vücudum titriyor ve aynı senaryo tekrar gerçekleşirken doğru düzgün nefes bile alamıyorum.

Biri her yumruk attığında, diğeri geri sıçrıyor ve daha güçlü bir yumruk atıyor.

Kalabalık nefeslerini tutmak, soluk soluğa kalmak ve kulak zarlarımı patlatacak kadar yüksek sesle tezahürat yapmak arasında gidip geliyor.

Şiddet ve testosteronun bundan daha acımasız bir tezahürünü hiç görmemiştim.

Sanki herkes izlerken birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar.

Aralarındaki düşmanlığın farkındaydım ama bu kadar vahşi olduğunu düşünmemiştim.

Ya da kontrolden çıkmış.

İzledikçe midem daha da daralıyor. Tamamını izleyebileceğimi sanmıyorum.

Ava'nın eve kendi başına dönebileceğinden eminim.

Jeremy ağzının kenarındaki kanı silip doğrudan bana baktığında düşüncelerim kesiliyor. Sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi.

Bu kadar insanın arasında beni nasıl buldu?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O buz gibi bakışlarıyla beni izledikçe midem bulanıyor. Ama şu anda gri derinliklerinde bir ateş patlıyor. Hayır, bu bir orman yangını ve ardındaki her şeyi yok etmedikçe durdurulamayacak.

Sanki ilk yiyeceği benmişim gibi bana bakıyor. Sanki

kalabalığın içinde gördüğü tek kişi benmişim gibi.

Ve bu hiç mantıklı değil. Jeremy bana hiç böyle bakmamıştı.

Yoksa öyle mi?

O gece, güvertedeki ilk gece, beni içeri götürdükten ve aptal uyku felcimin ortasında üzerime indikten sonra, sanırım beni boğmaya çalışmadan önce şöyle bir bakışı vardı.

Landon bu küçük dikkat dağıtma anını kullanıp onu yere serdiğinde nefesim kesiliyor.

Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor, sonra boyuna göre ayağa kalkıyor, kollarını iki yana açıyor ve öğrencilerimiz ilahi söylerken kanlı dişlerini göstererek sırıtıyor.

"Kral! Kral! Kral! Kral!"

Ancak kutlama çığlıkları Jeremy'nin ayağa fırlayıp Lan'ı köşeye sıkıştırmasıyla toplu bir "Ahhh" ile son buluyor.

Yumruklarını tekrar tekrar yüzüne indiriyor. Vahşet suç düzeyinde ve her geçen saniye daha da artıyor.

Öğrencilerimiz sessizleşirken TKU'lular çılgına dönüyor. Tezahüratları Jeremy'nin çılgınlığıyla büyüyor.

Hakem puanla kazandığını açıklamak için araya girer, ancak Jeremy geri çekilmek yerine Lan'a bir kez daha yumruk atar.

Peki ya ayağa kalkmaya çalıştığında? Jeremy bir şeyi kanıtlamak istercesine onu tekrar yere atıyor.

Tüm gürültüye, gevezelik eden öğrencilere, Lan'a yatırdığı parayı kaybettiği için homurdanan Ava'ya karşı sağır oluyorum.

Bakışlarım, Landon'a sanki kişisel bir garezi varmış gibi bakan Jeremy'de kilitli kalıyor.

Landon'ın yangına karıştığını biliyor olabilir mi? Belki de

Benim katılımım mı?

Jeremy beni tehdit ettikten ve beni seks oyuncağı haline getirdikten sonra bile bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi asla bırakmadım.

Onun ahlakı benimkini yansıtmamalı ve ben insanları incitmek istemiyorum. Ancak, bunu ona söyleyecek kadar aptal değilim. Bu sadece sorun yaratır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Landon'ın da yapmayacağından çok emindim, ama onun casusu olmayı reddetmemden açıkça hoşnut değildi, belki de beni sattı.

Hayır.

O bunu yapmaz. En azından, umarım yapmaz.

Her iki şekilde de burada kalmak istemiyorum. Ava'yı da yanımda sürüklemeyi başarıyorum. Kederli halini göz önünde bulundurursak, çok fazla umursamıyor ve bana oyunbozan demiyor.

Yurda giderken biraz dondurma yedik ve sonra ona ders çalışacağımı söyledim.

Çello çalışacağını söylüyor.

Genelde gizlice çıkabilmek için onun uyumasını beklerim ama bu gece huzursuzum.

Çellosunun sesi mekânı doldurduktan on beş dakika sonra kapüşonumu giyip daireden çıkıyorum.

Kulübeye ulaşmam sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Jeremy'nin, evinin düzenli ziyaretçisi olduktan kısa bir süre sonra bana verdiği kablosuz anahtarla kapıyı açıyorum.

Tüm ev karanlıkla örtülü ama gotik hava bu gece beni rahatsız etmiyor.

Başka bir şey var.

İçgüdüsel olarak kulübenin kapısında durdum. Genellikle bu sırada beni pusuya düşürür, sonra da her yerde peşime düşer.

Ancak kapıyı iterek açtığımda hiçbir şey olmuyor.

Gerçi dışarıda bisikletini gördüğüme eminim. Duş alıyor olabilir mi?

Kulübenin her yerine baktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Ancak, mutfak penceresinden bir kas yığını görüyorum - ben onu paramparça ettikten sonra tamir etmişti.

Ona doğru ilerlerken adımlarım dikkatli. Jeremy güvertede oturmuş, avuçlarını tahtaya yaslamış, su hayaletleriyle dolu olduğundan emin olduğum kasvetli göle bakıyor.

Tam arkasında duruyorum ve beni ayak bileğimden tutup öne doğru fırlattığında önce irkiliyorum, sonra da çığlık atıyorum.

Ama ben suya yuvarlanmadan önce beni kucağına oturtuyor ve iri bir eliyle belimi sarıyor. Koyu renk gözleriyle bana bakıyor, o kadar koyu ki neredeyse geceye karışıyorlar.

Ancak, yüzünde hiç tanık olmadığım bir başka yeni duygu, yüzeyin altında gizleniyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Rahatlama gibi bir şey. Sürpriz mi?

"Sen geldin." Bu en iyi ihtimalle şaşkın bir ifade.

Avuçlarımın omuzlarında düzleşmesine izin verdim. "Bana her gece gelmemi söylemiştin, hatırladın mı?"

Belimi sıkıca kavrıyor. "Erkencisin." "Ava erken yattı." *Yalancı.*

"Anlıyorum." Bu gece ses tonunda ve ifadesinde bir tuhaflık var. Daha yumuşak. Canavardan çok insan gibi.

Ve Jeremy asla yumuşak değildir, bu yüzden bu beni şaşırtıyor, ama aynı zamanda buna tutunuyorum, bir şekilde onun zırhının içine girmek istiyorum, hayır, buna *ihtiyacım var*. Bu ayrıcalığa sahip olan tek kişinin o olması hiç adil değil.

Dudağının kenarındaki kesiğe yavaşça, belli belirsiz dokunuyorum. "Muhtemelen bunları tedavi etmelisin."

Belirsiz bir ses çıkarır ama onun dışında sessiz kalır. "Daha önce."

Boğazımı temizliyorum. "Orada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Lisichka"

"Ama ben bilmiyorum."

"Kendin hakkında her şeyi bilmiyor musun?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Jeremy."

"Gerek yok."

"İstiyorum."

Yüz ifadesi geriliyor ama sakince konuşuyor. "Neden?"

"Adil olması için."

"Ben adil bir insan değilim."

"Farkındayım." Parmaklarımın sert çenesinde oyalanmasına izin verdim. "Ama yine de öğrenmek istiyorum."

"İyi şanslar. Denemek bedava, başarmak değil."

"Çok uygun."

"Bir şey değil." "Sana teşekkür etmedim."

"Yine de bir şey değil."

Nefesimi bırakıyorum ve o da biraz gülümsüyor - Jeremy'nin sunabileceği kadar bir gülümseme. Ve lanet olsun. Bunu yaptığında neden on kat daha çekici görünüyor? Hızla artan kalp atışlarım için hiç sağlıklı değil.

Yavaş yavaş şüphelerim yok oluyor. Ian ona yangına karıştığımı söyleyemezdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Durum böyle olsaydı Jeremy'nin tahsilatını sürdürmesi mümkün olmazdı. Şimdiye kadar beni gölde boğmuş olurdu.

Hâlâ herhangi bir rahatlama hissetmiyorum. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Sorusu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Değerli Landon'ına karşı kazandığımı ve onun güzel görünümünü mahvettiğimi."

"Pek sayılmaz. Yani, kavga etmemenizi tercih ederdim ama bir kazanan olması gerekiyordu. Eminim Lan da sizin yerinizde olsaydı aynı şeyi yapardı."

Duraklıyor, garip bir niyetle beni inceliyor. "Onu desteklemiyor muydun?"

"Ava öyleydi. Kaybettiği para için bütün gece seni lanetledi." "Peki ya sen? Sen beni lanetledin mi?"

"Hayır ve Lan'ı desteklemiyordum."

"O zaman beni mi destekliyordun?"

"Hiç sanmıyorum."

"Bu bir olasılık demek. Bana tezahürat yaptığına inanacağım deva m et." "Bu neden önemli?"

Bir omzunu kaldırıyor ama kolu ortama dolanıyor. "Beats

Bir süre öyle kalırız. Saniyeler. Tutanaklar. Bu süre zarfında, Ben. "

Bakışları gölde kayboluyor ve ben yüzünü izliyorum.

İlk kez seks dışında bana sarılıyor ve ben de bu anı mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

"Bu gece burada kalacağım," diye aniden ilan ettim.

Hayır, aslında bütün hafta boyunca bunu düşündüm ama şimdi yüksek sesle söyleyecek cesareti buldum.

Bakışları bana kayıyor ve yüzündeki morlukları ve kesikleri g ö r ü n c e bir parça rahatsızlık hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Neden?" diye soruyor, sesi suçlayıcı değil meraklı. "Çünkü istiyorum."

"Neden isteyesin ki?"

"Sana söyledim. Çünkü seni tanımak istiyorum." "Geceyi geçirmek beni tanımana izin vermez." "Belki sağlamaz, ama bu bir başlangıç."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve sahip olduğumuz her şeyde söz sahibi olmak için canımı dişime takarak mücadele edeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

23

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Ne yapıyorum ben?

Bunların hiçbiri plana uygun gitmiyor ve 'bu' her neyse ona bir isim bulamıyorum.

Tüm bu berbat değişime neden olan kız kadar kafa karıştırıcı. Değişimden nefret ederim, özellikle de önceden tahmin edemediğim durumlarda. Tahmin edemediğim bir durumda olmaktan daha sinir bozucu bir şey yoktur.

Cecily Knight'ı tanıdığımı, düğmelerini bulduğumu ve onu harekete geçiren her şeyi tanımladığımı sanıyordum.

Ama yine de, onu izlemek ya da eşyalarını karıştırmak, şu anda bana sarılmış uyuyan kızı anlamanın en kolay kısmı olabilirdi.

Bu sahne, gece kalacağını açıkladıktan sonra gerçekleşti.

Gece kalmak istememeliydi. Prensini dövdüğümü gördükten sonra kaçmasını bekliyordum. Böyle bir durumda onu avlamak için her türlü niyetim vardı, ama yine de sadece kaçmaması değil, aynı zamanda buraya erken gelmesi hoş olmayan bir değişiklik getirdi.

Arkamda onun varlığını hissettiğimde, benim için yeni olan güçlü bir duyguya kapıldım. Çünkü o herifin yaralarını sarmak yerine bana gelmişti.

O *beni* seçti.

Yoksa seçti

mi?

Bu, o orospu çocuğuyla birlikte planladığı bir oyun olabilir.

Lan'ı desteklemiyordum.

Bunlar daha önceki sözleriydi, eşsiz bir dürüstlükle kabarıyor ve damlıyordu.

Uzun bir nefes veriyorum ve Cecily sanki sıkıntımı hissetmiş gibi yüzünü göğsüme daha da gömüyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

Parmaklarım gümüş rengi saçlarında kayarak onları yumuşatıyor ve bana karşı gevşiyor, küçük eli omzuma zar zor dokunuyor. Bacakları

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kucağımda sıkışmış ve minik vücudu bana yaslanmıştı.

Başka biri olsa bu huzurlu ana kendini kaptırır, onu olduğu gibi kabul eder ve sonrasında her şeyi düşünürdü.

Yapamam.

Pragmatik doğam bunu yasaklıyor ve şu ana kadar bildiğim her şeyi silemem.

Landon'dan yıllardır hoşlanıyor olması ya da seksten sonra onun adını söylemesi gibi. Sadece bir kez oldu ama sayılır. Çünkü her seferinde işimiz bittikten sonra, o herifin adını söylemesini bekliyorum.

Ve her seferinde, bunu yapmaması için elimi ağzına kapatma dürtüsüne direniyorum.

Şu anda bile fısıldayacağı kelimeyi ve kendi mezarını kazmasını bekliyorum.

Neden bana kalacak ve hatta benimle yatacak kadar güveniyor ki?
Kucak mı?

Onu göle atıp paniklemesini ve boğulmasını izleyebilirim.
su. Belki de bu kaotik duyguları bastırmak için bunu yapmalıyım.

Yine de bir şey beni durduruyor.

Her ne kadar onu cezalandırmak, o orospu çocuğunun adını sözlüğünden silmek istesem de, aslında ona zarar vermek istemiyorum.

Derinlerde bir yerde, Cecily benim bir parçam haline geldi. Onun acısının sebebi ben olamam.

En azından seks dışında.

İç çekerek onu gelin gibi kollarımın arasına alıyorum ve evin bulunduğu yöne doğru ilerliyorum.

Başı omzuma düşüyor ve usulca inliyor, bu ses doğrudan sikime bir sinyal gönderiyor.

Canavarım onu çırılçıplak soymamı, koşmasına izin vermemi ve sonra da sikmemi istiyor. Onu her gece ve birden fazla kez becermem önemli değil. İşim bittiği an, daha fazlasını istiyorum.

Sürekli onun içinde olma ve gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermeme ihtiyacı var.

Gün boyunca, yaklaşan geceyi ve onun içgüdülerine ve bana nasıl teslim olacağını düşünüyorum. Gece boyunca, birkaç saatin nasıl yeterli olmadığını düşünüyorum.

Onu her gün, her dakika, her saniye, istediğim yerde ve istediğim şekilde kullanmamam için hiçbir neden yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Canavarım onu buraya hapsetmek, kapıları kilitlemek ve dışarı çıkmasını yasaklamak istiyor. Başlangıçta savaşabilir ama tüm kaçış yollarını sildiğimde başka seçeneği kalmayacak.

Ama bu, içinde kaynayan ateşi, mücadeleyi ve... hayatı kaybetmek anlamına gelir.

Gittikçe seyrekleşen bazı ayrışma nöbetlerine rağmen o kadar hayat dolu ki.

Yine de oluyorlar. Bir parçası, iki yıl önce o otel odasında, yakında her şeyini kaybedecek olan herifle birlikte kapana kısılmıştır.

Onu, ailesini ve dolabındaki iskeletleri araştıran biri var. İhtiyacım olan tüm bilgiyi aldığımda, hayatı sona erecek.

İçeri girer girmez Cecily'yi kanepeye yatırıyorum ve üzerine hafif bir battaniye örtüyorum. Sonra karşısındaki sandalyeye oturuyorum, dirseğimi kolçağa dayıyorum ve çenemi yumruğuma yaslıyorum.

Uykuya daldığında ya da onu uzaktan takip ettiğimde yaptığım şey bu. İzliyorum, düşünüyorum ve onunla ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Sapkın bir şehvet ve canavarca bir arzu oyunu olarak başlayan şey, tehlikeli bir sahiplenmeye ve durduramadığım dengesiz bir takıntıya dönüşüyor.

Telefonum titriyor ve ayağa kalkıp dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Benim için bir şeyin var mı?" diye cevap veriyorum.

"Hayır *merhaba, en sevdiğim amcam nasıl*?" Yan diğer uçtan kuşkulu bir ses tonuyla konuşuyor.

O sadece babamın en yakın korumalarından biri değil, aynı zamanda ben hayatta olduğum sürece annemin de en iyi arkadaşıydı. Babamın pek de hoşlanmadığı bir gerçek.

"Sanırım benim için bir bilginiz olmasaydı aramazdınız," diyorum işveli bir ses tonuyla.

"Babana o kadar çok benziyorsun ki, bu iğrenç." Rus aksanlı bir sesle konuşuyor, sonra iç çekiyor. "Ben de birlikte geçirdiğimiz yılların benim üstün karakterimi anlamanı sağlayacağını düşünmüştüm."

"*Yan.*"

"İyi, iyi. Tiki bir çocukla ne alıp veremediğin var bilmiyorum ama o orospu çocuğunu bulup yerini tespit edebildim. Reklamını yaptığınızdan çok daha kolay oldu, ki bu da sıkıcı anlamına geliyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşaret parmağımı kalçamda ileri geri kaydırıyorum. "Sahip olduğun her şeyi bana gönder."

"Hayır*, teşekkür ederim Yan. Sana İngiltere'den bir hatıra getireyim* mi?" "Teşekkürler. Sana bir borcum var."

"Bu daha iyi." Duraksıyor. "Senin için endişelenmeme gerek olmadığına eminim ama başını belaya sokmuyorsun, değil mi? Ve eğer başın belaya girerse, katılabilmem için bana haber vereceğinden emin olabilirsin, değil mi?"

"Bu benim kavgam. Seni ilgilendiren bir şey değil."

"İşte benim oğlum. Ama kendine zarar verme. Annen endişeleniyor, babanın genç versiyonu gibi olan bu kalpsiz adama dönüştüğünü düşünüyor. Spoiler uyarısı, o zamanlar babanın en büyük hayranı değildi."

Her şeyi biliyorum.

Sırf çocuk olduğum için, ailem ve hatta Yan, bazı şeyleri hatırlamadığımı, annemin hayaletlerinin onu nasıl içten içe yediğini ve babamla bana hiçbir şey bırakmadığını fark edemeyecek kadar mutlu ve şanslı olduğumu düşünüyorlar.

Uyumak yerine, yatak odalarına gizlice girip kıpırdamayan annemin yanına uzanmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bazen orada olduğumu bile bilmiyordu. Diğer

zamanlarda, bana baktı ama beni görmedi. Çoğu

zaman beni unuttu.

"Ona her şeyin yolunda olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını söyle. Her şey kontrolüm altında."

"Böyle söyleme. Her şeyin kontrolden çıkması için kesin bir yoldur. Dikkatli olacağına söz ver,

evlat." "Söz veriyorum.

Tekrar teşekkürler."

Yan ile görüşmeyi sonlandırdım ve bana gönderdiği dosyaları inceledim. Babam sadece Bratva'nın değil, tüm suç örgütlerinin en iyi istihbaratına sahip. Kendisini dokunulmaz kılmak ve Bratva'yı New York'ta hesaba katılması gereken bir güç olarak tutmak için kullandığı bir hacker ve muhbir ağı var.

Evet, o herifi kendim de bulabilirdim ama Cecily'nin elektronik cihazlarından ve sosyal medyadan her türlü izi sildiği ve Rus ruleti oyunundan sonra yaşadıkları hakkında konuşmayı şiddetle reddettiği düşünülürse bu daha uzun sürerdi.

Arkadaşlarını sorguya çekebilirdim ama bir şey anlatmış olma ihtimali yok denecek kadar azdı ve onlar da şüphelenirdi. Benim bütün

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bilgi eksikliğinden rahatsız olsa da, bunları kendi zamanında anlatma ihtiyacına saygı duyuyorum. Tabii geçmişiyle ilgili bu kısmı ifşa etmeyi seçerse. Bir de Annika var, ama konuyu arkadaşlarının eski sevgililerine getirip test ettiğimde, o da geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmediğini itiraf etti. Cecily'nin bir erkek arkadaşı olup olmadığını bilmiyor, varsa da bundan hiç bahsetmiyor. Bu yüzden Yan'dan yardım istemek bu konuda izlenecek en etkili yoldu.

Her resme, her dosyaya, her klasöre göz gezdiriyorum. O orospu çocuğunu saatlerce inceliyorum, ta ki tam karşımda cisimleştiğini hissedene kadar. Her tikini, geçmişindeki her çürümüş anıyı öğreniyorum. Her zayıflığını.

Onun hayatını cehenneme çevireceğim. Kolay ya da hızlı olmayacak. İşkence ya da ölümle bitmeyecek.

Yavaş ve sonsuz olacak, ta ki o lanet aklını kaybedene kadar.

Onunla ne yapacağımı planladıktan sonra eve giriyorum. Gözlerimin ilk takip ettiği şey kanepenin üzerindeki hareketsiz, kaskatı beden oluyor.

Sikeyim.

Cecily'nin uyuduğu yere doğru ilerliyorum ve omzuna dokunduğumda taş gibi sert ve ağır olduğunu görüyorum.

Yüzü solgun ve gergin ama yüz hatları nötr görünüyor. Dışarıdan bakıldığında bu normal görünebilir ama ben daha iyi biliyorum.

Yanına çömeliyorum ve zorlukla hareket eden ağır elini tutuyorum. Adını söylemek nafile. Bu durumdayken beni duymuyor. Muhtemelen geçmişten gelen bir kabusa yakalandı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın atlatamadığı bir kabus.

Ve deniyor da.

Günlüğünde sık sık kendisinin o halini nasıl aşmak istediğine dair yazılar var. Ondan ne kadar nefret ettiğini. Onu silemediği için ne kadar zayıf hissettiğini.

Bir kayıtta yüzlerce kez 'Aş bunu Cecily' yazmış ve bu kelimeler gözyaşı izleriyle doluydu.

O şerefsiz onun yerine kan ağlayacak.

Elinin arkasını bir, iki kez okşuyorum ve bu sertliği dağıtmasa da kolunu daha az ağırlaştırıyor.

Fazla bir şey değil ama bir başlangıç.

Kolunu, köprücük kemiğini ve sonra boğazını okşuyorum, yan taraftaki soluk izde duraklıyorum. Kendime not: yeni bir tane yap.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cildine ne kadar masaj yaparsam yapayım ve ona nazikçe dokunursam dokunayım, neredeyse hiç tepki göstermiyor. Orada bir yerde olduğunu biliyorum ve onu içinde hapsolduğu kabustan çekip çıkarmalıyım.

Genelde amını yerdim ve orgazm onu bu durumdan kurtarmaya yeterdi. Buna hazırım ama toplum içinde kullanabileceğim başka yöntemler de bulmak istiyorum.

Parmaklarım çenesinin, boğazının ve diğer baskı noktalarının üzerinde kayıyor. Boynunun arkasını sıktığımda titriyor.

O yüzden tekrar yapıyorum. "Cecily?"

Gözlerini yavaşça kırpıştırarak açıyor ama arkamda görünmez bir noktaya bakıyor.

Bir kez daha bastırıyorum. "Cecily, beni duyabiliyor musun?"

"Jeremy," diye fısıldıyor ve sonra dikkati bana odaklanırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Başparmağım alışık olmadığım nazik bir ritimle ensesindeki hassas deride ileri geri geziniyor. En iyi ihtimalle deneysel, ama dokunuşuma eğildiği için durmuyorum.

"Jeremy," diye tekrarlıyor, göz kapaklarında biriken nemi göz kırparak uzaklaştırıyor. "Ben buradayım."

"Biliyorum." Ayağa kalktı ve elini gömleğimin içine soktu. "Seni hissettim. Sürü halinde götürüldüğümde *seni* hissettim. Sesini duydum ve hatta kokunu aldım. Genelde kimse kafamın içinde yardım çığlıkları attığımı duymaz ama sen duydun."

Hâlâ çaresizce ve titreyerek bana tutunuyor, gözyaşlarının arasından gülümsüyor.

Yıkımın ortasında umut.

Bu hayatımda gördüğüm en güzel manzara.

Genelde bende görmeye çalıştığı yumuşaklık ya da insanlık belirtilerini yok etmek için her şeyi yaparım ama şu anda yapamıyorum.

"Teşekkür ederim" diye fısıldarken tek yapabildiğim durup bakmak.

Sikeyim.

Neden basit bir teşekkür her şeyi ekseninden kaydırmaya yetiyor? Neden bu sinir bozucu kız bana bu kadar güvenle bakıyor?

Bu güveni yıkmak, ona bu gücü vermesi gereken son kişinin neden ben olduğumu göstermek istiyorum.

Ancak kendimi "Bu durumda ne hayal ediyorsun?" diye sorarken buluyorum.

Burnunu çekiyor ve yüzündeki yaşları silmem için yavaşça beni bırakıyor. Cevap vermemesini bekliyorum, ama sonra yumuşak sesi küçük oturma odasına taşınıyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Oda.

"Bazen bulanık görüntüler ve yüzü olmayan canavarlar. Ama çoğu zaman, o zamanlar olanları ya da en azından durumun çaresizliğini ve bunu durdurmayı ne kadar çok istediğimi ama yapamadığımı yeniden yaşıyorum."

O orospu çocuğu elime geçtiğinde ölmeyi dileyecek.

"Diğer zamanlarda"-sesi duygusallaşıyor-"Annemin ve babamın harap olmuş yüzlerini hayal ediyorum, özellikle de annemin. Onunla çıkmaya başladığımda annem ondan hoşlanmamıştı ve onunla tanıştıktan sonra bu hoşnutsuzluğu daha da arttı. Onda anlam veremediği kötü bir his olduğunu söyledi ama ben ona aşırı tepki verdiğini ve onun gibi bir erkek arkadaşım olduğu için şanslı olduğumu söyledim. Bu kelimeyi gerçekten kullandığıma inanabiliyor musunuz? *Şanslı* mı?"

Kendi kendine gülüyor, sesi boğuk ve rahatsız edici, tıpkı tüm duruşu gibi.

"Popüler, terbiyeli ve yakışıklıydı, bu yüzden annemin onda tam olarak neyi yanlış bulduğunu anlayamıyordum. Ne zaman ondan bahsetsem yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve beni başka birini bulmaya ikna etmeye çalışıyordu. Bana güzel ve akıllı olduğumu ve istediğim kişiyi elde edebileceğimi söylerdi. Ama ben reddettim ve hatta onu yanlış değerlendirdiği için ondan hoşlanmadım. Duygularının ne kadar yerinde olduğunu bilmiyordum." Burnunu çekiyor. "Eve döndükten sonra onunla yüzleşemedim ve büyükbabamların yanına kaçtım. Hala bazen onunla yüzleşemiyorum. İnatçı olmak yerine onu dinleseydim her şey yoluna girer miydi diye düşünüp duruyorum. Ve bir şekilde aramızda onaramayacağım bir çatlak yarattım."

"Sen bilmiyordun."

"Ama o biliyordu."

"Hayır, hissetmedi. Sadece bir şeyler hissetti, hepsi

bu." "Ama onu dinlemeliydim."

"Sen. Bilmiyordun. Bilmiyordun." Her kelimeyi telaffuz ediyorum. "Kontrol edemediğin bir şey için kendini suçlama. Kötü niyetli hayaletler orada gizlenir."

Yutkunuyor, sonra ellerini kucağında kenetliyor. "O zamanlar anneme karşı hissettiklerim için kendimi kötü hissediyorum. Yaptığım her şeyde beni desteklemekten başka bir şey yapmadı. Ve sanırım... bazen ne kadar yok olduğu için bunca yıldır ona karşı açıklanamaz bir kin besliyordum."

Başımı yana eğiyorum. "Nasıl yoksun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Depresyon geçiriyor ve bazen, belki birkaç ayda bir, kendini uzak hissediyordu. Beni kendinden uzaklaştırdığından falan değil ama ona ulaşamıyormuşum gibi hissediyordum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Babam bana her zaman zamana ihtiyacı olduğunu söylerdi ve genellikle bir iki gün içinde kendine gelirdi, ama bununla kendi başına başa çıkmak zorunda kalmasından ve benim bu sürecin bir parçası olmamamdan nefret ederdim." Duraklıyor ve garip bir şekilde gülümsüyor. "Bunu yüksek sesle söyleyince şımarık bir velet gibi görünüyorum."

Çoktan aştığımı sandığım tanıdık bir acı göğsümü sıkıyor. "Hayır. Sadece annen tarafından bir kenara itilmekten hoşlanmadın."

"Doğru ya! Kendimi değersiz hissediyordum ve yapamıyordum... yapamıyordum..."

"Kendi kafasının içine çekildiğinde yardım etmek için bir şey yapın. Ölü gibiydi ama canlı görünüyordu."

Bu sözleri söylediğime pişman oluyorum çünkü Cecily bana farklı bakıyor. Sanki yine ağlayacakmış gibi gözyaşları göz kapaklarına yapışmış.

Ama yapmıyor.

Sanki daha önce var olduğunu hiç düşünmediği bir parçamı görüyormuş gibi gözlerini kırpmadan dikkatle beni izliyor.

Ve çileden çıkarıcı, zeki küçük bir pislik olduğu için parçaları bir araya getirmeyi başarıyor. "Annen de böyle miydi?"

Çenem sıkıştı ama bir şey söylemedim.

"Anni, anne ve babanızın o doğmadan önce sorunları olduğunu ve onları bir araya getirenin siz olduğunuzu söyledi. Ama bu, onun kötüleşen zihinsel durumuna tanık olmak pahasına mı oldu?"

Şu koca ağızlı Annika.

Ayağa kalktım. "Uyumaya devam et."

Küçük bir el bileğimi sarıyor ve ağzından kaçırıyor, "Tamam, tamam. Hoşuna gitmiyorsa burnumu sokmayacağım ama ben uyuyana kadar kalabilir misin?"

"Sen bebek değilsin." Elimi onunkinden çekmek üzereydim.

Ama lanet kız tırnaklarını tenime batırıyor. "Aylardır doğru düzgün uyuyamadım çünkü kendimi güvende hissetmiyordum ama sen buradaysan u y u y a b i l e c e ğ i m."

Kanepedeki küçük bedenine, yüzündeki çaresizliğe bakıyorum.

Beni tanıyacağını söyledi, ben de bunun mümkün olamayacağını söyledim ama tüm ağırlığını bu işe veriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En yakın çevresi dışındakilerle nasıl iletişim kuracağını bile bilmeyen garip bir insan olduğunu bilmesem, rol yaptığına yemin edebilirdim.

Rol yapsın ya da yapmasın, onun durumu beni etkilememeli. Azıcık bile.

Yakınından bile geçemez.

Ama gözlerinin ışıltılı yeşiline bakarken, göğsümde sayısız bilinmeyen duygu alevleniyor.

"Yanında kendini güvende hissetmen gereken son kişi benim

Cecily." "Ama ben hissediyorum."

"Sana yaptığım her şeye rağmen mi?"

"Bunu ben istedim. İstemeseydim her gün buraya gelmezdim." Bunu

tehditler yüzünden yaptığını sanıyordum.

Siktir et beni.

İstediği için mi geldi? Ve bunu gerçekten itiraf mı ediyor? "Soruma cevap

verirsen kalırım."

İki kez başını sallıyor.

Kulağa mantıksız geleceğini ve zorladığımı biliyorum, ancak bunu bir kez ve herkes için onaylamam gerekiyor.

"Bu anlaşmayı Landon ile yapmayı tercih eder miydiniz?"

Muhtemelen bu soruyu beklemediği için gözlerini kırpıştırıyor, ama sonra sözlerinin üzerinde düşünüyor gibi görünüyor.

"Başlangıçta Landon olmasını istediğimi itiraf etmeliyim. Erkek arkadaşım olmadan çok önce ona aşıktım, bu yüzden o benim için ulaşılmaz bir tanrı gibiydi. Yakın olmak için her şeyi yapabileceğim biriydi."

O orospu çocuğunu bugün daha erken öldürmeliydim.

Belki onu şimdi avlarsam, başladığım işi bitirebilirim.

Cecily elimi sıktığında ölümcül düşüncelerim durdu. "Ergenliğe girdikten kısa bir süre sonra tecavüze uğramakla ilgili bu sapkın fanteziyi kurmaya başladım ve bende bir sorun olduğunu düşünerek bunu kendime sakladım. Eski sevgilimle yaşadığım o olaydan sonra bu duygular daha da belirginleşti ve bu fanteziye sahip olduğum için cezalandırıldığımı düşündüm. Bu yıla kadar bunu gerçekleştirmeye cesaret edemedim ve bunu gerçekleştirenin Ian olmamasına sevindim çünkü ona karşı hissettiklerimin ne kadar sığ olduğunu ve onun ne kadar umursamayacağını anladım."

Vardı.

Ona karşı olan hisleri bir 'idi'.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fanteziyi gerçekleştirenin o olmadığına seviniyor, yani ben olduğuma seviniyor.

Tam olarak böyle söylemedi ama ben buna inanmayı seçiyorum. "Sence umurumda mı?" Bir pislik gibi soruyorum.

İşaret parmağıyla burnunun kenarını ovuyor. *Çok sevimli.*

"Bazen."

Bazen yeterlidir.

Şimdilik.

Daha erken ayrılmaya çok niyetliydim ama bunun yerine daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Ben kalıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

24

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

"Siz sevmiyor musunuz?"

Dikkatimi Annika'ya kaydırdım, dikkatimin dağıldığını fark ettim ama bu sefer iyi bir şeydi.

İki gün önce Jeremy'nin sadece kalmama izin vermekle kalmayıp aynı zamanda yanımda uyuduğunu hayal ediyordum.

Daha doğrusu, onunla kanepenin kenarı arasında sıkışmış bir şekilde uyudum. Pozisyon ve sıkışık alan nedeniyle biraz ağrılı uyandım ama başka bir uyku felci vakası yaşamadım.

Dün gece de olmadı.

Ancak dün gece, ben çığlık atıp yalvarırken ve adını sayıklarken beni güvertede başım gölün üzerindeyken becerdi, ama ondan sonra benimle duşa girdi ve sonra beni üst kattaki yatağa taşıdı.

Daha önce hiç olmamış bir şey.

Ondan kalmasını istemek zorunda kalmadım ya da canavar tarafını kışkırtmamak için yumurta kabukları üzerinde yürümek zorunda hissetmedim.

Hatta ben üzerime bir şeyler giymeye çalışırken beni kucağına çekip öyle uyumamızı sağlayan da oydu.

Çırılçıplak. Kocaman vücudu etrafımı sarmıştı. Bir

ilk daha.

Daha önce, Jeremy dünyamı ateşe verirken bile her zaman bir şekilde giyinikti. Bunun sebebinin aramıza bir bariyer koymak ve aramızdaki ilişkinin sadece birbirimizin bedenini kullanmaktan ibaret olduğunu açıkça belirtmek olduğunu düşündüm.

Ama iki gece önce bir değişim oldu. Beni kucağına oturttuğunda ve gördüğü anda beni becermek yerine benimle konuşmakla yetindiğinde başladı.

O gece aramızda bir tür bağ oluştu, muhtemelen bu yüzden kendimi güvende hissettim ve ona genellikle kimseye anlatmadığım gerçekleri anlattım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karşılığında Jeremy'nin derinliklerine bir bakış attım. Beni kovalayan ve yakalayan canavarı değil, beni kol mesafesinde tutan adamı.

Sorgulamaya başladığım anda beni yine de kapattı ama en azından kaldı. Ve dün gece, ten tene uyuduk.

Sanırım bunun nedeni ertesi sabah bana erişebilmesi gerektiğiydi, ama bu önemli değil.

Beni içeri aldığı gerçeği.

Ağına düşmek istemememe rağmen, kesinlikle düştüm. Şu anda bir çıkış yolu bulamıyorum ve bulmak istediğimden de emin değilim.

Onu tanımayı planladığımı söylediğimde ciddiydim, çünkü tanıyorum. Sadece onun yanındayken kendimi tamamen güvende hissetmekle kalmıyorum - uyarılarına rağmen - aynı zamanda onunla birlikteyken kendimi seviyorum.

Cinsel olarak nelerden hoşlandığım konusunda daha açığım ve hatta inek benliğim olabiliyorum ve onun sıkıldığını hissetmeden mangalarım ve çalışmalarım hakkında konuşabiliyorum.

Aslında, sanki söylediğim her şey önemliymiş gibi dikkatle dinliyor ve onun yanında biraz gergin olduğum için bu enerjiyi atmak için konuşmaya başvurduğumu fark ettiğini sanmıyorum.

Ayrıca beni hiçbir konuda yargılamamasını da takdir ediyorum. Hatta bana mangalar, rahat kıyafetler ve en sevdiğim çayı alıyor - bu arada bana çayını seven klişeleşmiş bir İngiliz diyor.

Beni gördüğünde yüz ifadesindeki rahatlığı ve "Uyu" dediğinde sesindeki yumuşaklığı takdir ediyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu küçük sıcaklık anları, onun soğuk dış görünüşündeki çatlaklar, daha fazlası için umut beslememi sağlayan şeylerdir.

Ama öte yandan, Jeremy gibi birinden daha fazlasını isteyip istememem gerektiğinden emin değilim.

"Cecily!" Annika elini yüzüme doğru sallıyor ve bu sefer gerçekten kendime geliyorum.

Ya da dene.

Anni ve ben, muhtemelen en sevdiği elma suyu olduğu için gelmeyi çok sevdiği yerel bir kafedeyiz.

Pastel renkleri ve tavandan sarkan kabarık objeleriyle büyük ama rahat.

Birçok öğrenci ders aralarında buraya gelir ama Anni de fırsat buldukça uğrar. Barınaktaki vardiyamızdan önce biraz vaktimiz var, bu yüzden beni içeri sürükledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne?" Çayımdan bir yudum aldım.

Anni gözlerini kısıyor - kardeşinin yoğun gözlerine hiç benzemeyen parlak mavi-gri gözler. "Beni tamamen kapıya çarpacak kadar dikkatle ne düşünüyordun?"

Kardeşin.

Bunu kesinlikle söylemiyorum. Kahretsin, eğer öğrenirse alışılmadık ilişkimizi nasıl göreceğini düşünmek bile istemiyorum.

Annika bize ağabeyinin onun gardiyanı rolünü oynayan dayanılmaz bir zorba olduğunu söyleyebilir, ancak kız ona saygı da duyabilir.

Doğduğundan beri onu koruyor ve belki de tüm o dondurucu buzun altında biraz insanlık olduğunu düşünmeyi seçmemin bir nedeni de bu.

Fincanımın kenarını çiziyorum. "Sadece okul işleri."

"Herkes ders çalışma konusunda senin kadar gayretli olsaydı, dünya daha iyi bir yer olurdu." Sırıtıyor. "Her neyse, uyuşturucu testleri pozitif çıktığı için uzaklaştırılan bir grup TKU futbolcusunu duydunuz mu? Ve bu en kötüsü bile değil. Havaalanına giderken bir kaza geçirdiler ve ölümden kıl payı kurtuldular. Bazıları hala hastanede."

"Vay canına. Kulağa yoğun geliyor."

"Biliyorum, değil mi? Sanki çok uygunmuş gibi geliyor, değil mi? Görünüşe göre Kill ve Gaz da aynı şeyi düşünüyor, çünkü bu sabah kahvaltı ederken Jeremy'ye bu işle bir ilgisi olup olmadığını sordular, çünkü Ilya'yı o oyuncuların etrafında dolaşırken görmüşler."

"Ilya?"

"Ah, doğru ya. Muhtemelen onu tanımıyorsun. Jeremy'nin gölgesi ve kıdemli koruması olarak görev yapan, senin yaşlarında, iri yarı sarışın bir adam."

Onu tanıyorum.

Geçmişte birkaç kez göz göze gelmiştik. Sanırım bazı derslerime bile girmişti, ama TKÜ öğrencisi olduğundan eminken nasıl girebilir ki?

"Her neyse, Jer bunu inkar etmedi ya da doğrulamadı ama hepimiz her şeyi onun planladığından emindik. Birini gözüne kestirdiğinde cidden acımasız olabiliyor ve o çocuklar için üzülüyorum ama muhtemelen onu kızdıracak bir şey yaptılar. Bilirsiniz, sizi kirlettikleri gibi."

"Ben mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Ava bana TKU'nun futbol takımının kaptanının ve bazı takım arkadaşlarının seni rahatsız ettiğini, kitaplarını çaldığını ve bir keresinde onu bir kulüpte reddettiğin için baş belası olduğunu söyledi. Bu tesadüf biraz uygun, sence de öyle değil mi?"

Az önce öğrendiğim bilgileri tekrar ederken ve üzerinde düşünürken uzuvlarım sertleşiyor. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum.

"Anni?"

İçkisini höpürdeterek içiyor. "Öyle mi?"

"Beni rahatsız eden şu Amerikan futbolu çocuklarından Jeremy'ye hiç bahsettin mi?"

"Sanırım bir kere yapmıştım. Jer'in de onlardan şikayetçi olması çok hoş bir tesadüf."

Gerçekten öyle mi?

Gerçekten bir ilişki içinde olmadığımız için benim için insanları incitmeyeceğine inanmak istiyorum ama ne yapmış olabileceği konusunda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim.

Umarım Anni'nin dediği gibi sadece bir tesadüftür.

"Ayrıca!" Önümdeki masaya vuruyor. "Creighton geldiğinde ona yumurta atmanıza gerek yok."

Dudaklarımı eğen gülümsemeye engel olamıyorum. "Peki neden? Bir şekilde seninle olan ilk ilişkisi hakkında onunla dalga geçmemiz hoşuna gitmiyor mu?"

"Ah, kes şunu." Şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. "Onun ne kadar huysuz ve sessiz olduğunu biliyorsun, bu yüzden ona ne zaman bir şey söylesen, hiçbir şey söylemeyecek ve ben de onun bir numaralı avukatı olduğum için onun adına konuşmak zorundayım. Mesele şu ki, sizinle çatışma yaşamak istemiyorum."

"Merak etmeyin. Sadece onunla dalga geçiyoruz. Gerçekten, artık aramızdaki sessiz çocuk olmadığı için hepimiz mutluyuz. Ayrıca, senin üzerinde hak iddia etmeye başladığında gayet iyi konuşuyor."

Yüzü kızarıyor, parmağı pipetiyle oynuyor. "Biliyorum! Beni çok şaşırttı, yemin ederim. Ondan o kadar çok hoşlanıyorum ki, bazen rüya gibi geliyor."

"Kesinlikle değil. Creigh'in ilgisizliğinin bir kamuflaj olduğunu kim bilebilirdi? Her neyse, mutlu olmayı hak ediyorsun Anni."

"Ah, kes şunu. Kızarıyorum."

Bir süre pembe yanaklarını okşamasına izin verdikten sonra boğazımı temizliyorum. "Kardeşine Creigh'den bahsetmeyi düşünüyor musun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annika ve Creighton'ın ilişkisini Jeremy bilmezken benim biliyor olmam, kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyor. Tabii ki ona söylemeyi planlamıyordum ama umarım söyler de ondan sakladığım için kendimi kötü hissetmem. Hem ona ne kadar değer verdiğini biliyorum hem de ondan sır saklamaktan hoşlanmıyorum.

Belki de ona Lan'ın mülkünü yakmasına ve hayatını tehlikeye atmasına nasıl yardım ettiğini anlatmalısın.

İç sesimin korkunç sesi karşısında ürperiyor ve onu ait olduğu yere geri itiyorum.

"Hayır," diyor Anni garip bir kahkaha atarak, sonra kahkahası aniden kesiliyor. "Ona söylemeyi hayal ediyorum ve her seferinde Creigh ve Jer'in ya kavga ettiklerini ya da birbirlerini öldürdüklerini hayal ediyorum. Kardeşimi seviyorum ama çok asabi."

Bir de bana sor.

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Bunu ondan sonsuza kadar saklayamazsın; eninde sonunda öğrenecek. Rastgele biri yerine senden duyması daha iyi olmaz mı sence?"

Başını iki yana sallar. "Bu konu ve Jeremy migrenimi azdırıyor. Ya şiddet içerecek ya da yıkıcı olacak ya da her ikisi birden olacak tepkisini düşünmemeyi tercih ederim."

Çayımdan bir yudum daha alıp sıvının kuruyan boğazımı yatıştırmasına izin veriyorum. "Yaşayabileceğiniz olası bir ilişkiye hep karşı mı çıktı?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Sanırım o ve babam kimsenin benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyorlar. Volkov tanrısı kompleksine sahipler, yemin ederim."

"Volkov tanrı kompleksi mi?"

"Evet, sanki bir Rus dışında kimse bizim soyumuza layık değilmiş gibi. Yani gerçekte değil ama içten içe böyle düşünüyorlar. Belki Creigh'i süt gibi votka içmeye ikna edebilirim. Sence kabul eder mi?"

"Sanırım şarabı tercih ediyor."

"Biliyorum! Bazen yaşlı bir adam gibi..." diye devam ederken arkama bakıyor. Sanırım pencereye.

Ben sokağı doğrudan görmemeyi tercih etsem de Annika her zaman yoldan geçenleri izlemeyi, buradaki bir bebeğe el sallamayı ve oradaki bir hayvana gülümsemeyi seviyor.

Ama şu anda ne el sallıyor ne de gülümsüyor. Aslında gözleri kısılmış ve dudakları büzülmüş durumda.

Sandalyemde dönüyorum ve onun görüş alanını takip ediyorum. Bisikletine yaslanmış Jeremy'den başkasını görmediğimde çay fincanını sıkıca kavrıyorum,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

soğukkanlı bir duruş ve sakin bir ifade.

Ama yalnız değil.

Uzun bacaklı bir sarışın onun koluna yapışıyor, yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Mikro bir etek ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar bir bluz giymiş. Parlak düz saçları sırtının ortasına kadar dökülüyor ve sadece influencer'ların yapabileceği türden güzel bir makyajı var.

Yangından sonra Heathen'ların malikanesinin önünde gördüğüm kızla aynı. Güvenlik görevlisinin "Bayan" deyip içeri aldığı kişi.

Bu olayı neden hafızamdan sildiğime dair bir ipucu yok. Hayır, silmedim. Bunun bir anlamı olmadığını ve kadının sadece onu kontrol eden bir aile dostu olduğunu umdum.

Görünüşe göre yanılmışım.

"O *kaltak*," diye tıslıyor Annika nefesinin altından. "Kim o?"

"Maya." Gözlerini daha da daraltıyor. "Nikolai'nin kız kardeşi. Yemin ederim yapışkan bir sivrisinek gibi. Hemen döneceğim. Ona haddini bildireceğim."

Annika aniden ayağa kalkar ve çantasını, içkisini ve telefonunu geride bırakarak kafeden hışımla çıkar.

Annika mor simlere batırılmış gibi görünen telefonunu unuttuğuna göre ortalık fena karışmış olmalı.

Muhtemelen burada kalıp istenmeyen bir drama başlatmamalıyım ama Jeremy'yi onunla gördüğümden ve o yangını hatırladığımdan beri bir şeyler oldu.

O gece, yaralandığını duyduktan sonra endişeden hasta oldum ve uyuyamadım. Ve ben şeytanlarımla boğuşurken ve mide bulantısı yüzünden neredeyse kusarken, o kız muhtemelen geceyi onun yanında geçirdi.

Anni'nin eşyalarını topladıktan sonra sırt çantamı takıp dışarı çıkıyorum. Jeremy'nin gözleri ben daha caddeyi geçmeden beni buluyor ve sanki uzaklarda fırtınalar kopuyor.

Her an gerçekleşme tehlikesi olan bir felaket.

Yanında bana hiç bahsetmediği başka bir kız varken bana nasıl böyle bakmaya cüret eder?

Ya da belki ben yan taraftaki kızımdır.

Ne de olsa hiç ilişkimiz olmadı.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve göğsümü daraltıyor. Onlara doğru yürürken adımlarım şaşırtıcı derecede sakin. Annika kardeşinin boşta kalan kolunu tutuyor ve sarışın Maya'ya ters ters bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Jer ile konuşmam gereken bir şey var. Gidebilirsin."

"Ya da ilk ben geldiğim için gidebilirsin," diyor Maya sahte bir gülümsemeyle. "Baloncuğunu patlattığım için üzgünüm ama buraya ilk de gelsen son da gelsen

sayılmaz, çünkü benim kardeş ayrıcalıklarım var. Şimdi, git bakalım."

"Nuh-uh." Dikkatini bana kaydırdı. "Peki bu kim?"

"Arkadaşım." Anni beni kolumdan tutup kendine doğru çekiyor, böylece Jeremy ile benim aramda sıkışıp kalıyor. "Ah, özür dilerim. Onları sırtlarından bıçakladığın ve kardeşlerini kaçırmaya çalıştığın için bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmediğini unutmuşum. Jer seninle asla evlenmeyecek Maya. Git kendine başka bir kurban bul."

Evlenmek mi?

Az önce evlen mi dedi?

Jeremy'ye bakıyorum, kız kardeşi ve Maya'ya odaklandığını düşünüyorum ama bana baktığını görünce içimi bir ürperti kaplıyor.

Beni dikkatle inceliyor, sanki derimi soyup içime bakıyormuş gibi.

Tam olarak ne arıyor?

Maya bir elini küçük beline götürüyor. "Babam ve seninki evliliğimiz hakkında konuştuklarında, bu konuda söz hakkın olmayacak Annika."

"Yine de yapmadılar ve *yapmayacaklar*. Ama ne olacak biliyor musun? Nikolai'ye onun en iyi arkadaşına asıldığını söyleyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

"Bunu yapamayacak kadar korkaksın,

Nika." İrkildim.

Annika'nın nefesi kesildi. "Hayır, bana öyle

demedin!" "Kesinlikle öyle dedim."

"Seni öldüreceğim."

"Omzuma bile ulaşabiliyor musun, cüce?"

Annika yine soluk soluğa. "Seni *kaltak*!"

Sonra Annika'ya doğru hamle yapar, ancak Annika ona gerçekten vuramadan Maya'nın klonu belirir ve Annika orijinal Maya'nın önünde dururken onu geri iter.

Siyah bir elbise, ağır görünümlü botlar giyiyor ve sarı at kuyruğunu kurdelelerle tutturmuş.

İkiz kardeş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eğer aynı stile sahip olsalardı, kimse kimin kim olduğunu anlayamazdı.
kim.

"Sen karışma Mia," diye hırladı Annika. "Kız kardeşin bana Nika dedi *ve*
bir cüce. Bugün onun cenazesi var."

Yeni gelen Mia, manikürlü tırnaklarını inceleyen ve kibirli bir şekilde gülümseyen kız kardeşine ters ters bakıyor. "Ne dedin? Kaltağın teki olduğumu söyledi, bazen öyle olsam da az önce öyle değildim. İşgüzarlık yapıyordu."

Mia kız kardeşine bir şeyler işaret ediyor ve Maya derin bir iç çekiyor. "Özür dilemiyorum. Adına bakarsan, Nika aslında bir takma ad ve aslında kısa boylu. Benim muhteşem bacaklarıma sahip olmaması benim suçum değil."

Mia Annika'ya bakar ve imzalar.

"Hayır." Annika bir elini kaldırır. "Özrünü duymuyorum. Klonunu al ve git. Ayrıca kardeşimle ancak cesedimi çiğnedikten sonra evlenirsin Maya. Tchaikovsky üzerine yemin ederim."

Maya sırıtıyor. "R.I.P. o zaman, *cüce*."

"Seni küçük-" Annika ona tekrar saldırır ve Mia tek başına kavgayı ayırmaya çalışıp yoğun bir enerjiyle işaret verirken Maya sadece yüzünü buruşturur.

Tüm gösterinin ortasında, buna neden olan kişi, Jeremy, bisikletine karşı aynı rahat pozisyonda kalıyor.

Hâlâ o sinir bozucu, ürpertici şekilde bana bakıyor.

Kurduğu tuzağa düşmeden önce göz temasını kesiyorum.
Ben.

Nedense hep kaos planlıyor ya da entrikalar çeviriyor gibi hissediyorum.
Bana karşı.

Sanki umurunda olmadığını bilmemi sağlayarak bir şeyi kanıtlamak istiyor. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim, hepsi boşa gidecek.

Bana söylediği gibi ona güvenmemeliymişim.

Bir şekilde karşı koymadan bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Annika'ya sığınağa gideceğimi söylüyorum ama o Maya'yla sözlü münakaşa etmekten beni duyamıyor.

Yine de arkamı dönüp gidiyorum, önce kendimi garip hissediyorum, sonra çenemi kaldırıyorum ve kot pantolonuma, gömleğime ve sırt çantama uymayan kabarık bir çanta ve simli bir bardak taşırken normal görünmeye çalışıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nihayet, yaklaşık beş dakika sonra, Annika bana yetişti ve onun süper kız eşyalarından kurtulabildim.

"O kaltak." Ağır ağır nefes alıyor, sonra meyve suyundan agresif bir yudum alarak benimle aynı hizaya geliyor. "Jeremy'yle evlenmekle kalmayıp beni de nedimesi *yapacağını* söylediğine inanabiliyor musun? Bu ne cüret, bu ne cesaret!"

"Sakin ol, Anni." Omzunu okşadım. "Genelde kavgaya karışmazsın."

O biraz insanları memnun eden biri. Etrafındaki kimsenin kendisini rahatsız hissetmesini istemeyen bir tip - ya da Creigh bu özelliklerini ondan temizlemeye başlamadan önce öyleydi.

"Maya bir istisna. O herkesin kendisinden aşağı olduğunu düşünen süper diva bir sürtük."

"Kız kardeşi güzel görünüyordu."

"Mia hiç de iyi biri değil ama kız kardeşi gibi yapışkan, küçümseyici bir sürtük de değil. Yemin ederim Maya gözünü kardeşime diktiğinden beri daha da kötüleşti."

Göğsümde bir ağrı oluşuyor ve bu duygudan nefret ediyorum ya da geçmesini ne kadar çok istesem de bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

"Onlar..." Kelimeler boğazımda düğümlenmek üzereyken boğazımı temizliyorum. "Jeremy ile nişanlandılar mı ya da nişanlanacaklar mı?"

"Diliyor." Annika havayı yumrukluyor. "Maya bu gündemi geçen yıl kendi başına başlattı ve aktif olarak gerçekleştirmeye çalışıyor."

"Belki Jeremy de aynı fikirde, yoksa bu kadar ısrarcı olmazdı."

"Hem de nasıl. Aslında onunla ve Mia'yla sadece Nikolai'nin kız kardeşleri oldukları için konuşuyor. Bazen Nikolai'nin var olmayan nişanlısıymış gibi davranan kuruntulu biri. Ugh. Ondan nefret ediyorum ve Nikolai'ye söyleyeceğim ki onu hizaya getirsin."

Parmağımı burnumun kenarında kaydırıyorum. "Ya Jeremy onunla evlenmek isterse?"

"Uğursuzluk getirme. Hayır, değil."

"Az önce rahatsız görünmüyordu."

"Oh, lütfen. Bu onun standart ifadesi, ama ya..." Yüzü soluyor ve aniden duraklıyor. "Ya ailelerimiz evliliği ayarlarsa gerçekten kabul ederse? O bir Rus!"

Benimki sertleşirken bile Annika'nın omzunu okşuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, hayır," diyor, kendi sözlerine inanmıyor gibi görünüyor. "Şu anda uğursuzluk getiren benim. Böyle bir şeyin olmasına imkan yok."

Arkadaşım barınağa kadar olan yürüyüşün geri kalanını tüm bunların hayal gücünün bir oyunu olduğuna kendini ikna ederek ve Maya'ya ona Nika ve cüce dediği için küfrederek geçiriyor.

Ben mi?

Evcil hayvan maması stokunu gözden geçirirken kendi kafamın içinde kayboluyorum.

Bir yandan, henüz çıkmadığım biri için böyle hissetmemeliyim.

Diğer yandan, duramadığım için nefret ediyorum. Ama daha da nefret ettiğim şey umursamam.

Belki bu bir hafta önce bir fark yaratmazdı, ama o gece onunla konuştuktan sonra, aptalca bir şekilde sapkın sapkınlıklar ve vahşi seksten daha fazlasını paylaştığımızı düşündüm.

Ama belki de bu benim hüsnükuruntumdu.

Belki de dediği gibi, ne ona güvenmeliyim ne de onu güvenli bulmalıyım. Çünkü benim onu kullandığım kadar o da beni kullanıyor, hepsi bu.

Kendimi neşelendirmeye çalışmama ve hatta ailemle otuz dakikadan fazla sohbet etmeme rağmen bütün gün kederliydim.

Kulübeye gidip bu bulantı hissini daha da derinleştirme düşüncesi bana doğru gelmiyor.

Ne var biliyor musun? Ben gitmiyorum. Zorunlu falan değil.

Ben de huzurlu bir gece geçirmeye hazır bir şekilde yatağıma uzanıp kitap okuyorum.

Şimdi, okuduğum şeyden gerçekten zevk alabilsem veya ona odaklanabilsem, bu harika olurdu.

Kapım hızla açılıyor ve Ava üzerinde öldürücü pembe bir elbise, koyu kırmızı dudaklar ve ince topuklu ayakkabılarla orada duruyor. "Bilin bakalım kim bize VIP salonuna bilet aldı?"

Bir sayfa çeviriyorum.

"Meşgulüm." "Sürtük, lütfen.

Neyle meşgulsün?" "Okumakla."

"Gerçekten bunu baş aşağı yapma alışkanlığı mı edindin?"

O zaman kitabı yanlış tuttuğumu fark ediyorum. Derin bir iç çekerek kitabı kapatıp kucağıma koyuyorum.

"Hiç havamda değilim Ava. Glyn ya da Anni'yi al."

"İkisi de erkek arkadaşlarıyla birlikte. Ayrıca ben Cecy'mi yanımda istiyorum." Kıs kıs gülüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırıtıyor, birkaç adımda bana ulaşıyor ve omzumu tutuyor. "Hadi, çok eğlenceli olacak."

"Benim ve senin eğlence anlayışımız çok farklı."

"*Lütfen*. Sana bir haftalık Netflix ve chill borcum olsun."

Sessiz kalıyorum.

"Hadi ama, bu senin sapkınlığın gibi."

Benim sapkınlığım tamamen farklı bir şey. Ama başımı sallıyorum çünkü onun yalnız gitmesine izin vermeyeceğim ve belki de bu gece ihtiyacım olan tek şey bir manzara değişikliği.

"Evet!! Hadi sana güzel bir şeyler giydirelim."

"Kotumun nesi var?"

"Hayatta olmaz. Oraya kot pantolonla gidemezsin Cecy. Seni içeri almazlar."

"Tamam. Ama abartılı bir şey olmasın."

Ciyaklıyor. "Sana hemen bir şeyler alayım." Onun

"çabukluğu" en az bir saat sürer.

Başımı sallayarak, o gittikten sonra yataktan çıkıyorum ve telefonum yan masada titreşince duraklıyorum.

Jeremy: Akşam yemeğinde ne istersin?

Bunun gerçek bir mesaj olduğundan emin olmak için gözlerimi kısıyorum. Bugün olanlardan sonra bana bunu gönderecek kadar cüretkâr. Bununla ilgilenmeyecek mi?

Ama olsun. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa, o zaman devam.

Cecily: Arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum ve bu gece gelmeyeceğim. Yani istediğin yemeği yiyebilirsin.

İşin bitince gel**.**

Hayır.

Sormuyordum Cecily.

Kekelemiyordum Jeremy. Bu gece izinliyim. Sonra telefonumu

kapattım, kanım kaynıyordu.

Siktir et o pisliği. Kendi ilacının tadına bakmasının zamanı geldi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

25

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Bu VIP kulübe geleli yirmi dakika oldu ve Ava'nın beni bu işe bulaştırmasına izin verdiğim için şimdiden pişmanlık duyuyorum.

Yemin ederim o bir bela mıknatısı ve çocukluğumuzdan beri hem kendini hem de beni mahvediyor.

Sık sık, sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kalmak ve yasak yerlere girmek gibi bazı kuralları çiğnemeyi içeren eğlence fikirleri üretir.

Ve sık sık yakalanıyoruz. Babam böyle bir şey yaptığım için her zaman hayal kırıklığına uğruyor, Silver Teyze ve annem ise bizi azarlıyor. Ava yaptıklarını anlamış ve üzerinde düşünmüş gibi yapıyor ama kısa süre sonra kural çiğneme alışkanlığına geri dönüyor.

Ama buna rağmen suçu asla bana atmıyor ve "Kızını yoldan çıkardığım için özür dilerim Kim Teyze, ama lütfen onu benden alma" gibi şeyler söylüyor.

Ava'nın bunu içindeki aç canavarı doyurmak için yaptığını ancak biz büyüdükten sonra fark ettim. Bunu diğerleri gibi dikkat çekmek için yapmıyor, çünkü yakalanmamak için elinden geleni yapıyor. Bunu kendisi için yapıyor.

Sanki yaşadığını hissetmeye çalışıyormuş gibi.

Beni her seferinde yanında sürüklemesinin nedeni güven duygusu, çünkü onun arkasını kolladığımı biliyor.

Ayrıca, tüm partilere ve adrenalin dolu aktivitelere katılmayarak gençliğimi boşa harcadığıma inanıyor.

Ama beni kaç tane kulübe götürürse götürsün, yine de bu kadar çok insan ve bu kadar çok gürültü tarafından kuşatılmış olma hissine alışamıyorum.

Özellikle bu kulüp bir kıtayı dolduracak kadar insanla dolu. Pek sayılmaz ama öyle hissettiriyor.

Modaya uygun bir DJ birbiri ardına hit şarkılar çalarken mavi ve mor ışıklar tavanın kubbe yapısını lazer ışınları gibi kaplıyor.

Bedenler kıpırdıyor, titriyor ve yılanlar gibi birbirlerinin üzerinde sürünüyor. Güçlü parfümler, ter ve misk kokusu birbirine karışıyor ve nefesimi boğuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şey öyle. Yüksek sesli müzik, altımızdaki zeminin titreşimi, bağırışlar, çağırışlar, dans ve daha fazla dans.

Bir köşeye saklanmak istememe neden olan mutlak bir duyusal aşırı yüklenme.

Ama yapamam, çünkü Ava üçüncü iğnesini oldu. Dördüncüyü parmaklarından çekip "Bu kadar yeter!" diye bağırıyorum.

"Oyunbozanlık yapma!" Atışı için benimle dövüşmeye çalışıyor ama ben onu uzanamayacağı bir yerde tutuyorum.

Ama Ava benden biraz daha uzun, bu yüzden onu tutmayı başarıyor. Hızlı bir hamleyle içkiyi geri alıp içiyorum, güçlü yanık yüzünden irkiliyorum, o da sırıtıyor ve daha fazlası için tezgâha dokunuyor.

"Ava!" Azarlıyorum. "Çok içmekten bayılırsan seni tek başıma taşıyamam."

"Sakin ol, o duruma ulaşmayacağım-" diye araya giriyor ritim düştüğünde. "Woohoo! Bu şarkıya bayılıyorum!"

Shotlar geldiğinde, sinsice bir tane geri atıyor ve elimi tutuyor. "Hadi dans edelim!"

"Hayır!"

"Hadi, Cecy. Çok seksi görünüyorsun. Bu dansı bana lütfeder

misin?" "Hayır."

Yüzünü buruşturuyor ama sonra kalabalığın arasından ilerliyor, kalçalarını sallıyor ve müzikle senkronize bir şekilde titriyor.

Onu net bir şekilde görebilmek için tezgâha yaslanıyorum. Dar elbisem bu hareketle yukarı doğru kamburlaşıyor ve orta uyluğuma ulaşacak şekilde aşağı doğru itiyorum.

Ava'nın benimle giyinip kuşanma şansı pek olmadığından, bana vücudumu saran spagetti askılı siyah bir elbise giydirdi.

İlk tercihi sırtı açık kırmızı bir elbiseydi ama o da olmadı.

Ve topuklular. Şu sıralar beni öldüren topukluları unutamayız.
Ayaklar.

Ama beni gerçekten rahatsız eden şey, üzerimde
Elbise. Kendimi prenses gibi hissettirdiği için gençken tercih ettiğim bir tarzdı.

Ama *o* gece bir tanesinin içinde uyuşturulduğumdan ve onu üzerimden kolayca çıkardığından beri neredeyse hiç giymiyorum.

Dans eden, kıçını sallayan ve bir grup erkeği kendine çeken Ava'yı daha iyi görebilmek için yana kayıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona yaklaşmaya başladıklarında kalabalığı yararak bir kolumu beline doluyorum.

"Geldin!" Omzumdan tuttu ve beni döndürdü. "Dans ediyorsun!"

"Hayır, gitmeyeceğim. Hadi gidelim buradan." İhtiyatlı bir şekilde yan tarafı işaret ediyorum. "Bazı serseriler sana bakıyor."

"Bakmak özgürdür. Dokunmak değil." İki elini belime koyuyor ve onunla birlikte müzik eşliğinde sallanmamı sağlıyor.

Tüm dikkatim o adamlarda ve bizi izleyip dudaklarını yalayan adi, yaşlı bir adamda.

İğrenç.

En iyi arkadaşım onlardan ya da dans ederken bize atılan bakışlardan tamamen habersiz.

"Rahatla Cecy!" diyor bana. "Bir saniyeliğine beynini kapatamaz mısın?"

Keşke yapabilsem.

Ama köşelerde uyuşturucu alan bir grup insan gördüm. Ve o adi adam bizi izlerken aletine dokundu.

Bu sahnelerden bazılarına tanık olduktan sonra beynimi kapatmam mümkün değil. Aşırı şüpheci ve dikkatli olmanın yaşadığım travmanın bir tercümesi olduğunu ben bile fark ediyorum.

Dünya güvenli bir yer değil.

Buradan gitmek istesem de Ava'yı yalnız bırakamam. O şerefsizler muhtemelen ona saldıracaklardır - ben buradayken saldırmayacaklarından değil, ama en azından onu kurtarmaya çalışabilirim.

Bize önce çocuklar ulaştı. Üçü de uzun boylu, iyi giyimli ve üniversite öğrencisi gibi görünüyorlar. Muhtemelen benden bir yaş büyükler.

İçlerinden biri, kıvırcık saçlı bir esmer, Ava'nın arkasına kayıyor, ona dokunmadan onunla aynı ritimde dans ediyor ve diğer ikisi, biri sarışın diğeri siyah saçlı, etrafımı sarıyor.

Ateşim boğazıma, yanaklarıma ve kulaklarıma kadar yükseliyor. Ava'nın elini tutup buradan kaçmayı düşünüyorum ama o Kıvırcık Saç'la dans ediyor ve ona karşı kıçını oynatıyor.

"Sakin ol," dedi, muhtemelen yüzümdeki kıyamet günü tepkisini görmüştü. yüz.

Onun için söylemesi kolay. Bunu nasıl yapabileceğimi bile bilmiyorum. Bu atmosferde düzgün nefes alın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıvırcık Saç kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da gülerek karşılık veriyor, "Ben Ava! Bu da Cecily!"

Sarışın adam Amerikan aksanıyla kulağıma "Adını sevdim Cecily," diye mırıldanıyor ve benim ilk tepkim ona dirsek atıp kaçmak oluyor. "Ben Steven."

"Larry," dedi siyah saçlı olan.

İçlerinden biri, Steven, koluma dokunuyor. Tüylerim diken diken oluyor ama tehditkâr hisler hissetmememe için yeterince saygılı davranıyor.

Ayrıca o pislikle ilgili tehdit edici hisler de hissetmediniz.

Başımı kaldırıp Ava'ya bakıyorum, kıvırcık saçlı olanla dans ediyor, ikisi de hareketlerini gösteriyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor ve müziğin ritmine uyarak başını geriye doğru eğiyor.

Eli'ın varlığı için etrafımızı taramadan edemiyorum. Eğer burada gözleri varsa -ki her yerde gözleri var- o zaman başı büyük belada demektir.

"Donovan ve ben bir şeyler içmeye gidiyoruz!" diye bağırıyor ve ben onu durduramadan adamla birlikte ortadan kayboluyor.

Ve elimde bu ikisi kaldı.

Larry arkamda kalıyor, benim garip ritmime uymak için yavaşça dans ederken Steven önüme geliyor ve kolumu tutuyor.

Dokunulmaktan rahatsız olduğumu anladı, bu yüzden saygılı mesafesini koruyor ve bunu takdir ediyorum. En azından tasarım ayakkabılarının üzerine kusma ihtiyacı hissetmiyorum.

Ama yine de kendimi bu durumdan uzaklaştırmak

istiyorum. Kulüpler gerçekten bana göre değil.

İnsanlar da öyle.

Ava hangi cehennemde?

"Seni buralarda görmedim," diye bağırıyor Steven müzik eşliğinde, arkadaşıyla birlikte beni ortada sıkıştırırken.

"Genelde bunu yapmam," diyorum utanacak kadar beceriksizce.

"Anladım! Saklanamayacak kadar güzelsin."

Omurgam dikleşiyor ve kocaman gözlerle ona bakıyorum.

Saklanamayacak kadar güzelsin Cecily.

Tam olarak bu kelimeler beynimde tökezliyor, nefes alamayana kadar çarpıyor ve pençeliyor.

Bunları bana ilk çıkmaya başladığımızda söylemişti.

Hayır, bu olamaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayal görüyorum, değil mi?

Steven ona hiç benzemiyor, ama belki de onu tanıyordur?

Eli kolumdan belime doğru kayıyor, daha cesur ve sertleşiyor.

Hiperventilasyon yapıyorum ama sert nefes almak yerine vücudum şoka giriyor. Sertleşiyor ve taşa dönüşüyor.

Hayır, hayır. Önce buradan çıkmam gerek.

Kahretsin, kahretsin.

Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama hareket

edemiyorum. Hareket *edemiyorum*.

Larry şimdi kalçamı tutuyor, dokunuşu elbisemin kumaşını yakıyor ve tenime damgasını vuruyor.

Bana dokunmasını istemiyorum ama onu

durduramıyorum. Lanet olsun, doğru düzgün nefes

bile alamıyorum.

Çaresizlik hali yüzeye çıkar, mide bulantısı ve dehşet verici bir korkuyla fokurdar.

Tam hasta olacağımı düşündüğüm anda iri bir el Steven'ın omzunu kavrıyor. Erkeksi, damarlı, çok tanıdık bir el.

Bir anda Steven o kadar güçlü bir şekilde geriye savrulur ki neredeyse kendisiyle birlikte birkaç kişiyi daha yere serer.

Yemin ederim karşımdakinin kim olduğunu gördüğümde kalbim yerinden

çıkacak gibi oluyor.

Gözlerim Jeremy'nin etkileyici vücudunda, kaslarını saran kot pantolonunda ve deri ceketinde geziniyor ve sonunda onun soğuk, boş yüzüne kilitleniyor.

Bu her zamanki ifadesinden çok farklı olmasa da, şimdi alışılmadık bir şey var.

Öyle güçlü bir duygu ki, havada asılı kalıyor ve beni iliklerime kadar

etkiliyor. Gazap.

Görünürde umursamaz ama gizli bir öfkeyle Steven'a sarılırken Jeremy'den dengesiz bir şekilde damlıyor.

Yüzeyin altında kaynayan ve korkunç sonuçları olan türden. "Siktir git."

Steven'ı bir çöpten farksızmış gibi fırlatıp atıyor.

işe yaramaz paçavra.

Arkamda duran Larry arkadaşının yanına gitti ve muhtemelen Jeremy'yi tanıyarak bize doğru korkuyla baktı.

Dövüş ringi dışında toplum içinde şiddete eğilimli olmasa da, adadaki herkes onun bulaşılmaması gereken biri olduğunu bilir.

Bunu ben bile biliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve yine de ilk seferinde onun malikanesine gittim. Bazen o halimden hem nefret ediyorum hem de ona hayranlık duyuyorum.

Kaslarımdaki sertlik yavaş yavaş çözülüyor ama bambaşka bir nedenle olduğum yerde donup kalıyorum.

Jeremy'nin burada olduğu gerçeği. Halkın içinde. Tanışıklığımızı gizlemeye çalışmadan.

Steven onu tutmaya çalışan Larry'yi fırçalayarak tekrar bize doğru gelmeye başlıyor.

"Buraya ilk biz geldik," diye hırlıyor Jeremy'nin yüzüne, belli ki atmosferi okuyamıyor ve muhtemelen onu tanıyamıyor.

Jeremy yumruğunu Steven'ın yüzüne o kadar sert indiriyor ki çevremizdekilerin nefesi kesiliyor.

Yere düşüyor, kanayan burnunu tutuyor ve feryat ediyor.

"Dedim ya." Jeremy onun üzerinde yükseliyor. "Siktir. Çekil. Ona bir daha dokunursan burnunun kanaması endişeleneceğin en son şey olur."

Larry arkadaşına yardım etmeye çalışırken bir yandan da müzik eşliğinde bağırıyor: "Güvenlik! Güvenlik!"

Birden arkalarında kaslı, sarışın bir adam belirir. Annika'nın söylediği muhafızın adı Ilya'dır ve Jeremy'nin kıdemli muhafızı olarak görev yapmaktadır.

Jeremy'yle bakıştıktan sonra tek başına Steven ve Larry'yi gömleklerinin yakalarından tutarak dışarı sürükler.

Ve bir anda, beni boğazlamak istercesine bakan canavar gibi bir adamla baş başa kaldım.

Evet, etrafımızda insanlar var, hem de çok sayıda, ama onun bakışlarının istilacı incelemesi altında görünmez de olabilirler.

Öne doğru bir adım atıyor, aramızdaki mesafeyi yok ediyor ve göğsünü göğüslerime bastırıyor. Burnum onun kokusuyla dolarken kalbim güm güm atıyor.

Onun sıcaklığından, varlığından ve kül rengi gözlerindeki o büyüleyici bakıştan etkilendiğimde etkilenmemek mümkün değil.

Birkaç yoğun saniye boyunca aramızda sessizlik hüküm sürüyor ve ben tutarsız bir şeyler geveleme dürtüsüne direniyorum. Sonra aniden dirseğimi tutuyor ve beni de peşinden sürükleyerek dans pistinden uzaklaşıyor. Uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmam gerekiyor ve bu da saldırıya uğrayan ayaklarıma daha fazla baskı yapıyor.

Ancak bu kasırgayı sona erdirmek ya da ondan dalga dalga yayılan gazaptan kaçmak mümkün değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Koridorda hızla ilerler ve siyah takım elbiseli bir adam tarafından korunan bir odanın önünde durur.

Bizi görünce Jeremy'ye başıyla selam verdi ve deri işlemeli kapıyı açtı. Jeremy beni içeri sürükleyip kapıyı kapatmadan önce adama zar zor başını sallıyor.

Dışarıdan gelen tüm karmaşa, müzik ve gevezelikler azalıyor. VIP odası olduğunu düşündüğüm o sessizlikte ağır nefes alış verişim gürültüye dönüşüyor.

İki zarif kadife kanepe, aralarında cam bir sehpa ile karşılıklı oturmaktadır.

Ama Jeremy beni duvara çarptığında ayrıntılara ancak odaklanabiliyorum. İri eli beni kalçamdan kavrarken ve derin, öfkeli-sakin sesi beni bir kırbaç gibi vururken az önceki agresif enerji on katına çıkıyor.

"Sadece anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirip gelmeyi reddetmekle kalmadın, aynı zamanda telefonunu kapattın, beni sikecek kıyafetler giydin ve buraya birkaç pislikle dans etmeye geldin." Eli elbisemin kalçalarımda durduğu yere doğru kayıyor. "Başka birinin sana dokunabileceğini mi düşündün Cecily? Hmm? Başka birinin benim olana elini sürebileceğini mi?"

Elini kumaşın içine sokarak elbiseyi tek seferde yukarı çekiyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Amıma yaklaşmadan önce bileklerini keseceğim." İç çamaşırımı yırtıp parçalarını bir kenara fırlatıyor, sonra parmaklarını tenime batırıyor. "Kıçım." Beni kendisine doğru savuruyor ve kot pantolonu uyarılmış göbeğime sürtünme yaratıyor. "Benim lanet malım."

Duygularım ve erotik uyaranlar üzerime hücum ederken bir elimi göğsüne vuruyorum, dudaklarım titriyor. "Ben senin malın değilim Jeremy. Ben bir insanım."

"*Benim adamım*," diye neredeyse hırlıyor. "Bir daha birinin sana dokunmasına izin verirsen, seni onların kanıyla sikerim ve cesetlerinin üzerine boşalmanı sağlarım."

Hızlı bir hareketle horozunu serbest bırakıyor ve tepesini klitorisime çarpıyor.

Bir

kere.

İki

kere.

Üçüncü seferde, beni eğittiği ahlaksız kız gibi bunun için ona yalvarmak üzereydim.

Onun sert davranışlarına o kadar alıştım ki, kalçalarımın arasından sular akıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, tek seferde içime girdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırtım duvara çarpıyor ve içimden güçlü bir ürperti geçiyor.

Cezalandırmak için derin ve sert vuruşlarla içime girerken bacaklarımı kaldırıp yontulmuş beline doluyor.

"Bu beni son kez görmezden gelişin. Bir daha asla bensiz böyle bir yere gelmeyeceksin."

İki elimle boynuna sarıldım. Ona tutunmazsam yüzüstü düşecekmişim gibi hissediyorum.

"Bir ilişkimiz yok," diyorum paramparça olmuş sesime rağmen. "Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok."

"Bir ilişki içinde olman ya da olmaman beni daha az istemene neden olmaz. Amcığının sikimi çok iyi aldığını ve vücudunun benim için canlandığını hissediyor musun? Başka kimse değil, *ben*." Kıçımın yanaklarından birini serbest bırakıyor ve sonra tokatlıyor. "Bir dahaki sefere başka bir sikin sana yaklaşmasına izin verdiğinde, sikimi küçük pis bir fahişe gibi nasıl sağdığını hatırlamanı istiyorum."

"Önce sen yaptın," diye zorlanıyorum, sikinin üzerinde zıplarken ritme ayak uyduramıyorum. "Az önce o kız koluna asılmıştı. Neden ona gitmiyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?"

"İstediğin bu mu?" Ucuna kadar çekiyor, sonra tekrar sokuyor, G noktama çarpıyor ve beni bir duygu birikintisine dönüştürüyor. "Sikimi başka bir amcığa sokmamı mı istiyorsun?"

Onun başka bir kadınla, yani sarışın bomba Maya ile olan görüntüleri aklımı başımdan alıyor.

"Söyle bana Cecily. Adımı haykırana kadar onu becermemi mi istiyorsun?"

Dudaklarım titriyor ve "Eğer bunu yaparsan, başka biriyle yatarım" demeden önce dudaklarımı büzüyorum.

Muhtemelen yapmazdım, çünkü Jeremy'den başka biriyle seks yapma fikri beni hâlâ çok korkutuyor. Ama beni parçalara ayırarak tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

Elini göğüslerimden yukarı kaydırıp sakin bir şekilde boğazıma doladığında ifadesi boş, çok boş bir hal alıyor. "Peki kimmiş o kişi, hmm? Vücudunu öpecek, seni okşayacak ve seninle sevişecek bir adam mı? İstediğin bu değil Cecily. Hem de hiç. Sen kovalanmayı ve aşağılanmayı seviyorsun. Kontrolünü kaybedene kadar sikilmeyi seviyorsun. Benim pis küçük fahişem olmayı seviyorsun."

Ve sonra içime daha sert girerken beni boğuyor. Beni her santimime sahipmiş gibi beceriyor, sanki hiçbir yerimi, hiçbir kuytumu kaçıramazmış gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cranny.

O benim havama el koydukça, ben onun etrafında daha da sıkılaşıyorum, o inledikçe aletini boğuyorum.

Beni o kadar çaresiz, o kadar uysal, acımasız ritmine o kadar uyumlu hale getirmeyi seviyor ki, bu yüzden inliyorum.

Bu yüzden daha fazlası için yalvarıyorum.

Kısa sürede beni şiddeti için bir mazoşiste dönüştürdü. Ona o kadar alıştım ki, onun vahşetini arzulamak için eğitildim.

Göbeğim kısa aralıklarla kasılıyor ve gizli noktama tekrar vurduğunda, havasızlık nedeniyle sıçrıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Ama benim yok.

Orada kalıyorum, aleti sert, hızlı ve acımasızca içime girerken duvara yaslanıp boğuluyorum. Jeremy çabuk boşalan bir tip değil. Boşalma seçeneğini düşünmeden önce içimi yeniden düzenlemeye ihtiyaç duyarak zevkini ortaya çıkarıyor.

Hiç bitmeyeceğini düşünene kadar devam ediyor. Tam sonunda boşalacağına inandığım anda pozisyonumuzu değiştiriyor. Kıçım havadayken beni kanepeye yaslayıp sikiyor, sonra parmaklarını saçlarıma dolayarak yerde dört ayak üstünde sikiyor. Sonra sırtüstü yatarken zalim bir tanrı gibi üzerime abanıyor.

Kanlı kurbanlara ihtiyacı olan biri.

Çünkü yaptığı şey bu. Eğiliyor, göğüslerimden birini çekiyor ve yumuşak etimi öyle sert ısırıyor ki yanıyor.

Başını kaldırıp "Adımı söyle" diye hırladığında dudaklarını kan kaplıyor.

Dudaklarımı büzüyorum.

"Cecily, lanet olası adımı söyle."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve ona istediğini vermeyi reddederek başımı yana çeviriyorum.

"Dedim ki. Adımı söyle." Jeremy tekrar ısırıyor ve ben acı içinde çığlık atıyorum ama onun adını söylemiyorum.

Beni öncekinden daha acımasızca sikiyor, ben yerde kayana kadar içime giriyor. Her vahşi darbeyi hissetmemi istercesine beni beceriyor.

Beni sanki uçurumun kenarındaymış ve ben onu kurtarabilir ya da uçurumdan aşağı itebilirmişim gibi beceriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ham ve tehlikeli. Yasadışı ve ilkel. Yoğun ve
cezalandırıcı.

Sonra, nihayet, tohumunun uzun bir aceleyle içimi kapladığını hissediyorum.

Burnumu çekiyorum, Jeremy içimden çıktığında hala kendime gelmeye çalışıyorum, kalçalarımı temizlemek için birkaç mendil kullanıyor, sonra beni kolumdan tutup dengesiz ayaklarıma çekiyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve elbisemi düzeltiyorum, ısırık izini kapatırken yüzüm buruşuyor. Yine de sesimi çıkarmayı reddediyorum ve sakin kalmak için tüm asaletimi kullanıyorum. Beni fahişesi haline getirdi, ama bu sadece seks sırasında.

Eğer gerçek hayatta onun oyuncağı olacağımı düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Saçlarımı düzeltiyorum ve su geçirmez rimel için şükrederek gözlerimin altını siliyorum.

Hayatım boyunca, diğer erkeklerin sadece bir dokunuşunun beni neden bir karmaşaya dönüştürdüğünü anlayamıyorum, ama Jeremy beni mahvedebiliyor, dünyamı parçalara ayırabiliyor ve ben kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Onun yanındayken hiç panik atak geçirmedim.

İri bir cüsse görüş alanıma giriyor ve onu görmezden geldiğimde başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kaldırıyor, gözleri kısık ve çenesi dik. "Bu da neydi böyle?"

"Birinin adını söylemesini istiyorsan, Maya'na git." Saçımı savurup oradan çıkıyorum. Bir baş belası gibi vals yaparak çıkmak istiyorum ama mümkün olduğunca yavaş hareket etmek zorundayım çünkü ağrım var.

İşte o zaman çok önemli bir şeyi hatırladım.

Ava.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Bir şeyi yere vurma ihtiyacı görüşümü kızartıyor.

Yumruğum sıkılıyor ama dürtülerime göre hareket etmiyorum. Ya da dürtülere.

Aslında son derece hesapçı biriyimdir ve ancak belirli bir durumun tüm olası sonuçlarını tahmin ettikten sonra harekete geçerim.

Görünüşe göre, bu prensip az önce odadan çıkan sinir bozucu kız için geçerli değil.

Birkaç dakika geride kalıyorum, sadece tüm dürtüsel düşünceleri kovmak için değil, aynı zamanda sikimi lanet olası uykuya yatırmak için.

On dakika önce onun içinde olmam önemli değil; her zaman derisinin derinliklerine pençe atma ve asla durmama gibi ilkel bir ihtiyaç var.

Ama ya sakinleşirim ya da onu kalıcı olarak inime kaçırırım, orada bırakın görmeyi, kimse onu bulamaz bile.

Ya da ona dokun.

O iki şerefsizin ona ellerini sürdüğü görüntüsü yeni bir öfke dalgası gönderiyor - kesinlikle beyhude rahatlama çabalarımda olması gereken görüntü değil.

Kaçacağından endişelenmiyorum. Kulübün sahibiyle tanıştım, mafyayla iş yapmaya çalışan yeni bir adam ve eğer istersem bana güvenlik kayıtlarına erişim izni verecek. Ayrıca, en etkili korumam Ilya'nın, Cecily'nin daha önce yaptığı gibi telefonunu kapatması veya haber vermeden ortadan kaybolması ihtimaline karşı onu izlemesi için açık emirleri var.

Burada olduğunu böyle anladım ve takip ettim.

Numarasını çeviriyorum ve iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Durum," diyorum açık açık.

"Bayan Knight, uyurken gülecek kadar sarhoş olan arkadaşını taşımaya çalışıyor."

"Konum."

"Barın sol tarafı."

"Ben gelene kadar istenmeyen ilgiyi uzaklaştırın."

"Anladım, patron."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Az önceki ikisine ne oldu?" Odadan çıkıyorum, kendimi hiç de sakinleşmiş hissetmiyorum.

"Onları kulüpten attırdım." "Güzel."

"Patron."

"Öyle mi?"

"İçlerinden biri, sarışın olan, Bayan Knight'ın renginin solmasına neden olan bir şey söyledi."

Duraklıyorum, parmağım telefonun arkasında bir aşağı bir yukarı kayıyor. Şimdi düşünüyorum da, Cecily ayrışma durumunun eşiğinde gibi görünüyordu. Etrafı iki erkekle çevrili olduğu için karşı cinsin varlığında kendini tehdit altında hissetmiş olabileceğini düşündüm.

Başka biriyle yatacağını söylemesi tahrik ediciydi. Yapamayacağını biliyorum ama yine de beni çok kızdırdı.

"Ne dedi?" Ilya'ya sordum.

"Onun saklanamayacak kadar güzel olduğuyla ilgili bir şey. O sözleri söyler söylemez, sanki bir şey onu ele geçirmiş gibiydi."

Bu onun temkinli karakterinin bir parçası olabilir, ama içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyor.

"Bizim üniversitede öğrenci, değil mi?"

"Muhtemelen. O ve arkadaşı Amerikalı." "Bulun

onu."

İşte o zaman onunla dans etmeye cüret etmenin küçük çaplı bir suç mu yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayacağım. Kimi kandırıyorum ki? Bu, ona dokunma cüretini gösterdiği için aletini kesmek için bir bahane de olabilir.

Telefonu kapattıktan sonra bar alanına doğru ilerliyorum. Ilya karşı tarafta duruyor, biri şansını zorlarsa müdahale edebilecek kadar yakın ama fark edilmeyecek kadar uzakta.

Cecily sarhoş Ava'nın elini çeker, ancak aşağı çekilir ve ayağı takılır.

Bu gece topuklu ayakkabılar ve kıvrımlarını, ince bacaklarını ve soluk omuzlarını göstermek için tasarlanmış bir elbise giyiyor.

Görünce sikim seğirdi. Tekrar. Ve onlara doğru yürümeden önce kısa bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

"Hadi, Ava." Cecily arkadaşının elini tutuyor. "Sarhoşken seni taşıyamayacağımı söylemiştim."

"Cecy!" Ava sırıtarak onu kucaklıyor. "Benim güzel kankam."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra koklar ve geri çekilir. "Neden erkek kolonyası gibi kokuyorsun? Peki ya seks? Aman Tanrım, seviştiniz mi?"

Cecily'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Ava'nın ağzı açılıyor ve sonra kapanıyor, "Aman Tanrım, Aman Tanrım, artık namuslu değilsin. OMGEEE. Millet! Bu kız sonunda D'yi aldı!"

"Ava!" Cecily elini ağzına kapatıyor. "Yemin ederim, eğer kalkıp seni arabaya götürmeme yardım etmezsen, Eli'yi arayıp bizi almasını isteyeceğim."

Ava halsizce ayağa kalkıp Cecily'ye yaslanmadan önce sadece bir bakış atıyor.

"Sen zalim küçük bir kaltaksın." Ava sendeliyor, sonra onun üzerine düşüyor. "Beni nasıl olur da O-Adı-Söylenmeyen ile tehdit edersin?"

Cecily onu yarı yarıya taşımaya çalışıyor ve ağırlığı karşısında her saniye çöküyor. "Ugh, ne zaman bu kadar ağırlaştın?"

"Kaba. Ben ağır değilim..." Ava sözünü kesiyor ve arkalarında durduğumu görünce gözlerini kırpıştırıyor. "Merhaba, Anni'nin korkunç kardeşi. Sen de mi burada parti yapıyorsun? İyi zevk, iyi zevk. Ayrıca Anni'nin biraz yaşamasına izin verebilir misiniz? Şimdiden teşekkürler."

Cecily donup kalıyor, sonra başını bana doğru çeviriyor. Ava'yı kavrayan elini gevşetmiş olmalı, çünkü kıkırdayarak yere düşüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Cecily dudaklarını büzüyor. "Git buradan."

"Yapma." Onun alanına giriyorum ve arkadaşının üzerine basmak istemediği sürece geri itecek yeri yok.

Onu belinden tutup önünü göğsüme bastırıyorum. "Sırf sinirlerimi bozmak için bana meydan okuma alışkanlığı edinmiş gibisin ama bu beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak. Sinirlendiğimde nasıl biri olduğumu çok iyi biliyorsun, o yüzden beni test etme."

Sanki bu bir şekilde canımı yakacakmış gibi minik yumruklarını göğsüme vuruyor. "Beni yalnız bırak. Arkadaşımı eve götürmeye çalışmamın anlaşmamızla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden burada bile olmamalısın."

"Buna karar verecek olan benim." Kendimi kontrol etmekten başka bir sebep olmadan onu serbest bırakıyorum.

Eğer yumuşak tenine bir dakika daha dokunursam, onun sıkı sıcaklığının içine girmem gerekecek.

Tekrar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Cecily, yeri yastık olarak kullanan ve neredeyse uyuyan Ava'yı tutmak için çömeliyor. Arkadaşını dürtüyor ve uyanması için yalvarıyor, ancak herhangi bir tepki belirtisi yok.

İlya'ya başımla selam veriyorum ve o da Ava'yı hızla kucağına alıp taşıyor. Cecily'nin gözleri büyür. "Ne yapıyorsun?"

"Seni eve bırakıyorum." Ava'yı Ilya'nın elinden almaya çalışırken parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum.

Adam arka çıkışa doğru gitmeye başladığında, kadın neredeyse arkasından koşuyor ve sadece benim tutuşum onu fiziksel olarak durdurmasına engel oluyor.

İlk kez onun elini tutuyorum ve elinin küçük, yumuşak ve benimkine tam oturduğunu hissetmeden edemiyorum.

İlya'nın onu dinlemeyeceğini anladığından, "Arkadaşlarımızdan birini arayabilirim," demeye çalışıyor.

"Ya da benimle gelebilirsin," diyorum ve Landon denen herifin onların *arkadaşlarından* biri olduğunu hatırlayınca elini daha sıkı tutuyorum.

Şansım varken onu gerçekten komaya sokmalıydım.

Bıraktım çünkü insanlar canı yanan birini romantikleştiriyor ve ben o orospu çocuğuna iyilik yapmıyordum.

"Eli bunu öğrenirse beni öldürür," diye mırıldanıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Onu başka bir adamın taşımasına izin verdim." Boştaki elini havaya kaldırdı. "Sen anlamazsın."

"Sana elini bile süremez," diyorum kesin bir ifadeyle.

Uzun bir nefes veriyor ve yemin ederim gülümsemek üzereyken kendini durduruyor. "Siz ikiniz aynı kumaştan kesilmişsiniz."

Küçük arabasına ulaştığımızda, bip sesiyle arabayı açıyor ve Ilya bana bir bakış atıyor çünkü araba minik bir kaplumbağa yuvası da olabilir.

Ava'yı arkaya oturtması için başımla işaret ediyorum. Cecily arkadaşının yerleştiğinden emin olur olmaz arabayı sürmeyi tercih ediyor ama İlya bir sürü eğilip bükülmeden sonra sürücü koltuğuna oturuyor bile.

Ön koltukta ona katıldığımda, sanki oyuncak bir arabada oturuyormuşum gibi hissediyorum.

Koltuğu maksimum kapasitesine kadar geriye itmeme rağmen bacaklarımı ve başımı eğmek zorunda kalıyorum.

Cecily pencereden bize bakıyor ve gülümsemesini gizlemek için berbat bir iş çıkarıyor.

"Bin," diye emrediyorum. "Ve bu hiç komik değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aslında öyle. Siz ikiniz Anni'nin kabarık bandanalarından biriyle çok sevimli görünürdünüz."

"*Cecily*."

"Tamam, tamam. Bana her konuda emir vermek zorunda değilsin, biliyorsun." Başını sallıyor ama sonra arkadaşının yanına oturuyor ve Ava'nın başını omzuna koyuyor.

Neyse ki yurtları kulübe çok uzak değil ve Ilya ya da ben kaslarımıza kramp girmeden oraya varıyoruz.

Cecily, Ilya Ava'yı içeri taşırken itiraz etmeye başlar ama kısa süre sonra vazgeçer, bunu kendi başına yapamayacağını çok iyi bilmektedir.

Ava'yı odasına götürürken ben salonda kalıyorum, Cecily de arkasından geliyor.

Kısa süre sonra adam tekrar ortaya çıkar ve kadın kapıyı kapatır.

"Bu geceki ikisini bul. Ava'yla birlikte olanı da." Başını sallıyor ve ön kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor.

Cecily'nin zamanının bir kısmını geçirdiği oturma odasını inceliyorum. Annika her zaman Cecily ve Glyndon'ın huzurlu geceler istediğinden, kendisinin ve Ava'nın ise dışarı çıkmayı tercih ettiğinden bahsediyor.

Basit, içi doldurulmuş küçük tavşanlarla ve onun yapmadığından emin olduğum diğer hayvanlarla dolu.

Odası, bu ortak alandan daha çok ondan bahsediyor.

Bir güvenlik tehlikesi ihtimaline karşı mekânı hızlıca kontrol ediyorum ama şüpheli bir şey bulamıyorum.

Şimdilik.

On beş dakika sonra Cecily Ava'nın odasından çıkıyor, topuklu ayakkabılarını elinde tutuyor ve kapıyı yavaşça kapatırken parmak uçlarında yürüyor.

Arkasından yaklaşıp kulağına fısıldıyorum, "Neden bir hırsız gibi davranıyorsun?"

Nefes nefese kaldı ve o kadar hızlı döndü ki geriye doğru yuvarlandı. Dirseğinden tutup onu sabitledim. Yine de ayakkabıları yere düştü.

Bana bakıp "Gittiğini sanıyordum" diye fısıldarken boğazında bir yutkunma hissi oluşuyor.

"Belli ki hâlâ buradayım," diye mırıldanıyorum. "Ön kapının açılıp kapandığını duydum."

Muhtemelen bu yüzden gardını indirdi. Daha önce düşündüğüm kadar çevresinden habersiz olmayabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Arayan Ilya'ydı." Daha yakına eğildim. "Daha ne kadar fısıldaşmaya devam edeceğiz?"

Elimi tutuyor - hayır, sadece bileğimi tutuyor - ve beni odasına sürüklüyor, sonra da kapıyı kapatıyor. "Gitmen gerekiyor."

"Neden?"

"Seni Ava'ya nasıl açıklayabilirim ki? Bir ilişkimiz yok."

Bu cümleyi bu gece ikinci kez kuruyor. Aradaki fark şu ki şu anda suçlayıcı konuşmuyor ve sadece gerçekleri söylüyor.

"Bir ilişkide olmak istiyor musun?"

Dudakları hafifçe aralanıyor ama bu yeterli bir işaret. "Ne?"

"Maya'yı kıskanıyordunuz ve görünüşe göre meşgul beyninizi rahatlatmak için bir etikete ihtiyacınız var. Bir ilişki içinde olmak seni tatmin edecek mi?"

"Seninle bir ilişki içinde olmak ne anlama geliyor Jeremy? Sen beni itip kakmaya devam ederken bana emirler yağdırman, isteklerini yaptırman mı? Çünkü buna sahiplik denir, ilişki değil ve ben hayranı değilim."

"Ağzına dikkat et."

Uzun bir nefes alıyor, sonra daha az gergin bir tonda konuşuyor. "Bir ilişki uzlaşmak, vermek ve almak, bir ortaklık demektir. Her şeyde son sözü senin söylediğin ve benim de gezintiye çıktığım bir güç dengesizliği değildir."

"Yolculuğu seviyorsun."

"Cinsel olarak, evet, öyle. O konuda istediğini yapman için seni serbest bırakıyorum. Ama gerçek dünyada değil, Jeremy. Ben duyguları, korkuları ve tercihleri olan bir insanım. Ayrıca özgürlüğüne değer veren bağımsız bir insanım. Beni sürekli zorlarsan, sonunda kendimi sana kapatırım. Bunu istemiyorum ve eminim sen de bunu istemezsin, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim.

Bir şey istiyor. Tam olarak ne, bilmiyorum. "Söyle."

Kaşları çatılır. "Neyi söyleyeyim?" "Ne

istediğini."

"Sadece senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Benim hakkımda bir şeyler bilen tek kişinin sen olması haksızlık."

"Bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her şey mi? İşletme okuduğun, Dinsizlerin başı olduğun ve bir mafya varisi olduğun gerçeğini mi kastediyorsun? Bunlar bana karakteriniz hakkında hiçbir şey söylemiyor."

"Bisikleti, kulübeyi ve cinsel tatlarımı biliyorsun."

Biraz rahatlıyor, muhtemelen sonunda beni ne kadar tanıdığını hafife aldığını anlıyor. Neredeyse ailemle aynı seviyede.

Kahretsin, onlar bile neyle ilgilendiğimi bilmiyor.

Yaklaşıyor. "Her zaman böyle bir sapkınlığın var mıydı?"

"Ergenliğe girdiğimden beri, evet."

"İlk ne zaman harekete geçtiniz?"

"Seni kovaladığım o inisiyasyon sırasında." Yüzü
kızardı. "Sen... daha önce hiç denemedin mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bunu birlikte yapacağım kimseye güvenmedim."

"Bu bana güvendiğin anlamına mı geliyor?" Bana umut ve yenilenmiş bir şefkatle dolu k o c a m a n yeşil gözlerle bakıyor.

Hayır, o *benim* sevgimi
istiyor. Benden daha fazlasını
istiyor.

Ben.

Bu beni çok şaşırtıyor. Neden yapsın ki? Ona nasıl zevk vereceğimi bildiğim tek şey.

Sorusuna yanıt olarak "Kısmen," diyorum.

Omuzları kamburlaşıyor ve az önceki parlaklığının bir kısmı sönüyor. "Neden tamamen değil?"

Çünkü ilk seferinde o orospu çocuğunun adını söyledin.

Ve daha önce benimkini aramayı reddetti.

Kısmen onu tehdit ettiğim için, kısmen de benden başka sapkınlığını tatmin edecek kimseyi bulamadığı ve bulamayacağı için istemeye istemeye bu işe girdiğinden bahsetmiyorum bile. Benim gibi ona dokunan, onu siken ve damarına basan birini.

Ama şansı olursa, kaçacağından hiç şüphem yok.

"Soru sorma sırası bende." Kollarımı kavuşturuyorum. "O sarışın herif ne yaptı da kendinden geçtin?"

Konunun sarsıcı bir şekilde değişmesi karşısında gözlerini kırpıştırıyor. "Hiçbir şey yapmadı ama Jonah'ın ilk geldiğimizde söylediklerine çok benzer bir şey söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

birlikte."

"Jonah kim?" Kim olduğunu çok iyi bilmeme rağmen soruyorum. "Pislik eski sevgilim," diye hırlıyor ondan bahsedince.

İşte benim kızım.

"Çok mu benziyordu?" Ben sordum.

"Aslında kelimesi kelimesine aynıydı." Titriyor. "Çok ürkütücüydü."

"Tanıdık olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Umarım değildir." Bakışlarında bir korku beliriyor. Kâbuslarının ardındaki nedenin tekrar hayatına girmesinden korkuyor.

Ve daha yaklaşmadan ondan kurtulacağım.

"Kıyafetlerimi değiştireceğim," diye anons ediyor ve orada kaldığımda, "bu gitmen için bir işaret," diye ekliyor.

"Sen uyuduktan sonra yapacağım."

İtiraz etmek istediğini anlayabiliyorum ama bir iç çekip işine devam ediyor.

Uykuya dalmasını bekleyeceğim ve sonra o sarışın herifle arkadaşının bu gece Cecily'ye neden yaklaştıklarını tam olarak öğreneceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

"G o."

İlya, ihtiyatlı olmamız gerekirken içeri girerken kapıyı menteşelerinden söktü.

Yine de, dairelerine girdiğimizde orospu çocuklarının yüzlerindeki mutlak şok ifadesi buna değer.

Koyu renk saçlı olan Larry uykusundan irkilir, yavaşça gözlerini kırpar ve sonra zar zor örttüğü aletine bakar.

Kıvırcık saçlı arkadaşı Donovan, yerdeki uyku pozisyonundan uyanır.

Steven'dan iz yok.

Ilya bana başıyla selam veriyor ve onu aramak için diğer kapıları açıyor.

"Ne oluyor lan?" Donovan sert bir sesle söylüyor. Sabahın erken saatleri, ve bu operasyonun dün gece geç saatlerde gerçekleşmesi gerekirken, Cecily kollarımda uyuyakalınca bir türlü ayrılamadım.

Ve beni etiketlediği gibi saatlerce onu uyurken izlemiş olabilirim.

Ilya bana mesaj atıp bu piçlerin bu sabah dersleri olduğunu hatırlatana ve bu gece için yeniden plan yapıp yapamayacağımızı sorana kadar, sonunda onun yanından ayrıldım.

Onun sıcaklığını üzerimden sıyırıp atmak için gerçekten mücadele etmiş olmam rahatsız edici ve düpedüz sinir bozucu.

Ilya Steven'ı yakasından tutarak ayağa kaldırıyor. Piç kurusu dün gece yumruğumla tanıştığından beri mor bir çürük içinde ve kendisinin grotesk bir versiyonu gibi görünüyor.

Gardiyanım onu arkadaşlarının arasına itiyor ve üçünü *de* kanepenin önünde diz çöktürüyor.

"Babam güçlüdür," diyor Donovan dudaklarını yalayarak ve bolca terleyerek.

"Ne tesadüf." Başımı yana eğiyorum. "Benimki de öyle, ama onun adını ya da nüfuzunu kullandığımı görmüyorsunuz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Larry arkasında bir duvardan başka bir şey olmayan Ilya'ya bakar ve sonra ağzından kaçırır: "Bunu konuşabilir miyiz?"

"Benim de aklımdan geçen buydu." Ceketimi çıkarıp yakındaki bir sandalyeye koyduktan sonra geri dönüp onların önünde duruyorum. "Dün gece Ava ve Cecily'ye yaklaşmayı, onları ayırmayı ve Cecily'yi köşeye sıkıştırmayı gerektiren bir görevin vardı. Bu görevle ilgili her şeyi bilmek istiyorum - neden, nasıl ve kim."

Steven hırlıyor, "Siktir git."

Yumruğumu yüzünün iyi tarafına, her tarafına kan sıçrayıp kırmızıyla kaplanana kadar indiriyorum ve sonra rahatça geri çekiliyorum. "Bu bir cevap değildi. Tekrar deneyeceğiz. Bunu sana kim yaptırdı?"

"Dinle dostum." Donovan arkadaşını görünce titrer. "Gerçekten zarar vermek istemedik."

Ona arkadaşına attığımdan daha sert bir yumruk attım ve tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi feryat etti, yüzünü tuttu ve küfretti.

Dikkatim Larry'ye kayıyor. "Bana bilmem gerekenleri söyleyecek misin, yoksa önce sen mi kaderine razı olacaksın?"

Steven ayağa kalkmaya çalışır, ancak Ilya onu geri iter ve yardımına gelen Donovan'ı tekmeler.

Larry işe yaramaz arkadaşlarını izliyor ve sonra yumruğumu inceliyor. "Siktir et bunu." "Hayır," diye bağırıyor Steven ve korumamın pençeleri altında kıpırdanıyor. "Yapma!
bu orospu çocuğuna söyle-"

Sözleri Ilya'nın karnına tekme atmasıyla *bir anda* sona erer.

"Buna değmez," diyor Larry, sonra bana bakıyor. "Kulüpteki bir adam bize onun için bir şey yaparsak bedava uyuşturucu alacağımızı söyledi. "

Parmağım kalçamda ileri geri kayıyor. Kulüpteki bir adam mı?

Jonah lanet Londra'da. Kulüpte ne işi olabilir ki?
Ziyarete gelmediyse tabii?

Ama bu da doğru değil, onu etiketlediğimi ve o orospu çocuğunun her zaman nerede olduğunu tam olarak bildiğimi düşünürsek.

Kendime not: Jonah'ın dün gece nerede olduğunu adamıma sor.

Telefonumu aldım, pisliğin fotoğraflarına geldim ve üçüne d e gösterdim. "Bu o mu?"

Larry ve Donovan hep bir ağızdan, "Hayır," derler.

Steven'ın cevabını beklememe bile gerek yok. Resmi gördüklerinde gözlerinde hiçbir tanıma parıltısı belirmedi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yüksek eğitimli katiller ya da duygularını gizleme konusunda mükemmel olan psikopatlar olmadıkları sürece, bunu gizlemek imkansızdır.

"Sana ne yapmanı söyledi?" Hissetmediğim bir sakinlikle soruyorum.

Larry iki kez yutkunur, sonra konuşmadan önce dudaklarını üç kez yalar. "Bardaki iki kızı işaret etti ve onları ayırmamızı söyledi. Sarışına ne yaptığımız umurunda değildi ama gümüş saçlı olanı rahatsız etmemiz gerekiyordu. Yine de sırasıyla başlamamızı söyledi, yoksa kaçacaktı ve kaçarsa iyi malları alamazdık. Bize güvenmesini sağladıktan sonra onu taciz edebilir ya da istediğimiz her şeyi yapabilirdik."

Damarlarımda kan kaynıyor ve içimde arınma ihtiyacıyla birlikte yıkıcı bir enerji kabarıyor.

"Nasıl memnun olduysan," diye tekrarlıyorum gergin bir sesle.

"Bir şey yapmayı planlamıyorduk," diye ağzından kaçırıyor Donovan. "Yemin ederim."

Bakışlarım Steven'a kayıyor. "Peki ya sen, orospu çocuğu? 'Ne istersen' yeşil ışığını aldıktan sonra herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır," diyor tamamen saçmalayan bir ses tonuyla.

"Bence yalan söylüyorsun. Bence onun derisinin altına girmeyi ve ona serbestçe erişmeyi planladın. Bu cümleyi sana o söyledi, değil mi? *Saklanamayacak kadar güzelsin.* Muhtemelen bunu onun kafasını karıştırmak ve onu uysallaştırmak için kullanman gerektiğini söyledi. Ama şöyle bir şey var." Onu yakasından tutup ayağa kaldırdım. "Dokunduğun o kız bana ait ve benim olana zarar vermek şöyle dursun, ona bakan insanlara ne yaparım biliyor musun? Ölümü dilemelerini sağlarım."

Evlerine girdiğimizden beri Steven'ın gözleri ilk kez sınırsız bir korkuyla parlıyor.

Her şeyi berbat ettiğini ve yanlış kişiye bulaştığını biliyor. Yolunun asla kesişmemesi gereken tek kişiyle.

Sadece kulüpte ona yaklaşmak gibi bir hata yapmış olsalardı, bir yumruk ve kulüpten kara liste yeterli olurdu. Pek sayılmaz ama bu kadarla yetinmek için kendimi zorlardım.

Ama bu üç piç onu duygusal olarak incitmeye ve unutmak için çok uğraştığı anılarını geri getirmeye cüret etti.

"Şöyle olacak. Cecily'ye yaklaşmaya cüret ettiğin ve ona dokunma cüretini gösterdiğin için seni cezalandıracağım ve canının yanmasını sağlayacağım. Ayrıca beni hatırlamanız için bir yara izi bırakacağım. Sonra da onun hayatından çıkacaksınız. Eğer sizi onun on mil yakınında görürsem, sizi öldürür ve denizin derinliklerine atarım, kimse cesedinizi bulamaz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra tek başıma üçünün de canına okudum ama Steven farklıydı. Steven aynı zamanda kanlar içinde dairenin her tarafına sıçarken canı çıkana kadar su işkencesine maruz kalacak.

Steven sağlığına kavuştuktan çok sonra bile radarımda olacak ve ben de onu tekrar tekrar döveceğim. Korku içinde yaşayacak, omzunun üzerinden, yatağının altından ve dolabından en korkunç kabuslarındaki şeytanı arayacak.

Evlerinden ayrılmamız başlangıçta planladığımdan daha uzun sürdü. Kısmen, çünkü onları kana bulamaktan biraz fazla zevk aldım.

Söylentilerin ima ettiğinin aksine, şiddetten hoşlanmıyorum ve bunu sürdürmek için yolumdan sapmıyorum.

Şiddet, bisiklete binmek gibi daha barışçıl yöntemlerle değiştirilebilecek birçok arınma yönteminden sadece biridir.

Ya da Cecily ile acımasız bir sikiş.

Ama o serserileri cezalandırıp apartmanlarının zemininde kanlar içinde bıraktığımda bundan kesinlikle zevk aldım.

Ancak Cecily'ye yapmaya cüret ettikleri ya da daha kötüsü planladıkları şeyle kıyaslandığında bu çok az gibi geliyor.

Yine de bir şeyler bana ters geliyor. Jonah'ın onları bu işe bulaştıran kişi olmadığı gerçeği.

Ama bu hiç mantıklı değil. Cecily'ye kur yaptığını bilen tek kişi Jonah.

Tabii iğrenç herif kılık değiştirmediyse. Üç ezik muhtemelen sarhoştu ya da kafaları iyiydi ve kulüp karanlıktı, bu yüzden bazı ayrıntıları karıştırmış olabilirler.

Ilya arabayı çekip yolda ilerlerken telefonumu alıp dün geceki kulübün güvenlik kamerası görüntülerini istiyorum.

Cevap neredeyse anında gelir.

Üç puştun kulübe girdiği, uyuşturucu almış maymunlar gibi zıpladıkları saate ilerliyorum. Kısa süre sonra tuvaletin yanında bir köşeye çekiliyorlar. Arkadaşlarına dair tek ipucu siyah gömleğinin bir anlık görüntüsü.

Onlara uyuşturucu sözü veren adam bu olmalı. Görüntüleri izledikçe izliyorum, ama adamın onların yanında olduğuna dair hiçbir iz yok, hatta barda bile.

Elimde sadece siyah bir tişört giydiği bilgisi varken kalabalık bir kulüpte yerini tespit etmek imkânsız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jonah olabilir mi? Londra'daki adamımı aramak üzereydim ama bir mesajla dikkatim dağıldı.

Günaydın. Bunlar için teşekkürler *parlayan kalp emojisi*

Işıldayan kalbe bir dakika boyunca yoğun bir şekilde bakıyorum ama hala bir açıklama bulamıyorum. Kesin olan bir şey var, hoşuma gitti ve ilk kez bir kalp gönderdiği için beni tamamen şaşırttı.

Sonra, daha önce evine teslim ettiğim bir kutu waffle'ın fotoğrafını eklediğini fark ettim.

Waffle sevdiğimi nereden bildin?

Aptal günlüğünde yazıyor. Sanırım ne zaman kendini daha iyi hissetmek istese bunlar onun rahatlatıcı yiyecekleri oluyor. Dün geceden sonra kendini toparlamaya ihtiyacı olabilir diye düşündüm.

Uyku felci geçirmemesine rağmen kollarımda uyurken titriyor ve gözyaşları göz kapaklarına yapışıyordu. Kaliteli bir uykuya dalana kadar onu bırakmaya cesaret edemememin nedenlerinden biri de buydu.

Senin hakkında her şeyi biliyorum.

Okula hazırlanmakla çok meşgul olduğunu düşünerek telefonumu bir kenara koymak üzereydim ki hemen cevap geldi.

Beni kulüpte böyle mi bulmayı başardın? Ilya'ya beni izlettirdin, değil mi? Dur bir dakika. Ortadan kaybolduğun onca hafta Ilya senin için mi çalışıyordu?

Bu küçük tilki kendi iyiliği için fazla akıllı.

Jeremy: Korunmaya ihtiyacın olursa diye oradaydı.

Daha çok, sözde bir sapıktı. Cidden, korunmaya en çok ihtiyacım olan kişi sensin.

Kimsenin seni benden koruyamaması çok kötü.

O kadar emin olma. Kendimi savunabilirim.

Talep ettiği her şeyi ve dün gece nasıl ayak dirediğini göz önünde bulundurduğumda bunu görmeye başlıyorum ve onun bu yönünü sevip sevmediğimden emin değilim.

Siktir et. Yaparım. Ama bunu benden kaçmak için kullandığında değil.

Jeremy: Bana istediğin kadar karşı çıkabilirsin, ama senin güvenliğin gibi pazarlık konusu olmayan şeyler var.

Lütfen. Zorba bir zihniyetin var ve her şeyin tartışılamaz olduğunu düşünüyorsun. Ama orada oturup bunu kabul edeceğimi düşünme bile. Böyle bir şey olmayacak. Her neyse, waffle için teşekkürler. Ava ve ben tadını çıkaracağız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onları sana gönderdim, Ava'ya değil.

Cecily: Paylaşmak önemsemektir.

Ben paylaşmam. Seninle ilgili her şey benim.

Ayrıca, kulüpte dans ettiklerinde Ava'nın onun üzerine atlamasından hoşlanmıyorum. Ya da Cecily'nin onunla mide bulandırıcı bir şefkatle ilgilenmesi. Bana bile yapmadığı bir şey.

Ava'yı tamamen ortadan kaldırmayı çok istiyorum ama bu Cecily'yi tamamen kaybetmeme neden olabilir.

Ben de bu düşünceyi aklımın bir köşesine ittim.

Şimdilik.

Cidden en iyi arkadaşımı kıskanıyor musun? O da mı kız?

Ona çok fazla ilgi gösteriyorsun.

Tamam, Bay Mağara Adamı. İyi günler ve lütfen kimseyi incitmemeye çalışın *kızaran kalp emojisi*

Bu emojiye ilkinden daha uzun süre bakmaya devam ediyorum.

"Bir sorun mu var?" Ilya direksiyonun arkasındaki pozisyonundan soruyor.

"Parlayan kalp emojisi ne anlama geliyor?"

Ilya bir süre bana bakıyor, ilk kez afallamış görünüyor, sonra tekrar yola odaklanıyor. "Tüm kalp emojileri sevgi ve şefkat anlamına gelmiyor mu?"

"Ama etrafında parıltılar var. Başka bir anlama geliyor olmalılar."

"Emin değilim."

Ben de neden buna odaklandığımdan emin değilim. Annika'nın mesajlarında bir gazete dolusu emoji çıkartması ve GIF göndermesine alışkınım. Ve bunlar genellikle başta mor ve beyaz olanlar olmak üzere her türlü kalple dolu oluyor.

Ama Cecily nadiren emojilerle konuşur. Bunun için fazla açık sözlüdür.

Yine de bunu göndererek tam olarak ne demek istediğini bilmek istiyorum.

"Patron."

"Hmm?" Ilya'ya dalgın bir şekilde cevap veriyorum, hala onun mesajına bakıyorum.

"Bayan Volkov ve görüştüğü adamla ilgili planlarınız nedir?"

Kız kardeşimi ve onun istenmeyen aşkını hatırlatan telefonumun ekranını kapatıyorum.

Ona daha fazla özgürlük vermek için bunca zaman görmezden geldim, ancak son zamanlarda Annika'nın hoşlanmayı seçtiği Creighton King'in Landon ile bir şeyler planladığını fark ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başlarda kuzen olmaları umurumda değildi, çünkü Creighton Elitlerle ilgili her şeyden uzak duruyordu, Nikolai son zamanlarda durumun böyle olmadığını öğrendi.

O çürümüş ailenin, özellikle de Landon'ın kız kardeşime yaklaşmasına izin vermem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek.

Bu yüzden çok geç olmadan bunu durdurmalıyım. Bu süreçte ona zarar vermek zorunda kalsam bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

28

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

"Seni böyle gülümseten kim?"

İrkilmemeyi ve telefonu sakince masanın üzerine koymayı nasıl başardığıma dair hiçbir fikrim yok.

Mor ve pembe sandalyeler, mutfak eşyaları ve perdelerle dolu bir mutfaktayız. Glyn ve benim aynı mekânı paylaştığımız iki kız gibi modacı sayesinde buzdolabının ambalajı ve tabaklarda bile bu renklerden bazıları var.

Ava karşımda oturuyor, elinde waffle, bir yandan da parmaklarından kaçmayı başaran şurubu yalıyor.

Sonunda bize waffle aldığımı söylediğimde uyandı. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve üzerinde beyaz bir puf giderici maske var. Buna bir de dün geceyle ilgili sürekli inleyip sızlanmasını ekleyince, sanki mızmız bir hayaletle birlikteymişim gibi hissediyorum.

Onun bakışlarıyla karşılaşmamak için bir parça waffle kesmekle meşgulüm. "Oh, hiçbir şey. Sadece bir meme."

Lütfen bu sabah her zamankinden daha heyecanlı olduğum yüzümden anlaşılmasın.

"Uh-huh. Memlerin seni aşık gibi gösterdiğini bilmiyordum." "Saçmalama."

Biraz portakal suyu doldurup
yön. "Yemeğini ye yoksa okula geç kalacaksın."

"Tekrar dene." Bacağını sandalyenin üzerine kaldırıp dizini kucaklıyor, sonra gözlerini bana dikerken waffle'ı ağzına götürüyor. "Sarhoş olabilirim *ama* önemli olan da bu, bazı şeyleri hatırlıyorum."

Vay canına.

Bir şeyleri hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu umuyordum - genelde hatırlamaz. Belki de hatırlamıyormuş gibi davranıyordur.

Bir keşişin dinginliğini taklit ederek kahvemden bir yudum alıyorum. "Ne gibi şeyler?"

"Jeremy'nin dün gece kulüpte olması gibi."

O kadar da kötü değil. Bununla çalışabilirim. "Muhtemelen adadaki tüm kulüplere gidiyordur. Bu garip değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seninle konuştuğu gerçeği. Yakındı." Başparmağıyla işaret parmağını kıl payı ayırıyor. "Bu kadar yakın."

"Sarhoştun. Muhtemelen yanlış gördün."

"Sessiz ve korkutucu arkadaşıyla arabanıza bindiğinde de mi yanlış gördüm? Ya da odamın dışında onunla konuştuğunda? Dün gece tam buradaydı! Burada, mutfakta değil ama dairede."

Etkilenmemiş görünme çabalarıma rağmen kulaklarım ısınıyor. Sadece bu bile Ava'ya bulmak için dedektifçilik oynadığı cevabı veriyor.

"Aman Tanrım! Onu kulüpte siktin, değil mi?" "Ava!"

"Sen yaptın!" Yüzündeki maskeyi yırtıp atıyor ve şok olmuş ifadesini ortaya çıkarıyor. "Onun gibi kokuyordun, şiş dudakların, sulu gözlerin ve kızarmış yanakların vardı. Sanırım şoka giriyorum."

"Hey-"

Bir elini kaldırdı. "Olayları değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Sandalyemde daha da sertleşiyorum ve onu bekledikçe tişörtüm terden sırtıma yapışmaya başlıyor.

Ava birkaç kez ağzını açıyor, sonra başını sallıyor ve sonunda "Doğru mu?" diye sormadan önce ağzını kapatıyor.

"Ne doğru mu?"

"Duyduğum, gördüğüm ve sonunda çıkardığım her şey mi?"

Başımı sallıyorum. Zaten ondan saklamanın bir faydası yok. Er ya da geç öğrenecekti.

"Aman Tanrım. Bu çok *büyük*." Bacağını yere bırakıyor ve sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Ne zaman başladı? Nasıl başladı? Neden Jeremy, onca insan arasından? Jeremy Volkov. Neden TKU'daki korkutucu iri adam, uğruna namuslu statünden vazgeçtiğin kişi? Ondan nefret ederdin! En önemlisi, neden bana söylemedin? Her şeyi paylaştığımızı sanıyordum."

Çay bardağını masaya geri koymadan önce daha sıkı kavrayarak irkildim. "Sana söylemek istemediğimden değil, aslında aramızda bir şey olmadığından."

"Bu da ne demek şimdi? Siz sevişiyorsunuz, değil mi?"

"Ah, evet. Ama kısa bir süre önce bir tür ilişkiye başladık."

En azından ben öyle düşünüyorum.

Jeremy bana hiçbir şey için söz vermedi ama istediklerime de hayır demedi. Zamanla yola geleceğini biliyorum. Onu ikna etmeye çalışacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

etrafta.

Çünkü o alıp karşılığında sadece seks verirken orada öylece duramam. Sonunda beni tüketecek ve elimde hiçbir şey kalmayacak.

"Ne kadar çok dinlersem, bu o kadar gerçeküstü oluyor." Ava telefonunu kapıyor. "Bekle biraz. Desteğe ihtiyacım var. Anni ve Glyn'e haberi verip acil bir kız ekibi toplantısı için arayabilir miyim?"

Masanın üzerinden uçarak telefonunu elinden alıyorum. "Hayır."

Narin kaşlarının arasında bir kırışıklık beliriyor. "Neden olmaz?"

"Sana söyledim, bu şey yeni ve işe yarayacağından emin değilim. Bu yüzden diğerlerini, özellikle de Anni'yi henüz bu işe bulaştırmak istemiyorum."

Lanet olsun. Buna nasıl tepki vereceğini bile bilmiyorum. Maya'nın kardeşini çalmaya çalışmasına çok kızmıştı, belki de kimsenin ona layık olmadığını düşünüyordur.

"İyi, iyi. Buna saygı duyuyorum," diye homurdanıyor Ava ve sandalyesine uzanıyor. "Şimdi söyle bana, neden Jeremy?"

"Ben de bilmiyorum."

"Hadi ama, seni ona çeken bir şey olmalı. Onun bağırsaklarından, geçmişinden ve aradaki her şeyden nefret ettiğine yemin edebilirdim. Peki ona ve tüm TKU'ya küfretmek nasıl oldu da kulüpte pis bir sikişe dönüştü?"

İç çekerek onun yanındaki sandalyeye çöküyorum. Jeremy'yle resmi olarak ilk tanıştığım zaman, dövüş kulübünde, kontrolcü davranışlarını sergilediği ve Annika'yı kovduğu zaman, yıllar önceymiş gibi geliyor.

"Şimdi hatırlattınız ya, ondan nefret ederdim. Dürüst olmak gerekirse, bazen hala ediyorum. Kontrolcü, yıpratıcı ve vücudunda nazik bir kemik bile yok. Yani, çoğunlukla. Bazen kendini yumuşak olmaya zorlayabiliyor ama sanki insan davranışlarını taklit eden bir uzaylı gibi. Bu ona doğal gelmiyor ama çaba sarf ediyor, sanırım bu da bir başlangıç. Oh, ve o ısrarcı."

Aslında bir sapık.

Ama Ava'ya gereksiz şeyler söylemeyeceğim. Jeremy'yle benim ne kadar berbat durumda olduğumuzu öğrenirse muhtemelen onun gözlerini oymaya çalışır ve korumaları tarafından vurularak öldürülür.

Ayrıca, onun varlığından ya da her hareketimi izlediğini hissettiğimde kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Aslında, şaşırtıcı derecede güvende hissediyorum.

"Bu ciddi görünüyor." Portakal suyundan bir yudum alıyor, dalgın görünüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Öyle bir şey değil. Sadece kanatlanıyoruz."

"Cecy, seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama sen bu kelimenin anlamını bile bilmiyorsun. Ayrıca, Jeremy sana kesinlikle *kanatlanıyormuş* gibi bakmadı."

"O kadar sarhoştun ki uyuyakaldın. İkimizin de nasıl bir ifade takındığına dair hiçbir fikrin yok."

"Ben de öyle! Böyle bir şeyi yanlış anlayamam. Sana sanki..." diye devam ediyor, parmaklarını şıklatmadan önce doğru kelimeyi bulamamış gibi görünüyor. "Sanki sana doyamıyormuş ve daha fazlasını, daha fazlasını ve her şeyi istiyormuş gibi."

"Sen... hayal görüyor olmalısın."

"Kesinlikle hayır. Güven bana. Bu bakışı çok iyi biliyorum. O adam sana o kadar takıntılı ki, sana dokunmaya cüret ettiği için o herifi dövdü."

"Sen... bunu gördün mü?"

"Uh-huh. Yavaş yavaş aklıma geliyor." Cheshire kedisi gibi sırıtıyor. "O lanet şey o zaman oldu, değil mi?"

"Ava!"

"P e k â l â ! Jeremy gibi bir canavarla seks yaptıktan sonra bile hâlâ namuslu olduğuna inanamıyorum. Sert seviyor gibi görünüyor."

Hiçbir fikrin yok.

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Tamam, tamam." Eğildi ve beni kucakladı. "Senin adına çok mutluyum ve sonunda Jonah'ı geride bırakıyorsun."

Onun adı geçtiğinde otomatik olarak kaskatı kesiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Hayatımdan çıktıktan uzun süre sonra bile beni etkilemesinden nefret ediyorum.

"Sen neden b a h s e d i y o r s u n ?" O kadar garip bir ses tonuyla konuşuyorum ki göğüs boşluğumda titreşiyor. "Jonah'ı uzun zaman önce unuttum."

"Saçmalık." Geri çekildi ve saçlarımı okşadı. "Ondan ayrıldığından beri eskisi gibi değilsin. Sanki bir parçan eksikmiş gibi. Ondan önce her zaman bu kadar kasvetli ve mesafeli değildin ve o hayatından çıktıktan sonra elbiseler giymeyi ve süslenmeyi bıraktın. Sanki enerjini emmiş ve sana hiçbir şey bırakmamış gibi. Bran ve Creigh'e o şerefsizi bulup seni incittiği için taşaklarını tekmelememiz gerekip gerekmediğini sordum ama Creigh muhtemelen bundan hoşlanmayacağını söyledi. Yine de seni incitmeye cüret ettiği için arabasını çizdim ve kıyafetlerini mahvettim."

Onu dinlerken dudaklarım aralandı. İlk kez onların bu karmaşa hakkındaki görüşlerini duyuyorum. Ava neden ayrıldığımı sorup duruyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve ona uyumlu olmadığımızı söyledim.

O zaman bulabildiğim tek bahane buydu.

Bu işin peşini bırakacaklarını düşünmüştüm ama görünüşe göre durum öyle değilmiş.

"Mesele şu ki." Ava gülümsüyor. "Yavaş da olsa eski benliğine kavuşmana sevindim. Ve Jeremy'nin senin için yeterince iyi olup olmadığından emin olmasam da, mesajlarına bakarken seni gülümsetiyorsa, bu bir başlangıçtır. Eğer seni incitirse, onun taşaklarını tekmelerim. Beni öldürebilir ama iyi bir amaç uğruna ölmüş olurum."

"Bunu sanki Eli sana dokunmasına izin verecekmiş gibi söylüyorsun."

"Şşşt. O-Şu-Be-Adı-Olmayan değil." Gözlerini kısıyor, sonra gözleri açılıyor. "Oh, lanet olsun."

"Ne?"

"Her şeyin yavaş yavaş bana geri döndüğüne dair haberi hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"I düşünmek O-Adı-Söylenmeyen oldu at ve kulüp." Fiziksel olarak titriyor.

"RIP. Seni seviyorum."

"Cecy!" Ters ters bakıyor ama sonra her şey mükemmelmiş gibi davranarak saçlarına dokunuyor. "Ama her neyse, önemli değil."

Uh-huh.

"Mesele şu ki, senin adına çok mutlu ve heyecanlıyım. Jeremy sana iyi davransa iyi olur." Bana tekrar sarıldı, ben de kollarımı ona doladım.

Belki de sonunda mutlu olmayı seçmemin zamanı gelmiştir.

O gece kulübeye gittim.

Jeremy ve ben anlaşmamızın aynı kalıp kalmayacağı konusunda pek konuşmadık ama kalmaması için bir neden yok.

Burası sadece bizim değil, aynı zamanda bizi dünyadan saklıyor, böylece sadece ikimiz varız.

Ve belki de bu biraz hoşuma

gidiyor. Tamam, *çok.*

Ava odasından çıktı ve gizlice çıkmaya çalıştığımda bana kaşlarını salladı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona kabarık bir yastık fırlattım, kaçtıktan sonra yerden aldım ve yere düşmesine izin verdim.

Heyecanla dans etti, en sevdiği ruju sürmemi sağladı ve bazı kışkırtıcı hareketler yaptı ama Glyn'i uyandırmamak için ses çıkarmadı.

Bu akşam erken saatlerde Glyn, Anni ve Creigh de dahil olmak üzere herkesle birlikte bardaydık. Çünkü tabii ki Ava dün geceki epik akşamdan kalmalığını tamamen unutmuş ve tekrar eğlenmeyi seçmişti.

Creigh, biz oraya vardıktan kısa bir süre sonra Anni'yi çemberin dışına sürükledi ve Remi gecenin geri kalanını yavrularını nasıl kaybettiği ve çocukların ne kadar hızlı büyüdüğü hakkında dramatik bir şekilde geçirdi.

Bence bazen kendini gerçekten babası sanıyor.

Diğer yandan ben mi? Enerji doluydum, buraya gelebilmek için saatleri sayıyordum.

Burası ne zaman kalbime bu kadar yakınlaşmaya başladı bilmiyorum ama kendine bir yer edinmeyi başardı.

Arabayı evin önüne park ettiğimde Jeremy'nin bisikletinden hiçbir iz bulamayınca duraksıyorum.

Akıllı saatime bakıyorum, saat sabahın biri, normalde buluştuğumuz saat.

Jeremy genelde önce gelir, ama bu gece biraz erken geldim.

Moralimi bozmamaya çalışarak, yanımda getirdiğim yiyecek ve temizlik malzemeleri torbasını kaptığım gibi eve giriyorum.

Şömineyi yakıp biraz çorba ve güveç pişiriyorum. Beklerken biraz temizlik yapıyorum.

Mekan kirli olduğundan değil ama biraz daha ışıldayabilirdi. Rahat mobilyaları ve samimi yapısıyla cazibesi var, ancak önce gotik hissi aşmanız gerekiyor.

Yemek hazır olduktan sonra sıcak kalması için üzerini örtüyorum, sonra da duş almak için yukarı çıkıyorum.

On beş dakika sonra saçlarımı kuruturken bornozumu giyip dışarı çıkıyorum. Telefonum yan sehpanın üzerinde bir kez titriyor ve hemen koşarak mesaja bakıyorum.

Jeremy ismi ekranımda görünmüyor ve göğsümün inmesinden nefret ediyorum.

Saat sabahın üçü ve hala ondan bir iz yok, hatta bir mesaj bile yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun yerine, şimdiye kadar uyumuş olması gereken en iyi arkadaşım.

Sen de öyle yapmalısın.

Muhtemelen meşgulsünüzdür ama az önce tuhaf bir şey öğrendim. Süper garip. Dün geceki adamları hatırlıyor musun? Jeremy'nin sana yaklaştıkları için yere serdiği adamları?

Yatağa oturup yazıyorum.

Cecily: Peki ya onlar? Şak! Sen

neden buradasın?

Peki ya sen? Uyuman gerekmiyor mu?

Alıştırma yapıyordum. Neyse, konuya dönelim. Dedikodu antenlerim bana bugün iki TKU öğrencisinin A&E'ye kabul edildiğini haber verdi. Biri yoğun bakımda. Bilin bakalım kim? Onlar Larry ve Steven! İkincisi yoğun bakımda.

Derimin altında bir ürperti beliriyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bunun bir tesadüf ya da keyfi bir olay olmasına imkan yok.

Larry ve Steven bana yaklaştı ve kendilerini hastanede buldular.

Steven bana dokundu ve beni şaşırtan o garip cümleyi söyledi ve şu anda yoğun bakımda.

En garip kısmı ne biliyor musun? Arkadaşları Donovan mı? Barda benimle olan adam. Tamamen ortadan kayboldu. Bu bir sonraki seviye korkutucu.

Telefonu daha sıkı tutuyorum, cevap verirken parmaklarım kararsız.

Steven ve Larry iyi mi?

Yaşayacaklar. Ama acı çekerek. Onlar için çok üzülüyorum. Sence Jeremy mi yaptı?

O bile bunu düşündü.

Ne de olsa en mantıklı cevap bu. Her şey sıraya giriyor.

Cecily: Bilmiyorum.

Umarım yapmamıştır, ama yaptığından eminim.

Sırf benimle konuştukları ya da bana dokundukları için o insanları ciddi şekilde incittiği düşüncesi göğsümü daraltıyor.

Hem o hangi cehennemde? İletişim

bilgilerine tıklıyorum.

Ben buradayım. Sen değilsin.

Okuyup cevap vermesini bekliyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra beklerken uyuyakalıyorum.

Soğuk bir ürperti hissederek uyanıyorum. Önce kafam karışıyor, sonra dün geceki olaylar aklıma geliyor.

İlk fark ettiğim şey yanımdaki boş yer.

Elimde uyumuş olabileceğim için yere düşen telefonumu alıyorum.

Saat 10:30. Vay anasını. Nasıl uyuyabildim?

Ondan gelen mesajı bulduğumda karnım zil

çalıyor.

Jeremy: Bir durum vardı. Yakında konuşuruz.

Sözleri kırpılmış gibi, neredeyse küçümseyici. Ya da umarım çok fazla anlam çıkarıyorumdur.

Cecily: Ne tür bir durum?

Jeremy: Bilmen gereken bir şey yok.

Kanım kaynıyor ve dün geceden kalan hüzün duygusu tüm gücüyle hücum ediyor.

Cecily: Bilmiyorum, bana önceden haber verebilirdiniz, böylece bu gotik evde kalmak yerine bana ve zamanıma gerçekten saygılı insanlarla birlikte olabilirdim.

İğnelemeyi bırak ve ağzından çıkana dikkat et.

Siktir git.

Ben duraklıyorum ve sanırım o da duraklıyor, çünkü diğer uçta yazı yok.

Neden... Az önce *küfür mü* ettim? Tamam. Mesajda olduğu için sayılmaz. Yüksek sesle söylediğimden değil.

Telefon tekrar elimde titrediğinde irkiliyorum.

Jeremy: Bir dahaki sefere seni gördüğümde, seni tutan ve sikimin üzerinde zıplarken çığlık atana kadar siken kişi ben olacağım.

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve bacaklarımı sıkmamaya çalışıyorum, ama başaramıyorum.

Sadece kelimelerle beni bu kadar etkileyebilmesi hiç adil değil.

Birkaç günlüğüne eve gidiyorum. Annika'yla ilgili bir durum var, eminim sen de farkındasındır.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı kaskatı

kesildim. Annika ve Creigh'i biliyor.

Lanet olsun.

Cecily: Onu eve mi götürüyorsun? Babana mı? Neden?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy: Onu ikna etmek istedi ve ben de yapamayacağını kanıtlamak için orada olacağım.

Cecily: Bunu ona yapma.

Jeremy: Kendin için endişelen ve beni kışkırtmaya çalışma. Orada olmamam harekete geçmeyeceğim anlamına gelmez.

Cecily: Geçen geceki çocuklara yaptığın gibi mi?

Jeremy: Daha fazlasını hak ediyorlardı.

Cecily: TKU'nun Amerikan futbolu takımına da zarar verdiniz mi? Ben

Belki.

Odanın uzunluğunu adımlıyorum, içim yanıyor ve iyi hissetmiyorum. mi?

İnkar etmeyecek ya da mazeret sunmayacak bile.

Cecily: Benimle konuştular diye insanları dövemezsin, Jeremy. Bu işler böyle yürümez.

Jeremy: Bu her neyse ya da nasıl çalıştığı umurumda değil. Dış tehditler söz konusu olduğunda bırak ben halledeyim.

Cecily: İnsanları dövmene ve sonunda öldürmene izin vermemi mi kastediyorsun? Bunun arkasında asla duramam.

Öğreneceksin. Benden daha fazlasını istemedin mi? Bu benim, Cecily. O şerefsizler için zerre kadar pişmanlık duymuyorum. Aksine, bunu tekrar tekrar yaparım, ta ki ölüm korkudan lükse dönüşene kadar. Onlara aynada kendi görüntülerini tanıyamayacak hale gelene kadar işkence edeceğim ve bunu sık sık, tekrar tekrar ve kademeli bir vahşetle, onlardan geriye hiçbir şey kalmayana kadar yapacağım.

Gözlerimdeki acı nedeniyle kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor. İçimden güçlü bir duygu geçiyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Korku, farkındayım.

Jeremy'nin bu yanından korkuyorum. İnsanları öldürmeden önce gözünü kırpmayan insanlık dışı, acımasız yanından. Gerçi geçmişi düşünüldüğünde bu sürpriz olmamalı ama onu ilk kez bir kareye koyuyorum.

Muhtemelen bu gibi olaylardan sürekli muzdarip olacağım bir yer. Ben onunla olduğum sürece, başkalarına zarar vermek için bir neden bulacaktır.

Buradan gitmem gerek.

Rekor bir sürede kıyafetlerimi değiştirdikten sonra telefonumu kaptığım gibi hışımla ön kapıdan çıkıyorum ama eşikte duruyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ilya orada duruyor, kollarını önünde kavuşturmuş. Üzerinde rahat bir kıyafet ve dün gece altında bir silah gördüğümü sandığım bir kot ceket var.

Yüzü biraz köşeli ama yakışıklı, ama boş ifadesi hiç değişmiyor. Yüzünde herhangi bir duygu gördüğümü sanmıyorum.

Çoğu zaman Jeremy gibi.

Birbirine benzeyen kuşlar hakkında ne derler

bilirsiniz. "Merhaba," dedim temkinli bir şekilde.

Selamlamak için başını sallıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Ilya'nın bir bakıma Jeremy'nin gölgesi olduğunu biliyorum ama onu daha önce kulübede hiç görmedim.

"Patron sen evin içindeyken içeri girmememi söyledi."

Gözlerim büyüdü. "Sakın bana bütün gece burada kaldığını

söyleme?" "Güvende olduğundan emin olmalıydım."

"Aman Tanrım, ama çok soğuk."

"Sorun değil. Ben Rus'um."

"Bu saçmalık. Eminim sen de bir şey yememişsindir."

Yaptığımdan değil. Hatırlatma üzerine midem gurulduyor ve Ilya poker suratını korumakta mükemmel bir iş çıkarıyor.

Kapıyı ardına kadar açtım. "İçeri gel. Paylaşabileceğimiz bir çorba

yaptım." Başını bir kez sallıyor. "Sen git ye."

"Eğer benimle gelmezsen, gelmem."

Tekrar başını sallar.

"Eğer yapmazsan, Jeremy'ye eve girdiğini söylerim."

"Girmedim."

"Geçen geceki adamlara yaptığı gibi seni de dövdükten sonra onu buna ikna etmeye çalış." Ben gözlerimi kısıyorum, o da sırtını kısıyor ve sonunda adımını atıyor.

Çorbayı ısıttıktan sonra masanın etrafına oturuyoruz. Jeremy ve onun çılgın Rus ruleti anıları canlandı.

O çılgın piçin neredeyse ikimizi de nasıl öldürdüğünü hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor.

Bu olaydan sonra sınırlarının olmadığını bilmeliydim.

Ilya sessizce yemek yiyor, zorba patronu hakkında herhangi bir fikir vermek konusunda kesinlikle işbirliği yapmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "Kulüpteki o adamları neden dövdün?"

"Patrona sor," diyor açık açık.

Dudaklarımı büzüyorum ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. "O burada değil, bu yüzden sana soruyorum."

"Bunu sana söyleyemem."

"Tamam, ama bana neden onları kritik bir duruma gelene kadar dövdüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Çünkü bunu hak ettiler."

Tabii ki hak ettiklerini düşünürdü.

"Üçüncü adam nerede? Onu neden g ö t ü r d ü n ü z ? Bana yaklaşmadı bile."

"Biz yapmadık."

"Ama ortadan kayboldu."

"Biz yapmadık. Üçünü birlikte bıraktık." Kaşlarımı çattım.

Eğer onlar değilse, o zaman kim-

Eli.

Tabii ki.

Ava'nın bu haber hakkında ne hissedeceğinden emin değilim.

Kaşığı kasemde hareket ettiriyorum ve sadece gözlerimin üzerimde olduğunu hissettiğimde başımı kaldırıyorum.

Ilya. O seri katil bakışlarıyla bana bakıyor. "Ne?"

"Boss gibi olmadığınızı ve onun hayatının ne kadar tehlikeli ve karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını biliyorum. Bu yüzden anlamak için çaba sarf etmeyeceksen, gitmeni öneririm."

Tamam. Bu doğrudan ve cesurcaydı. Sanırım Ilya benden hoşlanmıyor.

Ama kötü niyetle söylemedi. Gerçekten Jeremy için uygun olmadığımı düşünüyor. Katılıyorum.

Kaşığı masaya bırakıyorum, iştahım kaçıyor. "Onun şiddet eylemlerinin arkasında duramam. Bir ya da iki kez görmezden gelebilirim ama bu sürekli tekrarlanan bir tema olursa beni öldürür."

"Patron sadece son çare olduğunda ya da kişisel olduğunda ve sadece bunu hak eden kişilere karşı şiddet uygular. Dün gece bunu neden yaptığını anlamaya çalıştınız mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü benimle konuştular ve bana dokundular ve sahipliğini koruması gerekiyor."

"Bunu yaptı çünkü sizin güvenliğiniz ve ruhsal durumunuz onun için önemli. Daha iyisini yap. Önünde uzun bir yol var." Başını sallar, kâseden içer, sonra ayağa kalkar ve dışarı çıkar.

Beni sayısız soru ve duyguyla baş başa bıraktı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Annika'nın babasını Creighton'ı kabul etmeye ikna edebilmesi için basit bir eve dönüş yolculuğu olarak başlayan şey bir kâbusa dönüştü.

Sadece buradan zorla alınıp süresiz olarak New York'a taşınmaya zorlanmakla kalmadı, aynı zamanda Creighton'dan ayrıldı ve bedelini ödemek zorunda kaldı.

Geçtiğimiz iki hafta, hiçbirimizin yetişemediği olaylar ve trajedilerle dolu yorucu bir süreçti.

Sanırım hepimiz zamanı geri sararak Creighton'ın Anni'yi sahiplenmeye çalıştığı ve Remi'nin de ona bu konuda bok attığı o geceye dönmek isterdik.

O zamanlar hepimiz gülüyor ve hayatımızın en güzel anlarını yaşıyorduk. Bir gruptuk ve şimdi Anni'nin yokluğu yüzünden dağıldık.

Ava, kendisiyle ilişkisini kesip Creighton'ın tarafını tutmasına rağmen, gittiğinden beri düpedüz depresyonda.

Hepimiz yaptık.

Onu çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve King ailesinin bir üyesi olmadan önceki kanlı geçmişinin de farkındayız.

Bu yüzden ne zaman bu yaranın dikişleri açılsa, hepimiz ne olursa olsun onun tarafını tutmak zorunda hissediyoruz.

Yaşanan onca şeyden sonra herkes hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmiş durumda. Kendimizi çalışmaya ve birlikte iyileşmeye zorluyoruz.

Babam eve gidip biraz enerji toplamanın iyi bir fikir olabileceğini söyledi ama herkesi burada yalnız bırakamam. Endişeden hasta olurum ve hiç dinlenemem.

Ben de kaldım ve Annika'nın ayrılışından çok etkilenen Glyn ve Ava için elimden geldiğince yanlarında olmaya çalıştım.

Bazen dairede onun adını anıyorlar ve artık orada olmadığını fark ettiklerinde ya duraklıyorlar ya da kendilerine küfrediyorlar.

Eşyalarının çoğu hala odasında ve hiçbirimiz onlara dokunmaya, hatta kapısını açmaya cesaret edemedik.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu özlediğimde, içeride Tchaikovsky dinlediğine ve bale yaptığına inanmak istiyorum.

'de barınağı, 'de diğer gönüllüleri, teknisyenleri, ve hatta Dr. Stephanie onu deli gibi özlüyor.

O her zaman etrafındaki herkesin mutlu olmasını sağlayan eğlenceli ve neşeli bir ruhtu.

Şimdi o gittiğine göre, sanki arkasında karanlık bir nokta bırakmış gibi.

Görevlilere iyi geceler diledikten sonra, omuzlarım çökmüş ve kalbim bana ağırlık verecek kadar ağırlaşmış bir halde sığınaktan çıkıyorum.

Ilya'yı aramak için sokağın köşesinde duruyorum.

Yazlıktaki o günden beri beni takip ediyor, patronunun sözde takipçisi gibi davranıyor.

Her şeyin ters gittiği ilk hafta boyunca o kadar sarsılmış ve endişelenmiştim ki ona neredeyse hiç dikkat etmedim.

O zamanlar doğru düşünme kapasitem yoktu.

Ondan sonra beni yalnız bırakmasını istedim ama beni görmezden geldi ve her hareketimi izleme görevine devam etti.

Kulüpteki o geceden beri Jeremy ile görüşmedim.

Nikolai'nin yaralandığını ve Annika'nın ayrılmak zorunda kaldığını düşünürsek, ilk hafta o da benim kadar meşguldü.

Sonra birkaç günlüğüne, muhtemelen New York'a gitti.

Onu sadece Annika gitmeden birkaç gün önce gördüm; kısa bir karşılaşmaydı ve gerçek bir konuşma olmadı.

Onu hatırlayınca içime yayılan sızıya rağmen, boşluğa ihtiyacım vardı.

Ilya'nın o sabah bana söylediği gibi onu anlamaya çalışıp çalışmayacağıma karar vermem gerekiyordu. Onunla birlikte tavşan deliğine girmeye ve muhtemelen asla çıkmamaya istekli olup olmadığımı.

Bunun cevabını hala bulamamış olsam da, kesin olan bir şey var. Ortadan kaybolması beni biraz incitti.

Onunla iletişime geçmek için yolumdan çekildiğimden değil. Onu ne aradım ne de mesaj attım.

Bana gönderdiği o yüklü itiraftan sonra nasıl olduğunu bilemedim.

Eğer yaparsam, eğer teslim olursam, benden geriye hiçbir şey kalmayacağını hissediyorum. Beni emecek ve boş bırakacak.

İlya'yı aradıkça göğsüm sıkışıyor ve ondan hiçbir iz bulamıyorum. Israrım üzerine İlya beni barınaktan daireye kadar geçirmeye başlamıştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

uzaktan takip etmek yerine.

Ve Ilya geceden daha sessiz olsa da, hoş bir arkadaştı.

Onu hatırlattığından bahsetmiyorum

bile. Ama bu gece ortalıkta

görünmüyor.

Belki de artık benimle işinin bittiğine karar verdi ve muhafızlarına beni takip etmeyi bırakmalarını emretti.

Bu düşünce beni neşelendirmeli ama bunun yerine ayaklarımı kaldırımda sürüklüyorum.

Her şey en iyisi için zaten. Umarım.

Muhtemelen.

Kulaklıklarımı sırt çantamdan çıkarmaya başladığımda bir ağacın altında bir gölge görüyorum. Bir bisiklete yaslanmış.

Onu izlerken midemde ani bir kıpırtı oluşuyor.

Siyah kotu kaslı kalçalarını sarıyor, tişörtü dövmelerle dolu olduğunu bildiğim yontulmuş göğsünü ortaya çıkarıyor ve ceketi geniş omuzlarını zorluyor.

Sonra, nihayet, karanlığın gölgelediği ama yine de yoluna çıkan her şeyi fethetme görevindeki bir savaş lordundan farklı görünmeyen yüzünü inceliyorum.

Benden başlayarak.

Ayak bileklerini kavuşturmuş, parmaklarıyla kaskının yüzeyini kontrollü bir ritimle ileri geri okşuyor.

Bu *o*.

Kabuslarıma Jonah denen serseriden daha çok musallat olan kişi. Bir bakıma minnettar olmalıyım ama siktir et onu.

Eğer kollarımı açıp ona koşacağımı düşünüyorsa, neyi yanlış yaptığını bilmiyor olmalı.

Göz temasını kesiyorum, kulaklıkları kulağıma takıyorum ve boş caddede yürürken müziğin sesini sonuna kadar açıyorum.

Birkaç adım sonra geriye savruluyorum ve birkaç metre ötede hızla gelen bir araba gördüğümde nefesim kesiliyor.

Kulaklıkları çıkardığımda şoförün bağırışıyla karşılaşıyorum.

Dirseğimdeki güçlü el beni döndürüyor, böylece işkencecim de olabilecek kurtarıcımla yüz yüze geliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kolumu sıkarken kirpikleri kara gözlerinin üzerine panjur gibi düşüyor. "Dış dünyadan kopmakla ilgili ne demiştim ben sana? Bir dahaki sefere karşıdan karşıya geçerken önce sen bakacaksın. Anlaşıldı mı?"

Sanki her kelime derime saplanan bir kırbaçmış gibi irkiliyorum.

Muhtemelen uzun zaman sonra bana dokunduğu içindir. Ya da gerçekten burada olduğu için. Şahsen. Onu bir daha göremeyeceğimi düşündükten sonra.

Bu gerçekler kesinlikle kafamı karıştırıyor, çünkü kollarımı ona dolamak ve sarılmak için çok mantıksız bir dürtüye direniyorum.

Dirseğimi döndürerek tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum ama metal tarafından da yakalanabilirdim.

Parmakları etime saplanıyor, sert, kıpırtısız. "Dedim ki, anlaşıldı mı?"

"Canın cehenneme," diye bağırdım, sesimi boğan duygulara şaşırarak. "İki hafta ortadan kaybolup sonra da bana emirler yağdırmaya başlamazsın. Sen kim olduğunu sanıyorsun Jeremy? Sahibim mi? Bekçim mi? Canın sıkıldığında eline alabileceğine inandığın rafındaki bir oyuncak mı? Çünkü değilim. Güçlü olmaya çalışıyorum ama inciniyorum ve acı çekiyorum, hem *de* çok. Eğer ortadan kaybolacaksan, bunu temelli yap. Duygularımla oynamayı bırak!"

Yoğun sessizlik havaya nüfuz ediyor, yoğun gerilim ve kaynayan şiddetle iç içe geçiyor.

Gözlerinde görebiliyorum. Geceye karışan koyulaşan gride. Vücudu bile sertleşti, acı vermek için eğitilmiş ölümcül kaslardan oluşan bir bloğa dönüştü.

Beklediğim tam olarak buydu ve patlamamdan sonra şaşırmazdım. Yalnız olsaydık, beni domaltıp sikeceğinden hiç şüphem yok.

Cezalandır beni.

Beni yalvart ki her şeyi tekrar yapabilsin.

Ancak dirseğimi sıkıca kavramıyor. Aslında, sanki yapmak istediği şeyin tam tersiymiş gibi tereddütle bırakıyor.

"Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" diye soruyor etkilenmemiş bir ses tonuyla, o kadar kayıtsız ki omurgam dikleşiyor.

Sanki beni parçalayacak darbeye hazırlanıyor.

Öne doğru adım atıyor, üzerimde yükseliyor ama bana dokunmuyor. Sadece sıcaklığı beni boğuyor ve kokusu karnımın dibinde birikiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Artık değil," diyorum hissetmediğim bir güvenle.

"Eğer bilmiyorsan, neden onlarla oynamamamı istiyorsun? Sen bir yalancı mısın Cecily?" Göğsü sanki memnuniyetsizlik ve öfkeyle inip kalkıyor.

Kasları sertleşiyor ve vücudunun her zerresi kendi varlığını kazanmış gibi görünüyor.

Çok büyük ve korkutucu görünen bir el uzatıyor. İrkiliyorum ama artık çok geç.

Çoktan boğazıma sarıldı, parmakları bırakın hareket etmeyi, nefes almama bile izin vermeyen bir sertlikle etimi kazıyor.

"Sorumluluk sahibi Cecily. Özverili, fedakâr, kurban Cecily." Sesi alçaldı, kaşları da öyle, ama üst dudağında hafif bir hırıltı var. "Arkadaşlarını çok önemsiyorsun, değil mi? Ailen, aptalca şakalar ve boş hiçlikten oluşan küçük çevren. Sen annesin, değil mi? Herkesin evde güvende olmasını, kimsenin rastgele bir hamilelik yaşamamasını, çok fazla içmemesini ya da yalnız kalmamasını sağlayan kişi."

Yutkunuyorum, ama bu bile onun tutuşu tarafından daraltılıyor. Sesinin tonunu ya da sesini kaplayan karanlığı sevmiyorum.

Sanki ormandaki o maskeli yabancıyla ilk kez konuşuyormuşum gibi.

Sanki en başa dönmüşüz gibi.

"Yine de Annika'yı listenden kolayca çıkardın. Onun ne kadar yalnız olduğunu, arkadaş edinmekten ne kadar mutlu olduğunu biliyorsun. Başkalarının onu hiç var olmamış gibi hayatlarından çıkarması umurumda değil ama sen, sen lanet bir yalancısın Cecily."

Beni bir sarsıntıyla serbest bırakıyor ve beni zar zor dik tutan titrek bacaklarımın üzerinde geriye doğru sendeliyorum.

Sözleri göğsümü kesip kemiklerime saplanan bir bıçak gibi de olabilirdi.

Demek bu yüzden kızgındı. Muhtemelen bu yüzden benimle ilişkisini tamamen kesti.

Beni kavradığı yere masaj yapma ihtiyacına direniyorum. "Anni'yi seviyorum, gerçekten seviyorum ama Creigh'e yaptıklarından hoşlanmıyorum."

"Creighton sen misin?"

"Ha?"

"Creighton olup olmadığını sordum. Değilsin, öyleyse neden onun adına hareket ediyorsun?"

"Anlamıyorsunuz. Creigh her zaman mesafeli ve sessizdi ve biz onun onu kabuğundan çıkardığını düşündük, ama sonra-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bahaneler öne sürme," diye homurdanıyor nefesini bırakmadan önce. "Sadece çoğunluğa atladığını, herkesin ne yaptığını gördüğünü ve geride kalmaktan hoşlanmadığın için aynı şekilde davranmayı seçtiğini kabul et."

"Ben öyle biri değilim."

"Ama sen öylesin. Başkaları tarafından hoş karşılanmadığı için arzuladığın şeyi yapmayı reddetmedin mi? Eğilimlerini onlara anlatacağımı söylediğimde ağlamadın mı? Kalpsiz, korkak bir yalancıdan başka bir şey değilsin. Duygularınla oynadığımı mı söyledin? Güzel. Bu şekilde onları ezebilirim." Beni geçip gitti. "Vefasız birine ihtiyacım yok."

Sonra da gider.

Arkasına bile bakmadan.

Sanki kalbimi paramparça etmemiş ve beni onun kanında çırpınmaya terk etmemiş gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

30

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

"Ve onu kaybettik!"

Hem Glyn'i hem de Ava'yı ürküten bir sarsıntıyla başımı kaldırıyorum, ikincisi az önce dikkatimi çeken kişi.

Anni yaklaşık bir buçuk ay önce gittiğinden beri ilk kez bir kızlar gecesi düzenliyoruz.

Bu buluşmada bol bol içki içiliyor çünkü hiçbirimiz çevremizdeki boş yer ya da onun yokluğunun yankılanan sesi hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyoruz.

Kanepede oturmuş, Ava'nın fikri olan kabarık pijamalarımızı giymiştik. Evde parti yapacaksak siyah-beyaz filmlerdeki çekici karakterler gibi görünmemiz gerektiğini söyledi.

Bu yüzden hepimiz onun tüylerle, sahte kürklerle ve rahatsız edici her şeyle kaplı cübbelerini giyiyoruz.

"Diyordum ki, haberleri duydun mu?" Ava sağ tarafımdaki pozisyonundan soruyor.

"Ne haberi?"

"Jonah uyuşturucu satın almak ve reşit olmayan birine saldırmak suçlarından teslim oldu."

Bira şişesi elimde sallanıyor. Sarhoş değilim. Kahretsin, bunu daha yeni içtim ve sadece yarısı bitti, bu yüzden bir şeyler hayal ediyor olamam.

"Az önce Jonah'ın teslim olduğunu mu söyledin? Bildiğimiz Jonah mı?"

"Evet, eski sevgilin."

"Vay canına," diye nefes alıyor Glyn. "Onun bu kadar aşağılık biri olduğunu bilmiyordum. Ucuz atlattın Ces."

Parmaklarım titriyor ve tüylerim sırtımdan karnıma doğru yılan gibi kıvrılıyor.

"Sanırım Kim Teyze onun hakkında kötü şeyler hissettiğini söylerken haklıydı," diye devam ediyor Ava, kafamı işgal eden sese aldırmadan.

Tik.

Kene

.

Kene

.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet. Bu çok ürkütücü. İnsanların ne sakladığını gerçekten bilemezsiniz." Glyn kendine sarılır. "Ama teslim olduğunu nereden duydun?"

"Alo? Tüm haberlerde vardı. Bir bakanlıkta üst düzey bir yetkilinin oğlu ve birçok kişi babasının suçlarını gizlemek için oğlunu günah keçisi olarak kullandığını düşünüyor. Yani o da soruşturma altında. Tüm bu maskaralığı izlemek patlamış mısıra değer, benden söylemesi."

Annem ve babam da muhtemelen haberleri görmüşlerdir. Bu yüzden mi annem bu sabah herhangi bir konuda konuşmak istersem yanımda olduğunu söyledi?

"Cecy?" Ava kolumu tutuyor, sesi ürkmüş gibi. "Aman Tanrım, neden ağlıyorsun?"

Gözlerimi sıvazlıyorum, ancak elim gözyaşlarıyla doluyor. Yıllardır içimde biriktirdiğim her şey bir kasırga gibi yüzeye fırlıyor ve ardındaki her şeyi alıp götürüyor.

Kalbim burkuluyor, gözyaşlarım durmadan akıyor ve sonra her şey... *patlıyor*.

"Ces." Glyn kolumu tutarken gözleri doluyor. "Neler oluyor? İyi misin?"

"Değilim," diye itiraf ediyorum, sesim alçak ve duygusal. Genelde bu yanımı onlara asla göstermezdim. En yakın arkadaşlarıma karşı bile savunmasız olmaktan nefret ediyorum ama bu sefer buna karşı koyamıyorum.

"Jonah... hareket edemeyecek hale gelene kadar beni uyuşturdu ama bana saldırmaya çalıştığında bunu hissedebilmem için etrafımın farkında olduğumdan emin oldu. Onu durduran tek şey üzerine kustuğumda duyduğu tiksinti oldu."

Ava'nın dudakları ayrılıyor. Glyn'in gözleri sulanır.

İkisi de şoka girmiş durumda ve bunu anlıyorum. Bir zamanlar bu deneyim hakkında yüksek sesle konuşacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Daha derine gömersem, kendi başıma halledersem her şeyin biteceğini düşünmüştüm.

Meğer tam tersi olmuş. O gece ruhumu yiyip bitirdi ve hayatımı tüketti. O olaydan sonra ne kadar değiştiğimi ancak Ava geçen sefer bahsettiğinde fark ettim. Evet, her zaman içe dönük biriydim ama ancak o travmadan sonra kendi içime kapandım. Elbise ve etek giymeyi bırakıp kot pantolon ve alaycı tişörtler giymeye başladım çünkü bunlar dikkatleri üzerimden uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu. Bol, güzel olmayan kıyafetler. Beni o geceki kadar güzel göstermeyen her şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun kurbanı suçlayan bir zihniyet olduğunu biliyorum ama bunu fark ettiğim an artık çok geçti. Ruhum çoktan kararmıştı ve kurtarılacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Bazen kendimi nasıl kaptırıyorum biliyor musun?" Netflix'te bir film oynayan televizyona bakarak devam ediyorum. "Bunun yüzünden. Ayrıca o gecenin bir taklidi olan şiddetli uyku felci geçiriyorum. Etrafımdaki her şeyi hissediyorum ama hareket edemiyorum. Yardım için bağırıyorum ama kimse beni duymuyor. Siz sormadan söyleyeyim, onu ihbar edemedim çünkü elinde çıplak resimlerim vardı ve bunları halka açıklayıp Papa'ya gönderecekti. Onları büyükannem ve büyükbabamın siyasi ve diplomatik itibarlarını mahvetmek için kullanacaktı. Annemin kariyerini. Her şeyini. Ben sadece... Ben sadece beni böyle görmelerini istemedim."

Son kelimemde boğuluyorum ve Ava beni kucaklıyor.

"Ah, Cecy." Boynumda ağlıyor, gözyaşları tenimden aşağı süzülüyor. Glyn de kollarını bana doluyor ve sessizce burnunu çekiyor. "Çok özür dilerim, Ces. Orada olamadığımız için çok üzgünüm."

"Bilmiyordun. Kimsenin bilmediğinden emin oldum. Babam ya da annem bile. İyi olacağımı düşünmüştüm ama değilim. Her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm ama olmadığım bir şeymiş gibi davranmaktan yoruldum. *Çok* yoruldum."

Üçümüz birlikte ağlıyoruz, bana sıkıca sarılıyorlar, bana karşı titriyorlar, elleri titriyor, sanki acımın her patlamasını hissedebiliyorlarmış gibi.

Onları bu hale getirdiğimden, bir yük haline geldiğimden nefret ediyorum ama yine de desteklerinin ve güzel sözlerinin her zerresini alıyorum.

Ava geri çekiliyor, gözleri kıpkırmızı, yüzü gözyaşı ve sümük içinde. Çocukluğundan beri kimsenin görmesine izin vermediği bir bakış.

"Bize neden söyleyemediğinizi ya da söylemek istemediğinizi anlıyorum ama eğer bilseydik, o pisliği ellerimle öldürürdüm."

"Bu konuda konuşmaya hazır değildim. Şu anda da hazır olduğumu sanmıyorum ama konuşmak bunu aşmanın ilk adımıdır. Ayrıca, sizin bu konuda kendinizi yük altında hissetmenizi istemedim."

"Saçmalık." Glyn yanımda burnunu çekiyor. "Bebekliğimizden beri birlikteyiz Ces. Farklı babaların kız kardeşleriyiz, yani iyi günde de kötü günde de birbirimizin yanındayız."

"Sizin mağdur olduğunuz bir durumdan dolayı neden kendimizi yük altında hissedelim ki? Bu saçmalık! Tüm bu duyguları ve daha kötüsünü hissetmesi gereken kişi o olmalı. Lanet olası bir insan altı olduğu için özür dilemeli." Ava'nın sesi kesiliyor. "Fark etmediğimiz için özür dilerim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Fark edemezdiniz. O yazı büyükannem ve büyükbabamla ve Kirian Amca'yla geçirdim, yani ne siz ne de ailem bir şey fark etmedi. Şimdi teslim olduğundan bahsettiğin için içimde kendime kızgınlıkla karışık bir rahatlama hissettim çünkü başka birine saldırmıştı. Eğer onu ilk seferinde ihbar etseydim, bunu bir daha yapmazdı."

"Seni tehdit etti," diyor Glyn sert bir sesle. "Bu senin hatan değil. Bu onun."

"Ben de ondan beri kimseyle çıkmadığını sanıyordum. aş onu." Ava başının yan tarafına vuruyor. "Aptal ben."

"Haksız değilsin. Beni cinsel olsun ya da olmasın tüm ilişkilerden korkuttu."

"Çok özür dilerim." Ava'nın sesi boğuk çıkarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Remi'nin senin namuslu olduğunla ilgili şakalarına gerçeği bilmeden hep katıldım. Kendimi çok kötü hissediyorum. Daha iyi bir arkadaş olmalıydım ama olamadım. Çok ama çok üzgünüm Cecy. Beni affetmen için her şeyi yapmaya hazırım."

"Affedilecek bir şey yok. Bunu biliyordun ve bilerek yaptın gibi bir şey değil." Derin, acı dolu bir iç çekiyorum. "Keşke namuslu biri olarak kalsaydım. Bu şekilde, tekrar incinmezdim."

"Oh, Ces." Glyn kolumu okşadı. "Ne oldu?" "Jeremy hakkında mı?" Ava temkinli bir şekilde soruyor.

"Jeremy?" Glyn sorar.

"Aramızda bir şey vardı," diyorum ona. "O şeyin ne olduğundan emin değilim ama o, kendimden geçmemin ardında yanlış bir şeyler olduğunu fark eden ve beni Jonah olayını ona anlatmaya zorlayan ilk kişiydi."

O aynı zamanda bana sadece fantezilerimin peşinden gitme cesareti değil, aynı zamanda bundan utanmama cesareti de veren ilk kişiydi. Kalbimi, dünyamı açtı ve kendimi yeniden güzel hissetmemi sağladı. Yalnız kaldığımızda etek, şort ve açık şeyler giymeyi seviyordum, çünkü bana gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyordu.

Eskiden ilişkilerden korkardım ama onunla bir ilişkim olsun isterdim. Tabii ki tüm bunları onu kaybettikten sonra fark ettim.

"Sen ve Jeremy mi?" Glyn inanamayarak tekrarlıyor. "Killian'ın arkadaşı ve Anni'nin kardeşi olan Jeremy mi?"

Başımı salladım.

"İyi anlaştığınızı sanıyordum," diyor Ava umutla. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ona karşı hissettiklerimin bir önemi yok. O beni kesti."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Orospu çocuğu." Ava sarsılarak ayağa kalkıyor. "Glyn, Heathen'ların malikânesine giriş iznin var, değil mi? Erkek arkadaşına en iyi silahını bize vermesini söyle."

"Arkadaşını öldürmemizi onaylayacağını sanmıyorum." Glyn gözlerini kısar. "Ama bunu onun arkasından yapabiliriz, çünkü Jeremy Ces'in duygularını incitmeye hakkı olmayan bir pislik."

"Hadi kafasını keselim."

Glyn kolunu Ava'nınkiyle birleştirir ve "A la guillotine!" diye bağırır.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum ama başımı sallıyorum, derin bir iç çekiyorum. "Tamamen haksız değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anni ile bağlarımı kopardığım için vefasızlık yaptığımı düşündü. Başka biri olsa şaşırmayacağını söyledi ama genelde herkesi önemsediğim için bunu benden duymak en kötüsüydü."

Anni'den bahsedilince omuzları düşüyor ve iki yanımdaki kanepeye geri sürünürken cani ruh hallerini kaybediyorlar.

Gençliğimizden beri, ne zaman baş belası erkek arkadaşlarımızdan uzaklaşmaya ihtiyaç duysak bu oluşuma sahip olduk.

"Dürüstçe mi?" Glyn başlıyor. "Ben de Anni'ye bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorum, özellikle de Creigh geri dönmüşken ama asla dönmeyecekken. Onun ne kadar korunaklı olduğunu ve burada olmanın hayatını yaşamak için en iyi şansı olduğunu biliyorduk."

"Evet, ama ona zarar verdi." Ava'nın çenesi titriyor. "Cray Cray bizim kardeşimiz gibi ve Jeremy Cecy'yi sadakatsizlikle suçlamadan önce bu konuyu düşünmeliydi. Onunla konuşmalıyım."

"Ona ulaşabileceğini bile sanmıyorum," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ulaşamayacağımı biliyorum."

"Elbette yapabilirim." Ava bornozunun kabarık kollarını kıvırıyor. "Sen söyle, ben de onu sana getireyim. Tam olarak değil. Ama Glyn erkek arkadaşından yardım isteyebilir."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Glyn. "Kill arkadaşlarından bahsetmekten pek hoşlanmaz ve kıskançlıktan çatlar ama Jeremy ile bir buluşma ayarlaması için onu ikna etmenin *yollarını* biliyorum."

Başımı sallıyorum, çünkü gözlerinde o sert bakışı görme ihtimali beni dehşete düşürüyor. Yarısı da ne diyeceğimi bilemediğim için.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Teklif edeceğim herhangi bir özrü kabul edeceğinden şüpheliyim. Ayrıca, her şey söylenip bittikten sonra ne anlamı var ki?

Belki de neden bazen izlendiğimi hissettiğimi açıklayabilir. Gerçi elimde kanıt yok, çünkü duygularımı ezdiği o günden beri onu ya da Ilya'yı görmedim.

Belki de hâlâ beni izliyor olabileceğini umuyorum. Belki de, sadece belki de, benimle işi bitmemiştir.

Ama bu hüsnükuruntu.

"Sadece olumsuz davranıyorsun," diyor Ava. "İstersen seni giydirip süsleyebilirim ve kulüpte onu çılgına çevirdiğin o geceki gibi tamamen karşı konulmaz yapabilirim."

"Gerçekten mi?" Glyn ikimizin arasına bakıyor. "Nasıl oluyor da bu konuda hiçbir şey bilmiyorum?"

"Bu çok uzun bir hikâye." Ava, her şey paramparça olmadan önce Jeremy ile geçirdiğim son gece hakkında dayanılmaz ayrıntılara giriyor.

Bazen bir şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğimi merak ediyorum. Belki de değiştirmemem daha iyidir.

Bu muhtemelen Ilya'nın bana bahsettiği çıkış yolu. Onu ve yöntemlerini anlayamazsam hayatında yerim yok.

Ve bu kovalamaca, sert seks ve kanlı oyunlarla ilgili değil. Bunlar benim utanmadan sevdiğim şeyler.

Bu onun bir insan olması ve sınırlarının olmamasıyla ilgili.

Bu onun kim olduğu değil, *ne* olduğu ve ben onun bu özelliğini değiştiremem. Onu Jeremy Volkov yapan şeyi ondan söküp alamam.

Ama ben de onun gibi olmak istemiyorum.

Bir zamanlar bir tür orta yol olabileceğini düşünmüştüm, ama belki de bu benim için fazla saflıktı.

Telefonum titriyor ve kontrol etmeden önce gözlerimi siliyorum. Sanırım Landon yine beni rahatsız ediyor ve onu görmezden gelmeye hazırım. Yine.

Ama ekrandaki isim beni şaşırttı.

Creighton: Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Kısa süre önce okula geri döndü ve dışarıdan iyi görünse de, Anni'yle yaşadığı kalıcı ayrılıktan beri eskisi gibi olmadığını herkes söyleyebilir.

Bırakın yardım istemeyi, mesaj atması bile çok nadirdir.

Cecily: Eğer yapabilirsem, elbette.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Amerika'da Annika ile buluşmama yardım et.

Parmaklarım duraklıyor.

Cecily: Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Babası, kardeşi ve tüm korumaları seni gördükleri yerde öldürebilir.

Creighton: Onunla konuşmam gerek Cecily. Lütfen.

Creighton'ın "lütfen" dediğini ilk kez görüyorum. O kadar sessiz ve biraz da soğuk ki sanki şefkat gösteremiyor.

İsteğini kafamda tartıyorum. Başka bir zaman olsaydı, hem onun hem de kendi iyiliğim için bu kadar riskli bir şeyi asla düşünmezdim, ama bir şeyler değişti.

Korkak ya da yalancı olmak istemiyorum. Bu şekilde telafi edebileceksem, öyle olsun. Ayrıca, Annika'yı gerçekten özledim.

Bu yüzden uzun zamandır hissetmediğim bir güvenle yazıyorum.

Ben varım.

CREIGH BANA YALAN SÖYLEDI.

Annika'yla sadece konuşmak istemiyordu. Başından beri onu kaçırmak istiyordu.

Ben de bilmeden de olsa ona yardım ettim.

Onu özel bir uçağa bindirdim ve konuşabilsinler diye oradan ayrıldım. Creigh ve ben uçağa binip eve dönmeden önce uçağın dışında belki yarım saat - en fazla bir saat- beklemem gerektiğini düşündüm.

Yanlış düşünmüşüm.

Beni New York'ta bırakıp gitti. Adaya dönmek için bana bir bilet aldı.

Ne kadar düşüncelisin.

Yeryüzünden kaybolduğundan beri geçen iki gün boyunca diken üstündeydim. Gerçek ve mecazi anlamda.

Creigh arkadaşlarına ve ailesine tatile gideceğini söyledi, bu yüzden herkes onun yokluğunu sorun etmiyor. Her şeyden sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorlar.

Onun sözde suç faaliyetleri hakkındaki gerçeği bilen tek kişi benim. Ona yardım ettiğim.

Annika'nın ailesi her yerde onun nerede olduğunu arıyor olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onları karanlıkta bırakmak yerine kiminle birlikte olduğunu söylemeyi düşündüm ama bu kendimi ifşa etmek ve muhtemelen babası tarafından öldürülmek ya da başka bir şey anlamına gelirdi.

Bu yüzden olaya karışmadan onlara haber vermenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Benim çözümüm bir mektup yazmak, bir zarfa koymak ve Glyn'den Jeremy'nin kapısının altından atmasını istedi. Bunun bir aşk mektubu olduğunu düşündüğü için arkadaşım çok heyecanlandı ve ağzını sıkı tutacağına söz verdi.

Annika Creighton'la birlikte. Güvendeler.

Tek bildiğim bu olduğu için bu kadarını söyledim. Ama umarım bu kadarı ailesinin endişelerini yatıştırabilir.

Glyn, Killian'ın Jeremy'nin son zamanlarda ne kadar tuhaf hissettiğinden bahsettiğini söyledi. Diğerleriyle çok fazla vakit geçirmiyor ve geçirdiğinde de sadece Yılanlara ya da Elitlere karşı anarşi planları yapabiliyorlar.

"Sanki meşgul olmaya çalışarak dikkatini dağıtıyor," dedi.

Glyn ve diğerleri Annika'nın ortadan kaybolduğunu bilmiyor, bu yüzden ya Jeremy en yakın çevresine söylemedi ya da Killian kız arkadaşını endişelendirmek istemediği için bu bilgiyi kendine sakladı.

Benim oyum ikinci seçeneğe gidiyor.

Barınakta mama poşetlerini istiflerken Jeremy ve ailesinin Annika'yı bulmasına yardımcı olabileceğim başka yollar düşünmeye çalışıyorum ama Creighton'a zarar vermeden bunu yapma şansım sıfır.

Başımı metal rafa çarparak inliyorum. Ben ne yaptım böyle?

Yardım etmeye çalıştığımda bile, yanlışlıkla her şeyi berbat ediyorum. "Cennette sorun mu var?"

Çok tanıdık gelen bu nazik ses karşısında başımı kaldırıyorum.

Landon deponun kapısında duruyor, siyah düğmeli gömleği, pantolonu ve lüks mokasen ayakkabılarıyla her zamanki gibi şık görünüyor. Saçları, köşeli ve yakışıklı yüz hatlarını vurgulayacak şekilde şekillendirilmiş.

Elinde beyaz ve altın rengi bir maskeli balo maskesi var. Görünüşüne bakılırsa bir partiye gittiği düşünülebilir, ancak muhtemelen kulübünün kargaşa çıkaracakları etkinliklerinden biridir.

Bir çuval hayvan mamasını yerine itiyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Sonsuz can sıkıntısı ve büyük kedi enerjisiyle içeride geziniyor. Tembel, sessiz ve hiçbir işe yaramıyor.

"Yaralıyım küçük kalbimde. Selam yok, nasılsın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buraya onun için ya da *nasılsın* demek için geldiğini sanmıyorum. Buranın varlığından haberdar olmana bile şaşırdım."

Yanımdaki rafa yaslanmış, dramatik bir şekilde somurtuyor. "Çok soğuksun Cecy."

Başımı yana eğiyorum. "Senin insanlara davrandığın gibi davranılmak iyi hissettirmiyor, değil mi?"

"Aww, hala diğer zaman için kızgın mısın? O olay yüzyıllar önce, insan yıllarında oldu."

"Başkalarını incitebilir ve bunu unutabilirsin, ama ben öyle biri değilim, Lan."

"Kendilerinin incinmesine izin verdiler. Ben kimim ki onları şımartmayayım?" "Sen imkânsızsın ve seninle mantık yürütmek mümkün değil." Bir ses çıkarıyorum İç geçirdim. "Açıkçası sende neyi sevdiğimi bilmiyorum."

Dudaklarında bir Cheshire kedisi sırıtışı beliriyor. "Oh? Bu bir itiraf mı?"

"Hayır, bu benim kendime aptal demem. Sanırım senin fikrini sevdim, ama yaklaştığımda senin de heykellerin gibi olduğunu fark ettim. Dış görünüşün muhteşem." Göğsüne iki kez vuruyorum. "İçi boş."

"*Muhteşem* mi dedin?"

Başımı salladım. "Sadece git, Lan. Bitirmem gereken bazı işler var." "O kadar hızlı değil." Yolumu kesiyor, sanki boyu uzamış gibi görünüyor. burnunun ucuyla bana bakıyor. "Bak, beni Jeremy ile değiştirdiğini biliyorum ve küçük kara kalbim yaralı olsa da bunun olmasına izin verdim çünkü onu alt etmeme yardım edebilirsin."

"Sen... biliyor muydun?"

"Bana olan hislerin hakkında mı?" Sırıtıyor. "Daha açık olamazdın, Ces."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Sen yapmadın, ben neden yapayım? Ayrıca, bu sadece bir aşamaydı, değil mi? Çünkü bir şekilde Jeremy'nin radarına girdin ve ondan hoşlanmaya başladın. Seni destekledim. Hatta teşvik ettim. O kavgada sana baktığını fark ettim ve onu test etmek istedim, bu yüzden "Beni seven birinden hoşlanmak nasıl bir duygu?" diye sordum. Bunun için biraz dayak yedim ama sana karşı hisleri olduğunu doğrulamak buna değdi. Kudretli Jeremy *aşık* oldu. Şiirsel değil mi?"

Nefesim kesildi.

Demek o gün olan buydu. Jeremy bu yüzden çok kızgındı. "Seni sevmiyorum. Hiç sevmedim," dedim kararlılıkla.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece bir aşktı. Olmaması gereken aptalca bir şeydi, ama Jonah olayını unutmaya çalışabilmek için hissetmeme izin verdim.

Eğer gizli aşklarım ve cazibem varsa, bu hayatta olduğum anlamına geliyordu ya da en azından beynim bunu böyle kategorize ediyordu.

"Gerçi o da öyle düşünüyordu." Lan sırıtıyor. "Pardon, *düşünüyor* demek istedim." "Fark etmez." Karşı rafı düzenlemek için onu itiyorum. "Artık birlikte değiliz ve birlikte olsaydık bile onu incitmene asla yardım etmezdim."

"Emin misin? Çünkü kolundan sarkan ve kendisini süper yapıştırıcı gibi onun yanına yapıştıran sarışın bir bomba var. Bir de onun dilsiz klonu var." Sesi son kısımda kararıyor. "Sokolov kardeşler onun dikkatini çekmek için yarışıyorlar ve eğer bu konuda bir şey yapmazsan, içlerinden biri ona sahip olacak."

Parmaklarım rafın kenarında geriliyor ama yavaşça bırakıyorum. "Ne isterse yapabilir. Ve ona dilsiz deme. Bu hiç hoş değil."

"Ben iyi biri değilim."

"Şok edici." Gözlerimi deviriyorum. "Ayrıca Mia sadece kız kardeşini izlemek için buralarda. Jeremy'yle ilgileniyor gibi görünmüyordu."

"Ya da onun etrafında bir yılan gibi sürünürken senin böyle düşünmeni istiyor." Sesi daha önce kullandığını hiç duymadığım garip bir aralığa alçaldı.

Lan büyüleyici bir tanrı gibi görünebilir ama duygusuz, soğuk ve hesapçıdır. İlk defa birinden bahsedildiğinde ilgi gösterdiğini ya da ses tonunu değiştirdiğini gördüm.

"Mesele şu ki, Jeremy'yi geri getir." Sırıtıyor. "Bu, boğazını kesip açmadan ve onu en çirkin taşa dönüştürmeden önce sana sunacağım son nezaket."

"Sana yardım etmiyorum, Lan."

"Bana yardım etmeni istemiyorum." Sesi daha da alçaldı. "Sadece onu piyasadan çek."

"Oh. Anladım. Bu Maya'yla mı ilgili? Belki Mia? İkisiyle de mi?"

"O küçük güzel kafanı bu konuda yorma ve Jeremy'yle yaşadığın o tuhaf şeye devam et."

İçimi çektim. "Yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Artık benimle ilgilenmiyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki fazladan bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "Seninle ilgilenmiyor mu? Sen hangi gezegende yaşıyorsun Cecily? Adam seni bir sürüngen gibi takip ediyor ve bunu yaparken gerçekten gülümsüyor - Tanrı'ya yemin ederim ki nasıl yapacağını bilmediğini düşündü. Ayrıca sana engel teşkil eden herkesi ortadan kaldırmak gibi tuhaf bir fetiş geliştirmiş. Arkadaşının çocuğuna ayrıcalıklı davranan öğretmen mi? Transfer olmak istemesinin sebebi Jeremy'ydi. Ders kitaplarınızı çalıp parçalayan Amerikan futbolu oyuncuları? Jeremy onları ortadan kaldırdı. Kulüpte seninle dans eden adamları? Jeremy onları dövdü ve birini komaya soktu. Oh, ve flaş haber, Jonah'a su işkencesi yaparak neredeyse ölümüne işkence etti ve ailesini, erkek kardeşlerini, kız kardeşlerini ve değer verdiği herkesi öldürmekle tehdit etti. Sonra da ailesine, kirli çamaşırlarını ortaya dökerek onları içine çekebileceği tüm skandalları anlatmaya başladı. Jonah'ın teslim olmasının tek nedeni buydu. Hâlâ hapishanede her gün dayak yiyor çünkü Jeremy ve tüm berbat çevresi bunu yapabilecek insanlara para verebiliyor. İngiltere'nin hapishaneleri onların bölgesinden uzakta olmalı ama değil. Hâlâ bunun faiz olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Çenem neredeyse yere değecek.

Bilgi bombardımanı içimde dönüp duruyor ve hiçbir şeyi özümsememe izin vermiyor.

Kaşlarımı çattım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Benim onu takip eden biri var, tıpkı onun da beni takip eden biri olduğu gibi."

"Seni takip mi ediyorum?"

"Evet. Sence şimdiye kadar burada olduğumu biliyor

mudur?" "Lan, her ne planlıyorsan, kes şunu."

"Sana onunla ihtiyacım var, Ces. Rica etmiyorum." Ve sonra beni yanağımdan yakaladı.

Bunun nereye gittiğini, ne planladığını biliyorum ve onu durdurmak istiyorum ama tepkim gecikiyor.

Dudakları benimkilere uzanıyor ve ben göğsünü itmeye çalışıyorum ama bunu yapamadan Lan beni itiyor.

Tek bir el tarafından değil, iki el tarafından.

Jeremy Landon'ın suratına yumruk atar ve Landon yere düştüğünde çok kızgın, çok güzel bir sarışın ona öldürücü bir ifadeyle bakar.

Sonra da taşaklarına tekme atıyor. Dev çizmesiyle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

31

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Hiç şu anda olduğum kadar şaşkın olmamıştım.

Sahne ağır çekimde gerçekleşiyor ama o kadar hızlı ki yetişemiyorum.

Hız trenine binerken dünyaya bulanık merceklerden bakmak gibi bir şey.

Landon homurdanıyor, inliyor, sonra sırt üstü yuvarlanıyor, dudağı kanıyor ve çenesi kızarıyor. Ancak, hayatımda gördüğüm en mutlu, en içten sırıtışa sahip.

"Selam, fare. Beni özledin mi?"

Mia ona dik dik bakmaya devam ediyor ve kabarık elbisesi, saçlarına yılan gibi dolanmış kurdeleleri ve genel olarak asil duruşuyla tehditkâr olmaktan çok uzak görünüyor.

Ancak yankılanan sese bakılırsa attığı tekme kesinlikle acı vericiydi. Onu tersledi ve Jeremy'ye bir şeyler işaret etti. Ne dediğini anlamıyorum ama arkasında büyük bir enerji var.

Mia bana engelliliği, moda anlayışı ya da sivri kişiliğiyle tanımlanamayacak biri gibi geliyor. Sanki akıyor ve akıyor, içindeki sele dur diyemiyor.

Beni arkamdan yakalayan adamla konuşurken, arkama baktığımda şiddetli bir ürperti tenimi kaplıyor.

Beni acımasızca ve süresiz olarak hayatından çıkardığından beri Jeremy'yi tam olarak iki kez gördüm. Bir keresinde kulübenin önünden geçerken onu içeri girerken gördüm.

Diğer sefer ise Ava'nın beni dövüş kulübüne sürüklemesine izin verdiğim ve onun Killian tarafından neredeyse ölene kadar dövülmesini izlediğim zamandı.

Her gece gerçekleşen şampiyonluk dışı dövüşlerden biriydi ve ölmek istiyor gibi görünüyordu.

Dövüş bitmeden ayrıldım.

Şimdi ona baktığım için pişmanım, çünkü hiçbir şey beni ona bu kadar yakın olmaya hazırlayamazdı.

Bir bakıma, hiç değişmemiş. Hâlâ keskin, erkeksi yüz hatlarından vahşi bir yoğunluk akıyor ve savaştan zevk alan bir savaş lordunun yapısına sahip.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

toprakları ve insanları fethetmek.

Geniş omuzları ufku kaplıyor, görüşümü varlığının göz kamaştırıcı gücüyle dolduruyor.

Siyah tişört pazularını sıkıyor ve dövmeler kaslarının her esnemesinde dalgalanıyor. Sanki onun gibi onlar da uç noktadalar.

Bakışlarım bana dokunduğu yere kayıyor. Dirseğime.

Aramıza mesafe koymak istediğinde, bana kirli sikişlerinin nesnesinden başka bir şey değilmişim gibi davrandığında her zaman yakaladığı şey bu.

Aslında, sadece iki kez elimi tuttu.

Etinin benimkiyle buluştuğu yer yanıyor, alevleniyor ve kendine ait bir hayat kazanıyor. Ve bunun parmaklarının tenime nasıl girdiğinden çok, bana dokunuyor olmasıyla ilgisi var.

Silah olarak seri üretilmesi gereken o kül rengi, soğukkanlı gözler Mia'nın işaretine odaklanmış durumda. Bir kez bile bana bakmadı ya da beni onaylamadı, ancak dikkatlerinin ağırlığı yokluğunda hissedilebiliyor.

Mia imzalamayı bitirdi ve şimdi bir eli kalçasında Jeremy'nin cevabını bekliyor.

"O tamamen senin," diyor ona, belli ki onu anlamış.

"Öyle mi?" Landon ayağa fırlıyor ve maskesini boynuna geçiriyor, morluk ve kan dışında her zamanki gibi soğukkanlı görünüyor. "İkinizin yaptığı anlaşma her neyse reddetmek zorundayım."

Diğer elimi tutuyor. "Cecy ve benim bir randevumuz var."

Hayır, yok.

Ama bunu söyleyemeden, acımasız parmaklar dirseğimi çevreleyen ete daha fazla giriyor ve irkiliyorum.

"Çıkacağın tek kişi bir cenaze töreni olacak." Jeremy sertçe çekerek beni Landon'dan ayırıyor, daha doğrusu çocukluk arkadaşım son anda bırakıyor.

"Nekrofili. Nefis." Dudaklarını müstehcen bir şekilde yalayarak sırıtıyor. Mia tekrar kasıklarını tekmelemek için bacağını kaldırdı ama adam elini kafasına koyarak onu engelledi ve olduğu yerde hareketsiz bıraktı. "Yüce Tanrım, sakin ol ve kuduz bir köpek gibi davranmayı bırak."

Bu sadece, mücadele ederken, yumruk atarken ve tekme atarken - çoğunlukla havaya - ona daha fazla sarılma isteği uyandırıyor.

Lan onun şiddet girişimlerinden zahmetsizce kaçar ve kışkırtıcı gülümsemesiyle Jeremy'ye bakar. "Cecily'yi bırak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır."

Dirseğimi çektim. "Bana dokunmaya hakkın yok."

Sonunda bakışlarını bana doğru kaydırıp ters ters bakıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum.

Bizi bitiren o olduğu halde neden böyle davranıyor? "Ne dediyse o." Mia konuşmaya devam ederken Lan başını iki yana sallar.

bir hiç uğruna mücadele etmek ve kendini yormak. "Benim için ikinci tercih olmak nasıl bir duygu? Aslında, onu takip etmeseydin onun listesinde bile olmazdın."

Jeremy ona doğru ilerliyor ama ben aralarına giriyorum. Landon'ın onu kıskandırarak ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum. Jeremy'nin tekrar benimle birlikte olmasını istiyor ama ben buna seyirci kalmayacağım ve sahip olmadığı bir şeyi sahiplenmesini izlemeyeceğim.

Kalbim boğazımda atarken bile Jeremy'ye bakıyorum. "Kes şunu."

"Uzak dur."

"Kes şunu dedim."

"Ben de siktir olup gitmeni söyledim."

Sözlerinin kırbacıyla tüm vücudum titriyor. Sesinin sert tınısını uzun zamandır duymamıştım ve şimdi duyduğumda, içimi sayısız kaotik renk ve çarpık duyguyla dolduruyor.

"Buradan gidiyoruz." Lan, çırpınan ve kızgın olduğu her halinden belli olan Mia'yı sürükleyerek depodan çıkarıyor. "Unutma Ces. Önce sen beni sevdin."

Jeremy'nin içindeki yıkıcı enerjiyi o harekete geçmeden hissedebiliyorum. Eğer parmaklarını okşuyorsa, bu durur. Ve genellikle şiddeti seçmeden önce saniyenin bir kesri kadar nefes almayı keser.

Onun bu yanından ölesiye korkmama rağmen, yolunu tekrar keserken bunu düşünmüyorum.

Jeremy bana çarpıyor, başım göğsüne çarpıyor ve ayağıma basıyor, ama hızla geri çekiliyor ve gerçekten duruyor.

Her zaman kana susamış olduğundan emin olduğum o yıkıcı enerji yavaşça yatışıyor, görünürdeki sakinliğinin altında kendini gizliyor.

Avucunu büker ve hareketsiz kalır, muhtemelen Landon'ın çoktan ulaşamayacağını fark etmiştir.

Konuştuğunda sesi yoğun bir gerilim ve açığa vurulmamış bir öfkeyle titriyor. "Yaralandın mı?"

Sanki bu çenemdeki titremeyi bir şekilde kamufle edecekmiş gibi alnıma dokunuyorum. Neden bunu sormak zorundaydı ki?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim açık.

"Senin sayende değil."

Eli bana doğru uzanıyor ve ben bir saniyeliğine hareketsiz kalıp bekliyorum, etinin benimkine çarpmasını hayal ediyorum.

Kapıda başka bir varlık belirdiğinde onu tekrar yere bırakır.

Zayn. Aynı zamanda barınakta gönüllü olarak çalışan meslektaşım.

"Bir kargaşa duydum. Her şey yolunda mı?" diye soruyor dikkatli bir ses tonuyla.

Jeremy'nin vahşi dikkati ona kayıyor ve o sınırsız şiddet enerjisinin başını kaldırdığını görebiliyorum. Bu durumu etkisiz hale getirmezsem, muhtemelen zavallı Zayn'i kum torbası olarak kullanacak ve onu acımasızca dövecek. Ne de olsa Landon karşılaşmasının etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değil.

"Her şey yolunda Zayn," diyorum sakince.

Bakışları Jeremy ile benim aramda gidip geliyor, kaşları çatılıyor. "Emin misin-"

"Siktir git." Jeremy'nin ölümcül sesi etrafımızda yankılanıyor.

Zayn doğruldu ve ben de durumu yatıştırmak için umutsuz bir çabayla garip bir gülümsemeyle başımı salladım.

Meslektaşım "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin" diyor ve hızla gözden kayboluyor.

Onu suçlamıyorum. Kimse Jeremy'nin yörüngesinde olmak istemez, özellikle de o öfkeliyken.

Sert gözleri tekrar bana dikildi. "Peki kimdi o?" "Seni ilgilendirmez."

"Cecily... beni daha fazla kızdırma."

"Bu ifade *sana* yönelik olmalı! Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Neden hep yoluma çıkıyorsun?" "Sen neden?"

"Çok sinir bozucusun." "Ve sen de vahşi bir hayvan gibisin."

"Seni bir hayvan gibi becerdiğimde aldırış etmedin. Aslında, benim pis küçük fahişem gibi alınmak için çığlık attın ve yalvardın. Ama şimdi izim bedeninden kaybolduğuna göre, başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verebileceğini mi sanıyorsun?"

Açlıktan ölmek üzere olan bedenim ısınıyor ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum. "Başka bir adamın bana dokunmasına, beni becermesine, beni pis bir fahişe gibi almasına ya da beni kirletmesine izin versem de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

seni hiç ilgilendirmez. Aslında, Lan'ın beni seks kulübünde bir tura çıkarma teklifini kabul edebilirim."

Yapmayacağım ve bana ne oldu da böyle konuştum gerçekten bilmiyorum ama intikam almak istiyorum.

Beni askıda bıraktığı onca zaman için onu incitmek istiyorum.

Beni kendisine bağımlı hale getirdi ve sonra beni en kötü yoksunluğa zorladı.

Jeremy gibi sahiplenici bir adamı kızdırmanın en iyi yolu nedir? Başka erkeklerden bahsetmek. Özellikle Landon. Belli ki onunla bir derdi var.

"Az önce ne dedin sen?" diye soruyor yavaşça, tehditkâr bir şekilde ve bir dağı parçalamaya yetecek kadar gerginlikle.

"Lan'la kulübe gideceğimi söyledim. Biraz deney yapalım ve diğer erkeklerin nasıl hissettiğini görelim. Eminim hepsi bu kadar dramla gelmiyordur."

Bir an orada duruyorum, sonra boynumu sıkıca kavrayarak beni en yakın duvara çarpıyor.

Nefesim ciğerlerimden tamamen farklı bir nedenden dolayı çekildi.

İçime çektiğim tek şey o olana kadar Jeremy'nin gücünden bunalmış durumdayım.

Ta ki ciğerlerime sızan tek ritim olana kadar

"Bu retorik bir soruydu Cecily. Cevap vermemen gerekiyordu."

Bakışlarım onun sert gözleriyle buluşuyor.

Onu kışkırtmak, kızdırmak istiyorum. Bana verdiği acının bir zerresini hissetmesini istiyorum.

"Neden?" Zorlandım. "Ben onun için inlerken başka bir adamın kıyafetlerimi soyup içime girdiğini hayal etmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Dur."

"Daha hızlı, daha sert gitmesi için ona yalvaracağım. Ben de onun adını söyleyeceğim. Aslında, ben *inle*."

"Kapa şu lanet çeneni." Boynumdan tutarak beni öne doğru çekiyor, sonra tekrar arkama çarpıyor. "Bunu anlamıyor gibisin, o yüzden senin için açıklayayım. Sana yaklaşan her sik kesilecek ve sen de onun kanıyla yıkanacaksın. Sana yer vermiş olabilirim ama kıçın hâlâ benim. Ve amcığın. Ve ağzın. Seninle ilgili her şey bana ait. *Sen* bana aitsin. Ama bunu test etme havasındaysan, elbette test et. Doyana kadar önünde istediğin kadar orospu çocuğunu sakatlayabilirim."

Ciddiymiş.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öyle olduğunu biliyorum.

Jeremy hiçbir zaman söz verip tutmamıştır.

Ve bu çaresizlik, o benim üzerimde sadece bir sahiplik hissine sahipken onun ağına fazla takılmış olma hissi beni kapana kısılmış bir hayvan gibi hissettiriyor.

"Bu yüzden mi o adamları hastaneye gönderdiniz, profesörümü başka bir ülkeye gönderdiniz ve hatta Jonah ile uğraştınız? Senin olduğum için mi? Aptal egonun bir uzantısı ve sapkın arzularının bir yansıması olduğum için mi?"

"Bütün bunları yaptım çünkü kimse sana zarar veremez." "Sadece *sen* mi?"

Kavrayışını sıkılaştırıyor. "Sadece ben yapabilirim."

Gözlerim yanıyor ama gözyaşlarımı serbest bırakmayı reddediyorum. Sözlerinin üzerimde ne kadar etkili olduğunu ona göstermeyi reddediyorum.

"Benden ne istiyorsun Jeremy? Gitmeme zaten izin verdin." "Ama gitmedin."

"Ha?"

Beni serbest bırakıyor, ama ancak parmaklarının bastığı yeri okşadıktan sonra.

"Annika ortadan kayboldu."

Göğsüm daralıyor, ani konu değişikliğinden çok konu hakkında.

"Ne?"

Bana şeytanı bile dize getirebilecek bir yan bakış atıyor. "Benimle taşak geçme Cecily. New York'a yaptığın ani ziyaretten sonra gördüğü son kişi sendin. İlk başta bu iki olayın birbiriyle ilgisi olmadığına inanmak istedim ama anlaşılan özel bir jetle gitmişsin ve ticari bir uçuşla dönmüşsün. Bu da kız kardeşimin özel jetteki arkadaşınızla birlikte ayrıldığı anlamına geliyor. Bugün Glyndon'a o notu verdirerek kendi ayağına kurşun sıktın. Çünkü A, Killian bana not verdiğini düşünerek neredeyse beni öldürüyordu; ve B, o boktan bir casus ve Kill çekilmez bir varlığa dönüşmeye başladığında her şeyi itiraf etti. Sorum şu ki, bunu bilmeme neden izin verdin?"

Vay canına.

Glyn'in kişiliğini ve Killian'la olan sıkı bağını düşünmeliydim.

İçimi çekerek ona gerçeği söyledim. "Senin ya da ailenin endişelenmesini ya da onun kaçtığını falan düşünmenizi istemedim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden endişelenmemizi istemiyorsun?"

"Benim hakkımda söylediklerinin aksine, kalpsiz değilim. Kimseyi incitmek istemiyorum."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Yüzünü kasvetli bir gölge kaplıyor, sonra onu uzaklaştırıyor ve daha soğuk bir tonda soruyor, "Nerede o? Onu nereye götürdü?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun yoksa söylemek mi istemiyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum." Ama bir önsezim var. Creighton'ın herkesin radarından uzak kalabileceği ve bunun için büyükbabasının jetini kullanabileceği tek bir uzak yer var.

"Çok kötü bir yalancısın Cecily. Yalan söylerken asla gözlerimin içine bakmıyorsun."

Ayaklarıma baktığımı fark ettiğimde bakışlarım ona kayıyor. Öfke ya da suçlama yerine keder buluyorum. Hayal kırıklığı belki.

Ve bunun neden kalp tellerimi kanatıp göğsümden taşırana kadar gerdiğini bilmiyorum.

"Kimseyi incitmek istemediğini sanıyordum," diyor maskeli bir öfkeyle. "Bunun ailemi ne kadar incittiği hakkında bir fikrin var mı? Annem Annika'nın kendine bir şey yaptığını düşünüyor."

"Sen... onların zihinlerini rahatlatabilirsin."

"Bu ancak onu tekrar görürlerse gerçekleşecek."

"Yapamam. Eğer yaparsam, sen ya da baban Creigh'e zarar verirsiniz."

"O *orospu çocuğu*-" Durur ve derin bir nefes alır. "O sümüklü herif kendi mezarını kazdı. Daha da derinleştirmeyin."

"Bu pek cesaret verici değil." Yumruk haline getirdiğim elini tuttum. Uzun zamandır istememe rağmen bunu ilk kez yapıyorum.

Yavaşça açıyorum ve ancak vücudundaki gerginlik biraz dağıldıktan sonra yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Yaptıklarından dolayı Creigh hakkında kötü düşündüğünü biliyorum ve bunu anlıyorum. Anni'nin tek kardeşin ve senin koruman altında olduğunu düşündüğün biri olduğunu anlıyorum. Onu seviyorsun ve doğduğundan beri onunla ilgileniyorsun, bu yüzden ne zaman biri yaklaşsa onu koruma ihtiyacı hissediyorsun ama artık kendi kararlarını verebilecek yaşta olduğunu anlaman gerekiyor. Ayrıca Creigh ve benim birlikte büyüdüğümüzü de anlamalısınız. O benim kardeşim gibi ve ben de onu koruma ihtiyacı hissediyorum."

"Bir ebeveyniniz var mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır mı?"

"O zaman o senin kardeşin değil." Dudaklarını büzüyor. "Sana son kez kibarca soruyorum Cecily. Onu nereye götürdü?"

Başımı sallıyorum.

"Pekâlâ. Bana pek de nazik olmayan bir yol kullanmaktan başka seçenek bırakmadın." Beni kucağına alıp taşırken çığlık atıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

32

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Cecily'nin gitmesine izin vermeye niyetliydim.

Evet, Ilya'ya ona göz kulak olmaya devam etmesini söyledim, her ihtimale karşı bir orospu çocuğu onu rahatsız etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Ve evet, belki de çoğu zaman onun görevini devraldım ve izlerimi örtbas etmekte harika bir iş çıkardım, bu yüzden temelde nefesini ensesinde hissettiğimi fark etmedi.

Ama gerçek şu ki, onu bırakabileceğimi düşünmüştüm. Kalıcı olarak değil.

Geçici olarak.

Ta ki şeytanlar ortadan kaybolana ve onun yanında kendimi daha iyi kontrol edene kadar. Mesafemi korursam, ona dokunmazsam ve uyurken amına, vücuduna ve yüzüne bu kadar takılmazsam daha dengeli olacağımı düşündüm.

Kontrol yine bende olacaktı.

Mia bulgularını bana mesaj attığı anda bu düşüncelerin her biri havada dağıldı.

Cecily'ye kız kardeşimin yerini nasıl söyleteceğimi dikkatle planlıyordum ama Landon'ın da işin içinde olduğunu duyunca tüm o stratejik düşüncemi kaybettim.

Sadece bana ait olması gereken yanağını tuttuğunu ve onu öpmek için başını eğdiğini gördüğümde, kötü niyet beni ele geçirdi. Onun boğazını kesmek ve kızın önünde kanıyla yıkanmak için içimde bir dürtü vardı, böylece ona başka hiçbir pisliğin dokunmasına izin verilmediğini hatırlatacaktım.

Görünüşe göre ona çok fazla yer verdim ve kafasında fikirler oluşmaya başladı. Şimdi benim görevim bu fikirleri silmek.

Kulübenin önünde durdum ve Cecily aceleyle motosikletten atladı. Başta karşı koymaya çalıştı ama motoru çalıştırıp yola çıktığım anda sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana tutundu.

Ve öyle de oldu.

Normalden daha hızlı sürmüş olabilirim. Bir, bir an önce buraya gelmem şart. İki, ondan yayılan sıcaklığa daha çok ihtiyacım vardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bana yapıştığında.

Ona en son dokunduğumdan, yumuşaklığını etrafımda hissettiğimden ve tenindeki nilüferleri kokladığımdan bu yana uzun zaman geçti.

Geçtiğimiz ay boyunca huysuz, yaklaşılmaz bir heriftim ve bunun nedeninin tamamen onun hayatımdan çıkmasından kaynaklandığını ben bile söyleyebilirdim.

Onun deyimiyle onu takip etsem de bu yeterli değil. Söz konusu

Cecily Knight olunca hiçbir şey yeterli olmuyor.

Sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi çevresini, geniş çimenleri ve zifiri karanlık geceyi inceliyor.

Teni solgunlaşmış ve dudakları hafifçe aralanmış, üstteki ince gözyaşı damlasını vurguluyor.

Kollarını kavuşturuyor, bilinçaltında yuvarlak, diri göğüslerini öne doğru itiyor. Ve bu, çok uzun zamandır o göğüsleri tutmadığımı, emmediğimi ya da işaretlemediğimi acımasızca hatırlatıyor.

Tıpkı benim hayatım gibi, burası da onsuz boş bir yer oldu. O kadar ki sadece iki kez uğrayabildim. Kulübenin duvarları içinde ve arazinin her yerinde onun anısı beni çok rahatsız ediyordu.

Cecily etrafını dikkatle inceledikten sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. Gece gökyüzünün altında, karanlık ama ışıltılılar. Hayat dolu gibi görünseler de, gerçek şu ki, sahipleri gibi onlar da ayakta kalmak için savaşıyorlar. "Neden buradayız?"

Onun sesinin, bizi saran esintiye uyan yumuşak tonunun tadını çıkarıyorum. Bundan, onun varlığından ya da yenmeyi bekleyen bir yemekten farksız görünmesinden etkilenmemeye çalışıyorum.

Ama sikimin başka fikirleri var.

Tekil zevkler geliştirmiş ve sınırlı bilincinin her yerine mecazi olarak onun adını dövme yaptırmıştır.

Barınakta ona dokunduğumdan beri seğiriyor, kıpırdanıyor, içine girmeyi talep ediyor.

Cecily beni dikkatle izliyor, tuzağa yakalanmış yaralı bir av gibi.

Tek çıkış yolunun avcı-benden geçtiğini anladı. Ancak, ona sunacak merhametim yok ve onu buraya kesinlikle gitmesine izin vermek için getirmedim.

Ona doğru ilerliyorum ve o iki adım geri atıyor. Verandaya çıkan merdivenlerde tökezliyor ama sonra korkuluklara tutunup tırmanmaya devam ediyor.

"Jeremy... yapma..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yapmayayım?" Kedi-fare oyununa devam ediyorum, onun nafile kaçma çabalarının tadını çıkarıyorum. "Ve bu şekilde nefes nefese konuşmak istediğinden emin misin? Kulağa davet gibi geliyor."

Adımları hızlanıyor ama arkasını dönüp kaçmıyor, hayır. Bana sırtını dönmemesi gerektiğini çok iyi biliyor çünkü beni durduramayacak. Bu gerçek bir davet olurdu.

Ama şu anda oyun oynamak istemiyorum. Aklımda daha acil bir şey var.

Cecily kapıya çarptığında nefesi kesilir. Parmakları kapı koluna yapıştı, çılgınca çevirmeye çalışıyordu. Çevirdiği anda üzerine atladım.

Kolum beline dolanıyor ve onu bana bağlıyor. Her zamanki gibi bunu benimle dövüşmek için bir fırsat olarak değerlendiriyor. Ufak tefek bedeni iri bedenime çarpıyor, vuruyor, tokatlıyor, tırmalıyor, pençeliyor.

Yine de onu içeri ve kanepeye taşımayı başardım. Yüzü, boynu ve kulakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşmüştü.

"Bırakın beni!" Sesinde çaresizlik var ve bu sadece her zamanki oyunumuzdan kaynaklanmıyor. "Beni rahat bırak, Jeremy."

"Hayır."

Tek bir kelime, tek bir kelime, ama onunla ilgili kararımı iletmek için yeterli.

Cecily'nin gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ne yaparsa yapsın, şeytanlarım ne derse desin. Bundan sonrası nasıl olursa olsun.

Onu basitçe kaçıracağım, tutacağım ve ayrılamaması için onu benim bir parçam yapacağım.

Kolumu iterken gözleri nemden parlıyor. "Lütfen Jeremy. Bırak beni."

"Yalvarmayı daha kazançlı bir şeye sakla, çünkü *bu*," beline sarılışımı sıkılaştırıyorum, "asla değişmeyecek. Sen benimsin, Cecily. Öyle davranmaya başla."

Sonra parmaklarımı gümüş rengi saçlarına batırıyorum, başparmağım yanağına giriyor ve dudaklarına yapışıyorum.

Onu sınırsız bir açlıkla öpüyorum. Onu daha önce hiç kimseyi öpmediğim gibi öpüyorum. Ondan önce, karşı cinsle olan her türlü fiziksel yakınlık sadece bir ihtiyacı gidermek içindi.

Cecily ile, o ihtiyaçtır. Bu sikişmek, sahip olmak ya da serbest bırakmakla ilgili değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu onunla ve onun sarhoş edici kokusuyla ilgili. Onu öptüğümde kollarımda nasıl eridiğiyle ilgili.

Ben araştırıyorum, o düşüyor.

Dudaklarını çekiştiriyorum, inliyor.

Dilinin ırzına geçiyorum ve o bana karşı uysallaşıyor, eli göğsümde titriyor ve vücudu benimkiyle bütünleşiyor.

Ağzım, yapamadığım onca zaman için onunkini yutuyor. Dünyayı sadece siyah beyaz gören katı bir hıyar olduğum için ona ulaşamadığım onca zaman için.

Cecily ikisi de değil. O gri. O renkler. O, durup izlemeyi hiç düşünmediğim her gökkuşağı.

Onu öpüyorum çünkü benim için ne kadar farklı olduğunu ve yokluğunun beni ne kadar etkilediğini ona ancak bu şekilde gösterebiliyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığım anda bir ses çıkarıyor, bir sızlanma, bir hayal kırıklığı ya da ikisi arasında bir şey.

Cildi daha da kızardı ve sanki beni anlayamıyormuş gibi bana bakıyor.

Ama o *istiyor*.

Merak onun büyük yeşil gözlerinde, derinliklerinde, onu Cecily yapan o masumiyet ve öteki dünya vahşiliğinde saklı.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" Sözlerinden çiğ bir acı akıyor. "Neden duygularımla oynayıp duruyorsun? Seni unutmaya çalışıyorum. Neden bana izin vermiyorsun?"

"Beni unutmana izin yok, Lisichka."

Dudakları titriyor. "Gitmeme çoktan izin vermişken bana öyle deme."

"Bırakmadım."

Ve sonra dudaklarım yine onunkileri buluyor. Bu sefer onu kanepeye doğru itiyorum, bir solukla sırt üstü düşüyor ve hemen ardından ben de onu takip ediyorum.

Yavaşça ama emin adımlarla kollarını boynuma doluyor, parmakları ensemdeki küçük tüylerin üzerinde geziniyor, dokunuyor, keşfediyor.

İşkence.

Tanrım. Bu kadın sadece bir dokunuşla beni öfkeli bir canavara dönüştürebilir. Parmaklarım kot pantolonuna yapışıyor ve mümkün olduğunca aşağı itiyor. Cecily kollarımdayken kendimi kontrol altında tutmak imkansız.

Dudaklarını çekiştirirken ve dilimde onun tatlı terk edilmişliğini tadarken.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıyafetlerinin geri kalanını ve benimkileri çıkarabilmek için ağzını serbest bırakıyorum. Göğsü sertçe inip kalkarken kaslarıma, dövmelerime ve sikime bakıyor.

Derinlerde bir yerde, benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilenmesini seviyorum. Vücudumun her eğimini benimkini yansıtan dengesiz bir açlıkla gözlemlemesi.

Hayır.

Ona olan ihtiyacım çok daha kötü çünkü dişlerimi onun yarı saydam tenine geçirip kan alma isteğime karşı koyamıyorum.

Onu

işaretle.

Ona sahip

ol.

Böylece başka hiçbir pislik, özellikle Landon, ona yaklaşamayacak.

Onun her yerine dokunuyorum, hassas meme uçlarını, göğüslerinin kremsi derisini, boynunu, karnını ve hatta klitorisini çimdikliyor ve ısırıyorum.

Klitorisini emdiğim anda ağzıma boşalıyor. Nefes nefese kalıyor, titriyor ve yüzümü uyarılmışlığının kendine özgü kokusuyla ıslatıyor.

Onun zevkini görmek ve hissetmek beni çıldırtıyor. Bir elimi belinin arkasına atarak onu yukarı çekiyorum, böylece et ete oturuyoruz ve hızla yükselen kalp atışları benim yükselen kalp atışlarıma karşı gürlüyor.

Diri meme uçları göğsüme sürtünüyor ve inliyor, bu ses libidomu birden fazla şekilde okşuyor.

Onu kaldırıp sert sikimin üzerine oturturken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Başı bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor ve kolları boynuma dolanıyor.

Sikeyim. Çok iyi hissettiriyor.

İyiden de öte. Benim için ısmarlanmış gibi hissediyor. Amcığı etrafımda sıkılaşıyor, beni boğuyor ve kollarımda çok küçük ve uysal hale geliyor.

Genellikle ritmi yükseltir, onu sikimin üzerinde zıplatır ve bıçağımla keserken çığlık atmasını sağlardım. Ağlar ve durmam için yalvarırdı çünkü etrafımda paramparça olurken bu çok fazlaydı.

Bugün olmaz.

Kalçalarımı yavaşça ama sıkıca döndürüyorum. Derin, ılımlı bir ritimle içine girmeden önce alışmasına izin veriyorum, her vuruşu hissetmesine izin veriyorum. Sikimin etrafındaki amının her iniş çıkışını. Birleşen bedenlerimizin her molekülü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnlemeleri daha gırtlaktan, sızlanmaları daha derinden geliyor ve kalçaları doğal olarak benimkilerle ritme giriyor.

İtişlerini kontrol etmek için onu belinden tuttuğumda etin ete çarpma sesi havada yankılanıyor.

Nazik değilim. O kadar derine iniyorum ki gözleri sulanıyor ve geri dönüyor. Ama ağırdan alıyorum, hiç denemediğim bir hızda ilerliyorum. "Oh, Tanrım, ben..." diye nefes alıyor. "Buna dayanamıyorum."

"Bundan daha kötülerine de katlandın. Benimle başa çıkabilirsin, Lisichka."

Bana tekrar bakarken boynu kızarıyor, bana tutunurken yüzümü bir çapa olarak kullanıyor.

"Yeni bir his..."

Yukarı.

Aşağı.

"Farklı hissediyorsun."

"Ne kadar farklı?" Kalçalarından birini bırakıyorum ve boğazını tutuyorum. "Bilmiyorum. Bu... sadece farklı."

"Kötü farklı mı?"

Dolgun dudaklarından bir soluk dökülüyor. "Hayır... İyi farklı."

Başparmağım hayalet gibi ağzına yaklaşıyor ve onu ıslak sıcaklığıyla yutuyor, emiyor, öpüyor ve sanki benim sikimmiş gibi yalıyor.

Onun içinde daha da sertleşiyorum ve neredeyse o anda boşalıyorum.

"Farklı olabilirsin, ama sadece benimle." Ritmimi yükselttim ve meme uçları göğsüme daha da sıkıştı. "Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin yoksa yemin ederim, bu onların bir şeye son dokunuşu olur."

Ondan bir inilti kopuyor ve bana daha sıkı tutunuyor, amcığı daha hızlı aralıklarla etrafımda sıkılıyor.

"Sikimi alış şeklini ve benim tarafımdan becerilirkenki bakışlarını seviyorum. Tenin kızarıyor, dudakların ayrılıyor ve ritmime uymaya çalışıyorsun. Ama en çok neyi seviyorum biliyor musun?"

Başını sallıyor, zirveyi kovalarken sığ nefes alıyor.

"Adımı söylerken parçalandığında nasıl görünüyorsun." Onu kaldırdım ve sonra tekrar sikimin üzerine oturttum.

Kasılmalar ve kenetlenmelerle birlikte şiddetli bir ürperti onu sarsıyor. "Adımı söyle, Cecily."

Orgazmı kovalarken ve bana tutunurken bile dudaklarını büzüyor. Bana sarılıp sıkarken bile. "Lanet olası adımı söyle."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefes almaya devam ediyor, ama ağzını açmıyor ve bunun yerine bana meydan okurcasına bakıyor.

Tam orgazmı bitmek üzereyken içinden çıkıyorum, onu kanepeye doğru itiyorum ve göğüslerinin her yerine boşalıyorum.

Yüzünü bir hayal kırıklığı ifadesi kaplıyor. Bunu asla kabul etmezdi ama Cecily amını döllerimle boyamama bayılıyordu. Ve bir damlasının bile kaçmasına izin vermeden onu içine itmemi daha da çok seviyor.

Ama şimdi beni kışkırttı, ben de aynısını yaptım.

İkimiz de sert nefes alıyoruz. Ben, çünkü onu boğmak istiyorum. O, kim bilir ne yüzünden.

Onu saçlarından tutup kendime doğru çekiyorum. "Lanet olası bir isyanın seni benden koruyacağını mı sanıyorsun Cecily? Onu senden temizlemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sinmiyor. Aksine, bakışları daha da meydan okur hale geliyor. "Beni yanlış sebepler için kullanıyorsun. Neden ben de aynısını yapamıyorum?"

"*Yanlış* nedenler mi?"

"Beni bir mülk olarak görüyorsun, değil mi? Sahip olabileceğin, kontrol edebileceğin ve hayatını dikte edebileceğin biri. Ben de seni bir şekilde beni nasıl sikeceğini bilen bir sik olarak görüyorum."

Bu küçük...

Öldürücü düşüncelerimle hareket etmemek için derin bir nefes alıyorum.

"Sana sahibim, Cecily. Her bir santimin. Buna alışsan da alışmasan da. İsyan etsen de etmesen de, gerçek şu ki sen benim sikim için bir fahişesin. Sen *benim* için bir fahişesin."

Dudakları titriyor, biraz daha solgunlaşıyor ve ben ona bakmak istemiyorum. Şimdi değil, benim de bir parçası olduğum şeytanlarla savaşırken.

Zaten bir parçası olduğuma karar verdi.

Bu şartlar altında onu olabildiğince nazikçe bırakıyorum ve temizlenmek için banyoya gidiyorum.

Islak bir havluyla geri döndüğümde hâlâ sırtüstü yatıyor, bacaklarını açmış, kalçaları salgımızla parlıyor, göğüsleri ve karnı döllerimle boyanmış.

Anında ereksiyon.

Sikeyim.

Cecily ben onu temizlerken itiraz etmiyor. Tüm bu süre boyunca ifadesi boş kalıyor ve ben onu temizlerken sanki dokunuşumla ilgilenmiyormuş gibi davranıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir bebek gibi.

Yine de ara sıra çıkardığı istemsiz ürperti ve memnuniyet sesleri onu ele veriyor.

Ancak, bana bakmıyor. Ne ateşi yaktığımda, ne ona bir şişe su uzattığımda, ne de bize bir battaniye getirdiğimde.

Kendisi için olduğunu düşünüyor ve almaya başlıyor ama ben onu kolundan tutup kendime doğru çekiyorum, böylece ikimiz de altında kalıyoruz.

Uzaklaşmaya çalıştığında onu kendime yaklaştırıyorum, böylece çıplak vücudu benimkinin kıvrımlarına sokuluyor.

Sertleştiğini hissedebiliyorum ve gözlerine bakmak için çenesini kaldırıyorum. Kaşlarını çatıyor ve gözleri şaşkınlıkla dolu, demek ki dalgın değil. O güvende.

İsteksizce onu bırakıyorum ve ateşi izliyorum.

"Bu ne içindi?" diye fısıldıyor sessizlikte. "Neden bana öyle baktın?"

"Ne gibi?"

"Sanki bir hayalet arıyormuşsun gibi."

Bir kütük alevler tarafından yenirken çatırdıyor ve ben ona küçük bir gerçeği sunuyorum. "Belki de öyleydim."

Tutuşumda daha da gevşiyor ve direncini biraz azalttığı hissinden zevk alıyorum.

"Kendimden geçtiğim zamanlarla bir ilgisi var mı?" Başımı salladım.

"Benim gibi çok insan tanıyor musun?"

"Sadece bir tane." Meraklı gözlerle bana bakarken sessiz kalıyorum ama ona bakmıyorum. Bakamam. Şu anda olmaz. "Annem."

"Ona ne oldu?" Sesi sessizlikten daha yumuşak, onu rahatsız etse, bıçaklasa ve yarasını yalnız bırakmayı reddetse bile.

"Size bir şey olduğunu düşündüren nedir?"

"Bu tür durumlarda her zaman bir şeyler olur. İnsanlar travmayla farklı şekilde başa çıkar. Bazıları bunu içselleştirir, bazıları ise dışa vurur, ancak gerçek şu ki yara izleri her zaman orada olacaktır."

"Yani yara izlerin olduğunu kabul ediyorsun." "Olduğunu asla inkar etmedim."

"Onları öylece sakladın mı?"

Uzun bir nefes alıp veriyor. "Geçmişte öyleydi. Şimdi yapmıyorum."

"Neden yapmıyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Annem bana her zaman yaralarımı kucakladığımda cildimde daha rahat hissedeceğimi söylerdi. Derimin içinde rahat olmayı her şeyden çok istiyorum. Kafamın geçmişle bana eziyet etmesini engellemek istiyorum."

İçinden bir ürperti geçiyor ve sanki ben onun güvenliğiymişim gibi bana daha da sokuluyor. Güvenlikten başka bir şey değilim ama şu anda onun için bir sığınak olmak istiyorum.

"Her neyse." Boğazını temizliyor. "Annen bu noktaya gelebilmek için belirli koşullardan geçmiş olmalı."

"Ben küçükken sık sık zihinsel olarak zorlanırdı. Bazen yaşayan en iyi anne o l u r d u - bana bir şeyler öğretir, benimle dans eder, benimle oynar, beni giydirir ve hatta bana bir şeyler öğretirdi. Diğer zamanlarda ise bir hayalete dönüşürdü. Bu geçici değildi, birkaç dakika ya da saat sürmezdi. Günlerce devam ederdi. Bana bakar ve içimi görürdü. Ona seslendim ama beni duymadı. Konuşurdu ama hiçbir kelime çıkmazdı. Sanki ulaşamadığım bir boşlukta sıkışıp kalmış gibiydi."

Cecily daha yakına kayıyor ve teninin benimkine sürtünmesi derin bir isyan duygusu hissetmeme neden oluyor. Ona karşı değil, uzun zaman önce olmasına rağmen çocukluğumun o parçacıklarını asla unutamadığım için kendime karşı.

"İyileşti mi?" Cecily kolay bir şefkatle soruyor. Acıyarak değil. "Sonunda.

Hamile kaldığından beri hayaleti görmedim.

Annika. Bu on dokuz yıl önceydi. Hâlâ o zamanlara dair bu kadar canlı görüntülere sahip olmam garip değil mi?"

"Bu garip değil. Aslında, tamamen normal. Kaç yaşındaydın? Beş mi? Altı mı? Çocuktunuz ve bu tür görüntülere maruz kalan her çocuk, büyüdükçe daha da pekişecek güçlü bir tepki geliştirecektir. Geçmişe ilişkin algımız büyük ölçüde o olay sırasındaki ruh halimize bağlıdır. Her türlü travma sadece anılarımızı değil, bakış açımızı ve kişiliğimizi de değiştirebilir."

"Bana psikanaliz mi yapıyorsun?" Ona gülümsüyorum. "Bu tahrik edici."

Şakacı bir şekilde göğsümü itiyor ve başını sallıyor. "Senin mantığına göre her şey tahrik edici."

"Sadece sana gelince. Yaşayan en seksi insan olman benim suçum değil."

Yüzü kızarıyor ve boğazını temizlemeden önce burnunun kenarını ovuşturuyor. "Mesele şu ki, çocukluğunda olanlar hakkında böyle hissetmen senin suçun değil. Ama bu annenin de suçu değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu nasıl onun hatası olmaz?" Gözlerimi yavaşça kapatıyorum ve tekrar açmadan önce bir an duruyorum. "Bakamayacağı bir çocuk doğurdu."

"Bu doğru değil. Akıl sağlığı sorunlarıyla nasıl başa çıkacağını öğrendikten sonra seninle ilgilendiğini söyledin. Anni her zaman annenizin en iyisi olduğunu ve onu şefkatli, sevecen bir figür olarak gördüğünü söyledi, bu da bu olayların onunla hiç yaşanmadığı anlamına geliyor. Zihinsel mücadelelerin onun suçu olduğunu söylemek kurbanı suçlamaktan farksızdır. Yaşadığınız sorunları ve terk edilmişlik duygularınızı anlıyorum, ancak elinizden gelse bunu durduracağını da anlamanız gerekiyor. Derinlerde bir yerde sana geri dönebilmek için şeytanlarıyla savaşıyordu ve sonunda başardı. Kutlamanız gereken kısım bu, çünkü bir insanın şeytanlarıyla savaşması çok fazla irade, enerji ve güç gerektirir."

Cecily'ye sanki dünya dışı bir varlığa bakıyormuşum gibi sessizce bakıyorum.

Anneme duyduğum bu hafif düşmanlığı tüm dünyadan hep sakladım. Hatta bazen kendimden bile sakladım çünkü ona karşı böyle duygular beslediğim için tiksiniyordum.

Ne olursa olsun, bana hayat veren kadın hakkında bu kadar çelişkili hissetmemeliydim, ama hissediyorum. Bazen onu bir hayalet olarak düşündüm ve istenmediğim fikrine kapıldım.

Annika gibi ben de anneme değer veriyorum ve onsuz bir hayatı asla hayal edemiyorum. Ancak, ne kadar denemiş olursam olayım, onun hayalet versiyonunu da silemedim.

Yine de Cecily gözlerimi farklı bir bakış açısına açmayı başardı. Belki de annem o zamanlar çok ileri gitmemişti. Belki de benim için savaşmaya çalışmıştı. Belki de bu yüzden hayatımın ilk altı yılı hakkında konuşmak istemiyor ve o döneme ait neredeyse hiç fotoğraf saklamıyor.

Lanet olsun.

Şimdi kendimi gelmiş geçmiş en kötü pislik gibi hissediyorum.

Bu kadın kartlarımı karmakarışık hale getiriyor ve elimden gelse bile bunu durduramam.

Çenesini kaldırıyorum ve onu öpüyorum, bu sefer yumuşak bir şekilde, bana karşı erimesine yetecek kadar tutkuyla. Beni geri öpüyor. Vücudunu benimkiyle birleştiriyor.

Bir an için ona kız kardeşimin nerede olduğunu sormam gerektiğini unutuyorum. Ama ona sonra geleceğim.

Çünkü şu anda ona bildiğim tek şekilde teşekkür etmek istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

33

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

En hafif tabiriyle işler karışık.

Annika ve Creighton'la ilgili her şey olup bittiğinde Jeremy'nin bu yönüne tanık olacağımı düşünmemiştim.

O çatlağı yaşamadan önceki halimizden bile farklı.

Sanki aramıza bir duvar örüyormuş ve kendisi hakkında hiçbir şey anlatmayı reddediyormuş gibi mesafeli hissetmiyor. Aslında, birlikte geçirdiğimiz son beş günde, onun hakkında bundan önceki tüm aylar boyunca öğrendiğimden çok daha fazla şey öğrendim.

Birincisi, kanatları altında olduğunu düşündüğü insanlara karşı son derece sorumludur. Buna ailesi, Nikolai, Killian, Gareth, Ilya ve hatta muhafızlar da dahil.

Oh, ve ben. Bana kesinlikle o listeye aitmişim gibi davranıyor.

İki. Soğuk mesafesine rağmen korumacıdır ve bir tehlike kıvılcımı sezdiğinde canavar tarafını ortaya çıkarmaya hazırdır.

Üçüncüsü ve en önemlisi, o duygusal bir kasa. Başlangıçta duygularından yoksun olduğunu düşünmüştüm, bir dereceye kadar da öyle, ancak daha derine indiğimde ve bana yaklaşmama izin verdiğinde, duygularını iyi sakladığını öğrendim. Ayrıca hangi duyguların zırhından sıyrılmasına izin vereceği konusunda da oldukça seçici.

Gerçek şu ki, Jeremy dünyayı siyah ve beyaz olarak görüyor, bu yüzden kimseye güvenmiyor, ama güvendiğinde de hayat boyu güveniyor.

Jeremy ile ilgili bir diğer şey de bu. Sadakate gerçekten büyük saygı duyuyor, bu yüzden Annika'yı hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğünde çok sinirlendi.

Ve tüm bu hikayede kafamı karıştıran bağlantı da bu. Annika'ya ne olduğunu hala çözemedik ama her gece beni sığınaktan, yurttan ya da kütüphaneden alıyor, kimsenin onu görebileceğini umursamıyor. Beni kulübeye getiriyor, orada birlikte yemek pişiriyor, yemek yiyor ve ders çalışıyoruz.

Beni bazen kovalayarak, bazen de yatakta ya da kanepede normal pozisyonlarda beceriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nedense bundan asla hoşlanmayacağımı, bir tür heyecan ya da zorlama hissi olmadan zevk alamayacak kadar kusurlu olduğumu düşünüyordum. Jeremy bana sıradan seksten zevk alabileceğimi öğretti.

Yine de buna sıradan demek biraz abartılı olur. Hâlâ sert, gergin ve bazen bıçak kullanıyor. Şikayetçi olduğumdan değil.

Jeremy, o gelmeden önce uykuda olan parçalarımı uyandırdı. Onun etrafında canlanan, bana tekrar dokunacağı anı bekleyen parçalarım.

Beni kovalaması ya da yere yatırıp sikmesi fark etmez. Her seferinde daha fazlasını istiyorum.

Gücümü teslim etmeme rağmen güçlüyüm. Bunu kötüye kullanmıyor ve kollarında kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Jeremy olduğu için böyle hissettiğimin farkına vardım. Başka biri olsaydı, cinselliğimi bu düzeyde arzulamaz ve huzurlu bir şekilde kabullenemezdim.

Her gece beni temizliyor ya da benimle duş alıyor. Bana günümün nasıl geçtiğini soruyor, ama insanların sorup sonra da geçiştirdiği türden bir sohbet değil bu.

Jeremy aslında söylediğim her şeyi dikkatle dinliyor. Bana kendimi önemli ve aranan biri gibi hissettiriyor, sanki sırtımı yaslayabileceğim biri varmış gibi.

Yine de onun önünde herhangi birine iftira atma ya da en ufak bir sıkıntıdan bahsetme konusunda dikkatli olmam gerekiyor, çünkü geçen gün ona bir iş arkadaşımın arabamı istemeden çizdiğini söyledim ve ertesi gün o iş arkadaşımın arabasının boyası tamamen mahvolmuş halde bulundu.

Jeremy'ye bunu yapıp yapmadığını sorduğumda omuz silkti. "İstemeden olmuş olmalı."

Kendisi olmasını engellemenin muhtemelen imkansız olduğunu bilsem de, onun bu yönünü kabullenmekte zorlanıyorum.

Yine de bunu telafi eden kısımlar, bana kulübede raflar inşa etmesi ve onları mangalarla doldurmaya devam etmesi. Ya da hiç rahatsız olmadan onlar hakkında durmadan konuşmamı dinlediği zamanlar. Bir karaktere gerçekten seksi ya da sevimli demediğim sürece, o zaman kesinlikle onlardan kurtulması gerekip gerekmediğini sorgulamaya başlıyor.

Hayali bir karakteri kıskanmak, *tamam*.

Geceleri üzerimi örter ve sadece bedeninin kozasında ya da kucağında uyumama izin verir.

Şu anda olduğu gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona bakıyorum, yüzündeki sert çıkıntılara, karın kaslarının kayganlığına ve telefonuyla yazışırken kaslarıyla birlikte esneyen mürekkebe. Diğer eli göğsümün üzerinde kayıtsızca uzanıyor, neredeyse her şeyi örtüyor.

Saat sabahın üçünü geçti. Birkaç saat önce uyumuş olmama rağmen, tekrar uyanmaktan kendimi alamadım.

Bu sefer uyku felci yüzünden değil. Aslında son birkaç gündür hiç geçirmedim.

Beni rahatsız eden iki şey yüzünden doğru düzgün uyuyamadım. Sanırım en önemsiz olanını doğruladım.

"Uyumuyor musun?" Kısık bir sesle soruyorum.

Jeremy telefonu yüzünden çekip kanepeye fırlatıyor ve parmaklarının saçlarımda kaybolmasına izin veriyor. Bu hareket o kadar doğal bir hal aldı ki, dokunuşuna karşılık olarak gözlerimi kısa süreliğine kapatmaktan kendimi alamıyorum.

"Yapıyorum. Sadece sık sık ve çok fazla

değil." "Neden?"

"İlk gençlik yıllarımda uykudan kaçınırdım çünkü annemin daha az çekici versiyonunun kabuslarını görürdüm ve o zamandan beri bu bir alışkanlık haline geldi."

Elimi göğsümdekine dolayarak derisini ve arkasındaki damarları nazikçe okşuyorum. "Anlıyorum. Uyku felci çok fazla geldiğinde ben de uyumamayı tercih ettim. Ne zaman gece çökse ve dünya uyusa, gözlerimi kapatıp olanların tekrarının saldırısına uğrama fikri beni gözyaşlarına boğuyordu. Bu beni dehşete düşürüyordu."

Parmakları ritmine devam etmeden önce saçlarımda duraklıyor. Bir saniyeden kısa bir süre ama değişimi hissediyor ve düşüncesini anlıyorum.

"Jeremy, hayır."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben bir şey söylemedim."

"Bunu yapmana gerek yoktu. Gözlerinden Jonah'a hapishanede biraz daha işkence etmeyi, belki de bir sonraki aşamaya geçip onu öldürmeyi planladığını görebiliyorum."

"Henüz ölümü hak etmiyor ve önümüzdeki otuz yıl boyunca da hak etmeyecek. Yine de günde sayısız kez bunu dileyecek."

Yüzümü buruşturuyorum ve o da bunu fark ediyor çünkü gözleri kısılıyor. "Bir itirazın mı var?"

"Ben sadece... tüm bunlara alışmakta zorlanıyorum. Jonah'tan benim ve diğer kızların fotoğraflarını aldın ve yaktın bile. Zaten işlediği suçlar yüzünden hapse atıldı. İtibarını ve özgürlüğünü kaybetti. Bunun yeterli olması gerekmez mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır. Saygınlığını ve aklını kaybetmek zorunda kalacak ve bu bile sana çektirdiği acılar için yeterli bir ödeme olmayacak. O senin gücünü elinden aldı, ben de karşılığında onunkine el koyuyorum. Sonsuza kadar o hapishanede kapana kısılacak ve çıkmak için mücadele edemeyecek. Tıpkı seni kendi bedeninde kapana kısılmış hissettirdiği gibi."

İntikamının karanlık kontrastı beni ürpertiyor ve konuşurken dudaklarım titriyor. "Duygulanmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım emin değilim."

"Muhtemelen ikisi de."

Gülümsüyorum. "Dokunduğunu söylemeliydin."

Parmakları benimkilere dolanıyor, göğsümde yayılıyor, böylece kalp atışlarımı hissediyor. "Ben iyi bir adam değilim Cecily. Aksini iddia etmeyeceğim, yoksa sana ve kendime kötülük etmiş olurum. Ancak ben, sen onlardan kurtulana kadar şeytanlarını teker teker katledecek biriyim. Sen onları normalleştirene ve onlarla yaşayana kadar yaralarına dokunacağım, çünkü onlar seni sen yapan şeyler."

Aman Tanrım.

Kalbimin yere dökülmemesine, ayaklarının dibinde sürünmemesine ve o uhrevi gözlerin önünde yok olmamasına şaşırıyorum.

Bunu bana daha önce kimse söylememişti ve bunu Jeremy gibi sert bir adamın söylemesi sağlığım açısından durumu on kat daha kötü hale getiriyor.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum iliklerime kadar nefret ettiğim savunmasız bir sesle.

Neden sadece kelimelerle kalbimin tellerini çekebiliyor, itip kakabiliyor ve kırabiliyor?

Jeremy saçlarımda daireler çiziyor, tenimde bir ürperti haritası tetikleyen yatıştırıcı, nazik daireler. Bana karanlık bir bakışla baktığında daha da yoğun oluyor. "Sen de benden nefret ediyordun."

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Nefret bir duygudur. Aslında, muhtemelen en güçlüsüdür. O kulüpte ilk kez karşılaştığımızda, bir şey senin külotunu bükmüştü."

Gözlerimi kısıyorum. "Sen zorba, kontrolcü bir hıyarın tekiydin ve senden ölesiye nefret ediyordum. Çok kısa olan 'gözlerini oymak istiyorum' listemin en tepesindeydin ve Remi'yi yerinden ettin."

"Remi'yi küçümsüyor musun?"

"Tabii ki hayır, ama bazen kışkırtıcı bir dangalak olabiliyor." İç çekiyorum. "Yine de gelmiş geçmiş en komik kişi, bu yüzden bir geçiş hakkı var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şimdiye kadarkilerin en komiği," diye tekrarlıyor sesini yükselterek, hareketleri doğal akışını kaybediyor. "Bu bir abartı mı?"

"Hayır dersem, dilini kesmek gibi bir fikre kapılır mısın?" Yüzümü buruşturuyorum, o da gözlerini kısıyor.

"Hayır *mı*?"

"Jeremy!" Gülüyorum. "Cidden, sesini alçalt. Remi ve ben birlikte büyüdük ve o benim kardeşim gibi."

"Biyolojik olarak akraba olmayan çok fazla kardeşin var. Kalbin *tüm* bu insanları sığdırmak için çok büyük."

"İğneleme miydi o?"

Ters ters bakıyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Ve gerçekten, biz bebekliğimizden beri arkadaşız. Remi, Bran ve Creigh benim için her zaman kardeş olacaklar."

"Listeden birini atlamışsın. Landon. O neden kardeş değil, hmm?"

Bu ürpertici ton, bu an bir süre önce yaşansaydı altıma işememe neden olurdu, ama şimdi Jeremy'nin karanlık tarafıyla başa çıkabilirim. En azından bunu öğreniyorum.

"Aslında iki tanesini atladım. Eli ve Landon. Antisosyal ve insanlıktan yoksun olduklarında onları kardeş olarak görmek zor."

"Ama yine de ona aşık oldun."

"Kim? Eli mı?" Utangaç bir şekilde soruyorum ve ben irkilinceye kadar parmaklarımı sıkıca kavrıyor.

"Benimle taşak geçme Cecily. Eli King'le de mi uğraşmak zorundayım?"

"Hayır, hayır. Tanrım, hayır," diye mırıldanıyorum. Eli King'le uğraşmak zorunda olduğunu düşünmesi yeterince rahatsız edici.

ilk etapta Lan ile anlaşmalı. Eli'ı da eklersek, elimizde bir felaket olur.

"Soruma cevap vermedin. Senin gibi çekingen, dikkatli ve metodik biri nasıl oldu da Landon'ın antisosyal ve insanlıktan yoksun olduğunu bile bile ona aşık oldu?"

Karşımızda çıtırdayan ateşe bakıyorum. Azalmış, neredeyse sönmek üzere. "Onun gerçek kişiliğine değil, fikrine aşık oldum. Kimsenin onun gerçek doğasının nasıl olduğunu gördüğünden şüpheliyim. Şimdi anlıyorum ki..." *birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu.*

Ne oluyor be? Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim.

Neredeyse en derin, en karanlık sırrımı açıklayacaktım ve beni tekrar incitmesine, zar zor atan kalbimi ezmesine ve beni zor durumda bırakmasına izin verecektim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Son sefer hala aklıma geldikçe gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

Bakışlarım, gözlerini benden hiç ayırmayan Jeremy'ye k a y ı y o r .
Bir kaleyi yerle bir edebilecek bir vahşilikle beni izliyor.

Bu dikkatli huzur anında, aklıma geldi. Jeremy'ye, Lan'a aşık olduğum yolun tam tersiyle aşık olmuştum.

Lan'ın yansıttığı imajı sevdim ama onun gerçek anarşist, boş benliğinden iğrendim.

Jeremy'den ilk görüşte nefret etmiştim. Dünya dışı fiziği ve yakışıklılığı bir canavarın kamuflajından ibaretti ama onu tanıdıkça gizli yanlarına daha çok aşık oldum.

Stratejik olarak dünyadan sakladığı ama gönüllü olarak gösterdiği parçalar Ben
.

Sessiz kaldığımda "Şimdi neyi biliyorsun?" diye soruyor.

"Onun boş bir kabuk olduğunu," diye g e v e l i y o r u m . "Şu anda onun bir önemi yok. I

"Hiç yaptığını sanmıyorum."

Çok ince, neredeyse fark e d i l m e y e c e k kadar gizli, ama Jeremy'nin dudaklarında hafif bir seğirme oluyor. "Sonunda bir konuda anlaştık."

Gülümsüyorum, kendimi neşeli ve biraz da uykulu hissediyorum ama elini daha sıkı tutuyorum ve "Hey, Jeremy?" diye soruyorum.

"Evet?"

"Hakkınızda çıkan dedikoduların farkında mısınız?"

Dudakları kıvrılıyor. "Hangileri?"

"Yani farkındasınız."

"Aşağı yukarı."

"Bunlar doğru mu?"

"Eğer insanları öldürüp öldürmediğimi, işkence edip etmediğimi ve ölümün eşiğine getirip getirmediğimi soruyorsanız, cevabım hepsine evet. Bunu eğlence için ya da herhangi bir kana susamışlığı tatmin etmek için yapmıyorum ve genellikle bu işi benim için yapan insanlar var, ancak gerekirse ellerimi kirletmekten de çekinmem."

Onun doğasındaki ölümcül gerçeklik bana çarparken hareketsiz kalıyorum. Şüphelenmek bir şeydir ama kanıtın tam burada olması tamamen farklıdır.

"Benden korkuyor musun?" Sorusu dikkatli sessizliği bıçaklıyor.

"Sen değil. Senin dünyan," diyorum bir süre sonra. "Ama muhtemelen uzun zamanımı alacak olsa da anlamaya çalışacağım."

"Bunu neden yapasın ki?"

Çünkü seni önemsiyorum ve gitmene izin vermektense anlamayı tercih ederim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu söylemek yerine gülümsüyorum. "Açık fikirli olmayı seviyorum. Ayrıca, Jeremy?"

"Hmm?"

"Creighton'ın Annika'yı nereye götürdüğünü söylemem için neden bana işkence etmiyorsun? En başta sığınağa gelme sebebin bu değil miydi?"

"Ona zarar vermeyeceğini söyledin ve şüpheci olsam da sana inanmayı seçiyorum. Seni arkadaşının güvenine ihanet etmek zorunda kalacağın bir pozisyona sokmak istemiyorum, o bir orospu çocuğu olsa bile. Ayrıca, babam bunun üzerinde çalışıyor. Seni dahil etmem gerekmiyorsa, etmem."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve beni titretiyor. Yavaş yavaş eriyen kalbimi hiç dikkate almadan nasıl böyle şeyler söyleyebiliyor?

"Annen... iyi mi?" diye sordum.

Başını bir kez sallıyor. "Annika'yla ilgili her şey onu çok etkiledi. Onunla her zaman derin bir bağ kurmuştu ve şimdi onu sonsuza dek kaybettiğini düşünüyor... Hey, sorun ne?"

O zaman titrediğimi fark ettim. Bunu yapamam. Dış dünyadan uzak kalmaktan hoşlanmayacağından emin olduğum Annika da dahil olmak üzere birçok insanın acı çektiğini bilirken Creigh'i korumaya devam edemem.

Ama Jeremy'nin de ona zarar vermesine izin verememem.

"Eğer..." Sözümü kesiyorum ve boğazımı tıkayan yumağı temizliyorum. "Sana nerede olduklarını söylersem Creigh'e zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Güçlü çenesinde bir kas çalışıyor. "Kız kardeşimi kaçırdı."

"Onu seviyor, Jeremy. Buna inanmak istemediğini biliyorum ama Creighton'ın hiç kimseye Anni'ye olduğu kadar bağlandığını görmedim. Ve ne kadar inkâr edersen et, Anni'nin de onu sevdiğinin farkındasın."

Çenesi sıkıştı.

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı dikkatlice boynuna doluyorum, beni itmesini bekliyorum. Jeremy seks sırasında ona tutunmama izin verebilir ama seks dışında ona ne zaman yakın bir şekilde dokunsam kaskatı kesiliyor.

Sanki içinden akan duygulara alışamıyor.

Ancak bu sefer sadece bana izin vermekle kalmıyor, aynı zamanda herhangi bir rahatsızlık belirtisi de göstermiyor. Belki de benim ona alıştığım kadar o da bana alışmaya başlamıştır.

"Lütfen, Jeremy." Bundan ne kadar hoşlandığını bildiğim için ensesindeki tüyleri okşuyorum. "Bunu ailen ve kendin için yap. Eminim Anni'yi özlüyorsundur, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tek önerdiği bir homurtu.

"Ona zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?" Bir saniye.

İki.

Üç.

"Tamam. Söz veriyorum."

Ciyaklıyorum ve onu yanağından öpüyorum. Bu o kadar doğal ki sonrasında ikimiz de duraklıyoruz.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum beceriksizce.

"Bana henüz teşekkür etme. Eğer kız kardeşime zarar verirse, kafasını koparırım." Creigh'in yapmayacağına eminim.

Gerçek şu ki, Jeremy'nin şiddet eğilimi eninde sonunda alışmam gereken bir şey.

O bir canavar, ama bana hayat veren bir canavar.

Sırf beni ondan korumak için dünyayı paramparça edebilecek bir canavar o.

O benim canavar.

Onun için ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

34

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

"Burada ne işimiz var?"

Cecily'nin ürkmüş sesi beni gülümsetiyor. Öyle demek istemedim. Olur böyle şeyler.

Onunla ilgili pek çok şey beni gülümsetiyor. Kurgusal karakterleri aptalca psikanaliz etmesi, söz konusu karakterlere olan bağlılığı ya da hazırlıksız yakalandığında yüzünde beliren ifade.

Şu anda olduğu gibi.

Bisikletimden inip kaskımı beni bekleyen Ilya'nın ellerine bırakıyorum. Önce bana, sonra da kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar kalkmış olan Cecily'ye başıyla selam veriyor.

Elini tutup onu konağa doğru yönlendirmeye başladığımda gözünü kırpmıyor ya da tepki vermiyor. Ancak eşiğe geldiğimizde fiziksel olarak başını sallıyor ve bizi durduruyor.

"Ciddiyim. Burada ne işimiz var?"

"Geçen gün seni neden hiç buraya getirmediğimi sormadın mı?"

Boğazı bir yutkunmayla çalışıyor ve eli benimkinde gevşiyor. O kadar yakın ki yanaklarındaki minik çilleri, gümüş rengi saçlarındaki koyu kökleri görebiliyor ve kokusunu içime çekebiliyorum.

Lanet nilüferler. Bir kokudan Cecily'ninkinden etkilendiğim kadar etkileneceğimi hiç düşünmemiştim.

Hiç kimseyi onlara odaklanacak, onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyecek, kendimi derilerinin altına öyle bir kazıyacak kadar sevmedim ki, kendilerini kesip açmadıkça ve kanamadıkça beni çıkaramazlar.

Yine de, bu kadın hakkında tam da bu düşüncelere sahibim.

"Bu... sadece mecazi bir soruydu." Gözlerini arkasından gelen Ilya'ya dikiyor. "Her şeyi bu kadar ciddiye mi alıyor?"

Muhafızım başını sallıyor. "Konu siz olduğunuzda,

korkarım evet." "Onunla ilgili bu durumu düzeltmeliyiz."

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes." Çenesini tutuyorum ve dikkatini tekrar bana çeviriyorum. "Bana sorabilecekken Ilya'yla konuşma."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, lütfen. Yardıma ihtiyacın var."

Parmaklarım boğazında esniyor ve titriyor, hafifçe parmak uçlarına kalkıyor, bu genellikle beynini sikmem için bir davettir.

"Uslu dur." Boğazımın derinliklerinde inliyorum, sonra elini tekrar elime alıyorum, çünkü boğazına dokunmayı bırakmazsam, yapmaya çalıştığım her şeyi bir kenara bırakıp onu akşam yemeğinde yemek isteyeceğim.

Tekrar durduğunda daha iki adım atmamıştık. "Sadece merak ediyordum. Burada olmak zorunda değiliz."

"Neden olmamamız gerektiğini anlamıyorum ve sen sadece merak etmiyordun. Hayatımın önemli bir parçası olan Heathens'ın dışında bırakıldığını hissettin ve buradasın çünkü sen benim küçük kirli sırrım değilsin."

Alışılmadık bir şey yaptığımda olduğu gibi dudakları hafifçe aralanıyor ve sessizliğe gömülüyor.

Bu şansı onu da yanımda sürüklemek için kullandım.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca söylediklerim ve yaptıklarım yüzünden hâlâ şokta. Annika ve Creighton ikisine de zarar gelmeden geri döndüklerinden beri daha önemli şeylere odaklanmak için zaman buldum.

Cecily'yi daha fazla tanımak gibi. Evet, etrafta dolaşmasına ve günlüğünü okumasına rağmen onun hakkında öğrenecek daha çok şey var.

Benimle ilgili bir yazı bulduktan sonra bunu yapmayı bıraktım. Bana karşı hisleri ne olursa olsun, hile yapmak ve kendine sakladığı düşüncelere erişmek yerine bunları ondan duymayı tercih ederim.

Gecelerimizi hâlâ kulübede geçiriyoruz ama dışarı da çıkıyoruz. Bir keresinde onu bir restorana götürdüm, başka bir seferinde de sahilde mini bir randevu planladı. Ama çoğunlukla, kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği kulübede baş başa kalmayı tercih ediyoruz.

Geçen gün onu gölde yüzmeye ikna ettim ve sudaki canavarlardan korktuğu için bana sımsıkı sarıldı.

Hayatındaki en kötü canavarın ben olduğumu çok az biliyor. Beni anlamaya ve bana alışmaya başlıyor olabilir, ama her zaman bir şekilde her şeyi berbat edeceğime dair bir his var içimde. Belki benden nefret etmesine neden olacak bir şey yapacağım, bu konuda çekilmez hale geleceğim ve sonra her şey cehenneme gidecek.

Çünkü gerçek şu ki, Cecily hala bazen benden korkuyor. Beni hala onu takip eden, onu zorlayan ve ona başka bir seçenek bırakmadan hayatına giren kişi olarak görüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kadar kabullenici davranarak kendi savaşını seçiyor. İçten içe, eğer ona bir seçim hakkı verilseydi, asla beni seçmezdi.

İşte bu yüzden asla böyle bir seçeneği olmayacak.

Girişte Ilya'dan ayrılıyoruz ve Cecily'ye Heathens'ın malikanesinde bir tur attırıyorum. Endişesi yavaş yavaş azalıyor ve etrafını dikkatle inceliyor, eli benim elimde gevşiyor.

Bir süre dolaştıktan sonra "Burası çok büyük," diyor. "Sanki buraya ilk kez geliyormuşsun gibi k o n u ş u y o r s u n . Sen gelmedin mi? Anni ile birkaç kez gizlice girdin mi?"

"Bütün malikâneyi gezmedik ve kendimi savunmak için söylüyorum, gezmek istemedim. Anni ve Ava kötü örnek oluyorlar." Burnunun kenarını ovuşturuyor, çok sevimli bir şekilde utanmış görünüyor. "O zaman beni gördün mü?"

"Seni hep gördüm."

Boğazını temizlemeden önce eli benimkinde ısınıyor ve konuyu değiştirmek için umutsuz bir girişimde bulunarak önünde durduğumuz kapıyı işaret ediyor. "Burası senin odan mı?"

Başımı sallayıp açıyorum, o da etrafı keşfetmek için elimi bırakıyor, meraklı gözleri benim hakkımda bir şeyler öğrendiği her zamanki gibi parlıyor.

Ona ne zaman geçmişim, ailem ve vizyonum hakkında bir şeyler söylesem aynı tepkiyi veriyor. Benimle ilgili her şeyi, gerçekten.

Bir parçam benimle gerçekten ilgilendiğine inanmak istiyor ama tüm o ince geri çekilme hareketlerini göz önünde bulundurursak bu aptallık olur.

Seks sırasında adımı söylememek veya benimle ilişkilendirilmek istemiyormuş gibi toplum içinde mesafesini korumak gibi.

Bana geri dönmeden hiçbir çıkış yolu olmadığını iyice anlayana kadar bunlar üzerinde teker teker çalışacağız.

İsyanlarının nafile olduğunu ve sadece bana ait olacağını.

Minimalist odaya baktıktan sonra omuzları kamburlaşıyor. "Burada hiçbir şey yok."

"İşte burada yanılıyorsun." Sağ tarafını gösteriyorum. "Orada bir yatak var."

Gülümsüyor ama üniversite kitaplarımdan birini parmaklarken başını sallıyor. "Çılgın bir seks dürtün var, biliyorsun."

Arkasına geçip kollarımı ortasına doluyorum ve sarıldığımda nasıl titrediğinin tadını çıkarıyorum. Ona her dokunduğumda bu tepkiyi vermesine asla alışamayacağım.

"Yalvardığında bu bir sorun gibi görünmüyor," diye fısıldıyorum kulağının dibine ve bir başka ürpertiyle ödüllendiriliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmakları koordinasyonsuz bir ritimle sayfaları çeviriyor, boynu hafifçe yana yatıyor ve boğazının yarı saydam derisi ortaya çıkıyor. O deriyi işaretleme, kanını emme ve böylece içimde akmasını sağlama ihtiyacına karşı koyamıyorum.

Ama ben daha başımı eğemeden Cecily bir elini o noktaya vuruyor ve arkasını dönüyor. "Hayır, hayır. Sana yarın ailemi ziyaret edeceğimi söyledim ve bunu okyanus büyüklüğünde görünür bir iz bırakarak yaparsam, babam muhtemelen arama ve el koyma işlemi yapacaktır."

Onu iterken elim sırtının alt kısmına doğru uzanıyor, böylece benimle masa arasında sıkışıp kalıyor. "O kadar korkutucu mu?"

"Hayır. Şey, belki biraz. Her zaman çok yakındık ve erkeklerin bana dokunmasına pek iyi tepki vermiyor."

"Görünüşe göre benim için biçilmiş kaftan."

"Hiçbir şey yapma." Avuçlarını göğsümde düzleştiriyor, dokunuyor, keşfediyor, yalvarıyor.

Son birkaç haftadır biraz daha cüretkar davranmaya başladı ama hala yeterince emin ya da kendinden emin değil. Bana sadece ya beni tuttuğunda ya da beni durdurmak istediğinde dokunuyor. Arada zaman yok.

"Babamı kızdırmamayı tercih ederim."

"Beni de yanına al, fikrini değiştireyim."

"Hayatta olmaz," diye ağzından kaçırıyor. Sonra daha iyi düşünmüş gibi görünerek daha sakin bir şekilde, "Ona her şeyi anlatabilmem için zamana ihtiyacı var," diyor.

Çenem sıkılıyor ve beline sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Zamana ihtiyacı olanın sen değil de o olduğuna emin misin?"

Yutkunuyor, dokunuşu dengesizleşiyor. "Sadece geçmişini aileme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Annika'nınkini açıklamak zorunda mıydın?"

"O farklı. Ona bir mafya imparatorluğu miras kalmayacak ve o sizin hayatınızın bu kısmından hiç hoşlanmadı."

"Ve biliyorum."

"Bu doğru değil mi?"

"Geçmişim ve kim olduğum hiçbir şeyi değiştirmez Cecily. Bunu beni terk etmek için bir bahane olarak kullanabileceğini düşünüyorsan, kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok demektir."

"İşler istediğin gibi gitmediğinde savurduğun tehditlere bakılırsa, öyle görünüyor." Dudakları büzüldü. "Bunu yapmayı bırakmalısın. İlişkiler böyle yürümez."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"*Peki* nasıl çalışıyorlar? Beni *ailenizden* saklayarak.
kirli küçük sır?" "Ben
öyle bir şey
demedim."
"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Hareketleriniz sözlerinizden daha
yüksek sesle konuşuyor." "Benim bakış açımı anlayamıyor musun? Bu
benim için yeni bir şey.
Eminim senin için yenidir. Beni aileni görmeye götürür müsün?" "İstersen
yarın."
Yüzünde hayret ve şaşkınlık birbirine karışıp çarpışıyor. "Sen...
ister miydin?" "Neden olmasın anlamıyorum."
"Ama senin bir Rus'la evlenmen gerekmiyor muydu? Maya gibi biriyle?"
"Bu bir tercih ve hiçbir şekilde zorunlu değil."
"Vay canına. Beni gerçekten ailenle tanıştıracaksın."
"Dediğim gibi, sen benim küçük kirli sırrım değilsin. Senden utanmıyorum, ki bu senin için söylenemez."
"Senden utanmıyorum Jeremy. Sadece... başkalarını dahil etmeden önce tüm bunlarla kendi başıma yüzleşmem gerekiyor."
"Buna gerçekten inanıyor musunuz yoksa sahip olduğumuz şeyi kabul etmekten çok mu korkuyorsunuz?"
Yüzü kızarıyor ve bu ihtiyacım olan tek cevap. Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum, beni bırakması için onu zorluyorum.
İleri doğru bir adım atıyor, ancak söyleyecekleri kapı hızla açılıp duvara çarpınca yarıda kesiliyor.
Nikolai içeri girer, onu kuzeni Gareth yakından takip eder.
"Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" Hoşnutsuzluğumu gizlemeyen bir ses tonuyla söylüyorum.
"Fermuarını çek." Yine gömleksiz olduğu için kaburgalarıyla birlikte bir saniye içinde kırılacak olan elini kaldırıyor.
Akli dengesi yerinde olmayan kuzeni bir aslan aurasıyla etrafımızda dolanırken Gareth kapıda duruyor ve etrafı dikkatle izliyor. "Burada neyimiz varmış? Bahse girdim ve muhafızlar bir kız getirdiğini söylediğinde onlara yalancı dedim.
-Kız kardeşin olmayan biri. Görünüşe göre birkaç fatura kaybettim, ama bu bok buna değer. Neden o diyorum, Jer? Onun sıkıcı ve bir rahibeden daha sıkıcı olduğunu söylemiştin."
Bu orospu çocuğu.
Cecily'nin yüzü, bu ikisi içeri girdiğinde yanaklarını kaplayan renkten farklı bir tonda kızarır. O kızarıklık rahatsızlıkla karışık bir utançtı. Bu ise öfke.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve evet, onun sıkıcı ve lanet bir kız olduğunu söyledim ama bunu sadece Gareth'ın ve özellikle Nikolai'nin ilgisini ondan uzaklaştırmak için yaptım. Bu puşt herif etrafta dolanmayı çok seviyor ve Cecily onun listesinde kendine yer bulamayacaktı.

Bu olay, onu ormanda kovalamamdan ve mecazi olarak üzerinde hak iddia etmemden çok önce gerçekleşti.

"Kandırıldın Niko," diyor Gareth bilmiş bir gülümsemeyle. "Bazen gerçekten yavaş olabiliyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Nikolai konuşmaya, hatta onun yanında var olmaya devam ettikçe bir patlama noktasına yaklaştığımı hissetmiş olacak ki, hâlâ kayıtsızca sahneyi inceleyen kuzenine ters ters bakıyor.

Yanıt alamayınca, yakında arkadaşlık ayrıcalıklarını kaybedecek olan arkadaşım Cecily'ye yaklaşıyor. "Senin adın Cecilia, değil mi?"

Yüzündeki kırmızı yavaş yavaş kayboldu ama hem ifadesi hem de sesi soğudu. "Cecily."

"Tomayto, tomahto." Komik bir şekilde ona bakar. "Lotus çiçeği ile yakınsınız, değil mi? Tek boynuzlu atlara, keklere ve hayvanları kurtarmaya karşı ortak bir sevginiz var."

"Lotus ne?"

"Brandon," diyor, sanki bu ilişki verili bir şeymiş gibi.

Çok belli belirsiz ama Cecily'nin vücudunun kaskatı kesildiği ve yüz ifadesinin rahatsızlıktan anne ayı moduna geçtiği anı fark ediyorum.

Nikolai her zaman kötü bir izlenim bırakmıştır. *Her zaman.* Sadece steroidler üzerinde şiddet uygulamakla kalmıyor, aynı zamanda o kadar dengesiz ki gittiği her yerde kötü bir şöhrete sahip oluyor. Cecily, adadaki diğer herkes gibi, onun acımasız yöntemlerini ve insanları spor olsun diye dövmekteki becerisini duymuştur.

Genelde bizim dışımızda kimse onun yanında kendini rahat hissetmez, o içeri girdiğinden beri huzursuzluğunun nedeni de bu.

Ancak, Landon'ın ikiz kardeşi olan arkadaşından bahsettiği anda, korkudan koruyuculuğa sorunsuz bir şekilde geçiş yaptı. Bu kız hayatı söz konusu olduğunda korkmuyor ve ailesi olarak gördükleri için her şeyi yapıyor.

"Peki ya o?" diye soruyor bir parça sertlikle.

Nikolai ondaki değişimin farkında değil, çünkü sırıtıyor. "Bilgi alışverişinde bulunabiliriz. Ben sana Jeremy hakkında bilgi veririm, sen de aynısını lotus çiçeği hakkında yaparsın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duraklıyor, bakışları bana kayıyor ve sanki bu seçeneği ciddi ciddi düşünüyormuş gibi ters ters bakıyor, ama sonra başını sallıyor. "Bran hakkında sana söyleyecek bir şeyim yok."

Nikolai onun önünde duruyor ve başını yana eğiyor, sanki onun ruhuna bakıp ihtiyacı olan bilgiyi çıkarmak istiyormuş gibi. "Azıcık bile mi? Tekrar düşün, çünkü Jeremy'nin çıktığı kızlarla ilgili tüm detaylar bende var."

Onu ensesinden tutup kuzenine doğru fırlatıyorum. "Onu al ve git."

"Neden?" Gareth onu tekrar içeri iter. "Bu iş eğlenceli olmaya başladı."

Nikolai'yi tekrar yakalamak üzereydim, ama son anda elimden kaçtı. "Beni bir topmuşum gibi fırlatmayı bırakın, orospu çocukları."

"Sana ayıracak vaktimiz yok. Siktir git."

"Aslında." Cecily bir adım öne çıkıp yanımda duruyor. "Öyle. Beni buraya arkadaşlarınla tanışmam için getirmedin mi?"

Hayır, yapmadım.

Aslında, bu pislikleri görmesin diye onu buradan uzak tuttum.

"Onun dediği gibi." Gareth ona gülümsüyor. "Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz.
Katılacak mısınız?"

"Hayır," dedim.

"Elbette," diyor aynı anda.

Ona ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor. Eğilip fısıldıyorum, "Sadece akşam yemeği yiyeceğiz, sadece ikimiz."

"Bugün değil," diye fısıldıyor.

"Benimle taşak geçme Cecily. Biz gidiyoruz."

"Hayır, değiliz. Bir rahibeden daha sıkıcı olduğumu sanıyordum." Gümüş rengi saçlarını savuruyor ve Gareth'a doğru adım atıyor. "Akşam yemeğinden bahsettin mi?"

"Evet. Şefe istediğin yemekleri ekletebiliriz. Kill seni görene kadar bekle." Gareth sırıtıyor. "RIP, Jer."

Ona ters ters bakıyorum ve o da Cecily'nin yanında yürürken sırıtmakla yetiniyor, Nikolai de diğer tarafa geçip Cecily'nin daha önceki sorusuna yanıt arıyor.

Ona cevap vermiyor ama onu vurmuyor da. Bunun yerine, Brandon hakkında bazı zararsız bilgileri açıklayarak piçin ilgisini çeker.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Önce kimi öldüreceğimi ve kan dökülüp dökülmeyeceğini düşünerek onları yakından takip ediyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki kan olacak. Şimdi tek yapmam gereken tüm deliklerinden akacağından emin olmak.

Onları uzaklaştırarak ve tüm gece boyunca onu yanıma yapıştırarak başlıyorum, ancak onlarla içmeye başladığında ve Killian kız arkadaşıyla katıldığında bu zar zor sürüyor.

Cecily, Glyndon buraya geldiğinde, benim ve Kill'in kızlarımızı alıp gecenin karanlığında kaybolmak için gösterdiğimiz ortak çabaya rağmen gitmeyi reddediyor.

"Onu neden buraya getirdin? Glyn yerinden kıpırdamıyor," diye soruyor Kill, ikisi Nikolai ve Gareth ile aptalca bir kart oyunu oynarken.

"Açıkçası nedenini hiç bilmiyorum." Votkamı yudumluyorum ve onun görmezden geldiği bakışlarımı ona yöneltiyorum.

Killian içkisini masaya doğru kaydırır. "O orospu çocuklarına bir ders vereceğim."

Sonra sinsice oyuna yaklaşır, Nikolai'yi kız arkadaşının yanından uzaklaştırır ve kendini ona yapıştırır. Killian'ın onlara bir ders verme fikri, izlerini örtme zahmetine bile girmeden hile yapmaktır.

Hem Gareth hem de Glyndon ona saçmaladığını söyler ama o tamamen sakin kalır ve hatta onları hile yapmakla suçlar.

Cecily sirke sadece gülüyor, omuzları titriyor ve gözleri parlıyor.

Ben mi? Öfkeliyim.

Sadece bu gece yalnız kalmayacağı için değil, aynı zamanda herkes onu yarı sarhoş, gülümseyen ve mutlu göreceği için.

Belki de hastayım ama tüm bu duyguları sadece bana ait olacak şekilde hapsetmek istiyorum.

Kill kart çalmakla ve Gareth ve Glyndon ile tartışmakla meşgulken, Nikolai birbiri ardına kadeh kaldırır ve bir tanesini Cecily'ye ikram eder.

Birazını içiyor, yüzünü buruşturuyor, sonra da kocaman sırıtıyor. "Vay canına. Bu çok sert." "Benim uzmanlık alanım, bebeğim."

Bu kadar.

Ne kadar çılgın göründüğümü umursamadan ayağa kalkıyorum ve onu dirseğinden tutup yukarı çekiyorum. İçki içtiği için biraz uyuşuk ve sallanıyor, sonra göğsüme yaslanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Biz gidiyoruz."

"Hayır, hâlâ oynamak istiyorum," diye mırıldanıyor, kelimeleri zar zor anlaşılıyor.

"Evet, bırak oynasın Jer. Sıkıcı olma- Siktir!" Kaburgalarına tekme attığımda Nikolai yerde yuvarlanıyor. Önceden beri bunu hak etmişti.

"Bu ne içindi lan?" diye bağırıyor, yan tarafını tutarak.

"Bacağım kaydı."

"Seni yalancı pislik!"

Omuz silkiyorum ve Cecily kıvranmaya devam edip elimden kurtulmaya çalıştığında onu kollarıma alıp merdivenlere doğru taşıyorum.

"Bunu neden yaptın? Nikolai iyi biri." "Kapa çeneni, yoksa tabutta daha güzel görünürdü."

İnliyor. "Ugh. Seni mağara adamı."

Başı göğsüme yaslanıyor ve nefes alış verişi düzene giriyor. Son zamanlarda sağlıklı saatlerde uyumaya başladı. Ve ben bile gecede iki saatten fazla uyumama izin vermeye başladım.

Odama girdiğimizde anahtarla kilitliyorum, sonra ayakkabılarını çıkarıp üzerini örtüyorum. Akşamdan kalmalığına bir çare aramak üzereydim ki eli elimi tuttu ve beni aniden aşağı çekti.

Neredeyse ona çarpacaktım ama son anda kendimi tuttum.

Gözleri açık, yeşil ve ışıltılı, sonra yavaşça, çok yavaşça, savunmasız bir sesle soruyor, "Bir rahibe kadar sıkıcı mıyım?"

O orospu çocuğu Nikolai, onu kelimelerle bile incitmeye cüret ettiği için uykusunda ölecek.

Saçlarını okşayarak alnından uzaklaştırıyorum. "Değilsin. Sen tanıdığım en eğlenceli insansın."

"Ama sıkıcı olduğumu söylemiştin."

"Çünkü başkalarının dikkatinin senin üzerinde olmasını istemiyorum."

Kızarıyor, sarhoş yüzü kıpkırmızı oluyor. "Ama o zamanlar birbirimizi tanımıyorduk."

"Fark etmez."

"O siteye başvurmamış olsaydım, peşinden koşacak başka bir kız bulur muydun? Çıktığın kızlardan biri gibi mi?"

"Senden önce kimseyle çıkmadım."

"Ama Nikolai dedi ki-"

"Nikolai istediği bilgiyi almak için seni yemliyordu. Söylediği her şeye inanmayın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O kadar narin ve zarif bir şekilde sırıtıyor ki, bu anı durdurmak ve benden başka kimsenin tekrar tekrar ziyaret edemeyeceği bir yere, kalbimin derinliklerine saklamak istiyorum.

"Ya... ya... hiç tanışmamış olsaydık?"

"Er ya da geç tanışacaktık."

"Nereden biliyorsun?"

"Sen her zaman benim olmalıydın, Cecily." Ona sahip olmak, onu elimde tutmak ve bunun için bir uzvumu feda etmem gerekse bile beni terk etmesine asla izin vermemek için duyduğum bu şiddetli ihtiyacı başka hiçbir şey açıklayamazdı.

Bu yüzden benden nefret etse bile.

Yıllarca yüzeyin altında sakladığım canavarı sakinleştiriyor. Başka hiç kimsenin yapamadığı gibi onu evcilleştiriyor ve yatıştırıyor.

Miras yoluyla her zaman en güçlü kuruluşlardan birine zincirlendim ve bu da her adımı saymam gerektiği anlamına geliyor. Her planı stratejileştirmek. Her kararı planlamam.

Onunla değil.

Yanında kendimi özgür hissettiğim tek kişi o. Ne bir görev duygusu ne de omuzlarımda bir yük var.

Sadece ben ve o varız.

Cecily Knight gürültülü ve kaotik bir dünyanın sakinliğidir.

Gözlerini ışıltılı bir bakış kaplıyor ve uykuya dalacağını düşünüyorum, ama başını kaldırıyor ve sanki bunu ilk kez yapıyormuş gibi dudaklarını benimkilere değdiriyor, yumuşakça, yavaşça.

"Londra'dayken seni özleyeceğim." Sarhoş sesi hafif bir esinti gibi etrafımda süzülüyor.

Sonra gözlerini kapatıyor ve göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor.

Bir saat gibi görünen bir süre boyunca olduğum yerde donup kaldım.

Hay sikeyim.

Sadece iffetli bir öpücük ve o sözler beni nasıl bu kadar etkileyebilir?

Görünüşe göre bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

35

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Göğsümdeki sıkıcı ağrıyı durdurma çabalarım tam bir başarısızlık oldu.

Yine de eve yaptığım ziyaretin tadını huzur içinde çıkarmaya çalışıyorum. Ya da koşullar göz önüne alındığında olabildiğince huzurlu.

Annem ve ben birlikte akşam yemeği hazırlıyoruz, çocukluğumdan beri yaptığımız bir şey bu. Annemin küçük kardeşi Kirian Amca da genelde bize katılırdı ama şu anda seyahatte. Umarım okula dönmeden önce onu görebilirim.

Annem arkamda ocaktaki malzemeleri karıştırırken ben hazırlık masasında oturuyorum.

"Tuzu uzat, tatlı bezelye," diyor, dikkati dağılmış bir halde.

Saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve her yerinden yeşil röfleler görünüyor. Onu tanıdığımdan beri saçında hep biraz yeşil vardı. Bazen tamamen yeşil. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, yeşil çizgilerle kahverengidir.

Diz hizasında çiçekli bir elbise ve tahmin ettiğiniz gibi yeşil bir önlük giyiyor.

Ben daha küçük bir çocukken babam mutfağı bir şefin rüyasına dönüştürecek şekilde yeniledi. Paslanmaz çelik ekipmanlarla dolu, geniş bir yemek hazırlama alanı var ve annem gibi yeşil temalı.

Burada annemle sık sık internet tarifleriyle uğraşırken babam da sırf bizi kızdırmak için katılır, mutfağı darmadağın eder ve sonra da yüzünde kocaman bir sırıtışla izlemeye devam eder.

Şu anda bunu yapmamasının tek nedeni annemin onu bize eksik olan birkaç şeyi alması için göndermiş olması.

Tuzluğu eline veriyorum, biraz koymaya başlıyor, sonra duruyor. "Cecy, tatlım, bu biber."

"Saçmalık. Özür dilerim." Kendime geldim ve ona uygun mahzeni verdim.

Gülümseyerek başını sallıyor ve ben tekrar oturup sebzeleri doğramakla meşgul olurken tuzu ekliyor. Meşgul olduğu ve beni ele vereceğinden emin olduğum yüz ifademi göremediği için şükrediyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annem her zaman birlikte anne-kız aktiviteleri yapmamızı sağlar. Yemek yaparız, yoga yaparız, film izleriz ve alışveriş yaparız. Gerçi ben ikincisinin büyük bir hayranı değilim. Ayrıca babam aşırı korumacılığını bir kademe daha artırdığında ve benim için 'tehlikeli' olduğu için bir şeyler yapmamı yasakladığında mükemmel bir avukat rolü oynuyor.

Her zaman bu kadar yakın olmamız benim için çok şey ifade ediyor, ama beni okuyabildiği zaman değil. O kısımdan gerçekten nefret ediyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

"Büyük, evet."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı tatlım?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır." Ona kesinlikle dünyamı alt üst eden bir adamdan bahsetmek istemiyorum.

Jeremy'yi en son dün utanç verici bir şekilde sarhoş olduktan sonra gördüm, onu öptüm ve onu özleyeceğimi söyledim, sonra da yatağına yattım. Bir hırsız gibi odasından sıvıştım, sonra yanlışlıkla Killian ve Glyn'i oyun odasında öpüşürken ve Nikolai'yi havuzda boxer'dan başka bir şey giymeden yüzerken gördüm. Öldüğünü sandım ve telaşla Ilya'yı aradım ama meğer bu olay adam için normalmiş.

Sonuçta, gizlice kaçma seansım, ayrılmadan önce Heathens'ın yerleşkesindeki neredeyse herkesi görmemle sonuçlandı. Ama en azından Jeremy beni yakalamadı.

Şimdi, bunun harika bir fikir olduğundan emin değilim. Çünkü söylediklerim doğru. Onu özlüyorum. Ve buraya daha dün geldim.

"Cecy!"

"Ne?" Kendimi kestiğimi ve kesme tahtasına ve sebzelerin bazılarına kan damladığını fark ettiğimde sıçradım ve irkildim.

Annem bir mendil kapıyor ve kanayan parmağıma bastırıyor, eli titriyor. Ne zaman bir yerim kanasa, küçük bir kesik bile olsa hep böyle aşırı tepki verir. Babam da öyle. Sanırım bileklerindeki yara izleriyle ilgili, bu yüzden onları aşırı korumacı oldukları için hiç suçlamadım.

"Ben iyiyim anne." Mendili çıkarıp ona kanamanın durduğunu gösteriyorum. "Gördün mü? Bir şey yok."

Elimi ileri geri çeviriyor ve ancak kesiğin küçük olduğundan emin olduğunda nefesini bırakıyor. "Bıçağa dikkat etmelisin, tatlım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy'nin bıçakla bana ne yaptığını ve bundan gerçekten zevk aldığımı öğrense bayılırdı.

Annem dolaptan bir yara bandı alıp parmağıma yapıştırıyor. Annem işini bitirdikten sonra kirlenmiş sebzeleri atıp yenilerini alıyorum, sonra da yeniden başlamak için sandalyeye tırmanıyorum. Annem ocağı en düşük ısıya getiriyor, kendi bıçağını alıyor ve karşıma yerleşiyor.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," dedim.

"Yardım edersem daha çabuk biter. En azından dikkatim dağılmaz." "Öyle olduğumu kim söyledi?"

"Birkaç kez daldın ve telefonunu sağlıksız bir şekilde kontrol etmeye devam ediyorsun. Bir mesaj ya da arama mı bekliyorsun?"

"Hayır," diyorum garip bir gülümsemeyle ve o da bunu hemen anlıyor olmalı.

"Uh-huh." 'Ben senin annenim ve seninle ilgili her şeyi biliyorum' bakışıyla beni sabitliyor. "Silver teyzen geçen gün buradaydı ve bana ilginç bir şey anlattı."

"Neymiş o?"

"Ava ona Amerikalı bir çocukla görüştüğünü söyledi ve Silver'dan nedime elbisesini seçmeye başlamasını istedi."

Şu küçük ispiyoncu.

Ava'nın annesiyle sıkı fıkı olduğunu ve ona her şeyi anlattığını biliyorum ama bu farklı. Bunu kabullenemediğimi biliyor. Ona göre sadece kaçınılmaz olanı erteliyorum ama anlamsız.

"Bu doğru mu?" Annem bana bakıyor.

Yanlışlıkla kendimi tekrar kesmemek için bıçağı masanın üzerine koyuyorum. "Bu... karmaşık."

"Ne kadar karmaşık?" Sesi yumuşuyor. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Ben her zaman senin yanındayım."

"O... o geleneksel bir tip olmasa bile mi?"

"Sen çok sorumluluk sahibi bir kızsın Cecy. Her zaman öyleydin, çocukken bile. O kadar ki, hayatını yaşamadan erken yaşlanmak istemenden endişeleniyordum. Ama aynı zamanda bu yüzden doğru seçimi yapacağına güveniyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve kesme tahtasına, yarısı kesilmiş sebzelere ve annemin yüzü dışında her yere bakıyorum.

"Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, hiç sorun değil." Elimi okşadı. "Ne zaman hazır olursan senin için burada olduğumu bil yeter."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni bırakıyor ve yemeği kontrol etmek için ayağa kalkıyor. Beni çok fazla zorladığını ya da konfor alanımın dışına ittiğini hissettiğinde bunu sık sık yapar.

Annem şeytanlarımı ne zaman dürtmeye başladığını bilir ve her zaman, hiç şüphesiz, geri adım atar ve toparlanmam için bana zaman tanır.

Hazır olduğumda ona geleceğimi umuyor ama ben o zamanı hep ondan kaçmak, kendi içimde daha da boğulmak ve hatalarımı kendi başıma düzeltmeye çalışmak için kullandım.

Bana verdiği şansı kullanabilmek için ilk kez cesaretimi topladım.

"Her zaman doğru seçimi yapmadım anne." Sesim çok alçak, ocakta kaynayan sudan ve onun çıkardığı karıştırma sesinden daha alçak.

Arkasını dönmeye başladı, ben de "Lütfen bana bakma. Bana bakarsan bunu söyleyemem."

Onunla göz göze gelmeye utanıyorum.

"Tamam," diyor sevecen bir ses tonuyla ve yerinde kalıyor. "Bana Jonah hakkında kötü hislerin olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Sen haklıydın, anne."

"Bu, yakın zamanda saldırı ve uyuşturucudan tutuklanmasıyla mı ilgili?" "O işin sonuydu. Asıl hikaye uzun zaman önce başladı."

Olan biten her şeyi ona anlatacak cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum. Ona o geceyi, uyku felcini -ki bu yüzden kimse beni o halde görmesin diye odamı kilitledim- karşı cinsten, ilişkilerden korktuğumu ve her şeye güvenmediğimi anlatıyorum.

Kelimeler sanki bunca zamandır içimi kemiren gerçeği anneme söylememi bekliyorlarmış gibi doğal bir şekilde, hiç çaba sarf etmeden akıp gidiyor.

"Sana söylemediğim için özür dilerim anne." Sesim çiğ ve kırılgan. "O fotoğrafların herkese yayılmasından ve senin itibarını zedelemesinden çok korkuyordum. Ayrıca ondan hiç hoşlanmadığını ve onu terk etmem için beni cesaretlendirdiğini bana hatırlatmandan da korkuyordum. Bunun için beni suçlasaydın ya da sana söylediğimi söyleseydin bu beni öldürürdü."

Tekrar dönmeye başladı.

"Hayır, anne, lütfen. Ben böyleyken bana bakma."

Ocağı kapatıp bana bakarken parmakları titriyor, gözleri yaşlarla parlıyor ve yüz hatları benimkiler kadar solgun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra yavaşça, ölçülü adımlarla yanıma geliyor ve birkaç nefes ötemde duruyor. Göğsü sertçe inip kalkıyor, en az benimki kadar sert, sanki duygularımı kapıp kendi duyguları haline getirebilirmiş gibi.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyor. "Neden sana böyle bakamıyorum? Eğer dünya senin bu halini ve yaşadığın acıyı görmeyi reddediyorsa, ben göreceğim. Bütün gün. Her gün."

"Seni dinlemiş olsaydım bunların hiçbiri olmazdı demeyeceksin değil mi?"

"Hayır, çünkü kimse ne olacağından emin olamaz. Başka yollar bulmuş olabilir." Yanağımı, gözyaşlarımı ve ıstırabımı okşuyor. "Bunun senin hatan olmadığını bilmeni ve buna inanmanı istiyorum, tatlım. Hiçbiri değildi."

"Ama-"

"Aması yok, Cecily." O da en az benim kadar ağlıyor, gözyaşları yanaklarını lekeleyene kadar. "Ben de bir zamanlar kurbandım ve fail beni koruması gereken tek kişiydi."

"Annen mi?" Onunla sadece bir kez, ben yedi yaşındayken kapımıza geldiğinde tanışmıştım ve o kadından ilk görüşte nefret etmiştim. Dünyaca ünlü bir ressamdı ve yüzündeki kibirli ifade beni çok rahatsız etmişti.

Annemle sanki onun sahibiymiş gibi konuşuyordu. Babam ve Kiryan Amca da oradaydı ve onu kovdular. Annem o gece çok ağladı ve bana yabancılaştığı büyükannemin ona acı dolu geçmişini hatırlattığını söyledi.

Annem başını sallar. "Evet, kurban olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum ve eğer bu enerjiyi içine itersen, bu sadece kendini yok etmene yol açar Cecy. Sen bizim küçük mucizemizsin, Xan ve benim uzun bir iyileşme yolculuğundan sonra sahip olduğumuz mucizesin ve çok aşırı korumacı olabildiğimizi biliyorum, ama bunun tek nedeni seni çok sevmemiz ve bizim yaşadıklarımızı yaşamanı istememiz. Bu yüzden lütfen kendini suçlama. Bunu sana yalvarıyormuşum gibi kabul et. İşaretleri göremeyen korkunç ebeveynler olduğumuz için bizi suçla."

"Hayır, anne." Yerimden sıçradım. "İşaretleri görmene izin vermedim. Onlarla kendi başıma uğraştım çünkü yaranın sonunda iyileşeceğini düşündüm ama sadece iltihaplandı. Bu senin suçun değil."

"O senin de değil, Cecy."

"Biliyorum."

Umut, gözyaşlarının arasında yeni ekilmiş bir çiçek gibi açıyor. "Sen ne yapacaksın?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başımı salladım. "Bu yüzden şimdi bu konu hakkında konuşabiliyorum, biliyorsun. Bunu kabullenmem uzun zaman aldı ama beni suçu içime atmamaya ikna eden biriyle tanıştım. O zamandan beri kendi kafam bana o kadar işkence etmiyor ve kendimi güvende hissetmeye başladım. Artık panik atak geçirmiyorum ve uyku felci vakaları giderek azaldı."

Annemin eli yanağımdan omzuma düşüyor ve sıcak bir gülümseme beliriyor. "Şu Amerikalı çocuk mu?"

Burnumun kenarını ovuşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Adı Jeremy."

"Oh, baksana ondan söz edilince nasıl da utanıyorsun." "Utanmıyorum."

"Az önce burnunuzu okşadınız, ki bu utandığınızda yaptığınız bariz bir alışkanlıktır. Bu Jeremy'nin neye benzediğini merak ediyorum. Yakışıklı mı? Sana iyi davranıyor mu?"

"İkisine de evet."

"Ah, neden onu eve getirmedin?" "Gelmek istedi ama
ben hayır dedim."

Bir mendil alıp gözyaşlarımı siliyor, sonra da kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Annika'yı hatırlıyor musun?"

"Yeni sevimli arkadaşın mı?"

"Evet, mafya prensesi olan."

"Tabii ki biliyorum. Çok terbiyeliydi." "Jeremy
onun ağabeyi."

Duraksıyorum, bağlantıları birbirine bağlamasını
bekliyorum. "Peki ya bu? Oh. Annika buna karşı mı?"

"Hayır. Henüz bilmiyor. Bu... onların geçmişi. Rus mafyası. Babasının imparatorluğunun varisi. Annika'yla birlikte olduğu için Creigh'i neredeyse öldüren baba mı?"

"Anlıyorum."

"Nihayet. Ama neden bu konuda bu kadar rahat konuşuyorsun anne?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunda hâlâ bir yanlış bulamıyorum. Baban kesinlikle bulurdu ama ben bu Jeremy'yi zor bir zamanında yanında olduğu ve hatta seni bir kurban gibi düşünmemeye ikna ettiği için kucaklamak istiyorum."

"Ama ailesi tehlikeli."

"Dünya tehlikeli, tatlım. Ama biz ondan saklanmıyoruz. Kafamızı kuma gömüp her şey yolundaymış gibi davranmayız. Bir şeyi istiyorsan ya onun için savaşırsın ya da başkası elde etsin diye bırakırsın."

"Gitmesine izin vermek istemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu seviyorum."

Annem gülümsüyor ve ben düşünmeme bile gerek kalmadan ağzımdan bu kadar kolay, bu kadar doğal bir şekilde çıkan kelimeler karşısında duraksıyorum.

Bu doğru. Jeremy'i *seviyorum*.

Daha önce emin değildiysem de son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz onca zaman emin olmamı sağladı.

"İşte cevabını aldın." Annem başımın üstünü öpüyor. "Ama... ama ya beni sevmiyorsa?"

"Benim güzel bebeğimi kim sevmez ki?"

"Dünya sen ve babamdan ibaret değil anne."

"Tüm arkadaşların, teyzelerin, amcaların ve büyükbabaların seni ölümüne seviyor. Sen çok tatlısın."

"Onlar... onlar da sayılmaz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu yapan tek kişi Jeremy mi?"

"Hayır... Yani, öyle değil..."

Annem gülümsüyor ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "İster inanın ister inanmayın, uzun zaman önce ben de babanızın beni sevmediğini düşünüyordum."

"Asla olmaz." Aslında onun bastığı yere tapıyor.

"*Biliyorum*. Gençliğimizde tam bir otuzbirciydi, bu yüzden hayatımızın geri kalanında bunu bana telafi ediyor." Nostaljik bir şekilde gülümsüyor. "O zamanlar şimdi çok uzak geliyor. Beni sevdiğini nasıl anladığımı tahmin edin."

"Nasıl?"

"Benim için savaştı. Benimle birlikte olabilmek için şeytanlarını katletti ve işte o zaman beni sadece sevmediğini, aynı zamanda hayatının aşkı olduğumu anladım."

Kalbim hem huşu hem de hayranlıkla sıkışıyor.

Annemle babamın birbirlerini sevme, takdir etme ve saygı duyma biçimlerine her zaman büyük bir hayranlık duymuşumdur. Aşırı korumacı olmalarına rağmen onların sevgisinin ürünü olduğum için kendimi kutsanmış hissettim. Şimdi, dünyadaki en iyi ebeveynlere sahip olduğumdan daha da eminim.

"Teşekkürler anne." Ona sarılıyorum ve o da kollarını bana dolayarak sıcaklığının tadını çıkarmamı sağlıyor.

"Hayır, olanlar konusunda bana güvendiğin için teşekkür *ederim* Cecy. Gücünle gurur duyuyorum."

Şu anda ağlayabilirim ama ağlamıyorum çünkü o da ağlamaya başlar ve babam karısını ağlattığımı öğrenirse drama başlayabilir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi, girişten babamın sesi geliyor.

"Kim, aşkım, büyükbabamın av tüfeği nerede? Kapımızın önünde kızımızın erkek arkadaşı olduğunu iddia eden bir piç buldum... Oh, işte burada. Hemen dönerim. Onu vuracağım ve akşam yemeği için zamanında geri döneceğim."

Annem ve ben birbirimize bakmak için ayrıldık.

Vay anasını.

Lütfen Jeremy'nin beni buraya kadar takip ettiğini söyleme.

En önemlisi, babam onu vuracağını söyledi mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

36

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

XANDER

Evimin önünde bir kertenkele var.

Gözlerinde tiksindirici bir bakış, istenmeyen bir varlık ve ağzından çıkan küstahça sözler olan biri. Burada işi yok, bu yüzden aceleyle ondan kurtulacağım, onu en yakın hendeğe atacağım, sonra da güzel karıma ve kızıma katılacağım.

Büyükbabamın av tüfeğini almam sadece bir dakikamı aldı ve hışımla kapıya döndüğümde kertenkele içeri girmiş, hatta kapıyı arkasından kilitlemişti.

Girişteki masanın yanında duruyor, uzun boylu, iğrenç derecede yapılı, siyah pantolon ve ona uygun düğmeli bir bluz giymiş. Gömleğinin yakasından sanki lanet bir gangstermiş gibi bazı dövmeler görünüyor.

Öğleden sonra güneşi uzun Fransız pencerelerinden içeri süzülüyor ve karanlık yüz hatlarına, saçlarına ve yüz ifadesine gölge düşürüyor. Arkadaşım Aiden'ın vahşi bir versiyonuna benziyor, ki aramızdaki vahşi sikişin timsali olduğunu düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor.

Silahı ona doğrulttum. "Duvarları beyninle boyamadan önce mülkümden defol."

Ürkmüyor, göz kırpmıyor ya da hareket etmiyor. İfadesi aynı -boş, okunamaz, kesinlikle kanlı bir kertenkelenin bakacağı gibi.

"Buraya gelme nedenimi gerçekleştirmeden gidemem efendim." Rahat konuşuyor, yirmi beş yaşından büyük görünmeyen biri için fazla rahat. Oh, ve kesinlikle iddialı.

Gözlerindeki değişmeyen bakışlar bu anlama geliyor. O kadar iddialı ve kendinden emin ki, bu bir mil öteden bile görülebiliyor. İlk bakışta beni kızdıran da buydu. Şoför arabayı kapımın önünde durdurur durdurmaz, bu adamı biraz ürkütücü eğilimleri olan bir seri katil gibi orada beklerken buldum.

Tanıdık ayak sesleri bana ulaşıyor, ardından farklı soluklar ve kızımın yumuşak sesi geliyor. "Baba, ne yapıyorsun?"

"Geri çekil, Cecy. Bu davetsiz misafiri dışarı çıkaracağım ve gelip sana katılacağım. Kim, polisi ara."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nazik bir el pazumun etrafını sarıyor ve karım sakince, "Önce tüfeği yere bırak, Xan. Bunu konuşabiliriz."

"Davetsiz misafirin cesedini dinlendirdikten sonra onunla konuşacağım." "Baba!"

Dehşete kapılıyorum, Cecily Amerikalı'nın yanına koşuyor, sanki her gün olan bir şeymiş gibi elini tutuyor ve bakışlarımı dikkatle, utangaç bir şekilde karşılıyor, sonra da burnunun kenarını okşuyor.

Sik beni.

Hayır.

Onunla birlikte olduğu için utandığını görmemiş gibi davranacağım.

Ve o lanet olası piç neden sanki onu yiyip bitirecekmiş gibi kızgın gözlerle ona bakıyor?

Önce onu öldüreceğim. İşte bu kadar. Bu durumun çözümü sadece cinayet olabilir.

"Bu Jeremy, ve o benim erkek arkadaşım."

"Kızımdan uzaklaşmazsan oğlun ölecek. Şimdi." "O müze görünümlü şey dolu bile değil," diyor kuru bir şekilde. "Kafana vurursam dolu olmasına gerek kalmaz." Fırtına

ama Kim beni engelliyor ve hain kızım kurnazca seri katil/çeteci/sihirbaz Jeremy'nin önünde duruyor.

Başının üstü adamın köprücük kemiğine ancak ulaşıyor, bu yüzden onu koruyabileceğini düşünmesi en iyi ihtimalle komik.

Ya da o serseri tek kızımı çalma sürecinde olmasaydı olurdu. Daha önce bana hiç karşı çıkmamıştı. En son eve bir erkek arkadaş getirdiğinde, o lanet Jonah, onu bedensel zarar vermekle tehdit ettiğimde sadece gülümsedi ve başını salladı.

Ortaokulun son yılında aletten ayrıldığını söylediğinde bir şişe şampanya açabilirdim.

Ne? Kimse benim küçük kızımı hak etmiyor.

Ama ben bile onun başka bir ilişki yaşayacağı günün geleceğini biliyordum. Düşündüğümden daha uzun sürdü. Neredeyse iki yıl. Şikayet ettiğimden değil. Yine de Cecily'nin de kimsenin kendisi için iyi olmadığını anladığını ve hayatının geri kalanını annesi ve benimle geçirmeye karar vereceğini düşündüm.

Hüsnükuruntu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çünkü en kötü kabusum gerçek oldu ve onun bir erkek arkadaşı var. Hayır. Ona bu şekilde hitap etmeyi reddediyorum. Evimden eski erkek arkadaşı olarak ayrılmasını sağlayacağım.

"Baba, lütfen tüfeği indirir misin?" diye yalvarıyor ve piç kurusu kurnazca onun önüne geçiyor, böylece tam tersi yerine onu koruyan o oluyor.

"Duruma göre değişir. O sümüklü herif sana dokunmayı bırakıp gidebilir mi?"

"Kusura bakmayın ama böyle bir şey olmayacak." O konuştukça, bu kancığa olan nefretim daha da artıyor.

Hâlâ kızıma dokunduğundan bahsetmiyorum bile.

Gözlerimi dikmiş, herifi bir hendeğe atıp cesedinden kurtulmanın en iyi yolunu planlarken, tüfek sinsice elimden alındı.

Yanındaki silahı tutarken zaferle gülümseyen karıma bakıyorum. O dünyadan ve içindeki herkesten daha güzel ve ona sarılıp öpmekten başka yapmak istediğim bir şey yok. Belki de onu yatak odamıza götürmek ve dünyanın varlığını unutturmak.

Ama bu davetsiz misafirden kurtulana kadar bekleyebilir.

Kim gözlerini bana dikti, "Uslu dur" dedi ve onlara doğru yürüdü.

Belki de onu benim için vurmaya karar vermiştir.

Haklısın. Kim de onca mücadeleden sonra bize bahşedilen mucizeyi kimsenin hak ettiğini düşünmüyor. Aslında, o şerefsiz Jonah'a benden daha çok karşı çıkıyordu.

Dudaklarında yumuşak, içten ve o kadar sıcak bir gülümsemeyle önlerinde durur ki odanın sıcaklığı bir kademe artar.

"Selam, Jeremy."

Yüz ifadesi tam bir psikopat gibi kibar bir ifadeye dönüşüyor. "Merhaba, Bayan Knight."

"Formalitelere gerek yok. Kimberly ya da sadece Kim de olur. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Cecy bana sizden çok bahsetti."

Kaşlarını kaldırdı, dikkatini kızıma yöneltti, sonra tekrar karıma döndü. "Öyle miydi?"

"Neden evet. Senden bahsetme şekli seninle tanışmayı dört gözle beklememe neden oldu."

"Anne!" Cecily başını sallar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne dediğini merak ediyorum." Şerefsiz sinsice kızımın elini okşuyor. "Eğer çok fazla rahatsızlık vermeyeceksem, kalabilir miyim? Cecily'nin evini hep merak etmişimdir."

"Bu bir izinsiz giriş." Çemberlerine daldım ve kızımı yanıma çekerek onu bırakmaya zorladım. "Evini öğrenmek istemen de neyin nesi? Sapık mısın, evlat?"

Cecily kolumu çekiştiriyor ve kocaman, yalvaran gözlerle bana bakıyor. Yemin ederim bu ifadeyi *Çizmeli Kedi* filminden almış ve istediği her şeyi bu şekilde elde edeceğine karar vermiş.

Annesinin göz rengini miras almış olması da yardımcı olmuyor. Karımın her şeyine karşı hep zayıf oldum.

Kim tüfeği duvardaki yerine yerleştirdikten sonra boştaki elimi tuttu. "Jeremy, bu Xander, Cecy'nin aşırı korumacı babası. Ona tahammül etmeye çalış. Kendine gelecektir."

"Kesinlikle yapmayacağım. Tabii bu mülkü terk etmez ve bir daha kızımın yanına yaklaşmazsa."

"Dediğim gibi. Aşırı korumacı." Kim ona gülümsüyor ve yan tarafımı çimdikliyor.

Sert.

Lanet olsun.

"Lütfen yemekte bize katılın." Karım o şerefsizi yemek odasına götürmek için yanımdan ayrıldı. Ben de peşinden gidiyorum, hala Cecily'yi tutuyorum çünkü ona evimde güvenmiyorum ve hayatımdaki en önemli iki kadının yanında olmasına izin veremem.

Kim ona şefkatli ve anaç bir ses tonuyla, "Kendini toparlayabilirsin," diyor. "Yeni mi geldin?"

"Yarım saat önce Londra'ya indim."

"Yorulmuş olmalısınız. İstersen akşam yemeğine kadar yukarıda dinlenebilirsin."

"Aslında değilim. Uzun bir uçuş değildi." Piç kurusu, ağzından fırlatıp atacağım bembeyaz dişleriyle karıma gülümseme cüretini gösterdi. "Sorun olmazsa yardım etmeyi tercih ederim."

"Elbette! Cecily sebzeleri keserken pek yardımcı olamadı ve onun yerine parmağını kesti."

"Evet, bazen öyle yapar." Kızıma bilmiş bir bakış fırlatıyor, sonra bakışlarımla kısa bir süre buluştuktan sonra hemen karıma odaklanıyor.

"Birlikte yemek mi yapıyorsunuz?" Kim sanki bu mutlu bir olaymış gibi hülyalı bir sırıtışla soruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çoğu zaman öyle, evet." "Bu çok
tatlı. Duydun mu, Xan?"

"Karnını doyurmak için kızımı sömürmesinde hoş bir şey görmüyorum. Buna bedava emek denir."

"Oh, lütfen. Sizin için yemek yaparsam bedava
mı çalışmış olurum?" "O farklı. Yapmak zorunda
değilsin."

"Benim de yapmama gerek yok baba." Cecily kolumu okşuyor. "Sadece onunla yemek yapmayı seviyorum."

"Buna Stockholm sendromu denir."

Cecily sanki ben saçmalıyormuşum gibi gülüyor. "Beni o kaçırmadı."

"Öyle olsaydı şaşırmazdım. Öyle bir tipe benziyor. Ayrıca, sendromun gerçekleşmesi için bir kaçırılma olması da gerekmiyor."

Kızım başını sallıyor, Kim gözlerini deviriyor ve herif söylediklerimin hiçbirini duymamış gibi davranıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Kim ona yaltaklandığında, nerede yıkanabileceğini gösterdiğinde ve hatta sadece Cecily ve Kirian'ın giyme şerefine eriştiği yeşil önlüklerinden birini ona verdiğinde sakin kalmaya çalışıyorum.

Hatta kıyafetlerimi değiştirip mutfaktaki çalışma alanlarının karşısına oturduktan sonra bana "Lütfen suratını asmayı bırakıp biraz daha anlayışlı olur musun?" diye fısıldama cesaretini bile gösterdi.

Kim'in aşçısı olarak işini çok ciddiye alıyor.

"Baba." Kızım koluma dokunuyor ve dikkatimi yakında eski erkek arkadaşımdan ona kaydırmaya zorluyor. Annesi tarafından yardımcı olmadığım düşünüldüğü için rahat mutfak tezgahında yanımda oturuyor. Ya da belki de onu bana göz kulak olması için bir göreve gönderdi, böylece herhangi bir komik işe başlamayacağım. "Bu saatlerde ekonomi haberlerini izlemiyor musun?"

"Özeti daha sonra görebilirim." Elini kendi elime alıyorum, böylece birbirimize bakıyoruz. "Tatlım, sana zarar verirse bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi? Sana şantaj mı yapıyor? Seni bir şey yapmaya zorluyor mu? Onun gibi çocukları iyi tanırım. Onlar sofistike bir cazibeye bürünmüş küçük aptallardır ve seninle oynamasına izin verirsem lanetleneceğim."

Gözleri ona kayıyor, genişliyor, parlıyor ve göğsümü yakan bir gökkuşağı renginde patlıyor. Ona bazen annesinin bana baktığı gibi bakıyor ve biliyorum, çünkü yıllardır gözlerinde bu tür bir ifade arıyorum. Onunla birlikteyken de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jonah ya da Landon denen alete aşık olduğunu düşündüğümde -çok şükür ki yanlış alarmdı. Kaptan Levi benim arkadaşım ama o oğlu doğdukları anda Aiden'ın oğlu Eli ile birlikte bir akıl hastanesine kapatılmalıydı.

Mesele şu ki, ilk kez birine böyle sıcak ve hayranlıkla bakıyor. Hatta saygıyla.

Herifi uykusunda öldürmek, cesedini saklamak ve gece yarısı gitmiş gibi yapmaktan oluşan B planımı uygulamak için çok mu geç?

"Benimle oyun oynamıyor baba." Cecily sonunda bana bakıyor, bu kez yanakları kızarmış bir halde. "Ayrıca, sen beni bundan daha iyi yetiştirdin. Kimsenin benimle alay etmesine ya da gururumu ayaklar altına almasına izin vermezdim."

"İşte benim kızım." Yine de yakında eski erkek arkadaşıyla yaşadığı şeyin gerçek olması ve durdurulamaz olması ihtimali beni çok korkutuyor. "Hâlâ ondan daha iyi birine sahip olabilirsin."

Hiç kimsenin olmaması çok daha tercih edilir olurdu, ancak bu küstah araçtan başka birine tahammül etmeye çalışabilirim.

Kimi kandırıyorum ki? Yapmayacağım. Ama onu ve annesini ikna edebilirim. Belirli koşullar altında.

"Jeremy beni kendimin en iyi versiyonu haline getiriyor. İyi olmamı önemsiyor, rahatlığımın kendisinden önce geldiğinden emin oluyor, evinde bana bir kitaplık yaptı ve içini mangalarımla doldurdu, hatta kucağında uyumama bile izin veriyor. Yani hayır, daha iyi birini istemiyorum."

"Bekle. Geri dön. Kucağında uyumana izin veriyor, yani geceleri onunla geçiriyorsun. Onunla mı?"

Yüzü derin bir kırmızıya dönüşüyor ve göğsümde bir bulantı hissi yükseliyor. Küçük kızımın bunları yapacak kadar büyüdüğünü düşünmek bile bana orta yaş krizi yaşatmaya yetiyor.

Evet, o doğduğundan beri bu anı sayısız kez düşündüm ama gerçeklik çok farklı bir canavar.

İşte bu kadar. O orospu çocuğunu öldüreceğim.

Cecily ağzını açıyor ve ben elimi kaldırıyorum. "Bu soruya cevap verme."

Kızım kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma koyuyor, sanki yaşadığım sıkıntıyı tam olarak biliyormuş gibi.

"Bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, ama kabul edersen benim için çok anlamlı olur." Burnunu omzuma sokuyor. "Ne olursa olsun

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

her zaman benim bir numaralı kahramanım olacaksın. Hiç kimse senin yerini alamayacak baba."

Kirpiklerini bana doğru savurduğunda inliyorum. Yemin ederim bunu bilerek yapıyor, onu incitmektense kendimi nasıl deşeceğimi çok iyi biliyor.

Bu yüzden cinayet planlarıma rağmen, kendimi o piç kurusuna çok fazla bakmamaya zorluyorum. En azından Kim ve Cecily bakarken.

Akşam yemeği için oturduğumuzda, sakinleşmiştim. Ama sadece biraz ve sadece haşereyi uzaklaştırmak ve karımın ona baktığı pembe dürbünü çıkarmak için taktik değiştirecek kadar.

Bifteğimden bir ısırık aldım ve ona baktım. Karım ve kızımın sağımda, onun ise solumda tek başına olduğundan emin oldum.

"Kaç yaşındasın Jeremy?"

"Yirmi dört."

"Üniversite için çok yaşlı değil misin?"

Cecily onun yerine, "Yüksek lisansını bitirip doktorasını yapıyor baba," diye cevap veriyor. "Eli gibi."

Onunla göz temasını kesmiyorum. "Ne okuyorsun?" "İşletme."

"Üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Aile şirketini devralmayı."

"Hangisi?"

Belli belirsiz ama Cecily'nin bana bakmadan önce annesinin yanında duruşunun sertleştiğini hissediyorum. "Şarap ister misin?"

"Ben içki içmem, unuttun mu?" "Doğru ya. Özür dilerim."

Gözlerimi ona dikiyorum, o da başını eğiyor. Bu işte bir bit yeniği var. Cecily, o doğmadan çok önce içmeyi bıraktığımı biliyor. Geçmişte bazen, özel günlerde ve sadece karım elimi tuttuğunda içiyordum ama yıllar önce tamamen bıraktım.

Dikkatim, boş ifadesini ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyan Jeremy'nin üzerinde.

"Aile işinizin ne olduğunu söylemiştiniz?" "Hala söylemedim."

"Devam et o zaman. Devam et."

"Babam bir şirketin en büyük hissedarlarından biri. İthalat ve ihracat, elektronik, tıbbi araştırma, otomobil ve yatırım dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere her alanda sayısız iştirakimiz var."

Cecily yavaşça gevşer ve Kim gülümser. "Kulağa çok büyük geliyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, öyle. Babamın varisi olarak bu sorumlulukları er ya da geç devralmam bekleniyor."

"Ama daha çok gençsin," diyor Kim. "Önce kendi hayatını yaşamak istemez misin?"

"Yaş sadece bir sayı. Çocukluğumdan beri bu rolü üstlenmeye hazırdım."

Eşim kızımızın elini okşuyor. "Cecy de çocukluğundan beri psikoloji alanına girmek istiyordu. Kendilerini dinleyen kimsesi olmayanları doğru düzgün dinleyebilmek ve onlara ihtiyaç duydukları ama nasıl isteyeceklerini bilmedikleri yardımı verebilmek istediğini söyledi. Sanırım sorumluluk sahibi olmak ikinizin de ortak noktası."

"Biliyorum." Annesinin sözleri karşısında gözleri parlayan kızıma bakıyor. "Beni kimsenin dinlemediği kadar dinledi."

Cecily başını kaldırıyor ve ben su bardağımı masaya çarpmadan önce iğrenç bir süre göz teması kuruyorlar.

"Kızımı utanmadan istismar ediyorsun, değil mi?"

"Baba!" Cecily gözlerindeki o yalvaran bakışla beni azarlıyor ve Kim elimin arkasını okşayarak sözsüz bir şekilde bana götlük yapmayı bırakmamı söylüyor.

Gerçek şu ki, bu ikisi onlara hayır diyemeyeceğimi çok iyi biliyor.

Benden imkânsızı isteseler bile.

Bu yüzden onun kızlarımı zahmetsizce büyülemesini izlerken sert sözlerimi minimumda tutmaya çalışıyorum.

Yapacağım son şey olsa bile, bu psikopatın maskesini düşüreceğim, böylece onun gerçek yüzünü görecekler.

Yemekten sonra ona evi gezdirirler, masa oyunu oynarlar. Sadece centilmen bir piç gibi kurnazca kaybetmekle kalmaz, aynı zamanda Kim'in ona sorduğu tüm soruları memnuniyetle karşılar ve yanıtlar.

Konu Jeremy olunca karım resmen ümitsiz vaka oluyor. Belki de yanında biraz büyü getirip içkisine koymuştur.

Cecily'nin ilişkilerine hiçbir zaman sıcak bakmadığı halde neden ona yaltaklandığının tek açıklaması bu.

Ben onu neredeyse omzuma atıp yatak odamıza götürene kadar onun yanında kalıyor.

Ama önce serseriye odasına kadar eşlik ediyorum çünkü itirazlarıma rağmen geceyi burada geçirecek. Kim, bir sürü yerimiz varken onu otele göndermenin saçma olduğunu söyledi ve hain Cecily de doğal olarak kabul etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben de hizmetçiye sırt çantasını Cecily'den en uzak odaya koymasını söyledim.

Benden önce içeri adım atıyor, bana bakmadan önce mekâna kısa bir bakış atıyor. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Sokaklarda olmanı tercih ederdim, o yüzden birbirimizi bu saçmalıklardan kurtaralım."

Vücudunu gevşemesi için fiziksel olarak zorluyor ve işin içinde bir zorlama olduğunu biliyorum çünkü her zaman dik bir duvar gibi duruyor.

"Cecily ile olan sıkı ilişkinizi göz önünde bulundurarak beni kabul etmekte zorlanmanızı anlıyorum, ancak ona zarar vermek istemiyorum, bu yüzden onun iyiliği için uzlaşabilir miyiz?"

"Seninle cehenneme kadar uzlaşacağım, yapacağım şey bu." "Seni izliyorum" hareketi yapıyorum. "Seni kızımın odasının yakınında görürsem, bu sefer dolu tüfeğimi getireceğim."

Başını sallıyor, ben de çıkmaya başlıyorum ama sonra geri kayıyorum. "Seni izliyorum evlat. Komik bir şey yaparsan, dışarıda kalırsın, anladın mı?"

"Evet, efendim."

Sonunda çıktım ama göt herifi test etmek için koridorda kaldım. Hatta ona göz kulak olmak için odasının karşısındaki klasik kanepeye oturuyorum.

Aslında, bu gece burada uyumayı umursamıyorum.

Evet, muhtemelen ilişkilerinde düşünmek istemediğim bir aşamadalar ama benim çatımın altında hiçbir şey olmayacak.

Bir süre kapalı kapısına baktıktan sonra telefonumu alıp arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinde mesajlaşıyorum.

Xander: Cecily eve bir pislik getirmiş.

Sana bugünün olacağını söylemiştim. Glyn'i bir pisliğe kaptırdım, şimdi de sen Cecy'yi kaybediyorsun.

Xander: Onu ben kaybetmedim. Evimden ayrıldığında, onun eski erkek arkadaşı olacak.

Levi: Ben de Glyn'in erkek arkadaşı hakkında bunu söylemiştim ama Glyn'in yanına süper yapıştırıcıdan daha çok yapışmış durumda.

Sizin derdiniz ne? Kızlarınıza dokuz yaşındaymış gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi.

Kızım yok. Fikrim yok.

Kaptan'ın dediği gibi, King.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İki kızının da başına açacağı çifte bela için patlamış mısır getirdim Nash.

Eli'ı Ava'mdan uzak tutarsan sorun çıkmaz. Bir gün onun hakkında bir şeyler bulacağım. Üzerinde çalışan adamlarım var.

Denemede iyi şanslar, seni zavallı amcık.

Xander: Alo? Sana kızımı kaybedeceğimi ve annesini de kaybedeceğimi söylüyorum, çünkü o bir takım pisliği ve sen şaka mı yapıyorsun?

Dur bir dakika. Cecy gerçekten gelinim olmayacak mı? Ah, her zaman Remi ile birlikte olması gerektiğini sanıyordum.

Levi: Remi ile birlikte olmak için 'kimse' yok. Onun bir hareme ihtiyacı var.

Xander: Bir zamanlar babası gibi etek giyen her kızı siken Remi mi? Hayır, teşekkürler.

Ronan: Sen de aynıyken büyük ve kudretli davranma Xan.

Değildi.

Evet, Astor. Şu insan hakları ihlali davasını hatırlıyor musun? Bekle, en son sen biliyordun.

Ronan: Çok komik. Komik değil. Bunun için hala arkadaşlık haklarımı iptal ediyorum.

Levi: Başın sağ olsun Xan. İleride daha da kötüleşecek. Hem de nasıl.

Sohbet Ronan'ın dramatiğine gömülmeden önce cevap vermek üzereydim ki yumuşak, içimi ısıtan bir varlık hissettim.

Kim yanımda oturuyor, koyu yeşil uyku bornozu ortasından bağlı ve saçları omuzlarına dökülüyor. "Uyumayacak mısın?"

"Tam burada yapacağım, böylece küçük dangalak komik bir şey yapmaya kalkışmaz."

"Oh, Xan." Yanağımı okşadı. "Onu bırakmalısın. Artık o kadar küçük değil ya da senin koruman altında değil."

"O her zaman benim korumam altında olacak."

"Tamam, tamam, yapacak. Ama aşık olmasına ve istediğini yapmasına izin vermelisiniz. Bebeğimiz sorumluluk sahibi bir yetişkin ve onun seçimlerine güvenmeliyiz."

"Jonah hakkında söylediğin bu değildi. Fikrini bu şekilde nasıl değiştirebildiğini anlamıyorum."

"Jonah bu yüzden hapse girmiş bir pislikti." Sesi her zamanki melodik tonuna inmeden önce sertleşiyor. "Jeremy, Cecily'nin şeytanlarıyla savaşmasına yardım eden adam."

"Ne iblisleri?"

"Ortaokuldan sonra ne kadar değiştiğinin farkındasınız. Uzun zamandır bu kadar açık bir şekilde gülmemiş ya da bu kadar özgürce gülümsememişti. Babalarımız

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hatta bayılma nöbetleri nedeniyle onu terapiye götürmemizi bile önerdiler ama o bunu reddederek bizi başından savdı. İyileşmesine yardımcı olabilecek birini bulduğu için mutlu olmalıyız."

"Sen ve ben bunu gayet iyi yapabilirdik."

"Bazen yeterli olamayız ve bu sorun değil Xan. Gitmesine izin vermek sorun değil."

Gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. "Nasıl oldu bilmiyorum. Uzak bir üniversitede okumasına izin vermek bile içimde o kadar çok şey biriktirdi ki ve şimdi bu. Sanki onu kaybediyoruz."

"Bırakmıyoruz. Sadece kanatlarını açmasına ve kendi kişiliği olmasına izin veriyoruz." Yanaklarımdan öpüyor. "Ayrıca, her zaman birbirimize sahip olacağız."

"O piçin seni nasıl kolayca baştan çıkardığını düşünürsek, ben olsam o kadar emin olmazdım."

"Kızınızın erkek arkadaşı olan yirmi dört yaşındaki birini mi kıskanıyorsunuz?"

Kolumu beline doluyorum ve onu yanıma yatırdığımda nefesi kesiliyor. "Başka bir erkekle yakınlaşmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Babalarımız ve Kir dışında."

"Zamanınıza el koyduklarında onlar bile sinirlerimi bozuyor."

"Xan!" Gülüyor, parmaklarını sakallı çenemde gezdiriyor. "Asla değişmeyeceksin, değil mi?"

"Bu hayatta değil, Green."

"Güzel. Çünkü seni olduğun gibi seviyorum."

İnliyorum, her dokunuşu sikimde son bulan bir zevk fermuarına neden oluyor.

"Daha iyi bilmesem, çatımızın altındaki istenmeyen varlıktan dikkatimi dağıtmak için beni baştan çıkardığını söylerdim."

Alt dudağını ısırıyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor, sonra fısıldıyor: "İşe yarıyor mu?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"O zaman ne bekliyorsun?" Eğiliyor, sesi baştan çıkarıcı bir tizliğe düşüyor. "Beni yatak odamıza götür, kocacığım."

"Beni öldürüyorsun, Green."

Doğruca tuzağına düştüm ve onu yatağa taşıdım. Bu kadına asla karşı koyamayacağım gibi, ona asla doyamayacağım da.

Kızımı kaybetmeyi hâlâ kabullenemesem de, Kim eninde sonunda mantıklı düşünmemi sağlayacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hep öyle yapar.

Çocukluğumuzdan beri o benim evim, huzurum ve hayatımın aşkı oldu.

Herkes çocukluk arkadaşına hayatının aşkı diyemez ama ben diyebiliyorum ve günlerimin geri kalanını ona Green'im olduğu için ne kadar şanslı olduğumu göstererek geçireceğim.

Bir zamanlar o beni şövalyesi olarak seçmişti, ben de onu kraliçem olarak seçmiştim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

37

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Uyuyamıyorum.

Saatlerce dönüp durduktan sonra yorganı üzerimden atıp yataktan fırlıyorum.

Eve yaptığım ziyaret tamamen Jeremy tarafından kaçırıldı ve ilk şoka rağmen onun burada olması, onu annemle görmek ve babamın üstü kapalı olmayan tehditlerini gerçekten kabul etmek kalbimi çok doldurdu.

İşlerin böyle gideceğini hiç düşünmemiştim ama bir yanım olayların bu ani dönüşüne seviniyor. Onu terk ettiğimden beri özlediğim için ölesiye sıkılan ve ancak onu evimizde gördüğümde doğru nefes almaya başlayan parçam.

Doğruca kapıya gitmek yerine uyku tişörtümü düzeltiyorum, yanaklarımı okşuyorum ve makyaj masamdan biraz parfüm sıkıyorum.

Aynada yüzüme bakıyorum ve yıllar sonra ilk kez tiksintiyle başımı çevirmiyorum. Surat asan yansımamı görmüyorum.

Aslında, kendimi güzel hissediyorum ve gülümsüyorum ve bu da yan lambamın ışığı altında yumuşak görünüyor. Benim odam Brighton Adası'ndaki odanın ilham kaynağı. Manga sayfaları duvarları ve tavanı kaplıyor, babam dikkat etmediği için yer yer yırtılmış. Odamı dekore ederken dışarıdan yardım almadık. Bir hafta sonu, annem ve babam aptal tulumlarını giydiler, özenti dekoratörler gibi kapıda poz verdiler ve bu boku yapacağımızı söylediler.

Bütün günü sayfaları yeniden düzenleyerek ve yapıştırarak geçirdik. Annem bazı klişe sahnelere kıkırdadı ve aşk hikayelerini ondan sonra sevdiğimi söyledi. Babam bazı manga seçimlerime kaşlarını çattı.

Bu benim en sevdiğim anılarımdan biri.

Yeterince şık olduğumdan emin olduktan sonra kapıma yöneliyorum. Geç oldu, umarım babam uyuyordur. Eğer uyumuyorsa ve Jeremy'nin odasına göz kulak oluyorsa, mutfaktan bir şeye ihtiyacım varmış gibi davranacağım.

Tanrım. Kendi evinde gizlice dolaşmanın bu kadar sinir bozucu olacağını kim bilebilirdi?

Tam kapıyı açmak üzereydim ki açık balkondan karanlık bir gölge içeri süzüldü. Bir saniyeliğine olduğum yerde donup kaldım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kapıya.

Daha iki adım atmamıştım ki büyük bir el ağzımı sarıyor ve tanıdık bir ses kulağımın dibine düşüyor.

"Şşş. Bu gece benimle kavga etme. Her ne kadar seni kovalamayı ve amını yırtarcasına çığlık attırmayı çok istesem de, baban bunu takdir etmeyecektir."

Aniden yükselen sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak bir dakika boyunca onu içime çekiyorum.

Elini ağzımdan ortama doğru kaydırırken sıcaklığı beni sarıyor. Deri kokusuyla birleşen varlığının ağırlığı bedenimi hiper farkındalık moduna geçiriyor.

Kulak mememi yalıyor ve iniltisi tenimde titreşirken ürperiyorum. "Parfüm mü sıktın? O kadar güzel kokuyorsun ki seni yiyebilirim. Siktiğimin nilüferleri."

İyi ki biraz sıkmışım.

"Burada olmaman gerekiyordu," diyor iki saniye önce odasına gizlice girmeyi planlayan ben.

"Biliyorum."

"Londra'da bile olmaman gerekiyordu."

"Biliyorum."

"En azından bana geleceğini söyleyebilirdin, böylece zihinsel olarak hazırlıklı olurdum."

"Biliyorum."

"Biliyorum dışında söyleyecek bir şeyin var mı?" "Bir

daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın Cecily."

Ses tonundaki sahiplenici kesinlik ağzımın kurumasına neden oluyor ve birkaç kez yutkunuyorum. "Ya gözünün önünden kaybolmak zorunda kalırsam?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Hmm. Bu doğru. Bugün yapamadığım her şey için seni düzgün bir şekilde görmem ve dokunmam gerekiyordu." Eli gömleğimin altına giriyor, sonra çıplak amımın üzerinde duruyor ve ses tellerinden hırçın bir ses titreşiyor. "Kahretsin, benim için hazırsın ve sırılsıklamsın. Çok iyi bir kızsın Cecily'ciğim."

İki parmağını içimde kaydırırken başım göğsüne doğru düşüyor. Dokunuşu sert ve hassas noktamı kolayca buluyor ve emirle okşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Diğer eli gömleğimin altından, karnımın üzerinden kayıyor ve sonra bir göğsümü kavrayıp dolgun meme uçlarımı çimdikliyor. "Göğüslerini seviyorum, çok yuvarlak, diri ve avucuma mükemmel oturuyorlar."

Meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor, çimdikliyor, uyarıyor, işkence ediyor. Amıma bir parmak daha ekliyor, itiyor, kıvırıyor, itiyor ve göğüslerimdeki ritme uyuyor.

Ağzımdan çıkan inlemeleri kontrol edemiyorum ve bu denemediğim için değil. Ailemin yatak odası koridorun sonunda ve her an beni kontrol etmeye gelebilirler, ama şu anda en az endişelendiğim şey bu gibi görünüyor.

Jeremy seks sırasında her zaman yoğun olmuştur. Daha fazlası için yalvarmanıza ve geri gelmenize neden olan türden bir yoğunluk. Ama ilk kez bu kadar ağırdan alıyor, sanki sadece ritmiyle beni çıldırtmak ister gibi.

"Söylesene Lisichka, evinde her zaman gömleğinin altında bir şey olmadan mı uyursun?" Parmaklarını G noktama doğru pompalayarak sözlerini vurguluyor.

"Hayır..."

"O zaman bugün neden

yaptın?" "Kendimi... sıcak

hissettim."

Meme ucumu çimdikliyor ve vahşi bir ritimle içime giriyor. "Küçük dar amcığın parmaklarımı yutuyor ve elimi karıştırıyor, bu yüzden belki de sıcak yerine azgındır. Eminim o seksi sesinle durmam için bana yalvarana kadar çok iyi becerilmek istiyordur."

"Böyle konuşmayı kes."

"Ama benim için azmana bayılıyorum." Kalçalarını döndürüyor ve kocaman bir ereksiyon kıçımın çatlağına çarpıyor. "Vücudunun benimkinin içinde erimesini, her parçanın benim dokunuşumla canlanmasını seviyorum. Parmaklarımın ve sikimin etrafında sanki beni bırakmayı reddedercesine kenetlenmeni seviyorum."

Dudakları boğazıma düşüyor ve ince etimle ziyafet çekiyor, sonra köprücük kemiğimi ısırıyor.

Tutuşuyla sarsılıyorum, çok sayıda uyarım aynı anda içimde yanıp sönüyor. Sözlerinden mi, dokunuşundan mı, yoksa o olduğu gerçeğinden mi bilmiyorum ama üzerime akan seli durduramıyorum.

Göğsüm titriyor ve bacaklarım orgazmın gücüyle sarsılıyor. İnlemelerim bile karnımın alt kısmındaki art arda gelen kasılmalarla kesiliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Siktir." Kulak mememi, yanağımı ve dudağımı ısırıyor. "Boşaldığında çok güzel görünüyorsun."

Ağır ağır nefes alıyorum, kendimi onun elindeki bir oyuncak bebekten farksız hissediyorum. Onun arzusunun öznesi olmayı seviyorum. Bana yeterince dokunamamasını ya da ellerini her yerimde yeterince gezdirememesini seviyorum.

Beni serbest bırakıyor ama sadece tişörtünü hızlıca çekip çıkarabilmek ve şortunu tekmeleyebilmek için. O da komando oldu ve nedense bu benim ateşimin yükselmesine neden oldu.

Bakışlarımı pazılarının mürekkepli çıkıntılarında, göğüs kaslarının dalgalanmasında ve sert, kalın aletinin nabzında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

İçimden bir endişe duygusu geçiyor. Onu kaç kez gördüğüm, dokunduğum, emdiğim ya da onun tarafından unutulana kadar becerildiğim önemli değil. Jeremy'nin kocaman bir siki var ve içime her girdiğinde acıtıyor. İyi türden. Zevk veren türden.

Ama yine de o şüphe anını yaşıyorum.

Aramızda bir dakikalık sessizlik hüküm sürüyor ve bana etimle ziyafet çekecekmiş gibi bakıyor. Yan masamın lambasının loş ışığı altında gözleri neredeyse siyah görünüyor, şehvet ve diğer ham duygularla aç.

Arzu.

Sahiplenme.

Takıntılılık.

Adoration.

Sonuncusu sadece bir ipucu, ama görüyorum. Daha önce de yemek masasında anneme onu kimsenin dinlemediği kadar dinlediğimi söylediğinde görmüştüm.

Jeremy gibi sert ve soğuk bir adamla ilişkilendirmeyi hayal bile edemeyeceğim bir duygu gördüm. Tekrar tanık olma ihtimali karşısında sol böbreğimi satabileceğim bir duygu.

Ve işte bir kez daha, çok yakında ve farklı koşullar altında.

Sessizlik anı, gömleğimi vahşi bir çekişle çıkarıp bir kenara fırlatmasıyla sona eriyor. Parmaklarını ensemde gezdiriyor ve beni öpüyor.

Hayır, o bana sahip çıkıyor.

Öpücüğü hem hayranlık hem de sahiplenme içeriyor. Yumuşaklık ve sertlik arasında gidip gelen titrek bir duygu. Vücudumun ön tarafını onunkine çarpıyor, göğüslerimi göğsüyle eziyor ve karnıma sikini saplıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Güzel değil. Hoş değil. Hayvani ve yoğun. Bu bir diş çarpışması, bir sahiplenme damgası ve dinamiklerimizin değiştiğinin kanıtıdır.

Sekse, kovalamacaya ve sapkınlıklara başladığımızda beni hiç öpmedi. Sadece cinsel ihtiyaçlarımız için birbirimizi kullandık. Birbirimizin ahlaksız eğilimlerinden beslendik ve birbirimizin kanını çektik. İkimiz de kaçtık, ben kovalanmak için, o avlanmak için. Ama belki de tek sebep bu değildi. Belki de birbirimizin gözlerinde gördüğümüz duygulardan da kaçıyorduk.

Aylar önce paylaştığımız şey sadece fiziksel olamazdı. En azından benim için öyle değildi.

Belki onun için de değildi, çünkü tekrar bir araya geldiğimizden beri Jeremy beni her zaman sikmeden önce, sikerken ve siktikten sonra öpüyor. Bazen, sevişme boyunca beni öpüyor.

O da muhtemelen bana kendisi için de hiçbir zaman fiziksel olmadığını söylüyor. Benden başkası olsaydı bu rahatlamaları ve tatmini elde edemezdi.

Ya da ben öyle umuyorum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ama kıçımı kavrayıp parmaklarını etime geçirirken dudaklarına karşı konuşuyor. "Bu gece bu deliğe sahip çıkacağım, Lisichka. O da benim olacak, tıpkı amın, ağzın gibi. *Senin*."

Cüssesiyle ilgili o endişe hissi geri geldi. Her zaman arka deliğimle oynadı ve parmakladı, ama asla bunun ötesine geçmedi. Beni amımdan sikmesi çok zor. Fiziksel olarak onu kıçımdan alabileceğimi sanmıyorum.

Ama öte yandan, onun da benim her parçama sahip olmasını istiyorum.

Bazen keşke beni kovalasaydı, sapkın oyunumuzda beni isteğim dışında alsaydı diyorum. Böylece meşgul beynim bu konuda söz sahibi olmazdı.

"Bana zarar mı vereceksin?"

Parmakları saçlarımda dolaşıyor, çekiyor, büküyor, beni yerimde tutuyor. "Muhtemelen."

Ürperiyorum, kalbim sinirden neredeyse ayaklarıma düşecek. "Zorla al."

"Zorla mı?"

"Beni kovaladığın zamanki gibi. Bu şekilde, bunu düşünmem mümkün olmayacak."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Jeremy'nin ne kadar medeni olmaya çalıştığı önemli değil. O her şeyden önce bir canavar ve kovalamacadan zevk alıyor.

Beni korkutmaya.

Tamamen onun olmamı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen benim mükemmel küçük fahişemsin, ama aynı zamanda benim iyi kızımsın. Seni her ikisiymişsin gibi becereceğim." Parmakları saçlarımdan çözüldü ve beni serbest bıraktı. "Şimdi koş."

Dokunuşunun eksikliğinden tökezliyorum, duvara çarpmadan önce kendimi yakalıyorum. Yerinde duruyor, kollarını kavuşturmuş, göğsü kontrollü bir ritimle inip kalkıyor.

Yine de dışarıdaki tavrı beni yanıltmıyor.

Aksine, kaslarım kilitleniyor ve varlığımın her lifi kovalanma vaadiyle yüzeye çıkıyor.

Yere atılmanın ve alınmanın.

Kesinlikle kafayı yemiş durumdayım, ama o bana benimkiyle eşleşen bir ateşle bakarken, umurumda değil.

Müsait olan tek yere, banyoya koşuyorum.

Kapıyı açtığım anda arkamda beliriyor, adımlarının sesi şiddetli kalp atışlarımın ve kulaklarımdaki uğultunun yanında zar zor duyuluyor.

Ona bir şey fırlatıyorum, bir havlu, ama o sadece eğiliyor, günahkâr dudaklarını zalim bir sırıtışın boyamasına izin veriyor.

"Kapana kısıldın Lisichka, pes etmeye ne dersin?"

Küvetin arkasına koşuyorum, sallanmalarını durdurmak için göğüslerimi tutuyorum, ama odaya geri dönme planım, onu kapıda dikilirken bulduğumda aniden durdu.

Sert nefes alış verişim banyoyu doldururken, ben onun soğukkanlı gözlerine, arkalarındaki acı vaadine bakıyorum. Ani bir kararla sağa döndüm.

Sola doğru gidiyor, benimle ortada buluşuyor.

Beni yakalamak için uzandığında ciyaklıyorum, ama eğilmeyi başarıyorum, sonra ileri doğru koşuyorum.

Ondan kaçışımı kutlayamadan, güçlü bir el saçlarıma batıyor, ensemi sarıyor ve beni duş camına çarpıyor. Tüm vücudum soğuk yüzeye yapışıyor ve gözlerim karşımızdaki aynaya odaklanıyor.

Jeremy arkamda dev bir canavara benziyor, kaslı bronzlaşmış kalçaları beni yerime mıhlarken solgun kalçalarımın her iki yanında görünüyor. Karın kasları, pazıları ve göğsündeki dövmeler her hava alışında dalgalanıyor ve isyan ediyor.

Ona karşı koymaya ve itmeye çalışıyorum ama beni geri çekiyor ve tekrar cama çarparak nefesimi kesiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şşşt. Kıçını sikerken benim için gerçekten sessiz olmana ihtiyacım olacak." Elini karnıma doğru kaydırıyor ve kıçımın yanaklarını kasıklarına bastırmak için güç uyguluyor.

Ondan alçak bir homurtu kopuyor ve bunun sürtünmeden mi yoksa ona karşı düpedüz titrediğim gerçeğinden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Parmaklarını amımdan arka deliğime doğru kaydırıyor. "Mmm. Ne kadar da pis bir sürtüksün. Kovalamaca seni çok ıslatmış, sırılsıklam olmuşsun."

Tekrar yapıyor, ıslaklığımı arka deliğime bulaştırıyor, ama bu sefer bir parmağını içeri sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Sık sık oynuyordu, hatta bir keresinde içine bıçak sapı bile sokmuştu ve ben yoğun bir orgazm yaşamıştım.

Ama ilk kez beni burada beceriyor.

Bir parmak daha ekliyor, nefes alamayacak hale gelene kadar içimi dolduruyor. Sanki bu beni erkeğinin pençelerinden kurtarabilecekmiş gibi kendimi cam kapıya yapıştırıyorum.

Hayır, insan değil.

O artık bir canavar.

Beni parmaklarıyla vahşi bir ritimle sikiyor, ama ben uyum sağlamaya başladığımda, parmaklarını sorunsuzca çıkarıyor ve arka deliğime tükürüyor. Ani hareket ve bunun ne kadar erotik hissettirdiği karşısında parmak uçlarımda yükseliyorum.

Sırf bu yüzden boşalacağımı düşündüğüm anda sikini içeri sokuyor. Avuçlarım denge için cam kapıya çarpıyor. Sadece tepesi içeride, ama o kadar sıkı ki yakıyor ve acıtıyor.

Kovalamacaya, tahrike ve az önceki tükürüğe rağmen, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bu.

Kıç yanağıma tokat attı, nefesim kesildi, o da tekrar yaptı. Ve

tekrar.

"Beni alabilirsin." Bir santim daha ekliyor, bu sefer daha kolay.

"Beni dışarı itme. Sanki istiyormuşsun gibi sikimi yut."

Bir santim daha. Acı verici bir zevk dalgasıyla kaplanmış bir başka acı verici inilti.

Elini saçıma dolayarak at kuyruğu yapıyor ve başımı yukarı çekerek aynada kendimize bakmamı sağlıyor.

Kendimi tanıyamıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, ter boynumu ve göğüslerimi kaplıyor ve daha önceden kalma kızgın bir morluk köprücük kemiğimi süslüyor.

Vücudum kızardı, ellerim titriyor, ama sert meme uçlarım cama saplanıyor ve kalçalarım geri sallanırken uyarılmışlığım her şeyi kirletiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Uzunluğunu içime soktukça ileri geri gidip geliyor.

Jeremy'nin yüzü hem zevkten hem de canavarca bir ihtiyaçtan gergin. Şu anda benim son parçama sahip çıkan bir adamın canavarına bakıyorum.

İçimde tamamen kılıfına girdiğinde, bana alışmam için zaman vermiyor, bana kolay davranmıyor ve kesinlikle nazik değil.

Hızı artıyor ve beni özel yapım hayvanım gibi beceriyor.

Kabaca, şiddetle, ikimizin de istediği gibi.

Benden nefret ediyormuş, beni istiyormuş ve bana takıntılıymış gibi beceriyor. Beni uzun, sert darbelerle sikiyor, o kadar derin ve sert ki her birinde cama çarpıyorum.

Gözleri aynanın içinden benimkileri hiç bırakmıyor, öyle ilkel ve çiğ bir bağ kuruyor ki içimi boşaltıyor.

Gözlerindeki bakış beni affetmeyen dokunuşundan daha çok yakıyor.

Başımı eğmeye çalıştığımda, saçlarımı tutarak onu yukarı kaldırmaya zorluyor. "Saklanma. Seni bir hayvan gibi becerirken yüzüne bak. Sikim seni parçalara ayırırken böyle görünüyorsun Cecily. Beni sağarken ve iyi bir kız gibi her şeyimi alırken. O kadar kendinden geçmiş ve memnun görünüyorsun ki, sanki benimkini beceriyorsun."

Sözlerini, zevkimi tetikleyen acımasız itişlerle vurguluyor.

Nefes alıyorum, ağlıyorum ve aynı anda yalvarıyorum.

Keskin bir his karnımın altını sıkıyor. Orgazm üzerimden geçerken kaslarım sıkılıyor ve amım kasılıyor.

Jeremy ile duş camı arasında sıkıştığım için şükrediyorum yoksa bir yığın halinde yere düşecektim.

Dişleri kulağımın lobunu kemiriyor ve sonra karanlık kelimelerle emrediyor, "Adımı söyle."

"Jeremy," diye inliyorum ve ritmiyle senkronize olarak bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Deliriyor.

Kesinlikle ve tamamen aklı başında değil.

Hâlâ saçlarımı tutarak, beni orgazm yüzümü görmeye zorlayarak, seks hakkındaki tüm endişelerimi bir kenara bırakarak beni terk edilmiş bir şekilde beceriyor.

Onun tarafından güzelce harap edilmiş görünüyorum.

Canavar modundayken ruhani görünüyor.

Her modda, gerçekten.

Tokat, inilti ve inleme sesleri etrafımızda çarpık bir ninni gibi yankılanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Saçlarımı daha sert tutuyor ve kulağımın dibinde ateşli, alçak sesle konuşuyor: "Seni becerirken böyle görünüyorum Cecily. Bir erkek değil, bir canavar değil, ama ikisi de aynı anda. Senin için o kadar çıldırmış görünüyorum ki seni becermeye ve sana sahip olmaya doyamıyorum."

Kalbim neredeyse ayaklarının dibine dökülüyor ve bir duygu seli sistemime doluyor. Bunu ifade edebilmemin tek yolu onun adını söylemek, ben de tekrar tekrar söylüyorum ve o da yükünü içime boşaltarak beni ödüllendiriyor.

Jeremy hazzın doruklarındayken görülmeye değer bir manzaradır. Kasları sertleşiyor, yüzü geriliyor ve dişleri hırıltıyı andıran bir şekilde sıkılıyor. Bir seks tanrısından farksız görünüyor ve yüzüne bu ifadeyi veren kişi olduğum için duyduğum gurura engel olamıyorum.

Geniş göğsüyle sırtımı örtüyor, çenemi kaldırıyor ve ağzımın yanında "Benim" diye homurdanıyor.

Bir dakika boyunca öyle kaldık, yapış yapış, dağınık ve birbirimizin kokusuyla.

Birkaç dakikalık huzurlu bir sessizlikten sonra, benden bir inilti çıkararak çekiliyor. Dölünün uyluğumdan ayak bileğime doğru süzüldüğünü hissedebiliyorum. Aynada gösteriyi izlediğini görebiliyorum ama yine de kafamı çeviremiyorum.

Jeremy arkamda kayboluyor, döllerini parmağının ucunda topluyor, sonra tekrar kıçıma sokuyor. "Döllerimle kaplandığında çok güzel görünüyorsun, Lisichka."

Parmak uçlarımda duruyorum, titriyorum, inliyorum ve herhangi bir sürtünme için bacaklarımı sıkıyorum.

Hayal kırıklığıma uğradım, benimle oynamayı bıraktı ve beni az önce beni becerdiği duşa taşıdı. Önce hepimizi temizliyor, sonra amıma giriyor ve beni duvara karşı daha yavaş sikiyor.

Ancak tekrar boşaldığımda, adını söyleyip durması için yalvardığımda nihayet beni kurulayıp yatak odasına götürüyor, ikimiz de çırılçıplak kalıyoruz.

Beni yatağa yatırıp üzerimi çarşafla örtüyor ama gitmek yerine örtüyü kaldırıyor.

Koluna dokunuyorum. "Muhtemelen gitmelisin. Babam seni burada bulursa öldürebilir."

"Biliyorum," diyor ama yine de yanımdaki çarşafın altına kayıyor.

İtiraz etmemekle kalmıyor, başımı göğsüne gömüyor ve kolumu beline doluyorum. Her ne kadar sadece Jeremy'nin yoğun seksini sevsem de

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

getirebilir, ancak hemen ardından gelen bu küçük hiçlik anları olmadan da yaşayamam.

Beni yıkamasını, saçlarımı kurutmasını ve üzerimi örtmesini seviyorum ama en çok da bana sarılmasını, parmaklarıyla omzumu okşamasını ya da başımın tepesini öpmesini seviyorum. Şu anki gibi.

Dudaklarının kafamda gezinmesinin bile beni eritmeye yetmesi haksızlık. Ben

. "Gerçekten gitmelisin," diyorum yarı uykulu bir sesle.

"Parmaklarını yan tarafıma sokuyorsun, Lisichka."

"Hoşuma gidiyor."

"Neyi seviyorsun?"

"Sen. Ben. Bunun gibi. Biraz kalabilirsin, sonra gidersin. Tamam mı?"

"Tamam." İki zayıf parmağıyla çenemi kaldırıyor ve beni öyle bir öpüyor ki derinden, tekrar eriyorum.

Beni bıraktıktan sonra uzun süre dudaklarımı yalıyorum. "Hey,

Jeremy." "Hmm?"

"Teşekkür

ederim." "Ne

için?"

"Beni konfor alanımdan çıkardığın için. Başta beni zorlamasaydın bunu yapamazdım."

Gülümsüyor ve kalbimin sağlığını tehlikeye atabilecek şeyler yapmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım var.

"Gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

"Eminim yaparsın, sadist." Parmaklarımı dövmelerinin üzerinde gezdiriyorum. "Bizimle ilgili farklı yapacağın bir şey var mı?"

"Seni Jonah'tan önce ve o orospu çocuğu Landon'a aşık olmadan önce bulurdum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Göğsünden öpüyorum. "Sanırım ikimiz de yorgunken tanışmamız gerekiyordu, böylece birbirimize yardım edebilirdik."

Sonra yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum. Sesinin fısıldadığını duyduğumda rüya gördüğümü sanıyorum, "Artık kimse seni incitmeyecek Cecily. Sana söz veriyorum."

Ancak bu güzel rüya yavaş yavaş zalim bir sesin Jeremy ve benim normal olabileceğimize inandığım için bana güldüğü bir kâbusa dönüşüyor.

"İğrençsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

38

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

"Göz kamaştırıcı."

Yumuşak bir ses kulağımın dibinde fısıldıyor ve onu elinden tutup bu lanet yerden dışarı çıkarma isteğimi bastırdığıma şaşırıyorum.

Cecily'nin isteği üzerine, toplandıkları barda 'arkadaşlarıyla' buluşmak için buradayım. Onunla yalnız kalmayı tercih ederim. İki hafta önce ailesiyle tanışmak ve babasının herhangi bir misilleme yapmadan bir pislik olmasına izin vermek - ona imalı bir tonda 'iyi bakacağıma' söz vermek dışında - fedakarlığımın kapsamıydı.

Bununla birlikte, onu toplum içinde de sahiplenmem gerekiyordu ve onun arkadaş grubundan daha iyi bir yer olabilir miydi?

Bu da kız kardeşime arkadaşıyla olan ilişkimden bahsetmemi gerektirdi. Birkaç gün önce kız kardeşimi ve gönülsüzce kabul ettiğim erkek arkadaşını Heathens'ların malikanesine yemeğe davet ettim. Yemek yerken Cecily de bize katıldı ve haberi verdik.

Ya da kaşları çatık Annika ve şaşırtıcı derecede sakin Creighton'ın önünde onu açıkça öperek yaptım.

Annika'nın tarafından çok fazla bağırış vardı. O da 'Biliyordum' ve 'Çok mutluyum' gibi şeyler söyledi. Siz ikiniz beklenmedik bir çiftsiniz ama birlikte çok mükemmel görünüyorsunuz. O küçük cehennemi doğru yetiştirdiğim için gurur duyuyordum, ama bu sadece Cecily'ye dikkatli olmasını çünkü hayatlarımızın tehlikeli olduğunu söyleyene kadar sürdü.

Bu doğru olsa da, uyarı gereksizdi. Özellikle de Cecily hayatımın bu yönüne her zaman temkinli yaklaştığı için. Hatta babasıyla babasının ne iş yaptığını konuştuğumda bu kısmı atladığım için minnettardı.

Şu anki toplantıya dönelim. Pardon, *toplantı*. Görünüşe göre bu adamlar için ayrılmış büyük bir masanın etrafında oturuyoruz. İki müttefikim var. Cecily'i dürtmekten kendini alamayan Annika ve Killian.

-Sadece kız arkadaşıyla kalçadan bağlı olduğunu düşünmeyi sevdiği için ortaya çıktı.

Diğer herkes hayran değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karşılıklı çünkü ben de onların sinir bozucu olduğuna inanıyorum. Sadece söylüyorum. Özellikle de Cecily'nin beni sırf onu güldürdüğü için öldürmeyi planlarken yakaladığı o orospu çocuğu palyaço Remi.

Elini elime alıp masanın altındaki kucağıma koyuyorum, sonra boşta kalan elimle votkamdan bir yudum alıyorum. "Gözlerimi dikip bakmıyorum."

"Öylesin," diyor Killian solumdan lüzumsuzca.

"Kimin tarafındasın, orospu çocuğu?" Nefesimin altında fısıldıyorum. "Bu nasıl bir soru böyle? Kimsenin değil tabii ki." O kadar eğiliyor ki
Onu sadece ben duyabiliyorum. "Ben de Remington'ın abartılmış, sinir bozucu bir pislik olduğunu düşünüyorum ve seninle aynı cinayet planlarına sahiptim, ama onu gerçekten sevdiklerini ve bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir saldırgan eylemin geri tepeceğini unutmayın, bu yüzden onu silmekten elde edeceğimiz haz buna değmez."

"Bunu biliyorum. Bu yüzden sadece bakıyorum."

"Gördün mü?" Cecily son kelimeye takılıyor. "Gözlerini kamaştırıyorsun."

Killian, kendisine bir film rolü ya da bir seri katil posteri kazandırabilecek dostane bir sırıtışla "Bu onun varsayılanı," diyor.

"Evet," diyor Annika masanın diğer tarafından, gülümsüyor, güneş ışığı ve gökkuşakları gibi. Kız kardeşimin dönmesine sevindim. "Jer ters ters bakmak istemedi. Sanırım bu sadece onun ifadesi."

"Sen onun kız kardeşisin ve açık bir çıkar çatışması nedeniyle fikir beyan etme hakkına sahip değilsin Anni." Ava elindeki bira şişesini ona doğrultuyor, sonra da gözlerini kısarak bana yöneltiyor. "Cecy'me doğru davranacağın konusunda sana hâlâ güvenmiyorum."

"İşte burada yanılıyorsun. O *benim* Cecy'*m*. Senin değil."

Ava yüz ifadesini ters ters bakmaya yükseltince masa sessizleşiyor. "Onu bebekliğimizden beri tanıyorum ve yirmi yıldır en iyi arkadaşım. Bu da onu *benim* Cecy'm yapar. Tartışma kapanmıştır."

"Bir sürü *kankan* yok mu senin?" Onun hakkında topladığım bilgilerle onunla alay ediyorum. "Aslında, bugün tanıştığın barmene kanka diyebilirsin, yani bu kelimeden anladığın şey çarpık ve bu tartışmada sayılmaz."

"Jeremy." Cecily beni dürtüyor, sesini yumuşatıyor, yalvarıyor ama ben dikkatimi Ava'dan ayırmıyorum.

"Bu konuda haksız değil." Remi sırıtıyor ve ağzına bir zeytin atıyor.

"Kapa çeneni, Rems." Ava ona yan gözle bakıyor, sonra kötü niyetli bakışlarını bana yöneltiyor. "Cecily ile durum farklı. O benim bir numaralı en iyi arkadaşım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sorunlarınla ilgilenen ve sarhoş olduğunda seni yatağına yatıran kişiyi mi kastediyorsun?" diyorum. "İleride böyle bir şey olmayacak."

Ava'nın ifadesi aşağıya doğru düşüyor. "Hepsi bu kadar değil. Biz... birlikte bir yerlere gidiyoruz ve bir sürü yatıya kalıyoruz ve konuşuyoruz ve... ve... beni anlayan tek kişi o."

"Kulağa zehirli geliyor. Ona çok bağımlısın ve karşılığında hiçbir şey sunmuyorsun."

"Bu doğru değil. Ayrıca, ilk ben geldim ve onun hakkında senden daha çok şey biliyorum."

"Bundan şüpheliyim."

"O zaman göbek adını biliyor musun?" Ava'nın sesi savunmaya geçti, kaybettiğini fark etti. Düzgün bir insan geri çekilirdi, ama ben o spektrumun hiçbir yerinde değilim, bu yüzden kibirli pisliği mutlu bir şekilde ezeceğim.

"Annabelle," diyorum.

Ava dudaklarını büzüyor. "Onun rahatlatıcı

yemeği." "Waffle ve naneli sakız."

"Onun... onun en sevdiği film o zaman! Bahse girerim bunu

bilmiyorsundur." "Japon filmi. *Rashomon*."

Ava'nın dudakları aralanıyor ve Cecily'ye bakıyor. "Bunu ona sen mi söyledin? Bunun bizim sırrımız olduğunu sanıyordum çünkü sadece birkaç kişi bunun psikolojisini anlayabiliyor. Hatta anlamak için bana birkaç kez izlettirdin."

"Bana söylemesine gerek yoktu," diye Cecily'nin sözünü kesip arkadaşına odaklanmaya devam ettim. "Neden ondan beslendiğini ve karşılığında çok az şey sunduğunu ya da hiçbir şey sunmadığını kabul etmiyorsun?"

Ava'nın gözleri nemleniyor ve Cecily'ye bakıyor, ama sonra hiçbir şey söylemeden başını eğiyor ve içkisini höpürdeterek yudumluyor.

"Jeremy!" Cecily nefesinin altında tıslıyor. "Eğer onu ağlatırsan, geceyi yatakhanede geçiririm. Başka bir şey söylemeden önce bunu düşün."

Dikkatimi ona kaydırdım. Yani amacımın Ava'yı kırmak ve onu rakip olmaktan çıkarmak olduğunu anladı. Onu ağlatmak için binlerce yol düşünebilirim ama Cecily'ye bütün bir gece erişimimi kaybedeceksem buna değmez.

Belki başka bir zaman. O buralarda değilken.

Cecily hem yalvaran hem de öfke dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Gözlerinin altındaki çilleri okşama isteğime direniyorum. Yüz elli üç tane. Ve evet, onları saydım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duygularını yüzeyin altına gizlemesine rağmen, onları hapsetmemesini ya da içten dışa doğru onu yiyip bitirmelerine izin vermemesini her zaman sevmişimdir.

En azından artık değil.

İlk başladığımızda, kendi içine çok kapalıydı, kendi şeytanlarından çok korkuyordu ve çok temkinliydi. Ama şimdi farklı.

Ava'nın *değil*, benim Cecily'm yavaş ama emin adımlarla her zaman olması gereken güzel kadına dönüşüyor. Güvendiği profesörlerinden biriyle terapiye gitmeye başladı ve bana seansları hakkında her şeyi anlatıyor.

Bana kendi travmasını çözene kadar insanların travmaları konusunda kendisine güvenilmemesi gerektiğini söyledi.

Bu gece bir elbise giyiyor - kendi isteğiyle içine girdiği nadir durumlardan biri. Basit, küçük, siyah bir elbise ama kıvrımlarını sarıyor ve spagetti askıları var; askılardan biri sürekli omzundan düşüyor ve en işkenceli sataşmayı yaratıyor.

Onu ne sıklıkta, nerede ya da nasıl becerdiğim önemli değil. Onu bir erkek ya da bir canavar olarak kabul etmemin bir önemi yok; Cecily'ye bakıp onun sıcaklığına gömülme, ona sahip olma ve onu mümkün olduğunca yakınıma sokma ihtiyacı hissetmeyeceğim bir gün asla olmayacak. Onu kalbimle göğüs kafesim arasındaki o küçük kuytuya hapsetmek istiyorum, böylece asla bir çıkış yolu bulamayacak.

Ta ki bir gün uyanıp her zaman benim olması gerektiğini fark edene kadar.

Sikik Jonah'ın değil. Landon'ın

değil. Benim.

"Merak ediyorum." Remington neredeyse masanın üstüne atlayacaktı ama yanındaki, Landon'ın lanet olası klonu, onu tutup geri çekti. "Ces'in hamlığını nasıl giderdin Jeremy?"

"Bu bir kelime bile değil," diyor ona, sesi hararetli.

"Özür dilerim, kelime polisi. Asıl soru, iffetli olmayı nasıl bıraktınız?"

"Ona namuslu demeyi kes, Remi!" Ava, Cecily'nin adına kızgın görünerek ona bir peçete fırlatır.

"O asla namuslu biri olmadı," diyorum ve Cecily'nin eli elimde titriyor, vücudu yumuşuyor ve dudakları hafifçe aralanıyor, bu huşu mu yoksa hayranlık mı, bilmiyorum.

"Başka bir Cecily'den bahsediyor olmalısın, çünkü bu Cecily," diye başparmağıyla işaret etti Remington, "her şeye kıpkırmızı kesilen bir iffet abidesidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

seksten bahsetmek. Bakın! Bayanlar ve baylar, kanıtlar burada."

Cecily'nin kulaklarının ve yanaklarının rengi değişiyor. Elini okşuyorum ve mırıldanıyor: "Seni öldüreceğim Remi."

"Ben de." Ava ona başka bir şey fırlatıyor. Bir zeytin.

"Deneyebilirsin ama başarılı olman imkânsız." Creighton'ı omzundan yakalar. "Beni bu çılgın pumalardan koru, spawn!"

Kuzeni sadece Remi'nin elini çekip tekrar kız kardeşime odaklanıyor. Annika'nın konuşmaya dahil olma çabalarına rağmen masadaki tek kişinin Remi olduğunu düşünüyor ya da öyle davranıyor.

"Ne oluyor lan? Ne oluyor lan?" Remington inanmaz bir şekilde Creighton'a bakar. "Az önce beni başından mı savdın, spawn? Buna inanamıyorum. Bütün zamanımı seni yetiştirmek için harcadım, ama şimdi Anni'ye sahip olduğun için beni tamamen terk mi ettin?"

Brandon kasvetli bir ifadeyle ona "Kes şunu," der.

Ava ve Cecily daha sonra Remington'a saldırır. Creighton hâlâ onu görmezden gelmektedir. Glyndon kavgayı ayırmaya çalışır.

Killian ve ben sandalyelerimizde arkamıza yaslanıp bu ucube gösterisini izlerken bir yandan da onu bir an önce buradan çıkarmayı planlıyoruz.

"Ne sirk ama," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kill sırıtarak, "İngilizlerin yapmaktan hoşlandıkları şeylere hoş geldiniz," diyor. "Eğlenceli."

Onun için çünkü kaosun ortaya çıkışını görmeyi seviyor. Ben ise onu kontrol etmeyi, boğmayı ve çok gerekli olmadıkça nefes almasına izin vermemeyi tercih ediyorum.

Telefonum titriyor ve Kill aynı anda
onu
n. Grup sohbetinde bir mesaj.

Nikolai: Herkes hangi cehennemde? Ev boş.

Aslında seni eğlendirmekten başka hayatlarımız da var Niko.

Nikolai: Siktir git, muhtemelen bir inek gibi çalışıyorsundur.

Dediğim gibi. Hayat.

Killian sahnenin ya da daha doğrusu Brandon'ın fotoğrafını çeker,
dirseğini masaya dayamış ve çenesini eline dayamış, etrafında yaşanan kaosu görmezden geliyor. Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle telefonunu kontrol ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Fotoğrafı grup sohbetine gönderirken Killian'ın dudaklarında bir Cheshire kedisi sırıtışı beliriyor.

Cevap gelmeden önce sadece bir saniye geçer.

Nikolai: Hangi cehennemdesin, Şeytan'ın varisi?

Seçeneklerimi mi genişletiyorsun?

Nikolai: Siktir git lan. Sinirlerimi bozma yoksa uyurken sikini keserim.

Killian: Sana sinirlerimi bozmamanı da söylemiştim ama sen yine de gidip Glyndon'la o içkiyi içtin.

Nikolai: Bu haftalar önceydi.

Hâlâ sayılıyor.

Nikolai: Neyin de sayıldığını biliyor musun? Günlerinizin sayısı.

Sesini alçalt.

Nikolai: Jer! Ağzından çıkan saçmalıkları gördün mü?

Haklı.

Nikolai: Ne oluyor lan? Nasıl benim tarafım yerine onun tarafını tutarsın?

Jeremy: Son birkaç haftadır yaptıklarını çok iyi düşünmeni istiyorum Niko**.**

Ciddi olamazsın. Şimdi Cecily ile konuşamayacak mıyım?

Eğer yardım edebilirsen, hayır.

Brandon'ın da dahil olduğu masanın fotoğrafını çekip gruba gönderiyorum Sohb
et. Yaralıyım Jer. Neden beni **de** yanında götürmedin?

Jeremy: Meşgul olduğunu sanıyordum... Neyle? Oh, uyumakla şiddet için enerjinizi koruyun.

Bunu senin için feda ederdim Jer. Kardeşler ne içindir?

Jeremy: Uh-huh. Yine de ucuz atlattın. Cecily dışında İngilizler sıkıcı.

Killian: Ve Glyndon. @Nikolai Sokolov Seni gezintiye çıkarmamı isteyip istemediğini sordum ama hayır dedin.

Ben senin köpeğin değilim, orospu çocuğu. Ayrıca az önce o yerin nerede olduğunu öğrendim. On beş dakika içinde yaratıcınla buluşmaya hazırlan.

Kıs kıs gülmeyi öldür. Telefonumun ekranını kapatıyorum. Nikolai ortaya çıkıp Remington'ınkinden daha önemli bir drama başlamadan önce Cecily'yle gitmeliyiz, çünkü onun aksine arkadaşım yumruklarıyla konuşuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor Cecily, sonra elini benimkinden çekip banyoya doğru yöneliyor.

Gözlerimi biraz daha kısarak onu izlemeye devam ediyorum. Nikolai ve onun maskaralıkları dikkatimi dağıtmış olsa da, şu anda görüş alanımın dışında bir metin okuduğunu fark ediyorum.

Az önce ayrılırken yüzündeki ifadeyi de beğenmedim. Bir gerginlik ve daha da önemlisi suçluluk duygusu vardı. Neden bu kadar suçlu hissediyor ki?

Masanın etrafındaki gürültü ve hareketler siyah ve grinin tonlarında dönüyor, karışıyor ve patlıyor, ta ki ben doğru düzgün göremeyene kadar.

Ne yaparsam yapayım, Cecily ile ne kadar ilerleme kaydettiğimi düşünürsem düşüneyim, onu ne kadar derinden sahiplendiğimi düşünürsem düşüneyim, her zaman kendisinin bir parçasını saklıyormuş gibi hissediyorum.

Ulaşamadığım. Erişimime izin verilmeyen.

Annika'nın bakışlarıyla karşılaştığımda beni dikkatle izlediğini fark ediyorum. İfademdeki değişikliği ve hatta başımın etrafında bir hale gibi süzülen iblisleri görüyor olmalı.

Sakin tavrıma rağmen, bu dış görünüş içimde dalgalanan şiddet ihtiyacının kamuflajından başka bir şey değil.

Ayağa kalkıyorum ve tek kelime etmeden Cecily'nin adımlarını takip ediyorum. Yanımdan ayrıldığından beri hissettiğim boğulma hissi, uzun kuyrukta onu bulamadığımda kötüden felakete dönüşüyor.

Ayrıldığı saate bakılırsa, burada bir yerde olmalıydı ama değil.

Koridordan arka girişe doğru ilerliyorum. Dışarı çıktığım anda hava yüzüme tokat gibi çarpıyor ama bu, çok tanıdık bir araba gördüğümde göğsüme çarpan his kadar sarsıcı değil.

Gösterişli bir McLaren.

Cecily arabanın önünde duruyor, kollarını ovuştururken arabanın sahibiyle konuşuyor. Yukarı ve aşağı.

Yüz ifadesi ciddi, yüzü ruhani bir sükunet içinde ve yanakları kızarmış.

Bunun sadece gecenin serinliğinden kaynaklandığını, Landon denen herifle konuştuğu için olmadığını hayal etmeye çalışıyorum.

Beni içeride bıraktıktan sonra.

Nefesimi düzene sokmam birkaç dakikamı alıyor. Eğer şimdi harekete geçersem, onu öldürürüm ve kızın da boğazını sıkarım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sakin ol lan.

Kaslarım gerilirken, o pisliği yere yıkmamı ve söz verdiğim gibi kanıyla ona sahip çıkmamı isterken bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Gölgelerde bir süre bekledim. İki. *On.*

Sonra da onlara doğru yaklaşırım. Fiziksel gücümün tamamen kontrolüm altında olduğunu söyleyemem ama önceliklerimin tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

"Duramaz mısın?" Sözleri önce bana ulaşıyor, yumuşak, yalvaran, beni bir şeye ikna etmeye çalıştığı her zamanki gibi.

Bunu o orospu çocuğu Landon'ın üzerinde kullanıyor olması sakin kalma çabalarımı yerle bir ediyor.

"Öldüğüm zaman duracağım." Sırıtıyor ve ona bir el uzatıyor.

Ona dokunmadan önce tutuyorum, sonra çeviriyorum ve bileğini kırmak üzereyim, ama hareketlerimi takip ediyor ve son saniyede kaçıyor.

"Merhaba Jeremy. Görüyorum ki her zamanki gibi vahşisin." Bileğini havaya kaldırıyor. "Heykel yapmak için güzel ellerime ihtiyacım var, seni kültürsüz domuz."

"Lanet parmaklarını kırmak için bir neden daha." Ona doğru ilerliyorum ve o da az önce söylenip durduğu ellerini yumruk yapıyor.

Landon, heykeltıraşlık geleceğini bu geceki gibi tuhaf bir olayda her an kaybedebileceğini çok iyi bildiği halde şiddete başvuran tanıdığım tek sanat öğrencisi.

"Jeremy, kes şunu." Cecily yanıma geldi, vücudu titriyordu ve sesi boğuk çıkıyordu, muhtemelen ne kadar berbat ettiğinin farkındaydı.

"Kapa çeneni." Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. "Seninle birazdan ilgileneceğim." Nazik parmaklar pazumu kavrıyor ve zahmetsizce beni geri çekmeye çalışıyor. Dönüp onu omuzlarından tuttum ve öyle sert salladım ki Nefes nefese kalmış, tüm vücudu şoka girmiş.

"Onu savunmayı bırak," diye kükrediğimde donup kalıyor, sonra göz kırpıyor, alt göz kapaklarında bir parıltı toplanıyor. "Sen onun tarafını tuttukça, ben de onun sefil hayatını bitirmek konusunda daha kararlı olacağım."

Cecily elimde titriyor ve yüzünde bir daha asla belirmeyeceğini düşündüğüm iğrenç bir ifade yavaşça önümde beliriyor.

Korku.

Benden korkuyor. En başa döndük, benim yanımda nefeslerini ve kelimelerini saydığı yere. Bana güvenmediği yere.

Ve hepsi bu orospu çocuğu yüzünden-

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her şey güzeldi ama seninle kavga etmekten daha önemli meselelerim var, Kâfir." Arabasının açık camından bana sırıttı. "Cecy'mizin üzerine fazla gitme. Hassas olabiliyor. Unutma, ben her zaman daha iyi bir seçimim, aşkım."

Ve sonra ben onu yakalayıp yere indiremeden arabası hızla yola çıkıyor.

Cecily omzunu silkiyor ve benim dikkatimi dağıtmamı kullanarak kendini tuttuğum yerden kurtarıyor. "Ben içeri dönüyorum."

Onu dirseğinden tutup yüzüme bakması için çeviriyorum. "Neden bana önce Landon'la ne tür bir buluşma yaşadığını söylemiyorsun?"

"Randevu falan yoktu. Ama size konuşmak istediğini söyleseydim, bana inanmazdınız."

"Neden seninle bir ara sokakta konuşmak zorunda? Eğer gerçekten bir şey yoksa, neden gizlice dolaşmak zorundaydın?"

"Bunun yüzünden!" Ellerini havaya kaldırıyor. "Ne zaman onun adı geçse çılgına dönüyorsun ve elimden gelse bu yönünü kışkırtmamayı tercih ederim."

"Onunla gizlice buluşmak bir çözüm değil,
Cecily." "Onunla herkesin önünde buluşmamı mı
tercih edersin?"

"O herifle hiç tanışmamanı tercih ederim."

Sert ses tonum karşısında irkiliyor ve ben de sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. "Maya ile senin arkandan görüşmem hoşuna gider mi?"

Dudakları büzüldü. "Hayır."

"Gördün mü? Tıpkı senin onu düşündüğünde aklının en kötüye gitmesi gibi, benimki de gidiyor, ama on kat daha kötüsü çünkü ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyorsun!"

Dudakları seğiriyor ve yüzü saçlarından daha solgun bir hal alıyor. "Ben... Ben istemedim."

"Bu sonucu değiştirmez." Ses tonumu olabildiğince yumuşatarak bir adım öne çıkıyorum. "Benden sakladığın bir şey mi var Cecily?"

Yutkunuyor, yanaklarını yumuşak bir renk kaplıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Sadece hissediyorum." Ona tam olarak sahip değilim, benim olduğunu hissettiği anlarda bile, bir şekilde tam değil. Başta bunu görmezden gelmeye, ona güvenmeye ve bana hatırlatmayı sevdiği gibi *uzlaşmaya* çalıştım.

Ama artık bu imkansız.

Landon'la gizlice görüştüğünü öğrendiğim anda bir parça güvenimi kırdı. Daha önce de oldu mu?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tekrar olacak mı?

Bir gün uyandığımda sahip olduğumuz her şeyin, onun değerli prensine karşı beslediği duyguların yanında sönük kaldığını mı g ö r e c e ğ i m?

Cecily o kocaman, parlak gözleriyle bana bakıyor. "Sana söylersem kızmayacağına söz verir misin?"

"Bana ne söyleyeceğinize bağlı."

"Sen böyle davranırken söyleyemem."

"Yani beni karanlıkta tutmayı mı tercih

ediyorsun?"

"Hayır. Bu bilgiyi saklamak beni y i y i p bitiriyor. Bunu senden daha fazla saklayamam."

"Landon'la mı ilgili?"

Bir kez başını salladı. Kanım buz gibi oldu.

"Beni aldatıyor musun, Cecily?"

"Ne? Hayır! Sen hayatıma girdikten sonra başka biriyle birlikte olmayı aklımdan geçirebileceğimi mi sanıyorsun?"

Bu içimdeki soğukluğu yatıştırmalı ama yatıştırmıyor. Yakınından bile geçmiyor. "O zaman ne?"

"Şu anda çok korkutucu

görünüyorsun." "Hecele Cecily."

Birkaç kez yutkunuyor, sonra bana odaklanmadan önce ayaklarına bakıyor. "Kabul törenindeki o ilk zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bana neden orada olduğumu sormuştun ve ben de sana bir cevap vermemiştim. O zamanlar Lan'a aşık olduğumu biliyordun, değil mi?"

"Kimin yok ki?"

Elimi avuçlarının arasına alıyor, dokunuyor, okşuyor, yatıştırıyor. "Anlamsızdı, bunu şimdi biliyorum, ama o zamanlar bilmiyordum, bu yüzden Creigh adına inisiyasyona gitmemi ve malikaneniz hakkında olabildiğince çok bilgi almamı istediğinde, yaptım."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani sen onun casusu musun?"

"Öyleydi. Sadece bir kez ve o yangını başlatmak için ona verdiğim bilgileri kullandığını öğrendikten sonra çok pişman oldum. Yemin ederim bilmiyordum ya da istemiyordum. Buna sadece savunma amaçlı ihtiyacı olduğunu sanıyordum. Eğer bana planından bahsetseydi, ona asla yardım etmezdim."

İşaret parmağımı uyluğuma doğru yavaş bir ritimle aşağı yukarı, yukarı aşağı kaydırıyorum. Kaslarım kilitleniyor ve kendimi o kadar soğuk hissediyorum ki damarlarımdaki kanın donmamasına şaşırıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ama ona yardım ettiniz. Bu yüzden mi o gün kapıya geldin? Suçluluk duygusundan mı?"

Başını telaşla sallıyor. "Senin için endişelendim. Senin ya da bir başkasının zarar görmesini gerçekten istemedim."

"Suçluluk o zaman." Elimi onunkinden çekiyorum, sesim buz gibi. "Başka ne yaptın? Kıymetli Landon'ına ne konuda yardım ettin? Seni yanıma casus olarak mı yerleştirdi?"

"Hayır! Bunu sana asla yapmam."

"Ama ben içindeyken malikaneyi yakmasına yardım ettin. Bu işe yaramadı, belki de bunu daha ileri götürmeye karar verdin. Seni baştan çıkarma oyunu için mi eğitti? Beni elde etmek için kırılganlığını kullanmayı mı öğretti? Sana annem gibi olmanı, zayıflığımı bana karşı kullanmanı mı söyledi?"

Vücudu sarsılıyor, ama ben bunu sadece başka bir yalan olarak görüyorum. Başka bir oyun. Başka bir aldatmaca.

"Hayır, lütfen kes şunu Jeremy. Hiç böyle olmadı."

"Nereden bilebilirim ki? Söylediğin ve yaptığın her şey onun dikkatli planının bir parçası olabilir. Her zaman onun yanında mıydın ve sana beni daha büyük planı için kullanmanı mı söyledi? Benim için bacaklarını nasıl açacağını sana o mu öğretti?"

Elini kaldırıp yüzüme bir tokat atıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Neredeyse gerçek olduklarına inanacaktım.

Neredeyse.

Ağlamasına ve burnunu çekmesine rağmen çenesini kaldırıyor. "Bana bu şekilde saygısızlık etmene izin vermeyeceğim."

Ellerini tutuyorum, sonra onu en yakın duvara çarpıyorum. "Saygısızlık mı? Başından beri beni kullanırken bu kelime hakkında ne biliyorsun ki?"

"Ben..." Daha fazla gözyaşı, daha fazla burnunu çekme. "Bana inanman için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama söz veriyorum o yangından sonra Lan'la bağlarımı koparacağım."

"Belli ki. Seni onunla birlikte gördüğüm tüm zamanlar, hatta şimdi bile, bu gerçeği açıkça kanıtlıyor."

"Jeremy..." Sesi yumuşuyor, nazikleşiyor. "Landon'la aramda bir şeyler olduğuna dair mantıksız saplantını bir kenara bırakmalısın. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak. Ben... ben seni seviyorum. Onu değil. *Seni seviyorum*."

Çenemde bir kas titriyor. "Bana bunu söylemeni de mi o öğretti?" "Hayır! Neyin var senin?" Daha çok ağlıyor. "Az önce sana söyledim. seni seviyorum ve sen hala bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarımı boğazına doladım ve sıktım. "Bana ilk kez onun adıyla seslendiğinde bitirmeliydim. Ya seni ya da onu öldürmeliydim."

Bana karşı çırpınırken yüzü kızarıyor, kendini kurtaramıyor ve ben onun hayatını söndüreceğimi söyleyebiliyorum.

Bir dakika içinde ölmüş olacak.

Onu seçti, beni değil.

Benim neyim var böyle? Ne zaman kelimenin tam anlamıyla bir hayvana dönüştüm?

Bunca zaman görmeyi reddettiğim gerçek beni deşiyor diye ona nasıl böyle bir acı çektirebilirim?

Yine de iblislerim isyan ediyor, intikam istiyor. Çığlık atıyor ve pençe atıyorlar. Çığlık atıp ilahi söylüyorlar.

Onu seçti, beni değil.

Onu seçti, beni değil. O

seçti. Seçti. Onu seçti.

Onu bir sarsıntıyla serbest bırakıyorum ve işte tam o anda şeytanlarım sakinleşiyor ve tüm mücadele uzuvlarımı terk ediyor. Saplantım, yerde kendi kanı içinde çırpınana kadar kan kaybediyor.

Cecily olduğu yerde kalıyor, sert bir şekilde nefes alıyor, ağlıyor, burnunu çekiyor, gözleri o kadar incinmiş, o kadar korkmuş görünüyor ki kendimi bıçaklamak istiyorum.

"Kaç," diye fısıldıyorum. "Bu sefer, seni bulmama izin

verme." "Jeremy..."

"Kaçın!" Kükrerim.

İrkildi, sanki kabuslarının bir tezahürüymüşüm gibi bana baktı, gözleri yaşlarla bulanıklaştı, sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Bu sefer, takip etmiyorum.

Bu sefer, ilk seferinde yapmam gerekeni yaptım.

Gitmesine izin verdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

39

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Malikânenin kontrol odasında oturmuş, bir şişe alkol içiyor ve her şeyi değiştiren kabul töreninin güvenlik görüntülerine bakıyorum.

Ya da daha doğrusu Cecily'nin araziden kaçtığı sahneyi tekrar tekrar izliyorum. Muhtemelen kameraların görüş alanından çıktığını düşündü çünkü koşarak uzaklaşırken peruğunu ve maskesini çıkardı.

Bu sahne garip bir şekilde daha önce parmaklarımın arasından kayıp gitmeyi başardığı sahneyi anımsatıyor.

Kum gibi.

Muhtemelen o benim alanıma girmeden çok önce de böyle olması gerekiyordu.

Cecily ile ilk kez dövüş kulübünde Annika'nın yeni arkadaşlarıyla gizlice içeri girmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermesiyle 'tanıştım'. Bu tam olarak kabul töreninden bir gece önceydi.

O ilk buluşmadan görüntüler bilincime akarken başımı geriye atıyorum.

NIKOLAI SIKILDI.

Ne zaman canı sıkılsa düpedüz rahatsız edici oluyor. Kendini sabote etme, aşırı şiddet ve yıkıcı yollardan oluşan kısır bir döngüye giriyor.

Bu nedenle, onu tasmalı tutmak zorunlu, bu yüzden dövüş kulübündeyim.

Tıklım tıklım dolu binada gürültü ve heyecanlı bir enerji hakim. Kalabalıklar birbirine karışıyor, sohbet ediyor ve bu gecenin galibinin kim olacağına dair bahisler oynuyor.

Tüm bu sahneye aldırış etmiyorum. Nikolai'yi ensesinden tutup gidebilseydim çok iyi olurdu ama içimden bir ses akli dengesi yerinde olmayan arkadaşımın bu fikre karşı çıkacağını söylüyor.

Killian yanımda yürüyor, soğukkanlı hali benimkine uyuyor. İnsanların arasından geçmemize gerek yok çünkü çoğu bizi görünce otomatik olarak dağılıyor. Bizimki gibi bir şöhret nereye gidersek gidelim peşimizden geliyor.

Yavaşça durur ve önüne bakarken aksi gözlerine nadiren bir parıltı girer. Kill'in duyguları olmadığını bilmeseydim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

büyülenmiş gibi görünüyor.

Bana başını sallıyor ve sonra ilerliyor. Onun görüş alanını takip ediyorum ve bir grup kız buluyorum. Kendine özgü mor elbisesi içinde çok tanıdık birini görünce gözlerimi kısıyorum. Annika.

Kesinlikle burada olmaması gereken biri.

Kill'e yan gözle bakıyorum, eğer kız kardeşim onun ilgisine maruz kalırsa taşaklarını bir tepsiye koymaya hazırım. Ancak, onu en sağdakinin fotoğrafını çekerken buluyorum. Landon'ın kız kardeşi, Glyndon. Adını biliyorum çünkü Elitler'in liderinin geçmişini araştırmıştım, aynı zamanda sümüklü bir pislik olarak da biliniyor.

Aslında, Annika onların yanına taşınmaya karar verdiğinden beri o kız grubundaki herkesi tanıyorum.

Gürültülü sarışın Ava Nash ve gümüş saçlı olan Cecily Knight.

Hepsi İngiltere'deki prestijli ailelerden geliyor ve babam Annika'nın onlarla yaşamasını kabul etti. Hâlâ kabul etmiyorum.

Killian'ın yedeğinde sessizce onlara doğru yürüyorum. Onlara yaklaştığımızda Annika'nın şöyle dediğini duyuyorum: "Sen... sen haklısın. Jer bana hiçbir şey yapamaz."

"Bundan emin misin, Anoushka?" Arkamdan fısıldıyorum ve o gidiyor Hala.

"Oh, merhaba, Jer." Tiz ve garip bir ses tonuyla konuşuyor. "Ben yapmadım gerçekten buraya gelmek istemiştim. Sadece yeni arkadaşlarımla bir tur atıyordum."

Dikkatim ondan ayrılmıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Olmamanız gereken bir yerde tura mı çıkıyorsunuz?"

"Ben sadece-"

"Gidiyordum. Şimdi."

"Hey." Gümüş saçlı olan, kız kardeşimin önüne geçerek Çene.

Sadece gözlerimin içine bakmakla kalmıyor, aynı zamanda Boy farkını ya da istesem onun minyon bedenini bir saniyede ezebileceğim gerçeğini tamamen göz ardı ederek bana burun kıvırdı.

Ancak küstahlık bununla da kalmıyor, çünkü "Ayrılıp ayrılmayacağına kendi başına karar verebilir çünkü bence kadınlara ne yapmaları gerektiğinin söylenmediği bir çağdayız" diyor.

Bu küçük sürtük ne kadar da cüretkâr.

Yüz ifadem değişmese de ona farklı bir gözle bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tuhaf gümüş rengi saçlarına rağmen Cecily çok güzel bir kız. Yüksek elmacık kemikleri, minyon burnu ve dudakları, badem şeklindeki yeşil gözleri, izlerle enfes görünecek soluk teni ve becerilmek için yalvaran bir vücudu var.

Eğer onunla farklı koşullar altında karşılaşsaydım, o beyaz saçlarını kavrarken ve bıçağımı etinin üzerinde gezdirirken onu becerirdim. O kıvranıp çığlık atarken ben de onu kan revan içinde bırakırdım.

Anahtar kelime "eğer".

Ancak, o çok tutucu ve muhtemelen benim sikişme tarzımı ve rahatsız edici cinsel zevklerimi gördüğü ilk anda kaçacaktır.

Annika arkadaşının gazabımın kurbanı olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark ederek yüzünü buruşturuyor ve onu itiyor. "Sorun yok. Geri döneceğim."

Cecily sonunda dikkatini benden kaydırarak kız kardeşime odaklandı. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum, gerçekten. Buna değmez."

"Önümde yürü, Anoushka." Burada işimiz bitti. Birden

fazla sebepten dolayı.

Eğer bu Cecily benim hoşgörümü onay olarak algılar ve beni kışkırtmaya devam ederse, dikkatimi çeker ve kimse bunu istemez.

Annika başını eğdi ve "Özür dilerim" diye mırıldandı.

Sonra benim yanıma geldi. Killian geride kalıyor, Glyndon'la o kadar ilgileniyor ki bütün bu olan bitene dikkatini vermemiş gibi görünüyor.

Cecily bize yetişip kolunu Annika'nınkiyle birleştirdiğinde daha yeni sakinleşmeye başlamıştım. Ona kısa bir bakış attım, o da bana ters ters baktı.

Bu lanet...

"Seninle geri döneceğim Anni," diyor kız kardeşime.

"Zorunda değilsin. Kendi başıma olmaktan memnunum." Sesi alçalıyor. "Ben buna alışkınım."

"Ben değilim. Bu son derece baskıcı bir davranış." Bana bakıyor.
Tekrar.

"Verecek bir sik bulduğumda fikrini soracağım," diyorum ona açık açık.

Tam konuşacaktı ki Annika eliyle ağzını kapatarak her ne cevap verecekse aniden sonlandırdı.

Kız kardeşimi arabaya bindiriyorum ve Cecily de onu arka koltuğa kadar takip ediyor. Araba yolculuğu boyunca dikiz aynasından bana bakıyor, Annika konuyu değiştirmeye ve gerginliği azaltmaya çalışsa da.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben mi?

O ışıltılı yeşil gözlerin, canı çıkana kadar dövülürken nasıl görüneceğini görmek istiyorum.

Yine de bu zahmete değmez.

Parmağımı direksiyon simidinde aşağı yukarı kaydırarak, bu gibi durumlarda genellikle ihtiyaç duymadığım sabrı topluyorum.

Yatakhaneye vardığımızda Annika arabadan atlıyor ve Cecily de onu takip ediyor.

Camı i n d i r d i m ve "Artık tehlikeli yerlerde dolaşmak yok, Anoushka" dedim.

"Tamam!" diyor ve neredeyse içeri koşuyor.

Cecily ise yüzünü bana dönüyor ve kollarını kavuşturarak göğüslerinin dikleşmesine ve tişörtünün kumaşını zorlamasına neden oluyor.

"Ataerkil tonunuzu azaltmanızı öneririm. Bugün ve bu çağda iyi görünmüyor."

"Size kendi işinize bakmanızı öneririm. İşgüzar, sahip olunması gereken korkunç bir tanım."

Gözlerini kısar. "Sen-" "Yapma."

Yutkunuyor ve boğazının yarı saydam derisi hareketle birlikte inip kalkıyor. "Söyleyeceklerimi duymadın bile."

"Gerek yok. Konuşmaya devam edersen, bunu kişisel algılayacağım ve inan bana, bunu istemezsin."

Vücudu kaskatı kesiliyor ve pazarlığa açık olmayan ses tonumdan mı yoksa yüzümün her yerinde yazılı olduğunu gördüğü bakıştan mı emin değilim, ama zorlamıyor.

Ancak yaptığı şey, bana küçümseyici bir bakış attıktan sonra y a t a k h a n e y e girmek oldu.

Dudaklarım kıvrılıyor çünkü onu inime sürüklemek için çok istekliyim.

Tekmeliyor.

Çığlık atıyor.

Ve aradaki her şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

40

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ADRIAN

Havaalanına indiğim anda bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

İnsanlar genellikle altıncı his diye bir şey olmadığını ve tehlikeyi önceden görebilme yeteneğinin batıl inançlı, kötü ruhlu kişiler tarafından uydurulmuş bir efsane olduğunu söylerler.

Bununla birlikte, bu altıncı his beni bir şeylerin yanlış gittiği konusunda uyaran ve karşı önlemler almamı sağlayan şeydi. Bu ve kritik bilgileri ve düşmanın hassas, zayıf noktalarını sıkı bir şekilde kavramam.

Mükemmel savunma diye bir şey yoktur. Kale gibi evler, şifreli güvenlik ya da muhafız orduları bile. Tehlikeleri ortadan kaldırmanın ve önemli kişileri korumanın tek yolu, doğru kişiler hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamaktır.

Bana karşı gelmeye cesaret edemeyen insanlar. Çünkü bana ulaşamadan boğazlarını kesecek bir casusları olmasından korkuyorlar.

On yıllardır ailemi bu şekilde etkili bir şekilde korumayı başardım. Kaç kez bir komployu uygulanmasından çok önce ortaya çıkardığımı ve gerçekleşmeden önce hızla sonlandırdığımı sayamadım.

Üst düzey korumalarım dışında kimse bu girişimlerden haberdar değil. Özellikle de karımın. Her ne kadar yaşam tarzıma entegre olmuş olsa da, zaten icabına baktığım haşereler yüzünden onu endişelendirmek istemiyorum.

Ve bilgi çok önemli olduğu için, çocuklarıma küçük yaştan itibaren sadece düşmanları hakkında değil, aynı zamanda arkadaşları, çevreleri ve muhafızları hakkında da mümkün olduğunca çok bilgi edinmelerini öğrettim.

Kısacası, yollarının kesiştiği herkes.

Eğer muhatap oldukları kişileri tanıyorlarsa, kötü niyetten kaçınabilir ve hatta çatışmayı ortaya çıkmadan önce yok edebilirler.

Bu yetenek oğluma doğuştan geliyor. Çevresindeki her şeyin tamamen farkında ve bu ilkeyi günlük yaşamında uygulamak için ekstra çaba sarf ediyor.

Annika korunaklı olabilir ama aynı zamanda insani becerileri sayesinde istediği her bilgiyi elde edebilir. Bunca zamandır dünyamızda hayatta kalmayı bu şekilde başardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben yanlarında olmadığımda bile çocuklarımın hayatta kalma becerilerine güveniyorum. Hâlâ korunmak için bana bağlı olmalarını isterdim ama hayatta kendi yollarını çizecekleri bir gün olacağını biliyordum.

Bu güvene rağmen, Amerika'dan buraya gelirken bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum.

Kıdemli muhafızım Kolya ile bakışıyoruz ve o da muhtemelen benimle aynı hissi paylaşarak başını sallıyor.

"Efendim."

Oğlumun kaldığı malikanenin girişinde duruyorum. Muhtemelen Jeremy'den birkaç yaş daha genç bir adam bizi kapıda karşılıyor. Kaslı bir yapısı, açık sarı saçları, küçük mavi gözleri ve köşeli yüz hatları var.

İngiltere'nin sinir bozucu havasını ve İngilizlerin mülayim tavırlarını paylaşan bu kasvetli adaya ilk geldiğinde Jeremy ile birlikte gönderdiğim muhafızlardan biri değil.

Sorgulamaya gerek yok, çünkü onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Jeremy onun varlığından beni haberdar ettiğinden beri Kolya ve ben ona göz kulak oluyoruz.

"Ilya Levitsky," diyorum adını sakin sesime bir sınır koyarak.

Vücudu dikleşiyor, muhtemelen hakkımda duyduğu tüm söylentilerin doğru olduğunu fark ediyor.

"Efendim, evet, efendim."

Kolya, yavrusunu yutmak üzere olan dev bir kedi gibi onun etrafında dönüyor ve kaba bir Rus aksanıyla "Yaş" diye soruyor.

"Yirmi bir, efendim."

"Ebeveynlerin
meslekleri." "İkisi de
öldü."

"Doğum yeri."

"Saint Petersburg."

"Bu adaya nasıl geldin?" "Bursla."

"Neden Yılanlar'a katıldın?"

"Rusya'daki eski hayatıma geri dönmek istemiyordum ve New York Bratva'ya katılırsam geleceğimi güvence altına alabileceğimi düşündüm."

"Jeremy'den ayrılma ve onu seçme nedenleri."

"Gerekmediği halde hayatımı kurtardı. Ayrıca bana kaderimi kendi ellerime alabileceğimi öğretti ve başarısız olursam, öyle olsun. Her zaman yeniden deneyebilirim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Askeri deneyim." "Bir
yıl."
"Çok az." Kolya çene çalıyor. "Bu hiçbir şey sayılmayabilir." "Üniversiteden sonra tekrar kaydolmaya açığım."
"Özel Kuvvetler mi?" Kolya kaşlarını kaldırarak
soruyor. "Eğer patron böyle istiyorsa."
"İstediği bu olmasa bile, gideceksin." Bir adım öne çıkıyorum. "Oğlumun ilk savunma hattı olman gerekiyordu ve eğer onu koruman için sana güvenemezsem, seni ortadan kaldırabilirim ve kaldıracağım."
Yutkunuyor ama göz temasını kesmiyor. "Evet, efendim."
"İyi bir çocuğa benziyorsun, Ilya, ama ölene kadar seni izleyeceğim." Onu ensesinden tutup doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "En ufak bir ihanet, beceriksizlik ya da yanlış karar kokusu alırsam, Kolya ve ben seni daha az hoş koşullar altında tekrar göreceğiz. Ve sözlerimi unutma, ölüm dilediğin her şey olacak. Sadık olursan karşılığını alırsın. Aksi takdirde cezalandırılacaksınız."
"Sadık biriyim ama size değil efendim. Benim sadakatim Jeremy'ye." Bu sözleri söylerken hiç hızını kaybetmiyor.
"Bu ne cüret." Kolya ona doğru uzanıyor ama ben elimi kaldırarak onu durduruyorum.
Çocuğa bir süre baktıktan sonra onu rahatça bırakıyorum.
Geri adım atmıyor, ürkmüyor ya da rahat bir nefes bile almıyor.
Bu çocuğa hâlâ tam olarak güvenmiyorum ama ondan hoşlandım. Jeremy'nin tünel görüşünü genişletebilir.
"Nerede o?" İlya ve Kolya'yı da yanıma alarak içeri giriyorum.
"Kontrol odası. Sizi oraya götüreyim."
"Gerek yok. Burada Kolya ile kalabilirsin." Gardiyanım bana 'gerçekten mi' diye bakınca gülümsedim. "Çocuğun bazı acı gerçekleri öğrenmesi gerekiyor. Onu Yan olarak düşün."
"Yapamam. En azından Yan Özel Kuvvetler'deydi."
"Züppelik yapma, Kolya." Kendi kendime gülümsüyorum ve ikinci kattaki kontrol odasına gidiyorum.
Jeremy'yi burada bulunduğu yıllar boyunca birkaç kez ziyaret ettim, çünkü karım onu özlüyor ve eve sık sık gelmesi konusunda onu rahatsız etmek istemiyor. Bu nedenle, bu malikanenin giriş ve çıkışlarını

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim. Aslında Jeremy daha buraya ayak basmadan önce burayla ilgili her şeyi biliyordum.

Ne de olsa, iyi korunduğundan emin olmadan onu buraya gönderemezdim.

Odanın kapısını iterek açıyorum ve eşikte duruyorum.

Jeremy sayısız monitörün önünde tek başına oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, çenesini eline dayamış bir şekilde döngü halindeki bir diziyi izliyor.

Ekranda, bir kız peruğunu çıkarıp saçlarını ortaya çıkarırken mülkten kaçıyor ve kameranın görüş alanının dışında kayboluyor.

Bu dizi, bozuk bir plak gibi tekrarlanıp duruyor.

Adımlarımı Jeremy'nin arkasına doğru atıyorum ve önündekilere bir göz atıyorum. Yarısı boş bir votka şişesi, masanın üzerinde ters çevrilmiş telefonu ve... bir çizgi roman mı? Gençken onları hiç okumamıştı bile.

Çocuklar süper kahramanları örnek alır; o da beni örnek aldı.

Ve palyaçolar. Bilinmeyen bir nedenden ötürü bu piçleri çok severdi ve Lia'nın onlara karşı hafif bir fobisi olduğu için onu sık sık bu şeyleri görmeye götürürdüm.

Bu açıdan bile bana çok benziyor. Eşim bundan sık sık nefret ederdi, özellikle de o doğduğunda. Kendisine hiç benzemediği için üzülüyordu ama sonunda bunu kabullendi.

Sandalyesinin arkasını tuttum. "O orospu çocuğu Creighton'ın kız kardeşini kaçırmasına yardım eden kız bu mu?"

Oğlum sonunda orada olduğumu fark ediyor, hafif kısık gözleri bana odaklanmış, muhtemelen sarhoş olduğu ya da oraya vardığı için tepkisi gecikiyor.

"Baba? Burada ne yapıyorsun?"

"Ciddi misin? Bu kahrolası adaya sekiz saatlik bir uçuşla geliyorum ve ilk sorduğunuz şey bu mu?"

"Ben... öyle demek istemedim. Sadece şaşırdım. Neden bana geleceğini söylemedin?"

"Son dakika iş toplantısı."

"Anoushka ile birlikte olmaya cesaret ettiği için Creighton'ın hayatını cehenneme çevirmek için olmadığına emin misin?"

"Bir de şu var. Çoklu görevleri severim." Gülümsüyorum, sonra gözlerimi ona dikiyorum. "O görevde bana yardım ediyor olman gerekiyordu."

"Üzgünüm baba. Benden nefret etmesini sağlayacak havada değilim."

"O zaman neyin havasındasın?" Ekrandaki kızı işaret ediyorum. "İntikam mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karımın üzüntüsüne rağmen benimkinin bir kopyası olan gözleri tekrar eden videoya kayıyor. Sessiz bir süre izliyor, votka şişesinden bir yudum alıyor ve sonra, "Creighton'ın sadece Annika ile konuşmak istediğini ve kaçırma planından tamamen habersiz olduğunu düşünüyordu," diyor.

"Öyle mi?"

Başını

sallıyor.

"Sanırım ilk başta düşündüğüm gibi işkence yaparak yerini öğrenmeniz gerekmedi?"

Başını sallar. "Senin ve annemin hissettiklerinden dolayı kendini suçlu hissettiği için bunu özgürce teklif etti. Creighton'a da yardım etti çünkü kendisinin ve diğer herkesin Annika'yı nasıl kestiği konusunda kendini suçlu hissediyordu." Dudaklarını mizahsız bir gülümseme boyuyor. "Suçluluk duygusuyla pek çok şey yapıyor Cecily."

"Cecily Knight. Tek çocuk. Ailesi Xander ve Kimberly Knight. Sırasıyla bir iş adamı ve üst düzey bir sosyal hizmet görevlisi. Eski bir bakan ve eski bir başbakan olan bir büyükbabası var. Bir diğeri ise emekli bir diplomat. Dayısı da diplomat babasına çekmiş ve bir aktivist olmuş. Yukarıdakilerin hepsiyle yakın ve ailesi sayesinde lüks, zengin İngiliz halkının yakın çevresine ait. Bu da Creighton'ın anne ve babası da dahil olmak üzere pek çok nüfuzlu figürle yakın oldukları anlamına geliyor."

Oğlum sessiz bir şekilde bana bakıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum ama sessiz kalıyorum.

"İstediğiniz her bilgiyi alabileceğinizi biliyorum ama neden onun geçmişini araştırdınız?"

"Anoushka'nın arkadaşı. Hepsinin geçmişini araştırdım ama onunla bu kadar ilgilendiğine göre belki de istihbaratımı genişletmem gerekiyordur."

"Gerek yok." İçkisinden bir yudum daha alıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Gitmesine izin verdim."

"Emin misin? Kim bilir ne kadar zamandır izlediğiniz tekrar eden görüntüler aksini gösteriyor."

Birkaç tuşa basarak kameraların canlı yayınlarının ekranı doldurmasına izin veriyor ve sonra sessizleşiyor.

Tipik Jeremy.

Bazen onun bana bu kadar benzemesinden nefret ediyorum. Dürtülmedikçe ve kışkırtılmadıkça asla harekete geçmeyiz. Sınırlarımız zorlanmadıkça, asla

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Konuşmak. Genellikle ona kendi kendine iyileşmesi için zaman tanırdım çünkü ihtiyacım olan şey buydu.

Ancak Jeremy tek başına değil. İşe yaramaz babamın aksine, o bana sahip ve oğlumun bir babaya ihtiyacı olduğunda bunu anlayabiliyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bir sandalye çekip yanına oturuyorum. "Neler oluyor?"

Küçümseyen bir elini havaya kaldırır. "Endişelenmene gerek yok. Sadece bu geceye ihtiyacım var, sonra kendimi toparlayıp devam edeceğim."

"Saçmalık." Parmağımı onun önüne vuruyorum. "Her şeyin üstü örtülemez ve unutulamaz. Bazı şeyler, sen bir şey yapmazsan seni içten dışa yok etme niyetiyle zihninde çürür."

İçmeye ara veriyor ve başını bana doğru eğiyor. Bana hala onun kahramanıymışım gibi bakıyor. Hayır. Babası. Ve ben daha fazla minnettar olamazdım.

"Ve... bunu nasıl yapacağım?"

"Bu büyük ölçüde duruma bağlı. Öncelikle bana şu Cecily'den bahset. Annika ve Creighton'la olanlardan sonra yolunuza çıktı mı?"

"Hayır. O çok daha önce benimdi."

İlginç.

Ondan hiç bahsetmedi ve muhtemelen Annika'ya ya da eşime de ondan bahsetmedi. Bilebilirdim, çünkü kızımız kardeşinin tam tersidir. O her şeyi saklı tutarken, kızımız her şeyi ortaya döküyor.

"Ve?" Onu biraz daha zorluyorum. "Neden gitmesine izin verdin?" Bir yudum daha votka ve bir yudum daha.

Ve bir tane daha.

"Başka bir adamdan hoşlanıyordu ama ben özür dilemeden onu ondan çaldım. Ona tamamen sahip olabileceğimi düşündüm. Zamanla onu unutacaktı." Parmakları şişenin boynunu sıkıca kavrıyor. "Yanlış düşünmüşüm."

"Bu sonuca varmadan önce her açıdan baktınız mı?"

"Şu görüntü." Ekranı işaret ediyor. "Bu, sırf onun için casusluk yapmak üzere katıldığı kabul töreni sırasındaydı. Ve adam rakip bir grubun lideri. O zamandan beri onun için casusluk yapmadığını nereden bileceğim?"

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüyordum baba, ama ne de olsa sessiz olanlar en işbirlikçi olanlardır."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gönüllü çalışıyor ve doğru olan her şeye inanıyor. Annika'nın küçük grubunda bir anne figürü gibi davrandığından bahsetmiyorum bile. Böyle bir insan köşeye sıkıştırılmadıkça fiziksel olarak herhangi bir zarar veremez. Onu köşeye sıkıştırdın mı?"

Başını sallıyor.

"O zaman iddialarınızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Onun için casusluk yaptığını bana kendisi söyledi. Tüm bu süre boyunca, güvenimi isterken beni sırtımdan bıçaklıyordu."

"Bu itiraf baskı altında mı oldu?" "Hayır."

"O zaman bu iyiye işaret olmalı." "Ya da

beni daha fazla kandırmak için bir

girişim."

"Jeremy." Onu omzundan tutup sandalyeyi bana bakacak şekilde dönmeye zorluyorum. "Oğlum, seninle benim güven eksikliği diye sinir bozucu bir sorunumuz var. Her zaman insanların ya bizi ele geçirmeye çalıştığını ya da eninde sonunda bunu yapacağını düşünürüz ve bu hayatta kalmak ve Bratva'yı yönetmek için iyi bir özellik olsa da, özel hayatlarımızda can sıkıcıdır. Uzun zaman önce ben de annene güvenmiyordum ve buna karşılık olarak neredeyse onu kaybedene kadar benden uzaklaştı. Eğer bu Cecily senin için annenin benim için ifade ettiğinin bir parçasını bile ifade ediyorsa, benim hatamı tekrarlama."

"Kalbinde başka bir adam olduğunu bilirken ona nasıl güvenebilirim? Ne yaparsam yapayım, her zaman onun ikinci tercihi olacağım."

Sesinden damlayan acı bana hoş olmayan şeyler yapıyor. Jeremy sadece benim oğlum, kanım ve gururum değil. O benim bir parçam. Babam gibi olmadığımı kanıtlamak için elime geçen bir fırsat. Onu bu kadar ıstırap içinde görmek, keşke onun için şeytanlarını katledebilsem dedirtiyor.

Ama yapamam ve yapmayacağım.

"Bunun cevabı bende değil. *Senin* var. Herhangi bir dış müdahale sadece geçici bir rahatlama sağlayacaktır. İçinize bakmazsanız, düğümü gevşetemezsiniz."

Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Onu kaybetmek istemiyorum ama şu anda ona güvenemiyorum da."

"O zaman acele etme. Ama çok fazla değil, yoksa parmaklarının arasından kayıp gidebilir. Tabii istediğin bu değilse?"

"İstediğim bu değil." Elini çizgi romanın üzerinde kaydırıyor. "İlk başta bana annemi hatırlatıyordu. Uyuşuklaştığı ve zihnine kaçtığı, sonunda bir hayalete dönüştüğü anlar oluyordu. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Annem o durumdayken ona yardım edemezdim ama Cecily'ye yardım etmek istedim. Şimdi düşünüyorum da, ailemden olmayan biriyle ilk kez bu kadar çok ilgileniyorum. Hem onu iyileştirmek hem de ona sahip olmak istedim. Bu plan geri tepti ama yine de o bayılmaların nedenini halledebildim. Zamanla çok daha fazlası oldu. Onu kurtardığımı sanıyordum ama meğer o beni kendi çözülmemiş sorunlarımdan kurtarıyormuş."

Her kelimeyi dikkatle dinliyorum, her ifadeyi ve parmaklarının çizgi roman üzerindeki her hareketini izliyorum.

Mükemmel, sorumluluk sahibi bir yetişkin olmasına rağmen, Jeremy'nin büyürken olan her şeyi sildiğini düşünecek kadar aptal değilim. 'Hayalet Anne'sini unutacak kadar genç değildi.

Yedi, sekiz ve dokuz yaşlarındayken annesinin o versiyonuna dair anılarının hala taze olduğunu biliyorum çünkü bazen bana 'Hayalet Anne'nin geri gelip gelmeyeceğini soruyordu.

Ancak, Lia dengeyi yeniden bulduğundan beri bundan bahsetmemişti ve aslında ilk kez gönüllü olarak bundan söz ediyordu. "Seni nasıl kurtardı?" Onu konuşturmak için alçak sesle soruyorum.

"Büyürken, seni ve beni sildiği için anneme biraz kızdım. Günlerce bizi tanımadığı için. O kadar kendinden geçmişti ki onu sık sık uykusunda kasılırken bulurdum. Bize baktığı ama bizi görmediği için."

"Jeremy. Annenin zihinsel sorunları var..."

"Biliyorum ama yine de bazen ondan nefret ediyordum. Sen etmiyor muydun?"

"Onu sarsmak istedim ve o da bazen benden nefret ediyor ama bu normal. Hayatımız boyunca sevgi ve anlayış dolu olamayız."

"Bunu bana Cecily söyledi. Ayrıca annemi suçlamamamı, çünkü seçme şansı olsaydı hayalet olmayacağını söyledi. Ve bizi şeytanlarıyla savaşacak ve bize dönecek kadar çok seviyordu."

Huh.

Sanırım bu kızdan hoşlandım.

"Bu yüzden mi son zamanlarda anneni bu kadar sık arıyorsun?"

Başını sallıyor.

"Kendimi bırakmayı öğrendim. Annemi çocukluğumdaki o korkunç versiyonu yerine en iyi versiyonu olarak görmeyi."

Onu bırakmadan önce omzunu iki kez okşadım. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben değilim."

"Neden olmasın?"

"Şu anda kendimden hoşlanmıyorum. Onu unutmaya çalışmam gerekirken burada onun avukatlığını yapıyor ve onu geri kazanmanın yollarını düşünüyorum."

"Eğer onu geri istiyorsan, yap. Yoksa hayatının sonuna kadar pişman olursun."

"Ya yine geri teperse?"

"Onunla konuş ve dinle. *Gerçekten dinle* Jeremy. Aklınla değil, kalbinle ve ruhunla. İyileşmesine yardımcı olduğu parçalarınla onu dinle. Ve eğer hala ona güvenemiyorsan, öyle olsun."

Votkadan bir yudum almaya başlar, sonra vazgeçer ve şişeyi masanın üzerine bırakır. "Ayık olduğumda yaparım."

"Katılıyorum. Peki

Jeremy?" "Evet mi?"

"Az önce annen hakkında yaptığımız konuşma bizim sırrımız olarak kalacak. Bunu hiçbir şekilde öğrenmemeli yoksa kendini çok kötü hisseder ve biz de bunu istemeyiz."

"Ona söylemeyecektim."

"Güzel."

"Teşekkür ederim,

baba." "Ne için?"

"Sadece şu anda beni dinlediğin için değil, aynı zamanda yıllar önce hem benim hem de annemin yanında olduğun için. Ne kadar zor olursa olsun ne ondan ne de benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Gülümsüyorum. "Bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım Malysh."

Bu sefer votka şişesinden bir yudum alan ben oluyorum ve sonra şişeyi ona doğrultuyorum. "Kızı aldığında, bizimle tanışması için eve getir. Annen onu çok sevecek."

"Tabii benimle birlikte olmak istiyorsa." "Bunun

kolay bir çözümü var evlat." "Hangisi?"

"O yapana kadar pes etme. Ben de annene öyle yaptım."

Güzel karımdan bahsetmişken, bu Allah'ın belası ülkedeki işimi bitirsem iyi olur, böylece onun yanına dönebilirim.

Lia'dan fiziksel olarak uzakta olmak, bir pipetten nefes almaktan ve onu tekrar kollarıma alacağım anı beklemekten farksız.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Jeremy ondan vazgeçmediğim için bana teşekkür etti, ama onun da benden vazgeçmediği için minnettar olan benim.

Oğlum ve kızımın her zaman gitmesi gerekiyordu ama Lia hayatımdaki tek değişmez kişi.

Karım.

Benim

takıntım.

Benimkini.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

41

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

CECILY

Ağlamadan duramıyorum.

Her denediğimde kalbim sıkışıyor ve gözlerim hiç kalmadığını düşünene kadar yaşlarla doluyor.

Ama ben biliyorum.

Birkaç saattir sokaklarda amaçsızca dolaşıyorum. Ayaklarım ağrıyor, kaslarım çığlık atıyor ama durmuyorum. Eğer durursam, bu gece olanları düşüneceğim.

Kalbimi yavaş yavaş kıran, içten dışa doğru tahribat yapan acıdan.

Bu acının nedenini düşünmek istemiyorum. Jeremy'nin bana nasıl baktığını ya da bana söylediği sözleri.

En önemlisi, beni öldürecekmiş gibi göründüğünü düşünmek istemiyorum.

Kalbimi o n u n için yere serdiğim için aptal olan benim, sırf üzerinde tepinsin ve beni boş bir kabuk olarak bıraksın diye.

Ayaklarım barınağın önünde durdu. Kapalı ve içerideki güvenlik dışında kimse yok.

Daha fazla yürüyemeyerek kendimi ön basamağa bırakıyorum, biraz rahatlamak için kollarımı kendime doluyorum ve başımı soğuk duvara yaslıyorum.

Muhtemelen beni yurda götürmesi için bir Uber çağırmalıyım ama Ava ve diğerlerinin beni bu halde görmesini istemiyorum. Kahretsin, *ben* de kendimi böyle görmek istemiyorum -kırılmış, aptal ve bana asla güvenmeyecek biri için çaresiz.

Beni çok inciten biri için, kırdığı parçaları bulamıyorum.

Telefonumu alıp bulanık görüşümle ona bakıyorum ama şarjı bitiyor ve ekran kararıyor.

Bir iniltiyle başımı ellerimin arasına alıyorum. Bu geceden kalan duygusal acının zonklamasıyla daha da kötüleşen bir baş ağrım var.

Jeremy ve ben çok iyi gidiyorduk. Ailemle geçirdiğimiz birkaç günden sonra, onun benim için doğru kişi olduğundan, başka hiç kimsenin zihnimi, bedenimi ve ruhumu onun yaptığı gibi harekete geçiremeyeceğinden emindim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnsanlar hayvani ihtiyaçlarını bastırır ama Jeremy benim içimdeki bu ihtiyaçları besledi. Beni istediğim şeyin peşinden gitmeye, onu istemeye ve onun derinliklerine dalmaya teşvik etti.

Dışarıdan zarif, soğuk ve sakin görünse de, içinde benim hayvani tarafıma seslenen bir canavar gizleniyordu. Evet, bazen zorba olabiliyordu ama bir erkekte istediğimi düşünmediğim her şey onda vardı.

Uzun bir günün ardından yanında huzur bulduğum kişiydi. Daha öncesine kadar.

Ta ki bana ne kadar acımasızca zarar verebileceğini gösterene kadar.

Belki de Landon'la konuşmak için dışarı çıkmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Geriye dönüp baktığımda bunu yapmamalıydım ama Lan içeri dalıp partimizi mahvedeceğini söylemişti ve ben de onunla dışarıda buluşmanın Jeremy, Killian ve hatta Bran ile çatışmasına izin vermekten daha iyi olacağını düşündüm.

Yanlış düşünmüşüm.

Ama yine de Jeremy'nin o parçasını serbest bırakması an meselesiydi. Bunun şimdi ya da birkaç hafta sonra olması fark etmez.

Tek yapabildiğim buradan nereye gideceğimi düşünmek. Benden kaçmamı istemesi, beni yakalamasına izin vermememi söylemesi ilişkimizi bitirmekten farklı değildi.

Beni incittiği yetmedi, şimdi benimle de işi bitti. Ve neden kendi kafamda acınası görünüyorum?

Jeremy bana fiziksel olanın ötesinde hiçbir şey için söz vermedi. Ben sadece kendimce bir şeyler hayal ettim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Üzerime bir gölge düşüyor ve onarılamayacak kadar yandığını düşündüğüm kalbim bir anka kuşunun ihtişamıyla küllerinden yeniden doğuyor.

Jeremy'nin beni yakalayacağını biliyordum. Her zaman yakalar.

Başımı kaldırdığım anda göğsümde yeşeren umut soluyor ve ölüyor.

Bana bakan Jeremy değil. Onun sözde takipçisi bile değil.

Ilya.

Önümdeki, tertemiz pantolonu, düğmeli bluzu ve

Zayn'den başkası değil. Okuldan meslektaşım ve barınaktaki bir başka gönüllü.

"Cecily?" Kaşlarını kaldırıyor. "Burada ne işin var?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh, sadece dinlenmem gerekiyordu." Garip bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Peki ya sen?"

"Gece görevindeyim. Dışarıda soğukta kalmak yerine içeri gelmek ister misin?"

"Elbette."

Sığınağın içinde olmak, yatakhaneye dönüp bu konuyu konuşmaktan daha iyi. Ayrıca, Ava'yı tanıyorsam, muhtemelen diğerlerini geç saatlere kadar içmeye ikna etmiştir.

Kötüleşen durumu için endişeleniyorum. Artık Glyn ve Anni gecelerinin çoğunu erkek arkadaşlarıyla geçirdikleri için kimse ona göz kulak olmuyor.

Daha iyi olduğumdan değil, ama belki de onu beladan uzak tutmaya geri döneceğim.

Zayn anahtarıyla kapıyı açıyor ve ben de onu takip ediyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum ona, sonra makyajımı tazelemek için banyoya gidiyorum ve yüzümü yıkamadan önce on dakika boyunca ağlıyorum.

Berbat durumdayım.

Şu anda babamı ya da annemi ararsam çok endişelenecekler, o yüzden istesem de aramıyorum.

İşimi bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum ve Zayn'in elinde bir şişe suyla beni beklediğini görünce duruyorum.

"İçecek bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm, bu yüzden sana otomattan bunu aldım."

"Teşekkürler." Elinden alıyorum ve kapağı çevirip kapalı olmadığını fark ettiğimde duraklıyorum.

Bu ikinci kez oluyor. İlki o oteldeydi.

Biraz keyifsizim ama ikinci seferde tehlike işaretlerini görmezden gelecek kadar değil. Evet, muhtemelen fazla düşünüyorum ama üzülmektense güvende olmak daha iyidir.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmek biraz çaba gerektiriyor. "Ben bir Uber çağıracağım. Bunun için teşekkürler."

"İçmelisin." Sesi düşüyor ve rahatsız edici bir tonu var. "Susuz kalmış görünüyorsun."

Parmaklarım şişeyi sıkıca kavrıyor ama bunu yüzüme yansıtmamak için elimden geleni yapıyorum. "Olur. İyi geceler."

Onu geçip çıkışa doğru adımlarımı hızlandırıyorum. Belki ön taraftaki güvenlik görevlisine ulaşabilirim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi düşündüm de, onu daha önce görmedim. Bu görevinden ayrıldığı anlamına mı geliyor? Bu kasıtlı mı?

Su şişesi elimde yanıyor ama izliyordur diye atmaya cesaret edemiyorum. Lütfen bana gittiğini söyle.

"Hey, Cecily."

Sesinin tonuyla omurgam dikleşiyor. Tıpkı o gece gibi. Jonah'ınki gibi.

Sadece Yunus mu?

Koşarken bunu düşünmüyorum. Paranoyak olup olmadığım ya da her şeyin gerçeküstü görünüp görünmediği umurumda değil. Buradan çıktığım sürece her şey yoluna girecek.

Dev bir kütle arkamdan bana çarpıyor ve bir çığlıkla yere yığılıyorum. Tekmeliyor ve mücadele ediyorum, başım çarpmanın şiddetiyle dönüyor.

"Aptal küçük orospu." Zayn sırtıma oturdu, neredeyse kırıyordu.

Şu anda bir iblis gibi görünüyor ve yüz hatları kötülük kokan akışkan çizgilere dönüşmüş durumda.

Onu itmeye, dönmeye çalışıyorum ama üzerimde bir sandalyeymişim gibi otururken bu imkansız. Çarpmanın etkisiyle yere yuvarlanan su şişesine uzanıyor ve açıyor.

"Sana kibarca sorduğumda içmeliydin."

Nabzım kulaklarımda uğulduyor ama kendimi sakinleşmeye ve mümkün olduğunca tarafsız konuşmaya zorluyorum. "Ne... ne yapıyorsun, Zayn?"

"Çok zeki değil misin? Ne yaptığımı tam olarak bildiğin halde aptal numarası yapma." Yüzümü tutuyor, burnumu kapatıyor ve ağzımdan nefes aldığım anda suyu yüzüme boşaltıyor.

Çığlık atıyorum ve boğuluyorum, ama yarısını yutana ve diğer yarısı yüzümü ve boynumu ıslatana kadar dökmeye devam ediyor

Elim yere düşüyor, ne kadar kaldırmaya çalışsam da hareket edemiyor.

Vücudumdaki her molekül uyuşuklaşıyor. Uzuvlarım gevşiyor ve nefes alışım korkutucu bir ritme yavaşlıyor. Sanki uykuya dalıyormuşum gibi.

Ama ben değilim.

Bu çok daha kötü.

Bir iblisin bedeni uyku felcindeymişim gibi üzerime biniyor ve inliyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Çığlık atıyorum ama sesim çıkmıyor.

Çırpınıyorum ama kollarım ve bacaklarım hareket etmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayır.

Hayır.

"Şşş." Yanağımı okşuyor. "Uslu dur Cecily, ben de sana zarar vermeyeyim. *Hem de çok.* Bitmemiş bir işimiz olmasından nefret etmiyor musun? Jonah kalıp o gün kararlaştırdığımız şeyi yapmalıydı ama kusmuktan iğrendi ve gitmene izin verdi. Planı uygulayacaktım ama nasıl olduysa odadan ilk sen çıktın ve birkaç kişi tarafından görüldün, ben de bir centilmenlik yapıp otelin önünde senin için bir taksi bile durdurdum."

Bu o muydu?

Elbisemin askısını omzumdan kaydırırken eli sıcak ve ağır. Ya da belki de sıcak ve uykulu olan benim.

"Jonah işini bitirdiğinde seni bana bırakmalıydı. Hep böyle yapardık. O büyücüydü, ben de kızları tuzağa düşürmek için planlar yapardım. Çoğu zaman sabah olduğunda başlarına ne geldiğini bile hatırlamazlardı. Sihir gibi, *puf* diye giderdi," diye düşünüyor, elini omzuma vurarak. "Ama sen, Cecily, kaçıp giden tek kişisin. Ağzımda ekşi bir tat bıraktın. Bu yüzden yakınımda durdum, bu sefer sana düzgünce sahip olmak için bir şans bekledim. Ama sen çok dikkatli davrandın ve hatta kendine planlarımı engelleyen bir takipçi buldun. Ben mükemmeliyetçi biriyim. Acele edip baştan savma bir iş yapamazdım. Bekledim, bekledim, *bekledim*, sonunda onun müdahalesi olmadan sana sahip olana kadar. İyi bir sporcu değil miyim? Jonah'dan da iyiyim. O aptal nasıl plan yapılacağını bilmiyor ve bu yüzden hapse atıldı. Ben mi? Muhtemelen sabah beni unutacaksın. Acı dışında. Sanırım o da orada kalacak."

Hareket etmeye, savaşmaya, başımı, elimi, bacağımı -herhangi bir şeyi- kaldırmaya çalışırken dudaklarımdan anlaşılmaz sesler çıkıyor. Sanki vücudum benden vazgeçmiş gibi.

Ama ben yapmadım.

Beynime tam erişimim olmayabilir, ancak bunu durdurmaya çalışmazsam, en azından bunu denemezsem, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum.

"Şşş. Zahmet etmeyin. Normalden daha fazla ilaç koydum. Özel bir kız için özel muamele." Diğer kayışı aşağı çekiyor. "Bakalım amın özel mi? Aslında, yüzüstü yattığına göre, kıçınla başlayacağım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, sıcak ve ağır. Hareket edemiyor olabilirim ama elinin sırtıma her dokunuşunu hissediyorum. Boğazımda biriken tiksintinin ağzımda patlamakla tehdit ettiğini hissediyorum.

Kusacağım. Ben-

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırtıma sıcak sıvı dökülüyor ve havada gurultu sesleri yankılanıyor. İlk başta benim sesim olduğunu düşünüyorum. Tükürüğümde ya da kusmuğumda boğulduğumu düşünüyorum ama sonra sırtımdaki ağırlık kayboluyor.

Bir gümbürtüyle önümde yere düşüyor. Sarsılan bir beden, altında bir kan gölü görüyorum ve o korkunç uğultular kulaklarımı doldurmaya devam ediyor.

Büyük bir gölge manzarayı kapatıyor ve sonra dönüp tanıdık sıcaklığa karşı tamamen kozalandım. Bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım o sıcaklık.

Kolonyasının kokusu beni ikinci bir kucaklaşma gibi sarıyor; deri, çam ve sıcaklık.

"Cecily...siktir. Cecily! Beni duyabiliyor musun?"

Yüzünü gördüğüm anda boğazımdan kırık bir inilti çıkıyor, sert, karanlık ve öldürücü. Bir şey söylemek için dudaklarımı açmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyorlar.

Ellerim ve uzuvlarım da öyle.

Hâlâ felçliyim, başkasının merhametine kalmış durumdayım ama kendimi tehdit altında hissetmiyorum.

Eğer bir şey varsa, sonunda güvendeyim.

Hayatımda hiç bu kollardaki kadar güvende hissetmemiştim.

Yavaşça, çok yavaşça gözlerimi kapatıyorum ve bir damla gözyaşının yüzümün kenarından aşağı akmasına izin veriyorum.

Güvenli.

"Cecily!"

Güvenli.

I. Am. Güvenli.

Bir gün sonra hastanede uyandım.

Uyuşuk. Yorgun. Üzgün.

Gözlerimi açtığımda ağlıyorum ve annem bana sarılıyor, sonra babam, sonra da Ava.

Ama ağlamayı bırakmıyorum. Göğsümde ne kadar ağlasam da geçmeyen bir sızı var. Sanki kendimi o barınakta bulmadan önce sokaklarda dolaştığım günlere geri dönmüş gibiyim.

Bir ay boyunca beni rahatsız etmeyeceğini ve bir daha incinmeye cesaret edersem kıçıma tekmeyi basacağını söyleyen Remi de dahil olmak üzere herkes bana yaltaklanıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kızlar, Ava, Glyn ve Anni, en çok yanımda kalıyorlar, hemşirenin arkasından atıştırmalıklar getiriyorlar ve birlikte film izleyebilmemiz için etrafta kalıyorlar.

Bu kez hem son olay hem de iki yıl önceki olay için polise şikayette bulundum. Zordu ve olaylar hakkında konuştukça midem daha da bulanıyordu ama ailemin ve arkadaşlarımın desteğini aldım. Babam ilk gece göğsüne yaslanıp ağlamama izin verdi, bilmediği için üzgün olduğunu ve Jonah'ın cezasını çekmesini sağlayacağını söyledi.

Zayn'i de, onu yakaladıklarında.

Ama yakalamayacaklar.

Uyuşturulmuş olabilirim ama duyduğum o lıkırdama sesinin ne anlama geldiğini ve sırtımı kaplayan sıvının kan olduğunu biliyorum.

Jeremy onu öldürdü. Buna hiç şüphe yok. Boğazını kesti, onu yerde kasılmış halde bıraktı ve sonra beni hastaneye götürdü.

Ilya ya da muhafızlarından biri cesetle ve temizlikle ilgilenmiş olmalı çünkü Annika bana sığınakta hiçbir şey bulamadıklarını ve güvenlik kamerası görüntülerinin silindiğini söyledi.

Jeremy'nin insanları A&E'ye ve hapishaneye gönderecek kadar dengesiz biri olduğunu bilmeme rağmen, birini öldürdüğü için iğreneceğimi düşünmüştüm.

Ben değilim.

Hiç de değil.

Zayn bir seri tecavüzcüydü, Jonah'tan bile daha kötüydü ve benden başka pek çok kızın canını yaktı - hatırlamadıkları için muhtemelen benden daha zor durumda olan kızlar. Uyandıklarında tecavüze uğradıklarını öğrendiklerinde çektikleri acıyı hayal bile edemiyorum.

Onun gibi insanlar insan haklarını ya da düzenlenmiş adalet sistemini hak etmiyorlar. Sadece Jeremy gibi birinin yapabileceği acımasız infazı hak ediyorlar.

Üç gündür hastanedeyim. Başım yere çarptığı için beyin sarsıntısı geçirme ihtimalime karşı beni gözetim altında tutuyorlar ve muhtemelen yarın çıkacağım.

Jeremy bu üç gün boyunca odama hiç gelmedi.

Ilya bir kere yaptı. Ona Jeremy'nin barınakta olduğumu nasıl bildiğini sordum ve açıkça telefonumda bir takip cihazı olduğunu ve kapatılmadan önce onlara gönderdiği son konumun bu olduğunu söyledi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şaşırmadım bile. Geçmişte Jeremy'nin beni aramasına gerek kalmadan bulduğu durumlar olmuştu.

Kapıya bakmaya devam ettiğimde Annika, Jeremy'nin hep dışarıda olduğunu söylüyor. Bir kez bile odama gelmedi ve bunun babamın sürekli yanımda olmasıyla ilgisi olduğundan şüpheliyim.

Bazen onun burada olmamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. En azından bu şekilde düşüncelerimi toparlayabiliyor ve acımı sindirebiliyorum. Diğer zamanlarda, beni görmek istemediği için ona kızıyorum.

Ve bu aptal arada kalmışlıktan bıktım.

Bu gece Ava ve annem yanımda uyuduktan sonra gizlice odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

"Burada ne yapıyorsun? İçeri geri dön."

Çok tanıdık gelen sert sesle omurgam sarsılıyor ve Jeremy'nin yakışıklı bakışları altında ezilmek için dikkatlice arkamı dönüyorum.

Kot pantolon ve kaslı pazularını sıkan siyah bir tişört giyiyor. Saçları dağınık ve yüzü yorgun görünüyor ama gri gözleri her zamanki gibi koyu ve yoğun.

Gerçekten de kapının hemen yanında, babam odama girip çıktığında onu tamamen görüyor.

Ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Madem buradasın, neden ziyaret etmedin?"

Dudaklarını büzdü, çenesini sıktı, parmağını kalçasına vurdu. "Biraz zamana ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Ne için biraz zaman? Doğru ya, gitmeme izin verdin, değil mi? Bana kaçmamı ve asla geri dönmememi söyledin. Saldırıya uğramadan hemen önce."

Bana doğru bir adım atıyor ve içimin parçalanıp yere düştüğünü hissedebiliyorum. "Cecily..."

Bir elimi kaldırdım. "Daha fazla yaklaşma."

Jeremy olduğu yerde donup kalıyor, elini yumruk yapıp açmaya zorluyor. Salonun sessizliği birkaç uzun saniye boyunca başka bir varlık gibi aramızda çarpıyor, neredeyse bizi boğuyor.

Düşüncelerimi söylemeden önce düzenlemek istiyorum ama her şey o kadar ham ki kaosu anlamlandırmak imkansız. Bu yüzden her şeyi dışarı vuruyorum. Duygular, çaresizlik ve acı.

Her şeyi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O gece beni ne kadar incittiğin hakkında bir fikrin var mı? Sanki hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi duygularımın üzerinde ne kadar çok tepindin?"

"I-"

"Hayır, konuşma. Şimdi dinleyeceksin. Landon'a olan aşkımı geride bıraktığımı sana defalarca söyledim. Hatta bunun aslında bir hoşlantı bile olmadığını ve onun bir önemi olmadığını fark ettiğimi söylediğimi hatırlıyorum."

"Onun adını söyledin," diyor kırpılmış bir ses

tonuyla. "Ne?"

"Seni güvertede becerdiğim ilk gece bana onun adıyla seslenmiştin." "Hayır, demedim."

"Ne duyduğumu biliyorum Cecily."

"Ve ben ne düşündüğümü biliyorum!" Birkaç nefes alıyorum, sonra daha sakin bir tonda konuşuyorum. "O anda önemli olmadığını söyleyecektim. Aslında, ona olan aşkımın sığ olduğunu o zaman anladım. Onu asla sana tercih etmedim Jeremy. Ve kabul törenindeki o aptalca hata dışında ona hiç yardım etmedim. Bana inanmayı ya da inanmamayı seçebilirsin ama o zamandan beri her gün onun için casusluk yaptığıma pişman oldum. İlişkimizde birbirimizden sır saklamadığımız bir noktada olduğumuzu sanıyordum, bu yüzden sana o olayı anlatmamayı seçebileceğim halde anlattım. Seninle temiz bir sayfa açmak, sana her şeyi anlatmak ve güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapmak istedim. Ama yanılmışım. Beni hemen affetmeni beklemesem de, bana saygısızlık etmeni ve duygularımla alay etmeni de beklemiyordum."

Yavaşça gözlerini kapatıyor ve bilmesem acı çektiğini düşüneceğim. Ama bu sadece duygularımı ve prensiplerimi duygusuz bir adama yansıtmamdan kaynaklanıyor.

Yine ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor, ta ki o çarpık çizgiler ve gölgeler haline gelene kadar.

Gözlerini tekrar açtığında daha net ve neredeyse pişmanlık dolu. "Özür dilerim. Beni asla seçmeyeceğini düşünerek acı çekiyordum ve hıncımı senden çıkardım."

"Bana birazcık bile güvenmiş olsaydın, bunu sana asla yapmayacağımı bilirdin. Ama sen duygularımı, yapmak için büyük cesaret gösterdiğim itirafımı ezmeyi seçtin. Sana seni sevdiğimi söyledim ama sen öfkeni ve güven sorunlarını bana tercih ettin."

"Siktir, Lisichka. Özür dilerim. İzin ver telafi edeyim." Elimi tuttu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarının yayıldığı deri yanıyor ve fiziksel dokunuşunun üzerimde yarattığı etkiyi görmezden gelmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

"O sokakta neredeyse beni öldürüyordun."

"Bunu asla yapmam. Sana zarar vermeden önce kendime zarar verirdim."

"Zaten yaptın, Jeremy! Belki fiziksel olarak değil ama reddedişinle kalbimi delik deşik ettin. Ve ben artık bunu yapamam. En ufak bir sorunda ya da Lan'ı tekrar yanımda gördüğünde duygularıma ne yapacağından korkarken seni affedemem. Biliyor musun, yerde yatarken, kâbusun yeniden başladığını hissederken, kalbim senin verdiğin acıyla ağırlaştı. Hayatımın geri kalanında korku içinde yaşayamam Jeremy. Yaşayamam."

Sanki duymak yerine hissediyormuş gibi her kelimemde yüzü sertleşiyor. "Eğer gitmene izin vermemi öneriyorsan, vermeyeceğim."

"Yapmak zorundasın, yoksa senden nefret edeceğim." Ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Sigara iç."

Gözleri kısılıyor ve derin bir acı yüz hatlarını kaplıyor.

"Cecily..." "Güle güle Jeremy."

Ve sonra gözlerimde taze yaşlar ve kalbimi sıkan bir kararlılıkla içeri giriyorum.

Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğim.

Hayatımın aşkı olduğuna emin olduğum adam bile.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

42

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

JEREMY

Ecily benimle işinin bittiğini açıkça belirtti.

Olmadığımı açıkça belirttim.

O zamandan beri boş bir çemberin içinde sıkışıp kaldık.

Bana soğuk davranıyor ve ben de güvende olduğundan emin olmak için onu uzaktan takip etmeye devam ediyorum.

Benim korumamı istemese de fark etmez, nasıl olsa ben sağlayacağım.

Ve evet, bu yapışkan görünebilir, ama umurumda değil.

Sınavlardan sonra yaz için Londra'ya döndü. Ailemden önceden özür diledim çünkü Cecily neredeyse ben de orada olmayı planlıyordum ve eğer bu yazı lanet İngiltere'de geçirmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Babam devam etmemi söyledi, annem de beni özleyeceğini ama yaz boyunca ona yüzümü gösterdiğim sürece sorun olmayacağını söyledi.

Bunun mümkün olacağını sanmıyorum.

Neredeyse iki ay oldu ve Cecily yerinden kıpırdamıyor.

Şu anda dünyadaki en sevdiğim insan olan Kim, neredeyse her gece beni yemeğe ve gezmeye davet etmeyi ihmal etmedi. Cecily'nin büyükbabalarıyla tanıştım, onlarla lanet olası masa oyunları oynadım ve sorgulamalarına katlanmak zorunda kaldım. Ayrıca babası gibi bana göz kulak olacağını söyleyen amcası tarafından da köşeye sıkıştırıldım.

Şansıma, etrafı onu şımartan aşırı korumacı erkeklerle çevrili ama yine de onu şımarık bir prensese dönüştürmeyi başaramayan bir kız buldum.

Hatta takip edemediğim kadar çok kuruluşta gönüllü olarak çalışmaya özen gösteriyor. Çoğu üniversite öğrencisinin yaptığı gibi zamanını kafa dinlemek için kullanmak yerine, başkalarına yardım etmekle daha çok ilgileniyor.

Ava ve Glyn onu Ava'nın ailesinin Güney Fransa'daki tatil evine uçurdular. Cecily'yi bir hafta boyunca mayoyla izleyebildiğim için Ava'ya olan saygım azalmış olabilir.

Yine de bunun için Kill'in sinir bozucu arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldım. Aradaki fark, yüzmeye gittiklerinde ve yemekte onlara katılmasıydı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ben mi? Sıcaktan kesinlikle nefret eden ve cildinin yanmasından yakınan huysuz Ilya ile güneşin altında kaldım.

Cecily geldi, ona güneş kremini verdi, sonra arkasını döndü ve gitti. Onu öldürmeye çok yaklaşmıştım.

Ilya dahil herkesle gülümseyip konuşmasından nefret ediyorum, ama gözlerimle karşılaştığında neşesi kayboluyor ve gözlerini kaçırıyor.

Aslında, Londra'ya geldiğimden beri beni kovmaya çalışıyor.

-Gelişinden bir gün sonra. İlk başlarda babasının bana olan düşmanlığını kullandı ama ilk birkaç haftadan sonra Xander sırlarımı dökmem için beni sarhoş etti.

Ona ölsem bile kızını bırakmayacağımı söyledim ve o da kafama bir tane patlattı.

Aptal Ilya ona Zayn'den kurtulduğumu ve temizliği bizzat kendisinin yaptığını söyledi. Bu bilgiyi kendime saklamayı planlamış olsam da, Xander'ın o geceden beri bana duyduğu yeni saygı için minnettarım.

Hatta o yokken Cecily'yi koruduğum için bana teşekkür etti. O orospu çocuğu Zayn'i diriltip tekrar öldürmek istediğimi çok az biliyor.

Ve tekrar.

Nefes nefese kalmışken onu sırtında otururken gördüğümde, bıçağımı çekip boğazını keserken bunu hiç düşünmedim. Beni ancak yarasından fıskiye gibi kan fışkırırken gördü.

Eğer doğru düşünseydim, onu onun kanıyla kirletmezdim. Ama düşünmüyordum. O anda düşündüğüm tek şey onun güvenliğiydi ve onu kaybetme ihtimalinin bende yarattığı sakatlık hissiydi.

Tek pişmanlığım o pisliğe işkence edememek ama bunu Jonah ile telafi edebilirim. Sefil hayatının geri kalanı için.

Her neyse, Xander'ın minnettarlığına ve düşmanlığının bir sınırı olmamasına rağmen, hala kızının talepleri doğrultusunda gitmem gerektiğine inanıyor.

Bununla birlikte, Kim'in onun çok ileri gittiğini hissettiği her seferinde onu ele alma biçimi beni sayamayacağım kadar çok kez kurtardı.

Günüm babamın sahibi olduğu binanın çatı katında erkenden uyanmakla başlıyor, sonra Ilya ve benim için biraz kahvaltı hazırlıyorum ve Cecily'nin evine gidiyoruz.

Genellikle anne babası, büyükbabası, amcası ve Ava ile birlikte kahvaltı ediyor. Bazen annesinin arkadaşları da onlara katılıyor. Diğer zamanlarda, babasının arkadaşları yapıyor. Onlarla birkaç kez görüştükten sonra

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çocukların kişiliklerini nereden aldıklarını. Özellikle de Remington. Xander'ın en yakın ve en soğuk arkadaşı olan babası Ronan'ın daha genç bir versiyonu.

Sonra gönüllü olduğu organizasyonlara giderken onu uzaktan takip ediyorum. Bir keresinde Ilya'yla beni yiyecek falan dağıtmaya zorlamıştı çünkü eleman sıkıntısı çekiyorlardı. Daha doğrusu, Ilya'yı itti ve ona amaçsız bir takipçi olmak yerine bana yardım etmemi söylemesini istedi.

Onun yaptığı da bu. Ben oradayken Ilya'ya bana bir şeyler anlatmasını söylüyor ama benimle konuşmuyor.

Yine de onu takip ediyorum ve ertesi sabah onu tekrar görme sözüyle ayrılmadan önce eve sağ salim döndüğünden emin oluyorum.

Bazı günler bütün gün evde kalıyor, kitap okuyor, bir şeyler izliyor ve Ava'nın eziyet konusu oluyor. Diğer günlerde, Ava onu dışarı çıkmaya ikna ediyor ve bu genellikle sinemaya gitmeleri, alışveriş yapmaları ve etrafta takılmalarıyla sonuçlanıyor. Klasik Ava tarzında, her günlerinin bir belgeseli tüm sosyal medyada yayınlanıyor. Sosyal kelebek hakkında takdir edilecek bir şey daha.

Ilya ve ben Cecily'yi rahatsız etmemek için mümkün olduğunca gözden uzak kalmaya çalışıyoruz, ama o bazen sanki her zaman tam olarak nerede olduğumuzu biliyormuş gibi saklandığımız yere bakıyor.

Sanırım aylardır 'takip' edilmem ona bir iki ipucu verdi.

Geçen gün biraz sarhoştu, tökezleyerek bir köşede saklandığım yere geldi ve küfürlü bir şekilde "Neden gitmiyorsun?" dedi.

"Yapamam," diye cevap verdim ve düşmemesi için onu tuttum.

İri gözleriyle bana baktı, o kadar canlı ve büyüleyiciydi ki benimkileri sikti, dudaklarını büzdü ve sonra mırıldandı, "Ya artık seni sevmiyorsam?"

"O zaman beni tekrar sevmeni sağlayacağım."

"Pislik," diye fısıldadı ve sonra göğsüme yaslanarak uyuyakaldı.

Soğuk bir esintiden titremeye başlayana kadar çok uzun süre öyle kaldım, vücudunun benimkine karşı hissinin tadını çıkardım.

İşte o zaman onu eve bıraktım ve Xander'dan kızına bir şey yapıp yapmadığımla ilgili bir anket aldım.

Keşke, müstakbel kayınpederim.

Sarhoşken ona sarılmamın aylardır ona bu kadar yakından dokunduğum tek an olduğunu bilse mutlu olurdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elim ve sikimin ona karşı bir kan davası var ve ona tekrar sahip olduğum anda bunu tam olarak yerine getireceğim.

Ama bunu beklemeye almak
zorundayım. Şimdilik.

Glyndon'ın evinin penceresinin karşısındaki ağacın arkasında saklandığım yerden onu izliyorum. Tüm evlerini ve güvenliklerini tanımaya başladım, sanırım fena değiller. Biraz iyileştirmeye ihtiyaçları var ama yine de benim evdeki yaşam tarzımı paylaşmıyorlar.

Görünüşe göre bugün Glyndon'ın doğum günü ve herkes orada, Killian da dahil. Landon'dan yumruk yemek üzere ve sonunda ona yumruk atacak ve ben de gösteri için buradayım.

Şimdi, eğer Kill ondan sonsuza dek kurtulabilirse, mutlu bir adam olarak öleceğim.

Landon sanki dışarıda olduğumu biliyormuş gibi Cecily'ye bir şey söylemek için eğiliyor ve Cecily gülümsüyor.

Motosikletin kollarını sıkıca kavrıyorum ama kendimi sakin kalmaya zorluyorum.

Aralarında bir şey yok. Okul bitmeden hemen önce eğlencesini mahvetmek için yaptığım her şey yüzünden son sinirime dokunuyor.

Geçen gün ben de onun lastiklerini patlattım, sırf hıyarlık olsun diye. Görünüşe göre bir dahaki sefere arabasının camlarını kırmam gerekecek. O içindeyken.

Bu pisliğe katlanamıyorum.

Cecily'nin her ayrıntısını hafızama kazıyorum. Kahkahaları, son zamanlarda giymekten çekinmediği o güzel çiçekli yazlık elbiseleri.

O da o felçli duruma girmiyor.

Cecily'm travmasını aşmayı ve dünyadan saklamak istediğim bu ruhani varlığa dönüşmeyi öğrendi.

Ama yapamam. Ve yapmayacağım.

Sadece ona sahip olmak istiyorum çünkü onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Ona son bir kez baktıktan sonra kaskımın siperliğini indirip motorumu hızlandırarak yola çıkıyorum.

Yarım saat sonra havaalanındaydım. Babamın korumalarından biri bana başıyla selam veriyor, ben de ona karşılık veriyorum. İlya'yı aramak için arkama bakıyorum çünkü arabayı getirip peşimden gelmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra araba uçağın merdiven boşluğunda durur.

Yolcu kapısı uçarak açıldı ve Cecily neredeyse kendini dışarı atacaktı. Nefes nefese bana doğru koşuyor, nefesi kesilmiş ve yüzü o kadar solgun ki damarlarını görebiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Elimi tutuyor, iri yeşil gözlerinde yaşlar birikiyor. Bana dokunduğu için çok mutlu olsam da gözyaşları hoşuma gitmiyor.

"Neden bana söylemedin?" Sesi kırılgan ve o kadar üzgün ki, içimi parçalıyor.

"Sana ne demiştim?"

"Hasta olduğunu. Ölüyor musun?" Ağlamaya başlıyor, küçük bedeni titriyor, boğuk nefesleri havayı dolduruyor.

Ilya arabadan iner, son derece sakin görünmektedir. "Ölüyor muyum?" Ağzımı açıyorum.

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu ön sevişme her neyse izlemek sıkıcı." Sonra merdivenlerden inip uçağa biniyor.

"Bana söyleyebilirdin." Kollarını bana doluyor, hüngür hüngür ağlarken vücudu benimkine yapışıyor. "Bu kadar acımasız olmazdım. Seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirirdim."

Elimi sırtına doluyor, uysal bedeninin bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Sikeyim.

O kadar uzun zaman oldu ki, keşke zaman şu anda dursa.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" Ilya'nın aptal planına uyacağım.

"Sanırım seni uzun zaman önce affettim." Tırnaklarını sırtıma geçirdi.

"O zaman neden bana soğuk davranıyordun?"

"Çünkü tekrar incinmekten korkuyordum, çünkü beni incitebilecek tek kişi sensin."

"Sana zarar vermeyeceğim, Cecily." Onu kendimden uzaklaştırıp gözyaşları içindeki yüzüne bakıyorum. "Sen benim buz gibi kalbimin ateşisin ve başlangıçta bundan nefret etsem de, kısa süre sonra o ateş olmadan hayatta kalamayacağımı anladım. Sana olan hislerim alışılagelmişin yakınından bile geçmiyor. Ne orantılı ne de ölçülebilirler ve erittiğin o kalp ve kışkırttığın duygular sana ait. Sensiz bir bütün olmaktansa seninle parçalanıp dağılmayı tercih ederim. Sensiz hayatta kalmak zorunda olan bir adam olmaktansa senin için bir canavar olarak kalmayı tercih ederim."

"Oh, Jeremy..." Eli yanağımı okşuyor. "Neden bunların hiçbirini daha önce söylemedin?"

"Bana hiç şans vermedin."

"Çok özür dilerim. Korkumun bizi ayırmasına izin verdiğim için özür dilerim." "Bu beni tekrar seveceğin anlamına mı geliyor?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hiç durmadım, aptal."

"Ölüyor olsam bile mi?"

Daha çok ağlıyor. "Böyle söyleme! Tıp bugünlerde çok ilerledi ve mutlaka bir çözümü var."

"Birkaç aylık ömrü kalmış bir adamı sever misin?"

"Başka bir adamla olmazdım." Daha fazla gözyaşı. Daha fazla burnunu çek.

Yüzünü tutup ağzını derinden öpüyorum ve o da beni evine davet ederken bana sarılıyor. Vücudu benimkinin içine giriyor ve içindeki her şey eriyor.

Onu öpemediğim tüm zamanlar için öpüyorum. Birbirimizin nefesini içimize çekene kadar onu öpüyorum.

Geri çekildiğimde, ağzına doğru fısıldıyorum, "Ölmüyorum, Lisichka"

Birkaç kez göz kırpıyor. "Ama Ilya dedi ki-

" "Bizi tekrar bir araya getirmek için yalan

söyledi."

"Uçak ne olacak? İsviçre'de özel bir kliniğe gitmiyor musunuz?"

"Ailemi ziyaret etmek için eve uçuyorum, sonra da geri dönmeyi planlıyordum."

Geri adım atarken yanakları koyu bir kırmızıya dönüşür. "Oh."

Kaçamadan önce onu kolumla belinden yakaladım. "Artık ölmediğime göre söylediğin her şeyi geri mi alıyorsun?"

Gözlerime bakıyor ve başını sallıyor. "Her kelimesinde ciddiydim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir süredir seninle konuşmak istiyordum ama ne zaman yaklaşsam korkup geri çekiliyordum. Lanet bir yalancı olsa bile Ilya'nın beni bu konuda teşvik etmesine sevindim."

"Ben de." Başının üstünü öpüyorum. "Benimle eve gelmek ister misin? Ailem bir süredir sizinle tanışmak istiyordu."

"Onlar...onlar mı?"

Başımı salladım.

Sırıtıyor ve gümüş bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Çok isterim için."

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor ve onu kaldırıp taşırken ciyaklıyor. kollarımda.

Cecily Knight resmen benim. Şimdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gelecekte.
Sonsuza
kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPİLOG 1 - CECILY

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

IKI HAFTA SONRA

Jeremy'nin evine biraz aceleyle gelmiş olabilirim.

Yanıma hiçbir şey almadığım ve tüm ihtiyaçlarımı buradan almak zorunda kaldığım gibi, uçaktayken annemi ve babamı aramak zorunda kaldım ve tabii ki babam açısından biraz dramatik bir durum ortaya çıktı. Jeremy'yi beni kaçırmakla suçladı, ben böyle bir şey olmadığını söylediğimde ise gözünün üzerinde olduğunu söyledi ve ekledi: "Bir gün senin de pisliğini ortaya çıkaracağım evlat."

Gülmekten kendimi alamadım. Jeremy beni öpüp uçağa taşıdığından beri bunu çok sık yapıyorum.

Geçtiğimiz iki hafta bir balayından farksızdı. Ailesi beni evlerinde karşıladı ve içtenlikle kabul ettiler. Gerçi babası hâlâ biraz korkutucu görünüyor. Ama Jeremy'nin annesi Lia etraftayken, gerginlik biraz azalıyor.

Geçen gün Anni ve Creigh, Creigh'in ailesiyle birkaç hafta geçirdikten sonra bize geldiler ve birlikte sahile gittik.

Jeremy kıçıma dokunmaya cüret ettiği için adamın birini neredeyse boğuyordu. Creigh'in onu durdurmaya yardım edeceğini düşünmüştüm ama Anni'ye bakan bir adamla kendi kavgasını yapıyordu ve sonra onu bir havluyla örttü.

Güzel zamanlardı.

Bence Creigh beni kıskanıyor çünkü Adrian benden hoşlanıyor, o ise hâlâ onun onayını almak için çabalıyor.

Jeremy beni yanına çağırırken, "Onun biricik küçük kızını aldın," dedi. "Cecily onun ailesine katılıyor. Bu farklı bir şey."

"Onun ailesine katılabilirim."

"İşe yaramaz. Hala farklı."

İşte o zaman gerçekten Volkov ailesine katılacağımı anladım. Yani, evlilik falan değil. Bunu düşünmek için henüz çok erken.

Ama Jeremy ile birlikte olduğum sürece, tüm güvenliğin, siyahlar giymiş korkunç korumaların bir parçasıyım - cidden, artık Ilya'ya karşı derin bir minnettarlığım var

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

-Ve aradaki her şey.

Bir mafya prensine aşık oldum.

Vicdan azabı duymadan öldürmenin onun kişiliğinin bir parçası olduğu gerçeğini hâlâ kabullenmeye çalışıyorum.

Birkaç yıl içinde babası gibi olacak.

Ilya'nın bir keresinde bana söylediği gibi, ya onu olduğu gibi kabul ederim ya da gitmesine izin veririm. Fiziksel olarak onsuz olamayacağıma göre, onun bu parçasına alışmam gerekecek.

Cidden, Glyn'in doğum günü sırasında pencereden dışarı baktığımda onu her zamanki sapık gibi ağacın altında gizlenirken görmediğimde kalbim o kadar sert sıkıştı ki kesinlikle kriz geçireceğimi düşündüm.

Bir an için beni Lan'la konuşurken gördüğünü ve onu aldattığıma dair daha önceki kanaatlerine geri döndüğünü düşündüm, ama asıl acı veren onun temelli gittiğini düşünmekti.

Hareketlerimi gölgelemesine, her yerde olmasına ve hatta büyükbabalarımla arkadaş olmasına çok alışmıştım. Şaka yapmıyorum. Calvin Dede ne zaman ziyarete gitsem onu soruyordu, ta ki ben kıçımı kaldırıp aramızdaki torunun kim olduğunu sorana kadar.

Mesele şu ki, Jeremy değişmez biriydi ve onu kaybettiğimde, sadece birkaç dakikalığına, mücadelemin ne kadar boş olduğunu anladım. İncinmekten ne kadar korktuğumun bir önemi yoktu. Onu kaybetmek beni daha çok korkutuyordu.

Fobimin farkında olan Jeremy, benimle olabildiğince çok zaman geçiriyor. Ailesinden biraz uzakta ayrı bir ev inşa etmesinin de faydası oluyor. Bu şekilde, beynimi sikerken insanların bizi duyması konusunda endişelenmeme gerek kalmıyor.

Buraya birlikte geldiğimizden beri doyumsuz bir canavardan başka bir şey değil. En sevdiği şeye dokunmasına izin vermediğim onca zamanın intikamı gibi bir şey. Benden.

"Cidden, kes şunu." Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Beni sikmeyi yeni bitirdi ve zar zor hareket edebiliyorum, ama siki sert ve bir tur daha için hazır.

"Yapamam." Jeremy kollarını arkamdan sarıyor, ereksiyonu kıçımın yanaklarını dürtüyor. Kulak mememi, boğazımı, göğsümün kenarını, her yerimi ısırıyor. Ben de ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğmekten kendimi alamıyorum.

Beni yatak odasından buraya kadar kovaladıktan sonra evinin ortasında, oturma odasında duruyoruz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ağrım var." Boğazımdaki hassas bir noktayı ısırdığında inliyorum. "Bunu halledeceğim, ama önce..." Aleti sırtıma sürtünüyor.

delik

. "Nasıl acı çektiğimle ilgili kısmı duymadın mı?"

"Burada olmaz." Arka deliğime doğru sığ itişler yapıyor ve ben Titriyorum.

"Jeremy..."

"Adımı inletmene bayılıyorum." Sesi sertleşiyor, dokunuşu daha tutkulu ve çaresiz bir hal alıyor, sanki içime yeterince hızlı giremiyor ya da bana yeterince sert sahip olamıyor.

"Jeremy," diye fısıldıyorum ve dudaklarını öpüyorum. "Jeremy, Jeremy, Jeremy." "Siktir, Cecily. Sen benim ölümüm olacaksın."

"Tıpkı senin benim olacağın gibi."

"Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum Jeremy," diye mırıldanıyorum. "Sevdiğin tek kişi ben miyim?"

"Sadece sen." Yanağına dokunuyorum, dokunuşuma doğru eğildiğinde eriyorum. "Beni seviyor musun?"

"Senin için deli oluyorum, Lisichka. Seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum."

"Benim neyimi seviyorsun?"

"Melodik sesin ve zarif konuşma tarzın." Ses tellerimin olduğu boğazımı öpüyor. "Bağımlılık yapan tadın." Nabız noktamı kemiriyor. "Koklamazsam başımın ağrıyacağı o lanet nilüfer kokun." Burnumu, yanağımı ve gözlerimi öpmeden önce boynumu ve sonra kulaklarımın arkasını kokluyor. "Yüzün, bana bakış şeklin, beni gördüğünde bakış şeklin, sana dokunduğumda bakış şeklin."

Sözlerinin etkisiyle o kadar yükseğe çıkıyorum ki, ulaştığım yükseklikten düşüp yanmadığıma şaşırıyorum. "Benim sana bakışım nasıl farklı olabilir?"

"Bana beni seviyormuş gibi bakıyorsun. Beni gördüğünde dudakların aralanıyor ve gözlerin biraz daha açılıyor. Peki ya sana dokunduğum zaman? Benim tarafımdan sahiplenilmeyi, kovalanmayı, ele geçirilmeyi seviyor gibi görünüyorsun. Benim olmayı seviyorsun."

"Seviyorum. Hem de çok."

"Ve benim olmana bayılıyorum Cecily."

"Ben de öyle."

"Sadece benim mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet." Kıkırdıyorum. "Bu kadar kıskanç olmayı bırak."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben kıskanç bir adamım. Her zaman Landon denen şerefsize aşık olduğun yılları düşüneceğim."

Bir elimi uzatıp yanağını okşuyorum. "Kalan yıllarımı alabilirsin Jeremy."

Kapının açılma sesi kulaklarıma ulaştığında beni döndürmeye başlıyor. Jeremy beni arkasına itiyor ve çıplaklığımın üzerine ince bir battaniye atıyor.

Jeremy gözlerini koridora dikmiş bakarken, çabalayarak onu etrafıma sardım.

"Kim oluyor lan-" Yüzünde bir gülümsemeyle minyon bir kadın içeri girdiğinde sözleri kesilir. "Anne!"

Benim sardığım battaniyenin bir parçasıyla kendini örtme sırası onda. içinde.

"K i m d e n saklanıyorsun? Ben senin annenim," diyor yumuşak bir sesle Sehpanın üzerine bir paket servis sepeti koyarak gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor battaniyeyi benimle paylaştıktan sonra daha sakin bir sesle.

"İki gündür misafirhaneden çıkmadığın i ç i n seni kontrol ediyorum. Sana gönderdiğim yemekleri de zar zor yiyorsun."

İrkildim ve Jeremy'ye ters ters baktım.

O kadar uzun zaman oldu ve bana zamanın nasıl geçtiğini

unutturdu. "Zavallı kız susuz kalmış gibi görünüyor."

"Ona gayet güzel içki hazırlıyorum."

Yanaklarım kızarıyor ve ayağına basıyorum ama yüzündeki gülümsemeyi düşününce ona dokunmasam da olurdu.

Lia başını sallar. "Baban seni görmek istiyor. Üstünü değiştir ve ana eve gel. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz."

"Tamam. Önce sen git anne. Biz yetişiriz."

"Hayır. Cecily'yi burada kilitli tutmaya devam edeceksin. Sen aşağı inene kadar bekleyeceğim."

Annesi tam da bunu yapma planını bozduktan sonra homurdanıyor, sonra beceriksizce üst kata çıkıyoruz. Hızlı bir duş alıyoruz ve o tıraş olmak için banyoda kalıyor, ama ben karşıma çıkan ilk kot pantolonu ve bluzu giyip aşağıya iniyorum.

Birincisi, onu bekletmek istemiyorum.

İki, gerçekten orada seviştiğimizi düşünmesini istemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lia'yı tertemiz olmasına rağmen oturma odasını toplarken buluyorum. Neyse ki sevişme daha önce merdivenlerde olmuş da kanepede bir iz kalmamış.

"Cecily, buradasın." Bana gülümsüyor. "Ondan nasıl kaçtın?" Boynuma, kulağıma ve saçıma dokunuyorum. "Ben... um..."

"Şaka yapıyorum." Elimi tutuyor ve beni yanına, kanepeye oturtuyor. "Buraya geldiğinden beri pek konuşmadık, malum nedenlerden dolayı, ama sana teşekkür etmek istedim Cecily."

"Ne için?"

"Jeremy'nin dünyaya sergilediği soğuk dış görünüşünü değil, içindeki adamı gördüğünüz için. Daha derine inmek ve onu gerçekte olduğu gibi görmek ve bundan iğrenmemek cesur bir ruh gerektirir."

Başımı salladım. "Bana teşekkür etmene gerek yok. O da benim içimi kazdı. Ününün iddia ettiğinden çok daha fazlasıdır."

"Değil mi? O da babası gibi. İçinde sakladıklarını sadece birkaç kişi görebiliyor." Gözlerini nostaljik bir bakış kaplıyor. "Zor bir çocukluk geçirdi meleğim, kısmen de her zaman yanında olamadığım için ve bunun için her gün kendimden nefret ediyorum. Bu kadar iyi büyüdüğü için ona minnettarım."

"Lütfen kendinden nefret etme." Elini okşadım. "Jeremy anlıyor." Yüz hatlarını yumuşak bir ışık kaplıyor. "Anlıyor mu?"

Çılgınca başımı sallıyorum. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Yine bulaşıcı bir neşeyle gülümsüyor, ben de ona ayna tutmaktan kendimi alamıyorum.

"Bu hayatta yeni olduğunu biliyorum ama umarım alışırsın. Tanrı biliyor ya, benim yıllarımı aldı ama alıştım ve alışmana yardım edeceğim... Tabii eğer istersen."

"Evet, lütfen. Sonsuza dek minnettar olurum."

"Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız. Jeremy ile birbirinizi seçtiğiniz için çok mutluyum."

"Ben de."

Jeremy merdivenlerin başında beliriyor ve gözlerini bize dikerek aşağı iniyor. "Adımı duydum. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Bu bizim sırrımız." Lia bana göz kırpıyor, ben de gülümsüyorum.

Sonra üçümüz Adrian'la birlikte aile yemeğine giderken Jeremy'ye sarılıyorum.

Görünüşe göre kendime yeni bir aile buldum. Ve hepsi sevdiğim adam sayesinde.

Onsuz yaşayamadığım canavar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPİLOG 2 - JEREMY

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BIR AY SONRA

Yeni bir üniversite yılının tek bir anlamı vardır.

Başlangıç.

Bu dönem, bunu farklı yapıyoruz. Geçen seferki gibi avla ilgili değil.

Mesele kimin mümkün olduğunca çok katılımcıya vuracağı değil. Hayır.

Bu yılın başlangıç teması çok daha ilginç.

Avlanmaktan daha iyi ne var? Belirli bir hedefi avlamak.

Bu planla geldim ve Killian hemen kabul etti çünkü bu ona Glyndon'ın peşinden gitme şansı verecekti.

Nikolai eğlenceye katılmıştı. Beyaz da.

Tek isteksiz olan Gareth'tı ama onu dörde bir yendik.

Kurallar basit. Tüm katılımcıların koşması gerekiyor, ancak hedeflerin kim olduğunu sadece biz biliyoruz. Ne yazık ki onlar için kazanan olmayacak ve kulübe yeni katılım olmayacak, ancak katılımcılar bunu bilmiyor.

Öte yandan, yeni üyeler edinmek için asla inisiyasyon yapmadık. Bu sadece bir güç gösterisiydi.

Belirlediğimiz *X* dışında, istemediğimiz sürece diğerlerini elemek zorunda değiliz. Nikolai ve White kesinlikle yapacak.

Yapmayacağım.

Bütün bu oyunu *onu* avlayabilmek için buldum.

Benim

hedefim.

Benim

avım.

Çalıların arkasından onu takip ederken adımlarım duyulmuyor. Cecily'm bugün kot bir elbise ve tenis ayakkabıları giyiyor. Gümüş rengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve beyaz maskesi yüzüne sıkıca sarılmış.

Benim avım olduğunu biliyor.

Her avın yapacağı gibi dikkatlice yürüyor.

Ama bilmediği şey, ne kadar dikkatli olursa olsun, doğrudan tuzağıma düşeceği.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hareketlerini taklit ediyorum ve o da muhtemelen beni hissetmiş olacak ki duraklıyor. Son zamanlarda bu konuda çok iyi oldu. Ahlaksızlığımı kabul edip bundan zevk almakta o kadar mükemmel ki.

Şimdi iyi bir kız gibi istiyor bile.

Arkasından yaklaşırken sikim sertleşiyor. Beni üzerinde hissettiği anı görebiliyorum.

Onun kokusu, nilüferler ve lanet, burun deliklerimi dolduruyor.

Ona dokunmaya çok yakınım, ama ulaşamayacağım bir yere kaçıyor ve genelde kaçmasına izin verirdim. Onunla oynardım, ona umut verirdim, ama bugün onun için çok açım.

Çok sabırsız.

Onu ensesinden tutuyorum ve onu yerden kaldırıp ön tarafını ağaca doğru ittiğimde ciyaklıyor.

Cecily benimle savaşmaya çalışıyor, tırmalıyor ve pençeliyor. Maskeme baktığında çırpınışları daha da yoğunlaşıyor ama nafile.

Elbisesini beline kadar çekiyorum ve altında çıplak olduğunu görünce inliyorum. Parmaklarım kaygan sıcaklığının üzerinde kayıyor ve iniltim vahşi bir homurtuya dönüşüyor. "Benim için ıslak olmana bayılıyorum."

Elime karşı kükrüyor ama ön sevişme havasında değilim. Birkaç vahşi darbeden sonra sert sikimi çıkarıp arkadan amına sokuyorum. Kasıklarım kıçının yastık gibi yumuşak derisine çarpıyor ve onu yerinde tutmak için kalçasından tutuyorum.

Cecily inliyor, parmak uçlarına çıkıyor ve denge için iki avucunu da ağaca vuruyor. Yüz hatlarını ve bana nasıl baktığını görebilmek için maskesini çıkarıyorum.

Nefes alış verişinin itişlerimle nasıl senkronize olduğunu. Ben ona sahip oldukça dudakları nasıl da aralanıyor.

Bu yüzden daha derine iniyorum, onu daha sert beceriyorum, sikimden zıplayıncaya kadar tatlı noktasına vuruyorum.

"Adımı söyle," diye emrediyorum onun yaklaştığını hissettiğimde ve maskemi çıkarıp yere atıyorum.

"Jeremy," diye inliyor sikimi sağarken ve etrafımda çözülürken. "Jeremy, Jeremy, Jeremy."

Siktir. Siktir. Siktir!

Çekerken, arka deliğine tükürürken ve kıçına girerken deliriyorum. Zevk çığlıklarının sesi beni benden alıyor.

Onunla ilgili her şey öyle.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu gerçekten ölüyormuşum gibi beceriyorum ve o benim tek çarem. Artık onsuz yaşayamayacakmışım gibi beceriyorum onu.

"Beni senin için bir hayvan yaptın, Cecily."

"Ben de senin için bir hayvanım."

"Konu sen olunca vahşi bir canavara dönüşüyorum."

"Sorun değil." Çenesinin üzerinde duran elimi tutuyor ve bana dokunmadan duramıyormuş gibi öpüyor. "Sen *benim canavarımsın*."

Bu, içine en uzun süre boşalmam için yeterliydi, spermlerim iç uyluklarını kapladı ve elbisesini karıştırdı.

Kabul törenini kaçırmam ya da en azından geç kalmam gerekecek çünkü onu tekrar götürmem gerekiyor. Bu sefer düzgünce ve onun sevdiği gibi yavaşça.

İçinden çıktığımda yüzünü buruşturdu, ben de yüzünü çevirirken onu sabitledim.

Ben

. "Lanet olsun. Seni incittim mi?" Yüzünü izliyorum.

Homurdanıyor. "Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

"Sana zarar vermek istemiyorum Cecily. En azından bu tür bir acı değil."

"Ben iyiyim." Küçümseyici bir el kaldırıyor. "Ayrıca, bu tür beni incittin."

Onu kollarımın arasına alıp başının üstünü, yanaklarını, gözlerini öpüyorum ve dudaklarına yavaşça bir öpücük kondurarak bitiriyorum.

Sonunda çekildiğimde, memnuniyetle iç geçiriyor. "Sertlikten sonra gösterdiğin ilgiyi ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Her şeyi değiştiriyor."

"Öyle, ha?"

"Beni sevdiğini böyle anlıyorum." Bana doğru eğildi. "Kendimi toparlama yolculuğumda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Sen de benimkine yardım ettin." Başının tepesini öpüyorum. "Kimseyi yakınımda tutmayı sevmedim çünkü geride kalma fikrinden nefret ettim ve korktum. Ama yeniden yapma şansım olsaydı sana tekrar tekrar aşık olurdum."

"Oh, Jeremy." Çenemi okşuyor. "Sana sahip olduğum için şanslıyım."

"İşte burada yanılıyorsun. Sana sahip olduğu için şanslı olan benim, Lisichka."

Bir gün, yani *yakında*, bu kadını karım yapacağım.

Ortağım.

Benim her şeyim.

O her zaman benim olacak, ben de onun olacağım. Sonsuza kadar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SON

Sırada *Blood My Monster of God of Ruin* & var.

Bu hikayede yer alan çiftlerin kitaplarına göz atabilirsiniz: Xander & Kimberly Knight: *Kara Şövalye*.
Adrian & Lia Volkov: *Aldatma Üçlemesi* .
Killian Carson & Glyndon King: *Kötülük Tanrısı*. Annika Volkov & Creighton King: *Acı Tanrısı*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

Gazap Tanrısı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, *Rina Kent'in Spoiler Odası* adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada yeni bir karanlık mafya romantizmi üçlemesinin ilk kitabı olan *Canavarımın Kanı var*.

Legacy *of God of Ruin*Gods serisinin Landon King'i konu alan bir sonraki bağımsız kitabı , 2023 yazının sonlarında yayımlanacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık Kral

Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

TANRILARIN MİRASI SERİSİ

Kötülük Tanrısı

Acı Tanrısı

Gazap Tanrısı

Yıkım Tanrısı

Öfke Tanrısı

Savaş Tanrısı

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kırmızı

Dikenler Siyah

Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın

Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

CANAVAR ÜÇLEMESİ

Canavarımın Kanı

Canavarımın Yalanları

Canavarımın Kalbi

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, USA Today ve uluslararası çok satan, düşmanlardan aşıklara romantizm kitaplarının yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Londra'da geçiriyor, bir sonraki komplo fikrinin hayalini kuruyor ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülüyor.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:

Web Sitesi Bülten

Okuyucu Grubu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Ayrıca : Rina Kent

YazanYazar Notu

Legacy of Gods Ağaç

Çalma Listesi

1. Cecily
2. Cecily
3. Cecily
4. Cecily
5. Cecily
6. Jeremy
7. Cecily
8. Cecily
9. Jeremy
10. Cecily
11. Cecily
12. Jeremy
13. Cecily
14. Cecily
15. Cecily
16. Jeremy
17. Cecily
18. Jeremy
19. Cecily
20. Cecily
21. Jeremy
22. Cecily
23. Jeremy
24. Cecily
25. Cecily
26. Jeremy
27. Jeremy
28. Cecily

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

29. Cecily
30. Cecily
31. Cecily
32. Jeremy
33. Cecily
34. Jeremy
35. Cecily
36. Xander
37. Cecily
38. Jeremy
39. Jeremy
40. Adrian
41. Cecily
42. Jeremy

Epilog 1 - Cecily Epilog 2 - Jeremy

Sırada ne var?

Ayrıca : Rina Kent

YazanYazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina
Kent Dedication
Yazar Notu
Tanrıların Mirası Ağaç
Tanıtımı
Çalma Listesi
1. Cecily.
2. Cecily.
3. Cecily.
4. Cecily.
5. Cecily.
6. Jeremy.
7. Cecily.
8. Cecily.
9. Jeremy.
10. Cecily.
11. Cecily.
12. Jeremy.
13. Cecily.
14. Cecily.
15. Cecily.
16. Jeremy.
17. Cecily.
18. Jeremy.
19. Cecily.
20. Cecily.
21. Jeremy.
22. Cecily.
23. Jeremy.
24. Cecily.
25. Cecily.
26. Jeremy.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27. Jeremy
28. Cecily
29. Cecily
30. Cecily
31. Cecily
32. Jeremy
33. Cecily
34. Jeremy
35. Cecily
36. Xander
37. Cecily
38. Jeremy
39. Jeremy
40. Adrian
41. Cecily
42. Jeremy
Epilog 1 - Cecily
Epilog 2 - Jeremy
Sırada Ne Var?
Ayrıca : Rina Kent
YazanYazar Hakkında
İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💓💜🦜💫⚜️